NİHAL YEĞİNOBALI

GENÇ KIZLAR

ROMAN

CAN

6.

© 2003, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2003
6. basım: Mart 2014, İstanbul
Bu kitabın 6. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad, Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3
Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-0305-8

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

NİHAL YEĞİNOBALI

GENÇ KIZLAR

ROMAN

CAN

Nihal Yeğinobalı'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sitem, 1997
Mazi Kalbimde Bir Yaradır, 1998
Cumhuriyet Çocuğu, 1999
Gazel, 2007
Belki Defne, 2008

NİHAL YEĞİNOBALI, 1927'de Manisa'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdikten sonra New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. *Genç Kızlar* adlı ilk romanını, Vincent Ewing adını verdiği sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yayımladı. 1950'de yayımlanan bu kitap, bir çeviri roman kandırmacasıyla yıllarca yeni basımlar yaptı, hâlâ da yapmaktadır. Ardından *Sitem*, *Mazi Kalbimde Bir Yaradır*, *Belki Defne*, *Gazel* adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* adlı anı kitabını yayımladı. Yeğinobalı, çok sayıda yazarın klasik ve çağdaş yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Söyleşi

Genç Kızlar, kendine aşkı yasaklamış bir erkekle onu seven üç genç kızın romanı. Yazarı Vincent Ewing ise sanal bir yazar. Sözde Amerikalı. Ama Amerika'da öyle bir romancı yok. Romanın gerçek yazarı Nihal Yeğinobalı. Genç yaşta yazdığı bu güzel romanı, neden takma bir adla yayımladığını bunca yıl sonra, aşağıda okuyacağınız söyleşimizde bütün boyutlarıyla açıklıyor Nihal Yeğinobalı.

İşte sorularımız, işte yazarın yanıtları:

Genç Kızlar'ı yazdığınızda Arnavutköy Kız Koleji'nde öğrenciydiniz. Kaç yaşında yazdınız bu romanı?

Genç Kızlar romanımı yazdığım sırada Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirmiştim. Daha diplomamı almadan İngilizceden Türkçeye üç-dört roman çevirmiştim. Yirmi bir yaşımdaydım.

Yayınevine niçin çeviri bir roman olarak verdiniz?

Ben de güzel bir roman yazabilirim, diye düşünüyordum ama çalıştığım yayınevindeki editör ağabeylerim, "Hele biraz büyü, o zaman yazarsın," diyorlardı.

Kitabınıza yabancı bir yazar olarak neden "Vincent Ewing" gibi bir erkek adı seçtiniz? Bir kadın adı da seçebilirdiniz.

O yaz başında tatil için Manisa'ya gitmiştim. Editörüm, "Çok kalma çünkü acele roman ihtiyacımız var," dedi. Gerçi bağımsız çalışıyordum ama yayıneviyle birbirimize güveniyorduk, bu yüzden söz dinlemek zorundaydım. Ama Manisa'dan erken dönmek de istemiyordum. Bunun üzerine bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim: Hem tatilimi istediğimce uzatacak hem de yazmak istediğim romanı yazacaktım.

Romanını yazacak kadar yakından bildiğim tek konu, birkaç yıl önce geride bıraktığım okul yaşantılarımdı. Kapalı bir dünya olan yatılı kız okullarının perde arkasından, ilginç, sürükleyici, hatta çoğunluk için şaşırtıcı bir roman çıkacağını biliyordum. Gene de, yayınevindeki "büyük"lerimin önyargısına önlem olarak takma ad kullanmaya niyetliydim. Beri yandan roman, ister istemez, oldukça açık saçık sahneler içerecekti, bu yüzden yazarının bir erkek olmasını uygun gördüm. O yıllarda çeviri romanlar daha çok tutulduğu için de, romanımın Amerika'daki bir kız okulunda geçen "yabancı" bir hikâye olmasına karar verdim.

Dönemine göre oldukça da erotik bir roman. O yaşta bu erotik ayrıntıları nasıl canlandırdınız?

Çok kitap okuyordum, ağırlıklı olarak da roman ve şiir. Sonra, genç kızların kendi aralarında en çok konuştukları konu da aşk meşk, cinsellik, evlilikti, doğal olarak. Hele Galatasaray gibi, Erkek Koleji vb. yatılı erkek okullarında ağabeyleri olanlar, kızların bilgi dağarcığına çok katkıda bulunurlardı. Gerçi duyduklarımızın çoğunu doğru dürüst anlamazdık ya, o başka! Örnekse, son sınıfta oral seks denen şeyi (St. Joseph Liseli bir ağabey yoluyla) öğrenmiştik de, şair Nedim'in ünlü "Kız mısın, oğlan mısın kafir!" dizesiyle seslendiği sevgilisini, "erkek Fatma" denilen türden, ele avuca sığmaz bir genç hatun sanıyorduk.

Ayrıca, romandaki erotizm incelendiğinde çok da aşırı olmadığı görülecektir. Bu romanda ve öbür romanlarımda benim yazdığım aşk sahnelerini etkili kılan şey, duygu ve çağrışım yüklü olmalarıdır. Yani bu sahneler salt erotik edim ve duygularla kısıtlı değildirler; başka insancıl duygularla, yaşa-

mın başka yönleriyle, başka ten ve beden hazlarıyla bağlantılı oldukları için yoğun ve etkindirler.

Genç Kızlar'daki ünlü "vahşi kırmızı ay"lı sahne gibi.

Bunca yıl neden sustunuz, gerçeği neden açıklamadınız?

Romanım beğenilirse, "Ben yazdım!" diye itiraf edecektim. Hem de sevinerek, gururla. Romanım çok, hem de pek çok beğenildi. Gel gör ki erotik yönü fazla öne çıkıyordu. Sanırım bunun bir nedeni de romanda "genç kızlık" kavramıyla "cinsellik" kavramının harman edilmiş olmasıydı. Konu, "genç kadınlar" olsa etkisi bu denli sarsıcı olmazdı, diye düşünüyorum. Kısacası, ben bir genç kız olarak bu romana sahip çıkmaktan çekindim. Zamanla da Vincent Ewing olmaktan hoşlandım. Eğlenceli bir oyun gibi geliyordu bu aldatmaca bana. Sonra, o yıllarda ellerde dolaşan birçok Türk romanlarının, adlarına kadar, Fransızcadan kotarılmış olduğu dillerde gezerken, benim, hepsinden daha çok beğenilen romanımı bir Amerikalıya mal etmemdeki ironi de hoşuma gidiyordu. O yıllarda çevirmen olarak ben, özgün yazarlardan daha yüksek ücret aldığım için Vincent Ewing olmakla parasal yönden de zarara uğruyor değildim. Bu arada, kitabın yayımlanmasından birkaç yıl sonra bir Amerikalıyla evlenip Amerika'ya gittim. 60'lı yılların

başında yurda kesin dönüş yaptığımda Vincent Ewing'le ilgili bu aldatmacam, yayın dünyasında öğrenilmiş bulunuyordu. Hem yakın çevremdeki üç-beş sırdaşım "konuşmuştu" hem de Vincent Ewing'in başka kitapları da olabileceğini uman birkaç yayınevi araştırmalar yaptırmıştı. Ben de Vincent Ewing'in çevirmeni olarak yaşamımı sürdürmekte bir sakınca görmedim. Yalnızca basın yayın söyleşilerinde gerçeği dile getiriyordum.

Bir dergide bir zamanlar tefrika edilmiş, sözde Amerikalı bir yazarın romanını Türkçeye çevirme önerisiyle gidiyorsunuz yayınevine. Niye kitap değil de tefrika?

O yıllarda, yayımlanışının üzerinden on yıl geçmiş yapıtlara telif ücreti (*copyright*) ödenmezdi. Bir çevirmen olarak yayınevine götüreceğim öneride bu noktayı da dikkate almak durumundaydım. Bu yüzden bu romanın çok eskiden yazılmış olduğunu söyledim. Tefrika edilmiş olması da benim kendi yalanımı korumam yönünden zorunluydu. Yayınevinin benden, kitabın aslını istemesini böylece önlemiş oluyordum.

Kitabın yazılışını, yayınevine gönderilişini, yayınevinin bu çeviriyi karşılayışını biraz anlatır mısınız?

Romanı yazmaya bir, haziran ayında başladım, ünlü Manisa sıcağında. Ramazan'dı. Çevirmen olarak çalışmaya başladıktan sonra aldığım üç-beş kiloyu vermek için oruç tutuyordum ama sahura kalkmadan. Sıcak öylesineydi ki acıkmıyor, müthiş susuyordum. Sabahleyin yazının başına oturuyordum. Terlerin alnımdan kâğıdın üstüne damlaması hâlâ gözlerimin önündedir. Öğle saatinde mahalleden dondurmacı geçiyordu. Her gün o saatte oruç tövbemi bozmama ramak kalıyordu ama sıkı duruyordum. Uzun yaz gününün sonunda iftar topu patladığında, rahmetli yengemin ısrarıyla bir lokma bir şey yiyor, en az on bardak su içiyordum.

O gün yazdığım bölümü akşam üzeri saat 3-4 gibi İzmir'den gelen İstanbul Expresi'nin posta vagonuna, elimle teslim ediyordum. Yazdıklarımın bir kopyasını çıkarıp alıkoymak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Yalnızca yazdığım son say-

fayı saklıyor, ertesi gün ezberden devam ediyordum. Mektupların sık sık kaybolduğu, geciktiği o yıllarda bu romanın bir tek bölümünün bile postada kaybolmaması, gecikmemesi bir tür mucize sayılmaz mı?

Açlığın, bir süre sonra kişiyi, alkol ya da uyuşturucu gibi "uçurduğu" bilinir. Ben de o günlerde böyle bir *euphoria* içindeydim herhalde. Gençlik de cabası, tabii! Neyse, on günde altı kilo verdikten sonra orucu bıraktım.

Yaptığım işin vahimliği ancak Manisa'dan İstanbul'a dönerken Bandırma vapurunda kafama dank etti: Ben ne yapmıştım? Koskoca bir yayınevine düzmece bir roman yutturmaya kalkışmıştım! Ya roman, düşündüğüm gibi güzel ve kıvrak değil de kötü ve saçmasapansa?

Birkaç gün sonra korka korka Cağaloğlu Yokuşu'nu tırmanıp yayınevine gittim, üst kattaki odaya çıktım. Havada bir gerginlik mi vardı yoksa bana mı öyle geliyordu? Derken aşağıdaki basımevinden bir dizgici çocuk, elinde dizilmiş bir formayla geldi. Benden yana merakla bakıyormuş gibime geldi. Nitekim biraz sonra bir dizgici çocuk daha gelip kapıdan bana

baktı. Benim artık iyice içim çürümüştü. Derken başmürettip Halis Ağabey de geldi; o zaman durum açıklığa kavuştu: İlk deprem dizgi sırasında olmuş. Kitabı dizenler, "Biz böyle güzel roman okumadık da, dizmedik de, şimdiye kadar!" diyorlarmış. Sonra bu hayranlar kitlesine üst kattakiler de katılmış!

Evet, romanım beni bile şaşırtacak ölçüde beğenilmişti. Gel gör ki yayınevinin büyükleri şimdi de, "Kız sen bu sahneleri nasıl çevirebildin böyle!" diye inanmazlıklar içindeydiler. Gel de, "Çevirmedim, yazdım!" de.

Böylece itirafım neredeyse kırk yıl ertelenmiş oldu.

Kitaba ilginin büyük olduğunu biliyoruz. Ne gibi yankılar uyandırdı?

Genç Kızlar'ı herkes okudu. Roman okumamakla "övünen" kimi erkek kişilerin bile, "Okuduğum tek roman!" diye kitabımı "onurlandırdıklarını" duyuyordum! Genç kızların çoğu, annelerinin aldığı romanı annelerinden gizli okuyorlardı. Okullarda, derslerde gizlice okurken basılıyorlardı. Bütün bunlar şimdiki promosyon, afiş, radyo, televizyon, basın söyleşileri gibi tanıtım yollarının bilinmediği, tek reklamın yayınevinin yayınladığı öbür kitapların arka sayfalarında ve dergilerinde yapıldığı bir dönemde, yalnızca okuyanların okumayanlara söylediklerileyle gerçekleşiyordu.

Ertesi yaz gene Manisa'ya, tatile gittiğimde gördüm ki *Genç Kızlar*, "Nihal'in hani geçen yaz, burada Türkçeye çevirdiği roman" orada da fırtına gibi esmişti. O akşam, yaşıtım olan akraba ve arkadaş kızlarıyla Şehir Kulübü'ne gittiğimizde kızların kendi aralarında "genç kızcalık" oynadıklarını fark ettim. Kitaptaki kızları aralarında paylaşmışlardı!

"Gabriel geliyor!" diye fısıldaştılar.

Hükümet Hastanesi'ndeki bir doktoru da Gabriel rolüne yakıştırmışlardı çünkü adamın karısıyla "mutlu" olmadığını biliyorlardı.

Ankara, İzmir ve İstanbul'da karşılaştığım birçok kız da kitabı yaşamaktaydılar. İçlerinden biri, "Ben o kızları çok kıskandım!" dedi bana. Çoğunluk, "Miss Bee" ve "Hindley Bell" tiplerini özümsüyordu. Bu duygularını, yıllar geçse de yitirmedikleri-

ni, şimdi ileri yaşlarındaki Miss Bee'ler ve Hindley Bell'lerle karşılaşıp konuştukça anlıyorum.

Bunun tersi de geçerliydi: Kitabı okuyan erkekler kendilerini Gabriel Samson'la özdeşleştiriyor, karşılarındaki kızı da kitaptakilerden biri olarak görme eğilimine giriyorlardı.

Beni çok beğendiğini bildiğim bir gencin bir akşam yemeğinde iki kadeh şarap içtikten sonra bana, "Sen mutlaka öyle bir erkek tanımışsındır, mutlaka öyle bir kırmızı aylı gece yaşamışsındır," diye takaza etmesi gibi.

Ondan ayrıldıktan sonra içimden, "Tanısam ne olur yani, yaşasam ne olur yani!" diye, çevremdeki Türk erkeklerinin cinsellik konusundaki ikiyüzlülüğüne isyan ettiğimi anımsıyorum.

Beri yandan iki yıl sonra İstanbul-Ankara arasındaki bir tren yolculuğunda rastladığım bir genç erkek, *Genç Kızlar*'ın çevirmeni olduğumu öğrenince bana felsefe dolu birkaç mektup yazmış, sonunda evlenme önerisinde bulunmuştu.

Gabriel Samson'luğa kendini fazlaca kaptıran bir genç erkeğin, koklaşmakta ileri gitmesine izin vermeyen kız arkadaşına, "*Miss Bee* olsa yapardı ama!" dediğini, kızın da onu, "Asla! Zaten Gabriel Samson ondan böyle bir şey istemezdi!" diye yanıtladığını bana kızın kendisi anlatmıştı.

Bu olayları sizi gülümsetecek birer hoşluk olarak aktardım. Yoksa romanın okur üzerindeki sihirli ve kalıcı etkisine ilişkin, hâlâ, her gün yorumlar duymaktayım. Bu roman bir yerde, bir damar yakalamış, sanıyorum. Bilsem, hemen gidip yeniden, dört elle sarılacağım o damara! Ne var ki büyünün, *Genç Kızlar*'ı, bir genç kızın yazmış olmasından kaynaklandığını düşünüyor, meydanı ilkbaharlarını yaşayan genç kızlara bırakıyorum.

Romanınız, Amerika'da bir kolejde geçiyor: Ludlow Akademisi'nde. Peki, anlattığınız o okul, okuduğunuz Arnavutköy Kız Koleji miydi? Yani, o okulu anlatırken, kendi okulunuzu mu çizmiştiniz romanınıza?

Evet, okuduğum okulu olduğu gibi bu romanımda kullanmıştım. Sınıflar, koridorlar, merdivenler, bahçe, Arnavutköy Kız Koleji'nin ta kendisiydi.

Peki, Arnavutköy Kız Koleji'nde okuyanlar ya da okumuş olanlar, kendi okullarını tanımadılar mı?

Tanımadılar. Romanı, çeviri bir roman diye okudukları için olsa gerek, kendi okullarıyla, anlatılan okul arasında bir benzerlik kuramadılar. Yalnız bir tek kişi, sınıf arkadaşlarımdan biri, bir benzerliği yakalar gibi oldu: Romandaki müzik öğretmeninin adı Charles Lake'ti, Arnavutköy Koleji'ndeki müzik öğretmeninin adı da Charles Lake'ti. Arkadaşım, bu benzerliği yakalamıştı ama, "İkisi de müzik öğretmeni, ikisinin de adı Charles Lake. Ne tesadüf," demişti.

Kitabın ilk yayımlanışının üzerinden elli yılı aşkın bir zaman geçti. Bunca yıl sonra, bu kez kendi adınızla yayımlarken, kitabınızın Türkçesi üzerinde yeniden çalıştığınızı biliyorum. Türkçemizin ne kadar arındığını ne kadar kendine geldiğini belirtir misiniz?

İlk çeviriye başladığım –milattan önce– yıllarında "Osmanlıca"yı çok iyi biliyor ve sırasında kullanıyordum. Öyle ki ilk başladığımda çevirileri evde annemin ya da başka bir büyüğün yapıp beni konu mankeni olarak kullandıklarını sananlar olmuştu. Ama gönlüm her zaman duru Türkçedeydi. O zamanki kolejde benden başka bilenine rastlamadığım. Yunus Emre'nin şiirlerine, türkülerine düşkündüm. Ama Babıâli'de hâlâ, "İstanbul Türkçesi" diye bir diretme vardı. Oysa ben, örneğin Manisa'da bizim kullandığımız birçok güzelim sözcüğün "İstanbul Türkçesi"nde karşılığını bulamıyor, bunları da kullanmak istiyordum. İnanmayacaksınız ama, "bungun" sözcüğünü bir çevirimde kullanmak için savaşım verdim 1950 öncesi yıllarda.

Türkçenin zaman içinde arınıp zenginleşmesini (zaman zaman bu yönde aşırıya kaçılsa bile) hep sevinçle karşıladım; önemli çevirilerimi beş-altı yılda bir gözden geçirip durulaştırmaya çalıştım. Şu sırada dilimizin çok berrak, zengin ve rahat olduğunu düşünüyor, bu kez de İngilizce ve Amerikanca sözcüklerin istilasına boyun eğmenin ötesinde el veren kalem erbabına öfkeleniyorum.

Bu kez romanınızı kendi adınızla yayımlıyorsunuz? Ne gibi tepkiler umuyorsunuz?

Heyecanlı ve umutluyum. Eski okurlarımın bu durumla rahatlayacaklarını biliyorum. *Genç Kızlar*'ı okuyup sevmiş olmakla birlikte benim yazdığımı duymamış olan çok okur var. Onlar şaşıracaklardır. Yeni okuyacak olanları da bu kitabın ilginç ve şaşırtmacalı serüvenine ortak edebilmek için bu söyleşiyi yapmaya karar verdik.

Şunu söylemeden geçmeyeyim: çok sevilen bu romanın, bir yerli yazarın ürünü olduğunu öğrenince olumsuz tepki veren hemen hiçbir okura rastlamadım. Karşılaştığım en yaygın tepkiler, sevecen bir şaşkınlık ve büyük bir merak olmuştur. Ben okuru hep yanımda hissetmişimdir. Bundan sonra da böyle olacağından hiç kuşkum yok.

ERDAL ÖZ

Gabriel Samson, Ludlow'a geldiğinde güz yaprakları bir renk çılgınlığı içindeydi. Otomobili kıvrımlı asfalt yol üzerinde kayarak tepeyi tırmanırken, Gabriel etrafı seyrediyor ve biraz sonra varacağı okulu düşünüyordu. Okulun önündeki geniş, mermer merdivenlerde genç kız öğrencilerin güz güneşinden yararlanmak için sere serpe uzanmakta olduklarını daha şimdiden görür gibiydi. Ludlow Sahne Akademisi'ndeki öğretim görevinden ayrılalı gerçi on yıl olmuştu. Ama o, genç kız yaradılışının, hele özel okullarda paralı yatılı okuyan ayrıcalıklı kızların yaşantılarının, her nerede ve ne zaman olursa olsun, temelde hiç değişmediğini bilirdi.

Bu yüzden arabasını okulun arka kapısında durdurdu ve yarıya kadar içmiş olduğu sigarasını yere atıp çiğneyerek içeriye girdi. Büyük, mermer Siyah Salon gene aynı on yıl öncesindeki gibi loş ve sakin... Bir yanda merdiven ve asansör, öbür yanda müdüriyet ofisi, toplantı salonları. Bina aldatıcı bir sessizlik içinde. Yalnız alt katta bir yerden bir piyano tıngırtısı gelmekte. Ne var ki Gabriel bu sessizliğin ne kadar aldatıcı olduğunu, biraz sonra zil çalınca dört bir yanın nasıl bir curcunayla çınlayacağını biliyordu.

Şapkasıyla pardösüsünü vestiyere bırakırken kendini gene bir kız okulunda ders vermeye zorlayan talihine

içinden lanet okudu. Çünkü Gabriel Samson otuz sekiz yaşında olduğu ve erkeklerin güya körpe dişilere düşkünlükleri varsayılan döneme yaklaşmış olduğu halde, genç kızlardan hoşlanmaz; onları entipüften, henüz oluşmamış, gülünç yaratıklar olarak görürdü. Kedi yavrusuyla kedi arasında fark, nasıl yaş ve boy farkının öngördüğüyle bağdaşmayacak kadar büyükse, Gabriel Samson da öyle, genç kızları, kadınlarla pek bağlantısı bulunmayan, bambaşka yaratıklar sayardı.

Siyah mermer zeminli geniş salonun eşiğinde bir an duraladı: Merdivenlerden aşağı inen bir topuk tıkırtısı vardı. Sonra bir kız göründü. Bir yandan kitap yüklü kollarını ağır ağır iki yana sallarken, bir yandan da rol ezberliyordu. Aheste, salınarak yürüyüşüne hiç uymayan ateşli bir sesle, "Hayır! Olamaz bu!" diye öfke püskürüyordu. "Bütün ömrümü sana verdim, ömrümce sana kul köle oldum, baba! Ama bundan sonra dilediğim gibi yaşayacağım artık! Ben de..."

Gabriel Samson'u görünce sustu. Onu ciddi bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. İlgisini gizlemeye gerek bile görmemişti. Gabriel başını hafifçe yana eğerek onu belli belirsiz alaylı bir nezaketle selamladı. Genç kız, hemencecik tiyatromsu bir reveransla bu yarı selama karşılık verdi. Gülümseyişi Siyah Salon'un loşluğunda ışıldadı bir an. Sonra kız roldeki babasına aynı hırs dolu dille haykırarak salına salına uzaklaştı. Uzun bacaklı, nefis ve besbelli şımarık bir yaratık; yani tipik bir "Ludlow Kızı". Çünkü Bayan Ludlow, okuluna seçtiği kızların zengin ve yetenekli oldukları kadar, çekici ve kişilikli olmalarına da özen gösterirdi.

Gabriel Samson kendi uzun bacaklarının acelesiz adımlarıyla ilerledi, müdüriyet ofisinin kapısını çalmadan içeri girdi. Dış ofisteki masabaşında oturan koyu renk elbiseli, beyaz yakalıklı, derli toplu hanım kız, onun

bu saygısızlığına engel olmak ister gibi ayağa kalkmıştı. Ama onu görünce hafifçe kızardı ve hazırladığı azar sözcükleri dudaklarında donup kaldı:

"Bay Samson?"

"Evet," dedi Gabriel Samson kısaca.

Kız, telaşını gizlemeye çalışarak, "Madam'a haber vereyim, efendim," dedi.

Ne var ki iç ofisin kapısı açılmış ve Bayan Ludlow dışarı çıkmıştı bile.

Bayan Ludlow ya da herkesin dediği gibi, "Madam", gene her zamanki gibi siyahlar giymiş ve beyaz saçlarını tepesinde eski tarz bir topuz yapmıştı. Ufacık tefecik, kırışık ceviz yüzlü bir ihtiyar kadın. Ne var ki o kapkara gözlerinin parıltısını bir kez görenler, ufacık tefecik bir yaşlı kadın olduğunu unutur; onu, her emrine baş eğilmesi gereken "Madam" olarak kabul ederlerdi. Şimdi Madam, kuş pençesini andıran yüzük yüklü, küçük elini öpülsün diye uzatırken sevinçle, "Gabriel!" dedi. "Saatlerdir gözüm yolda!" Gabriel'in elini kendi ellerine aldı. "Öyle özlemiştim ki seni!.. Bayan Smith, lütfen iki kahve bize..."

Erkeği peşinden çekerek kendi ofisine girdi. Kapıyı kapadı: "Sevgili Gabriel, bu yıl sana ilk sınıfı vermek zorunda kaldım, acemileri. Oysa sen ikinci sınıfı tercih ederdin."

Gabriel Samson omuz silkti: "Fark etmez, Madam."

"Haydi, haydi, yeni görevine böyle bir kötümserlik içinde başlamak doğru değil!"

Onlar kahvelerini bitirmeden zil çaldı. Zilin yankıları daha loş koridorların sonlarına ulaşmadan kapılar açılmış, kahkahalar, koşuşup bağrışmalar, şarkı sesleri ayyuka çıkmıştı bile! Madam elini erkeğin eline koydu:

"Ne düşündüğünü biliyorum, Gabriel! Hakkın da

var. Ne derece zengin ve kibar olurlarsa, bir araya gelince çıkardıkları yaygara öylesine büyük oluyor... Yaşantılarının sürekli resmiliğine karşı bir tür başkaldırıdır bu. Bir dereceye kadar hoş görmeli..."

"Elbette haklısınız, Madam!"

Keskin siyah gözler ani bir şefkatle yumuşayıvermişti:

"Durum o kadar mı kötü Gabriel?"

"Madam, biliyorsunuz..."

"Gabriel, inan bana, fazla zorlanmayacaksın; bu yıl kızlarım her zamankinden seçme oldu. Hele içlerinde birkaç tanesi var ki, onlarla çalışmaktan sen bile zevk alacaksın."

"Şüphesiz, Madam."

Bayan Ludlow ayağa kalkınca Gabriel Samson da kalktı. Yaşlı kadın elini bir an Gabriel Samson'un ceketinin göğsüne koydu. Omzuna koymak istemişti ama boyu yetmiyordu ki! Alaycı bir ciddilikle, "Kendini kurbanlık bir Vesta rahibesi gibi hissetmiyorsun ya?" diye sordu.

Gabriel de onun alaylı ciddiliğine uydu: "Ne münasebet, sevgili Madam, arenadaki aslanlarla tanışmaya giden bir eski Romalı Hıristiyan kadar keyifliyim."

Madam gülerek, "Bayan Smith..." diye seslendi.

Bayan Smith önde, Gabriel Samson arkada, dışarıya çıktılar. Koridor, "L" şeklindeki büyük binanın uzun kanadının bir başından öbür başına uzanıyordu. Sınıflar bu loş koridorun iki yanına sıralanmıştı.

Şimdi binayı ders saatlerinin derin sessizliği sarmıştı. Yalnızca dipteki bir odadan sesler geliyordu. Bir aralık, bu odanın kapısından dışarı meraklı iki baş uzandı. Yaklaşanları görünce başlar gene hemen içeri çekildiler. Kapı, tak, diye kapanıverdi ve demin dışarı taşmakta olan gürültü, şimdi yaz günlerinde uzaktan uzağa duyulan arı vızıltıları gibi bir uğultuya dönüştü.

Bayan Smith bu sınıfın kapısını açtı. Gabriel Samson başını hafifçe yana yatırarak, bir eli cebinde, içeri girdi, kürsüye yürüdü. Bayan Smith, "Hanımlar, size yeni hitabet hocanız Bay Gabriel Samson'u tanıtırım," diye konuştu. "Bayan Ludlow, Bay Samson'un derslerinden çok yararlanacağınıza inanıyor ve bu yeni dersinizde de her zamanki gibi Ludlow kızları olduğunuzu unutmayacağınızı umuyor," dedi.

Sonra sessizce çekilip gitti.

Gabriel, kızlardan yana bakmaksızın, "Oturun, hanımlar," dedi.

Genç kız gözlerinin açıktan açığa bir merakla kendisini süzmekte, ölçüp biçmekte olduğunun ayırdındaydı. Bu, onun sinirlerini germiyor değildi ama çok rahatsız da etmiyordu. Çünkü o, istediği zaman kendini, kendi ruhunun aşılmaz duvarları ardına saklamayı çoktan öğrenmişti. Tam karşısındaki elektrikli duvar saati dersin bitmesine yirmi dakika kaldığını haber veriyordu. Gabriel, gözlerini birdenbire kaldırdı ve kızların üzerinde, hiçbirini görmeksizin, şöyle bir dolaştırdı:

"Hanımlar, sizin hitabet ve diksiyon öğretmeniniz olarak buradayım. Bu tanımı sevmem. Rehberinizim, diyeyim, daha iyi. Yani size sahnede, seyircilerin karşısında nasıl konuşacağınızı, sesinizi ne şekilde kullanacağınızı öğreteceğim. Sahne hayatına atılmayı seçtiğinize göre, sahnede konuşmanın ne kadar güç ve önemli olduğunu şimdiden biliyorsunuz demektir... Bu yılı karşılıklı sevgi ve dostluk içinde geçirmemizi dilemek için vakit henüz çok erkendir. Ama karşılıklı saygı ve çaba göstermezsek, vaktimizi boşa harcayacağımız kesin. Ben şuna inanırım ki, hayatta bir amaca erişmek için insanın elinden geleni yapması yetişmez. Elimizden gelenden daha fazlasını yapmak zorundayız!"

Bir an durdu, sonra kızlardan ses çıkmasına fırsat

vermeden sözüne devam etti: "Bayan Ludlow her zaman işe Shakespeare'le başlanmasını sever. Shakespeare'i sahnede okuyup konuşabilen bir kimsenin dünyadaki her rolü başarabileceğine inanır. Sizlerin de bana Shakespeare'den parçalar hazırladığınızı söyledi. Ders saatimizden pek az bir zaman kaldığını görüyorum. Şu süre içinde okumak isteyen var mı?"

En ön sıradan bir kız ayağa kalktı. Genizden gelen hafifçe boğuk bir ses, "İzin verirseniz..." dedi.

"Buyurun."

Uzun boylu bir kızdı. Gabriel Samson ona şöyle, rasgele bir baktı. Ne var ki tek bir rasgele bakış, bu kızın kusursuz güzel olduğunu görmeye yeterliydi. Kızıl saçlı, nefis başının tepesinden, sandallı zarif ayaklarının tırnaklarına kadar harikulade! Tahtaya doğru doğal bir zarafetle yürüdü ve orada, su başında bir saz gibi hem dik hem yumuşak, öylece durdu.

"Okuyun!"

"Tomorrow and tomorrow!" diye *Hamlet*'in ünlü tiradına giriş yapan o hafifçe boğuk sesin gene de böylesine duru ve çınlayıcı çıkması bir mucizeydi. Okuyuş da iyiydi, insanı şaşırtacak kadar iyi.

Gabriel Samson duyduğu tarafsız hayranlığı gözlerinin hemen ardına gizleyerek onu seyre daldı. Kız, saf ve katıksız kızıl olan saçlarını başının arkasına toplamıştı. Kalemle çizilmişi andıran çok tatlı, küçük bir yüzü, şeftali çiçeği gibi pembe beyaz bir teni vardı. Dudakları bir heykeltıraş eliyle yontulmuş gibi kabarık, çizgileri belirliydi. Yapısı da heykel gibiydi. Ve bütün bunların yanında üzeri sırma çil serpintili, yukarı kalkık, minicik bir burnu vardı ki, kızın muhteşem dişi havasına bir çocuk saflığı katarak insanı şaşalatıyor, adeta büyülüyordu.

Gabriel Samson tarafsız ve oldukça ifadesiz bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok güzel okudunuz. Sahne tecrübeniz ya da ders almışlığınız var mı, okul dışında?"

"Hayır, efendim."

"Öyleyse sizi candan kutlarım."

Kız, beğenilmeye alışık olan ve bunu hakkı sayan kadınların doğal, özentisiz ihtişamıyla yerine geçti. O daha oturmadan zil çaldı ve dışarı çıktılar.

Gabriel Samson loş koridor boyunca yürürken yan taraftan aşağı inen yeni bir merdiven görüp orayı keşfe saptı. Yemek salonlarına inen kestirme bir yoldu. Gabriel yeniden koridora çıktığında kızların çoğu dağılmıştı. Yalnızca biraz ilerisinde yavaş ve dalgın adımlarla yürüyen iki kız vardı. Kollarını kucaklarındaki kitap yığınının altına kenetlemişler, yüksek sesle, heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşuyorlardı. Gabriel Samson adımlarını yavaşlatarak ister istemez kulak misafiri oldu:

"Biraz değil, adamakıllı soğuk bir insana benziyor."

Bunu kızların siyah saçlısı söylemişti.

Sarışın olanı kaygıya benzer bir ses tonuyla sordu: "Demek beğenmedin?"

Siyah saçlısı, "Ne demek, tersine, çarpıldım!" diye yanıtladı. "Ben ömrümde böylesine çekici bir erkek görmedim desem yeridir!"

"Ama yakışıklı değil... Yüzü çok uzun, burnu da öyle. Sonra..."

Bunları söyleyen sarışın kız, çekimser konuşmuştu. Siyah saçlı kız ise gene kesin bir ifadeyle karşılık verdi:

"Elbet yakışıklı değil, canım. Yakışıklı erkeğin bini bir para! Ama, böyle bir yüz, binde bir bulunur, cancağızım. Güzellik ölçülerinin dışında, hatta üstünde bir yüz bu!"

Ufak tefek bir kızdı. Simsiyah saçlarını ensesinde ağır, gevşek bir topuz yapmıştı. Yumuşak, az kalın bir sesi vardı. Konuştukça coşuyor, kitap yüklü kollarını yandan yana sallıyordu:

"Bu yüzyılın bir tanrısı olsaydı herhalde yüzü ancak bu kadar şahane ve azap dolu olurdu! Ve de böylesine soğuk! Bütün tanrılar şahane ve bir dereceye kadar mutsuzdurlar, içki ve zevk tanrısı Baküs bile! Gel gelelim yirminci yüzyılın tanrısı aynı zamanda soğuk da olmalıdır. Buz kesmiş alev olmalıdır. Çünkü insanların birbirinden uzaklaştığı, yüreklerin soğuduğu çağda yaşıyoruz biz!"

Sarışın kız besbelli bu metafizik yorumun derinlerine dalmak istemeyerek çekingen bir sesle, "Doğrusu ben de beğendim," diye itiraf etti. "Yüz hatları kusurlu, tabii ama gene de çekici... Mariana'yı da çok beğendi, değil mi?"

"Yirminci yüzyılın tanrısı için bile imkânsızdır, Mariana'yı beğenmemek!"

Sarışın kız, gene ürkek, kaygılı bir sesle sordu: "Acaba beni de beğenir mi dersin?"

Öteki kız, sertçe arkadaşına döndü: "Hindley Bell, güzel başını böyle düşüncelerle yorma sakın! Seni beğenmiş, beğenmemiş neyi değiştirir? Hem zaten adam yüzde yüz sersemin biridir, varsan baksan! Kişiliğinin de yüzüne uymasını ummak, bu zamanda mucize beklemek gibi bir şey olur... Görünüşe aldanma, dememişler mi? En şahane görünüşlerin içi çoğunlukla koftur, Hindley Bell! Varsan baksan bu da bomboş, tıngır mıngır bir adamdır. Kendini beğenmiş züppenin biridir. Bak görürsün, ben birkaç günde onun foyasını çıkarırım sana!"

Siyah Salon'un köşesine gelmişlerdi. Sarışın kız birden çevrelerindeki sessizliği fark etmiş gibi, "Eyvah!" diye bir çığlık kopardı. "Geç kaldık! Benim dans dersim var!"

Siyah saçlısı da, "Aa, burada ne arıyorum ben, geri dönmem gerek!" diye feryadı bastı.

Sarışın olanı telaşla merdivenlerden aşağı atılırken siyah saçlı kız döndü ve sessizce yaklaşmış olan Gabriel Samson'a hızla çarptı. Kucağındaki kitaplar yerlere saçıldı.

Kız, "Öz... özür dilerim," diye kekeleyerek eğildi, kitaplarını toplamaya girişti.

Gabriel Samson çarpışmalarından sonraki an içinde, kızın donup kalarak şaşkın şaşkın kendine baktığı o saniyede, birbirinden ayrık, badem biçimli iki vahşi, siyah göz görebilmişti. Uzağa kaymış olan iki kalemi alarak kıza uzattı:

"Buyurun."

Kız, "Teşekkür ederim," diye yutkundu. Kıpkırmızı kesilmişti.

Gabriel hem alaycı hem ciddi bir reverans yaptı. Kızın yüzü baştan aşağı göz kesilmişti sanki; dehşetten ve şaşkınlıktan öylesine irileşmişti ki gözleri! Dudakları bir an bir şey söylemek ister gibi aralandı. Ama konuşamadı. Döndü ve koşa koşa oradan uzaklaştı.

Gabriel Samson onun arkasından bakıyordu. Derken hafif bir öksürük sesi duyarak döndü. Merdivenin önünde bir adam duruyordu. Kırçıl, sivri sakallı, cin gibi mavi gözlü, geçmiş bir çağın çapkın şıklığıyla giyinmiş, yaşlı bir adam.

"Siz Madam'ın sevgili Bay Samson'u olmalısınız," diye gülümsedi. "Her neyse, korktuğum kadar genç değilmişsiniz!"

"Efendim?"

Adam gülerek, "Önce kendimi tanıtayım," diye Gabriel'e yaklaştı. "Müzik öğretmeni Charles Lake. Arkadan görünce sizi pek genç sanarak şaştımdı. Madam'ın prensibidir: Kızlarının arasına benim gibi kart pinponlardan başka erkek sokmaz da! Gene de bir delikanlı olmasanız bile tam tehlikeli çağdasınız. Siyah Salon'un tılsımlı eşiğinden nasıl içeri adım atabildiniz, ona şaşarım!"

Gabriel Samson dinlenme salonunun kapısını müzik hocası girsin diye açarken, "Madam beni iyi bilir," diye güldü. "Bundan on yıl önce de burada öğretmendim

ben. Yirmi sekiz yaşındaydım henüz. Gene de daha o zamandan, genç kızları, kadın cinsiyle ilgisi, ilişiği olmayan, bambaşka yaratıklar sayardım."

"Kadın cinsinden ayrı ve hiç de arzu edilemeyecek yaratıklar, öyle mi?"

"Tam üstüne bastınız."

"Aman, dostum! Genç kız düşkünü olmaktan daha bile tehlikelidir bu! Kayıtsızlığınızı hele bir hissetmeyegörsün bu kızlar; yenmek için hemen seferber olurlar."

"Korkmayın, benim kayıtsızlığımı yenemezler."

Bay Lake tavana doğru üflediği sigara dumanlarını derin bir dikkatle süzerek, "Gel gelelim demin o genç hanımın arkasından bakarken pek öyle kayıtsız değildiniz!" diye mırıldandı.

Öyle dost, babacan bir hali vardı ki, Gabriel Samson onun imalı sözlerine gülmekten kendini alamadı:

"Ona kayıtsız kalmanın imkânı yoktu, Bay Lake! Arkasından yürüyordum. Benimle ilgili çok ilginç görüşler ortaya sürdüğünü duydum."

Bay Lake bir kahkaha attı: "İlahi çocuk! Umarım ki can kulağıyla dinlemişsinizdir. Çünkü eleştirici bir zekâsı ve hiç kimseninkilere benzemeyen düşünceleri vardır."

Gabriel Samson, "Belli!" diye müzik hocasına hak verdi.

Gabriel Samson iki gün sonraki derse, içinde ilgiye benzer bir duyguyla girdi.

Bir kere, adı Mariana olan o dilber yaratığı yeniden görmek hoş olacaktı. Güzellere karşı hepimiz olağanüstü bir ilgi duyarız. Kimimizde bu ilgi, her güzele gönül verme gibi aşırı bir hal alır. Gabriel Samson ise, güzel bir yüze, güzel bir tablo seyreder gibi bakardı. Gel gelelim yaşamın, içine sonsuz bir bezginlik ve isteksizlik verdiği şu son yıllarda bütün duyguları gibi, bu zevki de körel-

miş, uyuşmuştu. Onun için şimdi Mariana'nın ruhunda uyandırdığı zevk kıpırtısını, bir uyanışın işareti gibi, gerçek bir hoşnutlukla karşılıyordu.

İkincisi, koridor boyunca, kendi yüzü üstüne son derece değişik değerlendirmeler yapan ve kişiliği konusunda hiç de koltuk kabartıcı olmayan kuşkular belirten o siyah saçlı çocuğu gene görmek, onu biraz daha yakından tanımak istiyordu.

"Oturun hanımlar. Yoklama yapalım da sizleri artık adlarınızla tanımaya başlayayım."

Yoklama kâğıdındaki adları okumaya başladı: "Christie Agar!"

Güzel, sarışın bir kız, "Burada!" diye ayağa kalktı.

"Marie Aldrich! Lolla Allen..."

Hemen hepsi az çok güzel ve çoğu sarışın kızlardı. Ama, henüz hiçbiri aradığı değildi. Derken Gabriel'in gözleri tanıdık bir isme takıldı:

"Hindley Bell!"

Gümüş çıngırakların şıngırtısına benzeyen bir ad... Ve gene gümüş çıngırakların sesi gibi tatlı bir ses, "Efendim!" diye yavaşça karşılık verdi.

Gabriel Samson başını kaldırdı ve Hindley Bell'in güzelliği içine bir bıçak gibi saplandı. En arka sıradan ayağa kalkmıştı bu kız. Derslik açık tiyatro şeklinde olduğu için öğretmen onu iyice görebiliyordu. Ufacık tefecik ve bir dokunsan kırılıverecekmiş gibi nazlı nazenindi. Işıl ışıl, saman sarısı saçlarını ortadan ayırmış ve dalga dalga omuzlarına bırakıvermişti. Teni süt gibi beyaz, gene de çilek içi gibi pespembeydi. Gölgeli lacivert gözlerinin üzerinden şakaklarına doğru dümdüz uzayıp giden kumral kaşları vardı. Gülümseyişinde ve gözlerinin bakışında sevilmek isteyen ama sevilmeyeceğinden korkan bir yavru köpeğin saf kaygısı okunuyordu.

Gabriel elinde olmadan gülümsedi: "Çok güzel bir adınız var, Hindley Bell!"

Kızın yanaklarına hemen alev alev bir renk yürüdü ve o lacivert gözleri sevinçli bir inanmazlıkla irileşiverdi:

"Teşekkür ederim, efendim."

Gümüş çıngıraklar değil... Bir tehlike çanı çalmıştı. Gabriel Samson kızın bu çocukça sevinci karşısında tuttuğu yolun hatalı olduğunu algılayarak o saat ciddileşip başını önüne eğdi:

"Elizabeth Billow!"

Gel gör ki Hindley Bell'in o saf yavru köpek sevinci aklını karıştırmıştı. Adları şimdi makine gibi ilgisizce okuyor, karşılık verip ayağa kalkan kızlara da pek dikkat etmiyordu. Öyle ki o hafifçe boğuk, gene de mucizevi biçimde berrak çıkan, bir kez duyuldu mu bir daha unutulamayan o ses, "Efendim!" dediğinde Gabriel hangi adı okumuş olduğunun bile ayırdında değildi. Listeye yeniden göz attı: Mariana Dunne...

Gabriel, Mariana Dunne'yi bir ders önceki aşinalıklarından ötürü, başını hafifçe yana eğerek ama gülmeden selamlamayı uygun buldu. Sonra koridordaki siyah saçlı kızı görmek için duyduğu sabırsızlığı belli etmeden yoklama yapmayı sürdürdü. Sarışın, esmer, boy boy genç kız, adları okundukça ayağa kalkıyorlardı:

"Barbara Jilly... Nadine Jade... Beatrice Karova..."

Beatrice Karova en arka sıradan, Hindley Bell'in hemen yanı başından ayağa kalkmıştı. Ortadan ayırmış ve sımsıkı arkaya taramış olduğu kuzgun siyahı saçları başının yuvarlak, düzgün çizgisini ve yüzünün o yürek biçimini büsbütün ortaya çıkarmıştı. Çenesi de çukurdu.

Gabriel, "Demek siz Beatrice Karova'sınız," diyerek belli belirsiz gülümsedi. Bu bir tek cümle ve gülümseyişle, koridorda kulak misafiri olduğu o değerlendirmeleri kabul ettiğini, hatta beğendiğini belirtmiş oluyordu. Yalnızca ikisinin bildiği o karşılaşma, aralarında gizli bir beraberlik yaratıvermiş gibiydi.

Kız da gülümseyerek, "Evet," diye yanıtladı. "Beatrice Karova benim."

Gabriel demin Hindley Bell'in yanında kapıldığı kaygıyı bu kez duymadı. Bu gizli beraberlik duygusu onun da hoşuna gitmiş gibiydi.

"Ama Dante'nin sevgilisi, güneşli İtalya'nın kızı Beatrice, buzlu Rus steplerinde ne arıyor?"

"Belki de," diye karşılık verdi kız, "Ahret'in sorgucu melaikesi Cebrail'in, uzun saçlı güç simgesi Samson'un yanında aradığını arıyordur."

Gabriel Samson, "Öyle olsun!" diyerek gülümsedi ve kızın yerine oturmasını bekledi.

Ama Beatrice Karova'nın yerine oturmaya hiç niyeti yok gibiydi.

"'Adın ne önemi var,' diyen Shakespeare'in Juliet'i gibi besbelli siz de adların anlamını deşmekten hoşlanıyorsunuz, efendim. Onun için size hemen söyleyeyim ki, bana herkes Miss Bee, der."

Vahşi, kara gözlerdeki bakışın değişmiş olduğunu erkek o zaman fark etti. Şimdi pusuya yatmış bir yırtıcı kedinin hareketsiz dikkatiyle kendi gözlerine dikilmişti bu bakışlar. Gabriel, onun öncesi gün koridorda arkadaşına, "Ben onun foyasını ortaya çıkarırım," dediğini anımsadı. Küçükhanım besbelli öğretmenini konuşturup maskesini yırtmak ve bu maskenin ardındaki gerçek kişinin ruhunu deşmek için fırsat gözleyecekti!

Deminki o ilk beraberlik duygusu dağılıvermişti. Gabriel Samson'un kafasında bir pencere kapanmış gibi, o koyu gri mavi gözlerindeki ışık sönüverdi. Ummadığı, beklemediği bir öfke, bir an içini altüst etti. Sonra o da geçti. Ruhunu kuşatan, o gözleri gibi kurşuni, soğuk taş duvarlar gene yükseldi ve Gabriel Samson bunların ardından konuştu:

"Miss Bee mi? Gülünç bir ad bu."

Kız deminki gibi gülümsemeye çalışarak, "Gülünç ama gerçek," diye biraz önceki hafif, şen ve sıcak havaya dönmeyi denedi. "Çocukluğumdan beri herkes bana, Miss Bee, diye gelmiştir, evdekiler de, okuldaki arkadaşlarım da, öğretmenlerim de, herkes." Ama boşuna! O gri mavi gözlerin soğukluğu iliklerine işlemişti ve önünde yükselen o taş duvarı, Beatrice Karova adeta gözleriyle görüyordu.

"Yeter," dedi Gabriel Samson. "Ben size Beatrice Karova demeyi tercih ediyorum."

"Hımmm?"

"Kalk, diyorum, Miss Bee. Yoksa okula geç kalacaksın."

Genç kız gözlerini istemeye istemeye açtı ve havanın çok soğuk olduğunu hemen anladı. Omzunu sarsan siyah tenli eli itelemeye çalışarak, "Birazcık daha uyuyayım, dadı," diye yalvardı. "Beş dakikacık daha!"

Gel gelelim üç kuşaktan beri Karova'ların dadılığını yapmış olan kara derili Felicity aman dinlemezdi. Elini kızın omzundan çekmedi. O da çaresiz, kalktı ve hemen yataktan yere atladı. Felicity'nin uzattığı yumuşak sabahlığı giydi. Uzun ve ağır siyah saçları, gecelik filenin içinde toplanmış oldukları halde, beline yaklaşıyordu.

Sonbahar daha tam sona ermeden soğuklar adamakıllı bastırmıştı. Genç kız buz gibi suyla yüzünü yıkarken baştan aşağı ürperdi. Çok eski ve soylu bir ailenin kızı ve dev gibi bir servetin tek mirasçısı olduğu halde, daha yüzünü ömründe bir kere bile ılık suyla yıkamamıştı! Babası hayattayken onu şımarık, "dandini" bir zengin evladı olarak yetiştirmemeye azmetmiş, Felicity de efendisinin bu ilkesine bağlı kalmıştı. Virginia'daki iki çiftliğin o uçsuz bucaksız pamuk tarlalarını çekip çevirebilmek

için insanın disiplinli, dayanıklı olması gerekirdi. Genç kız, on altı yaşından beri iki çiftliği hemen hemen tek başına yönetebilmişse, bunu, zekâsı ve olgunluğu kadar, Felicity'nin tatlı sert yetiştirme tarzına da borçluydu.

O, soğuktan neredeyse donmuş olan yüzünü havluyla ovuştururken Felicity içeriden, "Elini biraz çabuk tut da yumurtalar katılaşıp gitmesin, Miss Bee!" diye seslendi.

"Miss Bee" sözcüklerini duyunca genç kızın aklına gene Gabriel Samson geldi. Ne zaman kendi adını duysa aklına Gabriel Samson gelmiyor muydu zaten? Şu anda bile karşısında, soğuk banyonun zemini üstünde, Gabriel Samson'un hayali belirmiş gibi oldu: uzun, sırım gibi yapısı, o ince dudaklı, çekme burunlu uzunca yüzündeki ve gri mavi gözlerindeki dalgın, okunmaz ifadeyle.

"Miss Bee, diyorum!" diye Felicity gene sertçe seslendi.

"Miss Bee," diyordu ya! Herkes Miss Bee diyordu da yalnızca ve yalnızca Gabriel Samson, "Beatrice" demekte inat ediyordu. Genç kız kendi kendine yeniden lanet okudu. Niçin işi tadında bırakmamış ve aralarında o buzlu taş duvarın örülmesine yol açmıştı? Şimdi kızcağız ne yapsa ne etse de bu duvarı aşamıyor, o buzları eritemiyordu. Gene her zamanki gibi hem kendi kendine hem de öğretmenine kızarak dişlerinin arasından,

"Beatrice'ymiş!" diye mırıldandı ve havluyu hırsla yere fırlatarak içeriye, kahvaltı sofrasının başına geçti.

Ama daha çatalı eline almadan, Felicity, "Havluyu yerine as, Miss Bee!" diye buyurdu ve genç kız gene yerinden kalkmak zorunda kaldı.

"Yumurtanın katılaşması nasipmiş bu sabah," diye homurdandı.

Karova'lar büyük bir Beyaz Rus soyuydular. Üç kuşak önce Amerika'ya göç ederek güneydeki Virginia eyaletine yerleşmişler ama hep Beyaz Rus soyundan gelme kimselerle evlenmeyi gelenek haline getirmişlerdi. Beatrice'nin babası da bu köklü geleneğe boyun eğmiş, bir Beyaz Rus generalinin kızı olan Katya'yla evlenmişti. Ama, Avrupa'da okurken bir Riviera turunda görüp sevistiği Floransalı Beatrice'yi de unutamamıştı.

Avrupa'dan, İtalyan sanat ve kültürüne karşı aşırı bir hayranlıkla dönmüş olan İvan Karavo, kızı doğunca yavruya Beatrice ismini vermekte direndiği zaman, herkes bunu "İtalyanperest"liğine verdi. Belki Katya işin aslını sezmişti. Çünkü tepeden tırnağa duygularıyla yaşayan bir kadındı. Miss Bee, yüzünün yürek biçimini, ufak tefekliğini, dingin, gösterişsiz görünüşünün altında gizlenen his kasırgalarını Katya'dan almıştı. Çukur çenesiyle keskin, eleştirel zekâsı ve irade gücü ise, doğrudan doğruya İvan'dan mirastı.

Bu sonbahar sabahında, başka şeyler düşünmesi gerekirken kafasını saran adı ona veren İtalyan kızını ise Miss Bee ne görmüş ne de onun varlığından haberi olmuştu!

Duyarlıklı olduğu kadar da hastalıklı olan Katya, kızını dünyaya getirdikten sonra kendini toplayamadı ve çok geçmeden genç yaşında öldü.

Floransalı Beatrice'ye karşı duyulan öğrenci aşkı başka... İnsanın hayatını, yatağını paylaşan; ilk ve tek çocuğunun anası olan kadına karşı duyulan sevgi gene başka... İvan, baba olduktan sonra karısına bağlanmış ve bir zamanlar İtalyan kızını sevdiği kadar ama apayrı bir biçimde, Katya'yı da sevmeye başlamıştı.

Onu kaybediverince tuhaf bir vicdan azabına kapıldı. Çünkü, Beatrice'yi hâlâ seviyor ve aklından ara sıra, "Gidip İtalya'da arasam onu, bulup alsam, getirsem,"

diye bir düşünce geçiriyordu. Ruhundaki, steplerin havasını hâlâ taşıyan mistik ve karanlık yön ise bu düşünceleri, bu duyguları bir günah, karısının kutsal hatırasına saygısızca sürülen bir leke sayıyordu.

Böylece İvan evin içinde çocuğunun "Beatrice" diye çağrılmasına dayanamaz oldu. Emektar Felicity, eskiden beri, "Beatrice" demeye pek dili dönmediğinden, kızı "Miss Bee" diye çağırırdı. Ad kısaltmaya zaten meraklı olan çevredeki Amerikalılar da bunu benimsemişlerdi. Böylece, Beatrice adını hayatından silmek amacıyla, İvan da kızına "Miss Bee" der oldu.

Beatrice adı işte bu yüzden genç kız için oldum olası yabancı bir addan farksızdı.

Miss Bee sırtına bir etekle bir yün kazak geçirdi, içi yün astarlı trençkotuyla başlığını giyip dışarı çıktı. Yüksekten esen bir kuzey rüzgârı ağaçların tepesinden hışırtılı sesler çıkarıyordu.

Ders saatinin başlamasına az kalmıştı. Miss Bee iki yanı ağaçlı, toprak yolu adımlarını sıklaştırarak geçti. Yerdeki soğuktan kararmış güz yapraklarını ayaklarının burunlarıyla savuruyordu. Gabriel Samson'un yaşamlarına girdiği o ılık güneşli, mavi semalı yaz kalıntısı günler sona ermiş, yaklaşan kış kendini duyumsatmaya başlamıştı.

Genç kız biraz sonra koruluktan çıkınca kuzey rüzgârının tüm hışmıyla karşılaştı ve yakasını kaldırıp koşarak aşağıdaki dar, küçük vadiye inen yola saptı.

Ludlow Akademisi'ne gitmek için başvurduğunda kayıtlar kapanmış, yatakhane dolmuştu. Ama Bayan Ludlow, genç Bayan Karova'yı kaçırmak istemedi. Okulun arazisi iki tepe üzerine kurulmuştu. Tepelerden birinin üzerini okulun çeşitli binaları kaplıyordu. Bu tepeden dar bir vadiyle ayrılan diğer tepenin üzerinde ise üç eski

köşk vardı. Eskiden çok muhteşemken şimdi bakılmayan bir bahçenin içindeki bu küçük, zarif köşkleri Bayan Ludlow hep oturacak durumda bulundurur ve sırasında okulundaki evli öğretmenlere verirdi. İşte bunlardan birini Bayan Karova'ya ayırmış ve genç kız böylece Akademi'ye "yatılı" olarak girebilmişti...

Vadinin dibindeki ufacık dereyi atlayarak geçti. Bir yamaç tırmandı ve tepede Ludlow'nun pürüzsüz asfaltına ulaştı. Okulun ana binası büyük ve masif bir "L" harfi biçiminde karşılarında uzanıyordu. İki yanında yatakhane, revir ve diğer ek yapılar vardı.

Uzaktan uzağa, genç kızların bağırış, şarkı ve kahkahalarından oluşan ve başka hiçbir sese benzemeyen o tanıdık uğultu, Miss Bee'nin kulağına çarptı ve genç kızın dudakları ister istemez bir gülümseyişle aralandı.

Miss Bee'nin, kendi de farkında olmadan Gabriel Samson'a çok benzeyen bir yönü vardı: O da genç kızlardan pek hoşlanmıyordu. Hayata erken atılmış ve çok önemli sorunlarla yoğrulmaya alışmıştı. Yaşıtları olan kızların dünyadan habersiz, kaprisli, uçarı tutumları onu bezdiriyordu. Yalnız Hindley Bell, saflığı ve ürkekliğiyle onun gönlüne girmişti. Miss Bee yaşça Hindley Bell'den küçük olduğu halde kendini onun ablası yerine koymuştu.

Genç kimseler, aralarında zayıf, ürkek biri olduğunu sezdiler mi, kan kokusu almış yırtıcı canavarlar gibi hemen onun üstüne atılır ve hiç nedensiz onu paralayıp incitmekten zevk duyarlar. Hele araya kıskançlık da girerse iyice acımasız olabilirler. Miss Bee, Hindley Bell'i öteki kızların erken baş gösteren kıskançlığına ve yırtıcı yönlerine karşı korumayı üstüne almıştı. Kendisinin ise korunmaya gereksinmesi yoktu. Çünkü sevdiklerini çok sevmekle birlikte, sevmediklerine karşı tam bir kayıtsızlık beslerdi. Onun Gabriel Samson'a bu yönden de benzediği söylenebilir. Kendini tam olarak Ludlow kızlarından saymadığı için, onlara pek de önem vermiyordu. Kız-

lar da ona diş geçiremeyeceklerini daha ilk baştan kestirmiş gibiydiler.

Gene de genç kız, okul yaşantısından hoşnuttu. Ayrı bir evde kaldığı için öbür kızlarla bütün bütüne kaynaşmak zorunda değildi, dilediğinde kendi evine kaçabiliyor ve böylece okulun tadını daha iyi çıkarabiliyordu. Daha önce hiç okula gitmemiş, hep özel olarak tutulan öğretmenlerden ders almıştı. Çiftlik işlerinden uzaklaşarak böyle sorumsuz, sorunsuz bir genç kız yaşamı sürmek, ona çoğunlukla bayram gibi, tatil gibi geliyordu.

Geç kaldığını fark ederek ana binanın önündeki yayvan merdivenleri koşa koşa çıktı. Hemen alt kata, Siyah Salon'un altına rastlayan dans salonuna indi. Yan taraftaki giyinme hücrelerinden birine dalarak kılığını değiştirdi. Vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan prova tulumunu giyip de nefes nefese dışarı fırladığı zaman ikinci zil çalmış ve kızlar yerlerine sıralanmışlardı.

Miss Bee, bale öğretmeni Señor Nikola'ya özür diler gibi gülümsedi ve Hindley Bell'in yanına geçti. Nikola'nın yardımcısı ve kendinden çok genç olan karısı Angela, kabarık tül eteği ve saten pabuçlarıyla durmuş, kocasının buyruklarını bekliyordu.

Nikola, piyano başında oturan kadına bozuk Fransızcasıyla birkaç şey söyledi. Kadın tuşlara dokundu ve Señor sert bir sesle sınıfına talimat vermeye başladı. Birinci sınıf öğrencileri henüz acemi olduklarından Senyor'un söylediklerini önce Angela yerine getiriyor, kızlar Angela'yı taklit ediyorlardı. Nikola kızların arasında dolaşıyor, kaşlarını çatıp yüksek sesle bağırarak ve elindeki küçük değnekle işaret edip zaman zaman hafifçe vurarak yanlışları düzeltiyordu.

"Biraz daha arkaya, Mona!.. Kaç kez söyleyeceğim Chris, tutma ayağını öyle... Olmuyor, Miss Bee, olmuyoor!"

Olmadığını Miss Bee de biliyordu. Bütün varlıklı aile-

lerin kızları gibi o da küçükten beri piyano, şan, bale, resim dersleri alarak büyümüştü. Hepsine de eli, ayağı, dili az buçuk yatmakla birlikte, hiçbirinde yetenekli olmadığını çok iyi biliyordu. Güzel sanatların hepsine hayran olduğu için, birinden birine özel bir yeteneği olmasını nasıl da isterdi! Ludlow Akademisi'ne yazılmasına da bu sanat sevgisi neden olmuştu, zaten. Özel olarak aldığı dersler onu tatmin etmiyordu. Hayata vakitsiz atılmış ve yaşının hakkı olmayan sert gerçeklerle yoğrulmaktan bezmişti. Bir sanat ve hayal âleminde kendi katı gerçek dünyasını unutmak istemişti...

Piyano başındaki geçkin Fransız matmazeli ufak bir yanlış yapmış olsa gerekti. Çünkü Señor Nikola, o ani ve korkunç öfkelerinden birine kapılıvermiş, bağırıp çağırmaya başlamıştı. Onun bu yaz fırtınasını andırır öfkelerine karısı Angela alışıktı. Gitti, zarif bir duruşla barfikse dayandı ve fırtına geçsin diye beklemeye başladı. Kızlar da bekliyorlardı.

Yalnız, piyanoya en yakın olan Miss Bee, Fransız matmazelin gözpınarlarında birer damla yaş görerek irkildi. Kadının yüzünü ilk kez görüyordu sanki. Elmacık kemiklerinin üstüne gerili, rengi belirsiz cildi, kısık, renksiz dudaklarıyla bu yüz bir maske sanılabilirdi, soluk mavi gözlerindeki o iki damla yaş olmasa...

Señor'un öfke nöbeti geçip de derse yeniden başladıkları zaman bile genç kız hâlâ matmazeli düşünüyor, hep onun yüzüne bakıyordu. Kimdi, her gün onlar bacaklarını indirip kaldırırken piyano çalan bu kadın? Nasıl bir insandı? Hiçbir zaman sorup öğrenecek derecede ilgilenmeyeceği için yanıtsız kalmaya yazgılı sorular...

Aklını derse vermeyince ayakları karışıverdi. Genç kız ne yapacağını bilemeyerek öğretmenine baktı ve Señor Nikola'nın ateş püsküren gözleriyle karşılaştı.

Señor Nikola yerinden fırlayarak kısa adımlarla, ko-

şarcasına yaklaştı ve parmağını genç kızın gözüne sokarcasına salladı: "Miss Bee!"

Miss Bee tatlı tatlı, "Evet, efendim?" dedi.

Señor, "Senin adın aslında Beatrice Karova değil mi?" diye haykırırcasına sordu.

"Evet, efendim."

"Bu adı kullanmayışın ne yerinde bir şey!"

"Niçin, efendim?"

"Beatrice Karova ideal bir balerin adıdır da onun için! Senin kadar kötü bale yapan bir insana Beatrice Karova demek pek acı olurdu."

Miss Bee gene tatlı tatlı, "Haklısınız Señor," dedi. "Benim gibi bale yapan bir kız için Miss Bee adı yeter de artar bile! Ama keşke bütün öğretmenlerim sizin gibi düşünselerdi."

Señor Nikola, "Bu da ne demek oluyor?" diye kaş çattı.

"Bay Samson, efendim... Kendisi Miss Bee adını bana bir türlü yakıştıramıyor, hep Beatrice, diyor."

"Allah Allah!" dedi Señor Nikola. "Bir sevgi gösterisi mi bu yoksa damara basmak mı?"

Kızlar gülüştüler. Birçoğu bir ağızdan, "Tam damara! Tam damara!" diye bağrıştılar.

Señor Nikola, "Çok kötü, kızım!" diye başını salladı. "Çok kötü! Hadi bale yapamıyorsun ama, a çocuk, laf da mı söyleyemiyorsun ki gözüne battın adamın? Aman yavrum, sen bir çaresine bak, Bay Samson'un gözüne girmeye çalış. Çünkü tekin değil o adam, tekin değil."

Kızlar şimdi önlerine çıkan bu mükemmel dalga geçme fırsatını hiç kaçırırlar mı? Hep bir ağızdan gevezeliğe başladılar:

"Niçin tekin değildir?"

"Bay Samson tekin değilmiş!"

"Basbayağı bir insan ayol, neresi tekin değil?"

"Açıklayın, Señor, tekin değil demekle tam olarak ne kastediyorsunuz, ne demeye getiriyorsunuz yani?"

"Hanımlar, susun! Susun! Susun!"

Señor Nikola'nın şakaklarındaki damarlar kaygı verici biçimde kabarmıştı. Angela o ince, beyaz elini kocasının koluna koydu ve yumuşacık sesiyle, "Señor, sakin olunuz," diye mırıldandı.

Kızlar da susup yerlerini aldılar. Zemini ince ince, cilalı tahtalarla döşenmiş büyük salona, gene piyanonun tekdüze tıngırtısı, Señor'un sert, kısa buyrukları ve yumuşak ayak pıtırtıları hâkim olmuştu...

Zil çaldığı zaman bütün birinci sınıf kızları, müziğe uyarak ritmik hareketler yapmanın tatlı yorgunluğu içindeydiler. Soyunma kabinlerinden havlularını alarak doğru duşlara koştular. Duşların tahta perdelerinin üstünden şimdi, ıslanmasın diye iyice tepeye toplanmış renk renk saç püsküllleri görünüyordu... altından ise tırnakları cilalı çıplak ayaklar. Kimi şarkı söylüyor kimi birbirine laf atıp şakalaşıyorlardı. Aralarındaki geçimsizlikler, çekemezlikler, dargınlıklar deminki dansın sihirli havasında erimiş gitmiş gibi, şu anda birbirlerine karşı tamamen dost, birbirlerinden tamamen hoşnuttular. Miss Bee de onları, onlarla birlikte olmayı çok seviyordu böyle zamanlarda...

Duşlardan birer ikişer, havlulara sarınmış olarak çıktılar ve özene bezene giyindiler. Bir saat sonra temsil salonunda yönetmenleriyle tanışacaklardı. Birinci sınıfın yılbaşı oyunu için roller seçilecekti. Miss Bee hiçbir role seçilmeyeceğini umuyordu. Çünkü sahneye çıkıp rol yapmaya pek gönüllü değildi. Oyunda ona belki küçük bir rol verirlerdi. Daha da iyisi, belki sahne arkasında bir görev bulur ve böylece kendisi pek ortaya çıkmadan, sahne hayatının heyecan ve büyüsünü arkadaşlarıyla paylaşabilirdi.

Hindley Bell, küçük bir kedi yavrusu gibi geldi ve Miss Bee'nin koluna girdi. Temsilde düet olarak söyleyecekleri şarkıyı prova ederek, ağır ağır yukarı kata çıktılar. Miss Bee'nin kalınca ve yumuşak olan sesi konuşurken çok güzel ve zengin çıkmasına karşın, şarkı söylerken yalnızca duru ve pürüzsüz bir altoda kalıyordu. Hindley Bell'in şarkı sesi ise eşine az rastlanır güzellikte bir sopranoydu.

İki kız, hâlâ kol kola, yukarıya çıkıp Siyah Salon'a girerlerken Charles Lake'le karşılaştılar.

Bay Lake her zamanki gibi babacan ve dost, "Merhaba benim güzel kuşlarım," diye onlara iltifat etti. "Şarkınızı mı prova ediyorsunuz?"

"Evet, efendim."

"Haydi öyleyse, baştan alın bakalım!"

Hindley Bell arkadaşından güç almak ister gibi, hâlâ Miss Bee'nin kolundan çıkmıyordu. Oysa Miss Bee bu şarkıda esas yükün soprano sese düştüğünü, altonun yalnızca yardımcı ve destekleyici bir işlev taşıdığını biliyordu. Güven ve cesaret vermek için arkadaşının kolunu sıktı. Böylece duvara yaslandılar ve öğretmenlerinin, bir orkestra şefinin değneği gibi havaya kaldırıp salladığı parmağına uyarak, şarkıya başladılar.

Mazide kalmış sevda günlerini özlemle anan, gurbet kokulu, yanık, son derece güzel, eski bir Alman havasıydı bu! Bir kadın pencere başında oturmuş, uçan kuşlara bakar ve sona ermiş bir aşk macerasını hatırlar. Şarkının bu notaları bir hatıra geliş kadar zahmetsiz, akıcı, dalgın ve hüzünlüydü. Sonra müzik gitgide daha güçleniyor ve derin bir acıyla doluyordu. Miss Bee'nin altosu burada, hatıraların amansız akışı gibi hüsranlı notalardan örülmüş, tekdüze bir zincir halindeydi. Hindley Bell'in sopranosu ise bu hatıraların uyandırdığı duyguları belirtiyordu: Durmadan değişen ve durmadan güçlenerek git-

gide daha ıstırap dolan duygular, özlem dolu bir yüreğin tutkulu isyanı...

Miss Bee kendi tekdüze notalarını söylerken bir yandan da Hindley Bell'i dinliyordu. Hindley Bell geniş dalgalı, saman sarısı saçlarını gene hiçbir şeyle tutturmadan omuzlarına salıvermişti. Lacivert gözleri yarı kapalıydı. Bir dokunsan kırılıverecek, porselenden yapılmış gibi ince ve nazlı duran bu bedenden böyle şahane bir sesin çıkması eskiden beri herkesi şaşkınlığa uğratırdı. Hindley Bell tam bir opera sopranosu olmaya adaydı. Çünkü sesi hem kalite hem duygu yönünden zengindi. Teknik bakımdan da genç kız besbelli birkaç yıl içinde olgunlaşacaktı. Yüzünün, en az sesi kadar güzel olması ise az bulunur bir şans eseriydi.

Şarkı en kederli en coşkun ve isyancı bölümüne girdiği zaman, ofisin kapısı usulca açıldı ve Bayan Ludlow içeri girdi. Yanında da Gabriel Samson vardı.

Miss Bee, söylediği notayı şaşırmamak için kendini zorladı. Madam gene her zamanki gibi siyahlar içindeydi. Gabriel Samson koyu kurşuni, kruvaze bir kostüm giymiş, gümüşlü siyahlı bir kravat takmıştı. Loş salonda uzun boylu, zarif silueti göz dolduruyordu ve bakışları hiç de sınıftaki gibi soğuk değildi. Miss Bee birden boğazının kuruduğunu hissetti. Onun yüzüne doğru dürüst bakmamış, yalnızca yakasındaki küçük çiçeği görmüştü. Bahçıvanın bu çiçeklerden bir demeti bu sabah Madam'ın odasına götürdüğünü anımsıyordu.

Şimdi Hindley Bell'in sesi yavaşlamış, bir boyun büküş, bir kadere razı oluş gibi uysallaşmıştı. Bu uysallıkta geleceğe ilişkin yeni bir umut, yeni bir hayal de var gibiydi. Miss Bee, Charles Lake'in işaretparmağını görerek sesini biraz yükseltti, ne var ki demin duyduğu zevk küllenmişti. Şarkı iç çekişini, göz silişini andıran son bir notayla bitti. Hindley Bell, kirpiklerini kaldırıp Bay Lake'e

bakarak hafifçe gülümsedi. Bay Lake sevinçle ellerini ovuşturup baş sallayarak, "Harikulade!" diyordu. "Nefis! Sen bir bülbülsün, Hindley Bell! Sen bir kanaryasın! Hepimizin adını ölmezleştireceksin sen!"

Sonra, hâlâ omuzları duvara dayanmış duran Miss Bee'yi anımsadı. Üstleri kısa, kır tüylü, küt parmaklı eliyle kızın çenesini sevecenlikle tutup kaldırarak, "Miss Bee, umarım sahnedeyken aklını daha çok şarkıya verirsin!" diye söylendi.

Miss Bee de, "Umarım," dedi tatlı tatlı gülümseyerek.

Sonra birden Gabriel Samson'un gözlerini yüzünde hissederek kıpkırmızı kesildi. Ve nedense ansızın kendini bu okulda, bu çevrede yabancı hissetti. Bu yetenekli, tutkulu sanatçı kızların arasında ne işi vardı onun? Hangi çılgınca esintiye uyup gelmişti buraya? Madam da züppeliği yüzünden, sırf kızları arasında bir Karova bulunsun diye almıştı onu okula! O an Miss Bee ayağında bir pantolon, elinde bir kırbaçla at üstünde olmayı, zenci işçilerle konuşup onların o yumuşak, yayvan sesleriyle anlattıkları dertlerini dinlemeyi, vekilharçlarına talimatlar vermeyi, kentten gelen kaşarlanmış bir pamuk tüccarıyla çekişe çekişe pazarlık edip ona parmak ısırtmayı özledi. Cephesi, oluklu sütunlarla bezenmiş o bembeyaz köşkün büyük salonunda, dededen kalma gümüş çaydanlıkla misafirlerine çay sunduğu günleri özledi. Kilise bahçesinde, yoksul çocuklar yararına kurulan panayırlarda, civardaki hanımefendilerin bağış olarak pişirip getirdikleri pastaları satmayı ve geceleyin verilen baloda genç, kibar Güneyli centilmenlerle sabaha kadar dans etmeyi özledi.

Gabriel Samson'un alaycı bakışları karşısında daha fazla kalmak istemiyordu. Hindley Bell'in koluna girerek Charles Lake'e gülümsedi:

"Bizim yukarıda provamız var, gelmez misiniz?"

"Ne provası?"

"Rol dağıtımı, daha doğrusu," dedi Miss Bee. "Bugün yönetmenimizle tanışıyoruz."

"Heyecanlı. Birazdan ben de gelirim."

Merdiveni tırmanırlarken Miss Bee içindeki bu duygu değişimine şaşıyordu. Daha yarım saat önce hayatından o kadar hoşnutken şimdi içindeki bu çöküntü neydi? Kendini neden böyle silik ve anlamsız görüyordu? Yüreği, henüz anlayamadığı bir üzgünlük yüküyle ağırlaşmış olarak tiyatro salonuna girdi.

Dakikalar ilerledikçe kızların sevinçli gevezelikleri duruluyor, temsil salonuna sinirli bir sessizlik iniyordu.

Saatler kadar uzayan dakikalardan sonra nihayet kulis kapılarından biri açıldı ve içeriye Bayan Smith'le birlikte, orta boylu, tıknaz, yaşlıca bir adam girdi. Ellisinin üstünde olsa gerekti. O yaştaki sanat adamlarında çoğunlukla rastlanan, biraz özentili bir zarafetle giyinmiş, başına lacivert bir bere yatırmıştı. Gazete ve dergilerde sık sık resmi çıkan yüzünü görmeseler bile, kızlar onu bu bereden tanıyabilirlerdi. Çünkü bu bere, ünlü sahne yönetmeni Lionel Sherwood'un bir damgası, simgesi sayılırdı. Broadway'in en aranan yönetmenlerinden biri olduğu halde bütün bir mevsimini Ludlow kızlarına adamaya razı oluşu, Ludlow Akademisi'nin tiyatro dünyasındaki ünüyle saygınlığının en iyi bir kanıtı sayılırdı.

Bayan Smith her zamanki tanıtım konuşmasını yaptıktan sonra çekildi ve Ludlow kızları, yönetmenleriyle baş başa, daha doğrusu yüz yüze kaldılar.

Lionel Sherwood, salonun önünde durdu. Son derece çirkin ve son derece sevimli olan o cin gibi zeki, şeytan çekici yüzünde beyaz dişlerini gösteren bir gülümse-

yişle, "Merhaba kızlarım," diye kızları selamladı. "Burada bulunmaktan çok mutluyum. Ve emin olun, ben de en az sizler kadar heyecanlıyım. Bu okul şimdiye dek ülkemizin, hatta bütün dünyanın sahne ve perdelerine birçok değerler kazandırdı. Siz de geleceğin değerlerisiniz. Sizlerle çalışmak, sizdeki cevheri bulup geliştirmek, bir tiyatro adamı için unutulmaz bir fırsat ve büyük bir zevktir."

Döndü ve sahnenin basamaklarını bir kedi çevikliğiyle çıkıp şarap renkli kadife perdelerin önünde durdu. Orada, arka sıralarda gördüğü birini, elini beresine götürerek selamladı. Kızlar merakla dönüp baktılar. Madam, bir yanında Charles Lake, öbür yanında Gabriel Samson'la salona gelerek öğrencilerin üç-beş sıra gerisine oturmuştu.

Lionel Sherwood, "Yılbaşı için hazırlayacağım oyunun birkaç kopyasını daha önceden sayın Madam'a göndermiştim," diye konuşmasını sürdürdü. "Onun için sizlerin de esere yabancı olmadığınızı umuyorum. Gene de oyundan kısaca söz etmek isterim: Biliyorsunuz ki, bu henüz hiç sahneye konmamış yeni bir eserdir. Arkadaşım olan yazar, piyesi ilk olarak Bayan Ludlow'a sunmakla onur kazandığını bildiriyor..."

Burada Bay Sherwood, Madam'dan yana küçük bir reverans yaptı ve kızlardan hafif bir alkış yükseldi.

"Bu bence, Shakespeare'den sonra oynanması en zor olan türde bir eserdir; yani modern bir komedi. Şu var ki Ludlow kızlarına kolay bir eser seçmek, onların yeteneklerine hakaret etmek olurdu..." Bay Sherwood bu kez de kızlardan yana bir reverans yaptı ve gene hafif bir alkış aldı.

"Hokkabazlık yapmadan komedi oynamak ne kadar çetin iştir, bilirsiniz. Onun için görüyorsunuz ya, kızlarım, kendi kendimizi ateşle sınayacağız!.. Konumuz, küçük şehirde doğup büyük şehirde büyüyen ve parlak bir meslek sahibi olan bir genç kızın çevresinde döner. Daha

doğrusu bu genç kızın bir gün doğduğu kasabaya yeniden dönüşü ve bu kasabaki yaşama ve insanlara yeniden gönlünü kaptırışı. Şimdi ilk iş olarak bu kızı, yani Leslie'yi seçeceğiz. Hem pratik hem romantik, hem tecrübeli hem de masum bir kız...

"Haa, evet, biliyorum. Piyesteki erkekleri merak ediyorsunuz. Onları oyun zamanı yaklaşınca getireceğim. O zamana kadar onların rollerini içinizden birileri okuyacak artık!"

Lionel Sherwood sahnenin en önüne doğru ilerledi ve gözlerini kızların üzerinde dolaştırdı. Kaç genç kızın yüreği durur gibi oldu bu ânın heyecanı içinde! Yönetmenin bakışları kumral kâküllü, temiz yüzlü bir kız olan Shelly Trilby'nin üzerinde durdu.

"Ayağa kalkınız, kızım!"

Shelly umut ve heyecandan kızararak ayağa kalktı. Yönetmen, "Konuş, kızım," dedi.

"Ne söyleyeyim?"

"Olmadı," dedi Bay Sherwood. "Bir aktris hiçbir zaman, ne söyleyim, diye bocalamaz. Dilinin ucunda her zaman birkaç cümle vardır. Gene de, ne bileyim, 'Bugün hava ne soğuk, değil mi, Bay Sherwood?' de bakalım!"

Shelly bir yutkundu ve heyecandan titreyen bir sesle, "Bugün hava ne soğuk, değil mi Bay Sherwood?" diye kekeledi.

Ve Bay Sherwood, gene, "olmadı" der gibilerden başını ağır ağır, iki yana salladı. Shelly üzgün yüzle yerine döndü.

Bu deneme bir-iki kez daha yinelendi. Yönetmenin gözleri salonda dolaşırken Miss Bee başını korkuyla önüne eğiyor, sahneye çağrılacak diye ödü kopuyordu.Gene de biraz sonra o keskin gözlerin bakışını bir böceğin dokunuşu gibi alnında hissetti ve Lionel Sherwood'un, "Kızım, sen biraz bana bakar mısın?" dediğini duydu.

Yanında oturan Hindley Bell onu dirseğiyle dürterek, "Sana diyor, Miss Bee, sana diyor," diye fısıldadı.

Miss Bee başını kaldırıp sahneye doğru baktı. Yönetmenin hafifçe kaşları çatıldı:

"Ayağa kalk kızım! Ayağa kalk!"

Miss Bee ayağa kalktı.

"Sahneye gel, sana yakından bakayım."

Miss Bee salondaki bütün gözlerin, hele Gabriel Samson'un o soğuk gri mavi gözlerinin, kendine çevrilmiş olduğunu unutmaya çalışarak sahneye çıktı ve Lionel Sherwood'un önünde başını eğip durdu. Sonra yönetmenin elini çenesinde hissederek başını kaldırdı. Lionel Sherwood onun yüzünü tabloymuş gibi tarafsız bir dikkatle süzdü. Son derece profesyonel bir ifadeyle, "Nefis, cidden nefis!" diye kendi kendine söylendi. "Başın ve saçların biçimiyle gözlerin bakışı arasındaki çelişki bulunmaz bir şey!"

Her şeyi unutmuş, tüm dikkatini Miss Bee'ye vermişti. Adım adım gerileyerek, sonra yaklaşıp çevresinde dönerek kızı inceliyor, bir yandan da sürekli yorumlar yapıyordu:

"Ama senin bu modern komedide yerin yok! Sen baskı altında tutulan tutkusun. Sen Emma Bovary'sin." Yönetmen sevinçle ellerini çırptı: "Evet, evet, tamam... Madame Bovary'sin sen! Yıl sonuna doğru Madame Bovary'yi sahneye koyarız... Önce gözlerin önünde, saçın başın derli toplu, hanım hanımcık dolaşırsın sahnede. Sonra... sonra şöyle bir gözlerini kaldırıp bakarsın seyircilere. Aman Tanrı'm! Şimdiden görür gibi oluyorum da heyecandan tüylerim ürperiyor!"

Sahneyi gözünde canlandırdıkça gerçekten de sevinçli bir heyecanla ellerini ovuşturuyordu. Onun bu tutkulu profesyonel tutumu, Miss Bee'ye sıkılganlığını ve sahneye çıkarken ense kökünde duyduğu soğuk ür-

pertiyi unutturmuş, keyif vermişti. Lionel Sherwood'u seyretmek, sahnede bir oyun seyretmek kadar hoştu! Miss Bee her zamanki serbestliğini ve neşesini yeniden bularak bir ara döndü, kızlara göz kırptı. Madam'ın yanında oturan Gabriel Samson'un da dudaklarında zevkli bir gülümseyiş gördü ve o soğuk yüzün böyle yumuşamış olmasına şaştı.

"Senin adın ne, Madame Bovary?" diye yönetmen sordu.

Miss Bee ansızın bir hınzırlık düşünerek gülümsedi. Ellerini birbirine kilitleyerek kirpiklerini ağır ağır kaldırdı ve gözlerinin en vahşi bakışlarıyla Lionel Sherwood'un gözlerinin ta içine baktı:

"Asıl adım Beatrice Karova'dır," dedi. Sonra başını eğdi ve yere bakarak, o derli toplu saçına, ufak tefek yapısına uygun, hanım hanımcık bir sesle ekledi: "Ama bana herkes Miss Bee der."

"Öyleyse ben de sana Miss Bee derim, şimdilik."

Salondaki kızlar kendilerini tutamayarak kıkır kıkır gülüştüler ve Miss Bee, Gabriel Samson'dan yana bakmaya cesaret edemeyerek sahneden inip yerine geçti.

Onu gözleriyle hayran hayran izlemekte olan Lionel Sherwood şimdi Hindley Bell'i görmüştü.

"Sen kızım," dedi. "Gel buraya!"

Hindley Bell hemen ayağa kalktı ve uçarcasına sahneye çıktı. Üzerinde sade, beyaz bir yün kazak ve koyu mavi bir yün etek vardı. Şarap rengi kadife perdenin önünde güneş ışını gibi pırıl pırıl, tertemiz duruyordu.

"Ya senin adın nedir, kızım?"

"Hindley Bell, efendim."

"Ne güzel bir isim!"

Hindley Bell heyecandan güller gibi pembeleşmişti. Miss Bee içinin burkulduğunu hissetti. Hindley Bell "meslek kızı Leslie" değildi. Şimdi Lionel Sherwood gene, "Ol-

madı," diyerek başını sallayacak ve zavallı Hindley Bell düş kırıklığına uğrayarak kahrolacaktı. Yönetmen onun bir çocuk gibi alıngan olduğunu ve nasıl çabucak incindiğini nereden bilsin?

Ama yönetmen bu kez bambaşka bir soru sordu: "Resim yapmasını bilir misin, Hindley Bell?"

Hindley Bell, "Hayır," dedi ve hemencecik dünyanın sonu gelmiş gibi sararak başını eğdi.

Onun bu haline dayanamayan Miss Bee, hemen oturduğu yerden sesini yükseltti: "Ama çok güzel şarkı söyler, efendim."

"Öyle mi? Dinleyelim, bakalım."

Başka zaman hiç kıpırtısız durarak şarkı söyleyen Hindley Bell, sahneye çıkınca hareketli olmak gerektiğini sanmış olacak ki, ellerini birbirine kilitleyip başını şöyle bir arkaya attı ve sesini en yüksek notalara kadar çıkararak birkaç kez şakıdı. Lionel Sherwood, "İnanılmaz bir ses!" dedi. "Gerçi piyesteki kızın merakı resimdir. Ama sen o kıza o kadar benziyorsun ki rolü azıcık değiştirip sana uydururuz."

Hindley Bell heyecandan konuşamayarak soru sorar gibi yönetmene bakıyordu. O, "Sana, yardımcı kadın rolünü vereceğiz. Yani Leslie'nin küçük kasabadaki kuzini. Büyük şehre giderek ün yapmak için can atan ve Leslie'yi kıskanan genç kız. Büyük şehre giderse sanat âlemini altüst edeceğine inanan ama dar çevresinde kimseye derdini anlatamayarak çaresizlikten isyan eden bir kız. Bu kızı anlayabileceğini sanıyorum, Hindley Bell. Sen ne dersin?"

Şimdi sıkılmayı, utanmayı tamamen unutmuş olan Hindley Bell, "Anlıyorum, efendim. Daha şimdiden anlıyorum," diye yanıtladı.

Lionel Sherwood gülümseyerek onun saçlarını okşadı: "Haydi öyleyse!"

Yönetmen bundan sonra kızların sırayla gelerek Leslie rolünden bir sayfa okumalarını önerdi ve, "İlk olarak kim okumak ister?" diye sordu.

Uzun, kırmızı tırnaklı, beyaz bir el havaya kalktı. Hafif boğuk bir ses, "Ben!" dedi kısaca.

Ve Mariana Dunne bütün ihtişamıyla yerinden kalkarak sahneye doğru yürüdü. İnce, zümrüt yeşili bir kadife kurdeleyle sıktığı saçları, zümrüt yeşili yün kazağının üzerinde alev gibi duruyordu. Ayağında her zamanki gibi topuksuz pabuçlar olduğu halde boyu iyice uzundu. Ve tüm varlığından bir görkem fışkırıyordu.

Lionel Sherwood o daha yerinden kalkar kalkmaz, "hayır" der gibi başını yandan yana sallamaya başlamıştı. Gel gelelim Mariana hiç istifini bozmadan basamakları çıkarak yönetmenin karşısına geçip durdu.

"Olmaz!" dedi Lionel Sherwood. "Olamaz. Siz belki Elektra olabilirsiniz. Anna Karenina olabilirsiniz. Lady Hamilton olabilirsiniz. Hatta belki Heda Gabler olabilirsiniz. Ama büyük bir şehirde bir kadın dergisinin yazı işlerinde çalışan, küçük kentten gelme Leslie olamazsınız."

Mariana serinkanlılıkla, "Bir sayfa gösterin, okuyayım," dedi... Ve yönetmenin gösterdiği yeri okumaya başladı:

"Bir büroda haftanın beş günü çalışmak, doğayı hiçe saymakla birdir. Her Tanrı'nın günü aynı saatte git, akşamüzeri aynı saatte dön! Oysa gün olur, insan sabah karanlığından ta gece yarısına kadar çalışmak ister. Gün olur, çalışmanın adını anmak istemez! Hele bahar gelince! Çiçek toplayıp kuş sesi dinlemek için ille hafta sonunu bekleyeceksiniz! Tanrı'ya isyan değil de nedir kuzum bu? İşte bu yüzden büroda çalışan büyük şehirlilere her pazar yağmur yağıyormuş gibi gelir..."

Kızlar Mariana'yı heyecanla dinliyorlardı. Rolü çok güzel okuduğu belliydi ama ne olsa, başı sonu belirsiz,

basmakalıp bir şeyler söylüyordu işte. Kızlar yönetmenin bundan nasıl bir sonuç çıkaracağını kestiremiyorlardı.

Lionel Sherwood ise, yüzü donuklaşmış, saat zinciriyle oynayarak kızı dinliyordu. Parça bitince kaşlarını çattı ve azarlar gibi sert sert, "Baştan okuyun!" dedi.

Mariana parçayı yeni baştan okudu. Yönetmenle öğrenci bir an konuşmadan birbirlerinin yüzüne baktılar. Sonra Lionel Sherwood, "Adınız nedir?" diye sordu.

Mariana'yla resmî konuştuğu, "kızım" demediği kimsenin dikkatinden kaçmamıştı.

"Mariana Dunne, efendim."

"Siz tam bir aktrissiniz, Mariana."

Mariana, "Hayır, efendim," diye karşılık verdi. "Değilim ama olacağım."

Başkası söylemiş olsaydı bu yanıt bir kendini beğenmişlik sayılabilirdi. Ama Mariana'nın dudaklarından bir alçakgönüllülük gibi döküldü. Lionel Sherwood, Bayan Ludlow'dan yana döndü.

"Madam," dedi, "size yılbaşı temsilinizin Leslie'sini tanıtmakla onur duyarım."

Salon böylece birbirine girdi. Kızların kimi Mariana'yla Hindley Bell'in çevresine kimi sahneye üşüştü. Miss Bee hayatından son derece hoşnuttu. Kendisi piyese seçilmekten çok hoş bir şekilde kurtulmuştu ve Hindley Bell ikinci rolü almıştı. Miss Bee bu işe belki Hindley Bell'in kendinden bile daha çok sevinmişti.

Madam yanlarına gelerek iki kızı kutladı:

"İtiraf ederim ki, beni bile şaşırttın, Mariana. O zor bölümü senden iyi okuyacak aktris, Broadway'de bile yoktur! Ya sen, Hindley Bell, çok başarılı olacağına inanıyorum. Bu rol senin için Metropolitan Operası'na doğru atılmış bir adım bile olabilir."

Hindley Bell, "Siz bir meleksiniz, Madam!" dedi.

Madam onun ışıklı saçlarını okşayarak gülümsedi.

Melek? Hayır, melek değildi. Eski bir aktristti. Bedeni yaşlanmış ama gönlü genç kalmıştı. Bu yüzden yeni yeni sanatçılar yetiştirmeyi seviyor ve onlarla birlikte kendi gençliğini sanki yeniden yaşıyordu. Sonra cin gibi bir iş-kadınıydı da. Okuldan yetişen öğrenciler üne eriştikçe kendi servet ve itibarının artacağını da çok iyi biliyordu...

Sahnede rol dağıtımı süredursun, Mairana ile Hindley Bell ve Miss Bee bir köşede parlak düşlere dalmışlardı: Çok başarılı bir oyun gecesi yaşadılar. Çılgınca alkışlanan Mariana ile Hindley Bell seyircileri tekrar tekrar selamladılar. Sahne, kulis, bütün okul, hayranlarının gönderdiği çiçeklere boğulmuştu. Babaları sevinç ve gururdan ağlıyordu. Broadway'den ve Hollywood'dan gelen yıldız avcıları onlara bir an önce tekliflerde bulunmak için kuyruğa girmişlerdi. Düşlerin özellikle bu yönü pek zevkliydi. Çünkü Hollywood'dan gelen avcılar, astronomik rakamlı kontratlar öneriyorlarsa da kızlar bunları geri çeviriyorlardı. Bunu naz sanan yıldız avcıları fiyatı artırdıkça artırıyorlardı. Gel gelelim kızlar, "Biz gerçek sanatçıyız, kendimizi Hollywood'a satmayız!" diyorlardı. Hindley Bell'in bu konuda, biraz yüzsüz bir yıldız avcısına verdiği uzun, demeçsi yanıt özellikle dokunaklıydı. Hollywood'un, sanatın ticaretini yapmakla suçlandırıldığı bu demecin ünlü *Stage Door* (Sahne Kapısı) oyunundan esinlendiğine Miss Bee, kalıbını basabilirdi!

Mariana ile Hindley Bell onu adeta unutmuş, kendi dünyalarına dalmışlardı. Miss Bee onların bu mutluluğunu paylaşmak için, "Bir yaz turnesinde Virginia'ya geldiğinizde size locamdan bir demet gül atacağım!" dedi.

Hindley Bell şimdiden sahnedeymiş gibi ona parmaklarının ucuyla bir öpücük gönderdi. Mariana ise onun duygularını sezip anlayışla gülümseyerek, "Ya seni Madame Bovary rolünde görmek bize nasip olmayacak mı yani?" diye sordu.

"Hiçbir zaman."

Mariana, "Zavallı Bay Sherwood! Bu acıya nasıl dayanacak?" diye güldü.

Miss Bee her konuştuğunda Mariana'nın doğallığına, candanlığına yeniden hayran kalıyordu. Başlangıçta onu kendine aşırı güvenen, güzelliğine mağrur, sığ ve boş kafalı bir kız sanmıştı. Ama onun zeki, aklı başında, gerçekçi bir kız olduğunu gitgide daha iyi anlıyordu. Mariana kendi üstünlüğüne inanmıştı ama kibirli değildi ve bu güvenç onu kıskançlık duygularından da uzak tutuyordu. Öylesine parlak ve kusursuzdu ki rekabetten korkmuyordu; bu yüzden duygularında ve davranışlarında açık ve candandı. Miss Bee, bu kızın dostluğuna güvenilebilir, sonucuna varmıştı.

Onlar Hollywood temsilcileriyle uğraşadursun, sahnede rol dağıtımı bitmiş, Lionel Sherwood da Ludlow kızlarıyla canciğer olup çıkmıştı. Bir ara Miss Bee, yönetmenle Gabriel Samson'u yan yana gördü ve iki adamın kızlara karşı birbirlerinden ne kadar farklı tutumlar içinde olduğunu düşündü. Gabriel Samson da Lionel Sherwood'un onda biri kadar sıcakkanlı ve candan olsa sanki ne olurdu? Genç kız bu sorusuna, "O zaman Gabriel Samson olamazdı," diye düşünerek gene kendisi yanıt verdi. Gel gelelim Gabriel Samson da sırasında sıcak ve dost olabiliyordu. İşte Madam'a bakarken sıcacık kesilen gözleri... Sonra o ikinci ders başında kendi aralarında bir an için yanıp sönmüş olan o beraberlik... Genç kız kendi hesapsız, yersiz gevezeliği yüzünden Gabriel Samson gibi ilginç ve çekici, değişik bir erkeği yakından tanımak fırsatını, avcunun içindeyken kaçırmış olmasına hâlâ yanıyordu.

Mariana birden, "Bay Sherwood'un yerinde şimdi Bay Samson olsaydı ne yapardı acaba?" diye bir soru ortaya attı.

Miss Bee irkilerek döndü ve gizli düşüncelerini istemeden ortaya vurmuş gibi, elinde olmadan kıpkırmızı kesilerek, "Ben de onu düşünüyordum," dedi.

İki kız bir an bakıştılar. Sonra Mariana, "Senin saçlarınla gözlerin arasındaki tezat gibi," dedi gülümseyerek, "bu iki erkeğin arasındaki tezat da öyle belirgin ki, ister istemez göze çarpıyor."

Gülüştüler. Ama ikisinin de hiç gereği yokken Gabriel Samson'u düşünmüş olmalarındaki tuhaflık, havada belli belirsiz bir gerginlik bırakmıştı.

Akşamüzeri, derslerinden artakalan boş saatte Miss Bee ile Hindley Bell pingpong oynuyorlardı. Aklını pingpongdan başka her şeye vererek oynadığı için Miss Bee kaç kez üst üste yenilmişti. Sonunda Hindley Bell, "Ben bu maçtan vazgeçtim!" diye gülerek elindeki raketi fırlattı. "Sen böyle dalgınken oyunu kazanmak, çocuğun elinden şeker kapmak gibi bir şey!"

"Sahiden dalgınım bugün."

"Hem de nasıl? Âşık mısın yoksa?"

Miss Bee bir kahkaha attı: "Bir o eksikti! Şimdiden bu kadar dalgınken bir de âşık olursam kim bilir ne yaparım!"

"Korkma, bundan daha dalgın olamazsın!" Hindley Bell bir an sustu. Sonra şöyle bir yutkundu ve büyük bir ciddilikle ekledi: "Belki de kimse farkına varmasın diye tetikte durur, hiç dalgınlık yapmazsın!"

Miss Bee, "Ben âşık olsam dünyaya ilan ederim, şekerim," diye söze başladı. Sonra durdu. Hindley Bell'in biraz önce söylediği sözler resmen anlamlı değil miydi?

"Hindley Bell yoksa sen mi âşıksın?" diye Miss Bee ciddileşerek sordu.

Hindley Bell arkadaşından yana hiç bakmayarak top-

ları kaldırmaya başladı ve, "Yok canım," diye yanıtladı... "Bu Allah'ın dağ başında âşık olunacak kim var ki?"

Miss Bee biraz ferahladı ama, bir an önce yüreğinin neden öyle ağzına gelir gibi olduğunu kendisi de bilmiyordu. Ya da belki biliyordu da kendi kendine açıklamaktan korkuyordu.

Hindley Bell, "Haydi gel de kızların yanına gidelim," dedi. Konuyu değiştirmek mi istiyordu? "Biraz dedikodu ederiz. Evine dönmen için daha vakit çok erken."

"Geç kalmaz mıyım?"

"Yok canım. Sıkılırsan kalkar gidersin."

Miss Bee arkadaşının koluna girdi, gene şarkı söyleye söyleye yatakhane binasına yollandılar.

Akşamın yaklaşmasıyla etrafa çöken hüzün ikisini de sarmış gibiydi. Miss Bee, "Şimdi bizim orada siyahlar evlerinin önüne çıkıp otururlar, bir de şarkı tuttururlar," dedi.

"Kim bilir ne güzel, ne hazin olur, değil mi, Miss Bee? Zenci şarkılarına bayılırım ben. Dinlerken de, söylerken de bazen ağlarım. Sen de ağlar mısın?"

"Yok canım, ben öyle durduk yerde ağlayamam."

Hindley Bell, Lionel Sherwood'un nefis bir taklidini yaparak, "Sen baskı altındaki tutkusun!" dedi.

"Sen de çok iyi bir kızsın, Hindley Bell."

Hindley Bell'in yüzünde gene kaygılı bir ciddilik belirdi: "Evet, iyi bir kızım; kimseye kötülük yapmam, kimsenin kötülüğünü istemem ama hayatta başarılı olmak için bu yeterli değil. Bu dağ başına geldim geleli kendime olan güvenim azaldı. İyiyim ama yeterince güçlü müyüm, akıllı mıyım? Güzelim, evet ama çekici miyim, kişilikli miyim?"

"Zırvalıyorsun," dedi Miss Bee. "O güzel başını bu saçmalıklarla yorma, lütfen! Çekici değil çarpıcı olduğunu sen de biliyorsun. Hayatta sana başarı sağlamaya ye-

tip artacak kadar da yeteneğin var." Sonra Miss Bee havayı rahatlatmak için kendi de Lionel Sherwood'u taklit ederek, "Sen içine güneş vurmuş duru bir su gibisin, Hindley Bell!" dedi. "Işıksın sen!"

Deminki gerginliklerini unutmuş, yüzleri gülmüş bir halde yatakhane binasına girdiler.

Gülkurusu pembe ve bej renklerle, çok rahat döşenmiş olan geniş salonda birinci sınıf kızlarının çoğu toplanmıştı. Hemen hepsi sere serpe giyinmişlerdi. Miss Bee kendini divanlardan birinin üstüne attı. Hindley Bell de piyanonun başına geçti. Kızlar onların gelişiyle pek ilgilenmediler çünkü Prissy'yi dinliyorlardı.

Prissy konuştuğu zaman kızlar kulak kesilirdi. Çünkü Prissy hep kadın erkek ilişkileri üstüne konuşurdu. Koyu esmer yüzü, her zamanki gibi kendi anlattıklarının heyecanından kasılmış, gözleri süzülmüştü. Zaten uçları yukarı doğru çekik ve küçük olan o kestane rengi gözleri, büsbütün ortadan kaybolmuş gibiydi ve ince dudaklı geniş ağzı şehvetli bir zevkle adeta çarpılmıştı:

"Kızcağız da utangaç mı utangaç! Nişanlısını bir türlü yaklaştırmak istemezmiş."

Birkaç kız bir ağızdan, "Yapma be! Yok canım!" diye söylendiler.

Shelly Trilby kırmızı bir yün kazak örmekle meşgul olduğu köşeden, "İsabet edermiş!" diye lafa karıştı. "Öyle azgın adamlara güven olmaz!"

Kızlar kendi aralarında, "süt kuzusu" diye andıkları Shelly'e aldırış etmediler. Yalnızca Prissy çekik, tuhaf gözleriyle ona şöyle bir tepeden baktı, sonra hikâyesine devam etti:

"Sonunda adam, kızın bir gün evde yalnız kalacağını kurnaz bir manevrayla, laf arası öğreniyor, o gün çat kapı çıkageliyor..."

Divanlarda, kanepelerde, koltuklarda, halı üstlerin-

de oturan, yatan kızlar zevkli bir bekleyişle ürpererek kıpırdaştılar: "Eee?"

"Eeesi sağlık! Kızın eli ayağı titremiş ama nişanlıyı kapıdan çevirecek hali yok ya! Adamı içeri buyur etmiş, elbette."

"Sonra ne olmuş?"

Prissy büyük bir tekir kedi gibi gerindi ve ellerini hafifçe kendi göğüslerinin üzerinde gezdirerek ballandıra ballandıra, "Neler olmuş, neler olmuş!" diye başını salladı.

Köşelerde oturan birkaç kız yakına gelip onun etrafını aldılar: "Anlatsana kuzum, neler olmuş?"

Miss Bee oturduğu yerden usulca kalkarak pencere başına gitti. Cinsel konulara karşı herkes gibi onun da ilgisi vardı elbet. Ama bu konunun böyle orta malı olmasından nefret ederdi. Çünkü böyle sohbetlerin Prissy gibi kızlar için daha çok bir tür kendi kendini tatmin yerine geçtiğini bilirdi. Gizli yapılacak bir şeyi herkesin içinde yapmakla, bu çeşit açık saçık hikâyeleri böyle inceden inceye anlatmak arasında pek fark yoktu. Şimdi Miss Bee salondan çıkmak, evine gitmek istedi ama kızların kendisine "ukala" damgasını vurmak için fırsat gözlediklerini biliyordu. Hele Prissy'ye zıt gitmek, Prissy'nin diline düşmek pek tehlikeli olurdu. Onun için Miss Bee azgın nişanlı ile ürkek genç kızın başından geçenleri dinlemekten başka çare bulamadı.

Prissy şimdi iyiden iyiye coşmuş anlatıyordu: "Adam önce pek terbiyeli, pek efendi oturmuş. Daha kapıdan girerken başlamış manevraya. Kızın yanağına şöyle kardeşçe bir öpücük kondurmuş. Ondan sonra elini sürmemiş. Kızcağız da yavaş yavaş gevşemiş, rahatlamış. Gerçi biraz uzakta, kapı yanında oturmayı elden bırakmamış ama, adamakıllı rahatlamış."

Birkaç ses birden, "Zavallıcık!" diye mırıldandı. Ama,

aslında bütün kızlar hikâyedeki kızın boşuna vakit geçirdiğine sinirleniyor ve azgın nişanlı bir an önce saldırıya geçsin diye bekliyorlardı.

"Derken efendim, adam kızdan piyano çalmasını istemiş. Bu romantik rica, kızın tüm kuşkularını gidermiş. Kızcağız adamı yola getirdim, diye sevinçle geçmiş piyanonun başına! Başlamış çalmaya. Efendim, o Chopin'in bir noktrününü çaladursun adam da usul usul gelip ona arkadan sarılmaz mı?"

Kızlar heyecanla kaynaştılar. Bir tanesi, "Eee, bir şey yapmış mı bari?" diye sordu.

"Yok, yapmamış da kuzu kuzu oturmuş!" Prissy çevresindekilerin hayallerini kışkırtan imalı bir gülümseyişle bir an duraladı, sonra," Elinden geleni yapmaktan geri kalmamış, elbette," diye anlatmayı sürdürdü. "Kız önce bir çırpınayım, demiş. Sonra bakmış ki adamın elinden zorla kurtulmanın yolu yok, o da hile yapmış!"

Kızların zevk ve heyecanı artık doruktaydı:

"Etme be! Vay canına, ne kız!" ünlemleri tavana yükseldi. Birisi, "Nasıl hile?" diye sordu.

"Yani yumuşar gibi davranmış. Sözüm ona kendini adamın kucağına bırakmış, başlamış öpmeye. Adam artık mest, hoşafın yağları kesilmiş. O öyle kendinden geçmişken kurnaz kız uzanmış, piyanonun üstünde duran ağır şamdanı usulca almış."

"Yapma!"

"Yaa! Sen al koca şamdanı, sonra yassı tarafını var gücünle vur herifin kafasına!"

Çığlık çığlık kahkahalar salonu sarmıştı. Ne var ki tam o sırada kapı açıldı ve Mariana içeri girdi. Kızlar onu sevinçle karşıladılar. Ateşli nişanlıyı piyano başında baygın bırakarak Mariana'nın çevresini aldılar. Prissy'yi tamamen unutmuş, yeni yakılan bir ışığın çevresine üşüşen pervaneler gibi Mariana'ya yönlenmişlerdi. Mariana'nın sınıfın,

hatta okulun kraliçesi olduğu, daha ilk baştan kabul edilmiş bir olguydu. Onu kıskandırmak, onunla aşık atmaya kalkışmak, kızların aklına bile gelmezdi; onun her yönden kendilerinden üstün oluşunu, o denli doğal sayarlardı! Hele bugün, oyunun başrolüne seçilmesi ve yönetmenden gördüğü iltifat, onun kraliçelik tahtını büsbütün perçinlemişti. Kızlar Mariana'yla konuşmak, ona yakın olmak için can atıyorlardı. Kelebek tutanın parmaklarına kelebek kanadından biraz yaldız bulaşır. Kızlar da Mariana'ya yaklaştıkça, onun sihrinden bir şeyler kapmış gibi oluyorlardı. Şimdi de onu bir soru yağmuruna tuttular:

"Nerelerde kaldın!", "Ayol, insan hiç böyle günde basketbol oynar mı?", "Havadisleri nasıl heyecanla beklediğimizi bilmiyor musun?", "Neler oldu kuzum?"

Mariana, öğle yemeğini Bayan Ludlow ve Lionel Sherwood'la birlikte yemiş ve ondan sonra hemen bütün öğleden sonrayı onlarla birlikte geçirmişti. Sonra, kızlar o gelecek de biraz dedikodu getirecek diye beklerken Mariana yanlarına uğramayıp basketbol kortuna giderek onları düş kırıklığına uğratmıştı. Şimdi ellerini şortunun cebine sokup bir divan kenarına uzandı ve o uzun bacaklarını, yandaki bir sandalyenin üzerine dayadı:

"Valla dedikodu, havadis filan yok. Yalnız çok eğlendim. Hani bayat bir espri olacak ama, sahne gerisine geçmek gibi bir şey oldu bu. Madam'ı müdire olarak değil de bir kadın olarak görmek... Yaman kadın, doğrusu! Bay Sherwood ise son derece sakindi; sabahki o haline hiç benzemiyordu..."

Mariana gözleriyle Miss Bee'yi aradı: "Yalnızca Madame Bovary konusunda coştu, taşkınlık etti."

"Ne mutlu bana!"

Mariana güldü: "Dedim ya, hepsi de bizim bildiğimizden bambaşkaydılar. Miss Bee, hele seninkini bir görmeliydin! Sınıftaki haliyle ilgisi yok! Resmen bir kuzu!"

Miss Bee bir an anlayamadı: "Benimki de kim ola ki?"

"Canım, Gabriel Samson işte!"

Hindley Bell, piyanonun başından kalktı, Mariana'nın yanına geldi: "Bay Samson'a neden Miss Bee'ninki diyorsun?"

"Adamın üzerinde herhangi bir etki bırakabilen tek kişi Miss Bee de ondan!"

Miss Bee, "Ama ne etki!" diye dudak büktü.

Mariana gene güldü: "Nasıl olursa olsun, bir iz bırakabildin ya o taşın üzerinde!"

Hindley Bell, gene piyanonun başına döndü ve Grieg'den bir Norveç dansı çalmaya başladı. Tuşlara, bu hafif dans havasına yakışmayan bir hırsla basar gibiydi. Ama bale sınıfının gözdesi Shirley Page hemen ayak parmaklarının ucunda doğrularak dans etmeye başladı.

Miss Bee, Mariana'ya sordu: "Sınıftaki halinden nasıl başkaydı?"

"Güneş buluttan nasıl başkaysa o da öyle başkaydı! Tam anlamıyla güler söyler sanma, gene gereğinden fazla içine kapanık, pek ağırbaşlı ama, demek sırasında güler yüzlü, hatta şakacı da olabiliyormuş! Şöyle arkasına yaslanıp içten gülünce yüzü öyle değişiyor ki, neredeyse tanıyamıyorsun. Madam da onun üstüne titriyor. Besbelli oğlu gibi seviyor onu."

Küçük Shelly Trilby, "O nemrut herif de nasıl sevilir, anlamam!" diye görüş belirtti.

Barbara, "Al benden de o kadar!" diye onu destekledi. "Erkek dediğin güler yüzlü, tatlı dilli, esprili olmalı."

Prissy, "Ben aksine az konuşup çok şey yapan erkeklerden hoşlanırım," diye anlamlı anlamlı konuştu. "Şöyle tuttuğunu koparan cinsten, haşin bir erkek. Ama bana sorarsanız bu Gabriel Samson haşin falan değil, resmen odun!"

Shelly, "Suratı da upuzun," dedi.

Barbara, "Ağzı sanki bir çizgi, gözleri de buz gibi," diye ekledi. "Hem sonra kırkına merdiven dayamış, yaşlı sayılır artık!"

Miss Bee, onların bu konuşmalarını karmakarışık duygularla dolup taşarak dinliyordu. Kızların bu fikirleri onu bir yandan kızdırıyor, bir yandan da hoşnut ediyordu. Kendi beğendiği şeyi, başka kimse beğenmesin istiyordu. Hatta istiyordu ki, kızlar Gabriel Samson'dan söz bile etmesinler. Ağızlarına almasınlar onun adını, kafalarına onun düşüncesini sokmasınlar! Ne gezer! Meğer kızlar Gabriel Samson'un düşüncesiyle dopdoluymuşlar! Barbara'nın "yaşlı" sözüne önce Shirley karşı çıktı:

"Hiç de yaşlı değil, tam kıvamında!"

Sonra her ağızdan sesler yükseldi: "Tam olgunluk çağında!"

"Tecrübeli erkek!", "Daha genci de çoluk çocuk olur, ayol!"

Hindley Bell piyano çalmayı bırakmadan, "Erkek daima kadından üstün olmalı!" diye fetva verdi.

Shirley bir piruet yaparak, "Yalnız bir şey var," dedi. "Bay Samson'un saçlarına henüz kır düşmemiş. Bir erkeğin tam olgun erkek olabilmesi için hiç olmazsa şakaklarına kır düşmüş olması gerekir."

Mariana, "Bunu da yeni duyuyorum," diye bir kahkaha attı.

Mary, "Bana sorarsanız, ben gözü yeşil olmayan erkeğe erkek bile demem," dedi.

Bu kez kahkahayı Prissy attı: "Ayol, erkeklik adamın ne saçlarında ne de gözlerindedir! İsterse hiç saçı olmasın, gözleri de isterse yeşil değil pembe olsun, hiçbir şey değişmez! Erkek için şart olan, kadınları cinsel yönden tahrik ve de tatmin edebilmesidir!"

Kızlar kıkır kıkır gülüştüler:

"Aman sen de Prissy! Hep böyle şeyler söylersin!"

"Ama, yanlış mı dedim? Dünya seks üstüne dönüyor evlatlarım, seks! Seks bakımından beni tahrik etmeyen erkeğin isterse yüz tane yeşil gözü olsun!"

Hindley Bell, piyano başından lafa karıştı: "Yani adamcağız seni o yönden tahrik etmiyorsa hiç kimseyi de tahrik etmiyor mu demektir?"

Prissy yıldırım gibi saldırdı; odanın içindeki bir anlık sessizlikten yararlanarak bal gibi tatlı, zehir gibi acı bir sesle sordu: "Yani Gabriel Samson seni tahrik mi ediyor, canımın içi Hindley Bell?"

Hindley Bell o saat kıpkırmızı kesildi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama dudakları titrediği için konuşamayarak başını öte yana çevirdi. Miss Bee onun yüzünü görmediği halde gözlerinin yaşardığını biliyordu. Hindley Bell'in ruhu o derece kırılgandı ki, böyle sataşmalar bile onu incitmeye yeterdi.

Miss Bee, Prissy'ye bakarak soğukkanlılıkla, "Böyle şeyleri kişiselliğe dökmek doğru mu Prissy?" diye sordu.

Prissy bir an onun siyah gözlerine bakarak sustu. Kendisi hırsını yenemeyen bir kız olduğu için karşısındakilerin özellikle serinkanlılığı onu sindirirdi. Miss Bee'yle başa çıkamayacağını da ilk baştan anlamıştı. Hemencecik yatıştı ve kavgacı bir sokak çocuğunun somurtukluğuyla, "Ama kişiselliğe önce o döktü. Seni tahrik etmiyorsa başkalarını da tahrik etmiyor değil ya, diye sordu."

"Sormakta da yerden göğe kadar hakkı vardı. Çünkü sen ilk baştan beri hep kişisel görüşlerini ileri sürüyorsun."

Prissy hiç sesini çıkarmayarak sustu. Salona gergin ve tatsız bir sessizlik çökmüştü.

Mariana bu sessizliği dağıtmak için, "Uzun lafın kısası," dedi. "Bu adamı ister beğenin, ister beğenmeyin, hepiniz ilgileniyorsunuz. Çünkü insan hiç ilgilenmediği bir kimseyle böylesine uğraşmaz! Onu böyle uzun uzun tartışmaz."

Miss Bee, "Doğru," diye ona hak verdi. "Ya sen, onu beğeniyor musun?"

"Çok beğeniyorum. Bir kere çok yakışıklı bir adam. Klasik anlamda değil elbet. Ama gene de yakışıklı. (Miss Bee, Gabriel Samson'u ilk gördüğü gün koridorda yürüttüğü fikirleri düşünerek hafifçe gülümsedi... Güzel değil çünkü güzellik kurallarının dışında ve üstünde...) Sonra gayet zarif. Avrupai bir tip."

Mariana birden başını çevirdi ve Miss Bee'nin gözlerinin ta içine bakarak, "Ya sen, sen ne düşünüyorsun onun hakkında?" diye sordu.

Dikkat, Miss Bee! Ayağını denk al! Onu ne kadar beğendiğini kimseye belli etme! Hislerini bir kez bu melek görünüşlü canavarların eline verirsen bir daha kurtaramazsın.

Genç kız, Mariana'nın sakin, gene de dikkatli ve tetik bakışından kaçınmaksızın, "Tipini ben de çok beğeniyorum," dedi. "Son derece çekici ve sağlam karakterli bir görünüşü var. Ama kişilik bakımından biraz fazla soğuk buluyorum. Bana karşı sert davranıyor diye demiyorum. Ama sen de dedin ya, kimseye karşı en ufak bir ilgi bile göstermiyor. Bu biraz doğadışı bir şey değil mi?"

Lola, "Çok doğru söyledin, Miss Bee," dedi. "Son derece anormal. Ama bu anormallik belki de bizde. Öyle ya, bir sürü genç kız olalım da bir erkeğin üzerinde birimiz bile bir etki bırakmayalım! Doğrusu yazıklar olsun bize!"

Mariana kendini gene sırtüstü yere atarak, "Unutmayın ki içimizde onun üzerinde etki bırakmış biri var," dedi.

Miss Bee, "Gene mi ben?" diye güldü.

"Yalnızca ve bir tek sen. Bu işteki sırrı öğret bize, Miss Bee! Bu adamı kendine nasıl böyle zıtlaştırdın? Kayıtsızlığının o buzunu hangi baltayla kırdın?"

"Bilsem o baltayla önce kendi dilimi keserdim."

"O gün sınıfta, illa sana Miss Bee, desin diye direttiğin için böyle oldu sanıyorsan yanılıyorsun."

"Peki, bu adamın benden bu derece nefret etmesine başka bir neden olabilir mi?"

"İşte benim de merak ettiğim bu ya! Onun üzerinde herhangi bir etki bırakabilmek için ömrümün beş yılını fedaya razıyım."

Prissy son derece dost bir tavırla, "Sen istersen onun üzerinde çok güçlü bir etki bırakabilirsin, Mariana," dedi.

"İstemez miyim sanıyorsun?"

"Tabii istersin. Ama etki bırakmak için şimdiye kadar herhangi bir çaba gösterdin mi?"

Mariana, "Ben ömrümde kadın, erkek, hiçbir insanın üzerinde etki bırakayım diye çaba harcamış değilim," diye karşılık verdi. "Önemli olan şey, çaba harcamadan etkileyebilmek."

Prissy, "Gerçi orası öyle," dedi. "Gene de senin erkekleri hiç çaba göstermeden etkilediğini de bilmiyor değiliz."

Miss Bee, "O eskrim hocasının serüvenine yazık ki ben tanık olamadım," diye lafa karıştı. "Adamı ilk görüşte kalbinden vurmuşsun."

Mariana, "Hoş adamdı," dedi. "Yazık ki Madam meseleyi çabucak çaktı da adamcağıza yol verdi!"

Miss Bee, "Benim anlayamadığım da şu ki Madam bizimle hiç meşgul olmaz görünürken eskrim hocasının sana âşık olduğunu hemencecik nasıl fark ediverdi?" diye sordu.

Prissy, biraz önce dalaşan onlar değilmiş gibi candan, "Fark edilmeyecek gibi değildi ki ayol," diye güldü. "Adam o kadar sırsıklamdı ki, meseleyi bahçıvanlar bile biliyordu. Gene de düşüncende hatalısın, Mariana. Her erkek bir olmaz. Hele Gabriel Samson'un başkalarına benze-

meyen bir yaratık olduğu ortada! Yani demek istediğim, onu elde etmek için biraz uğraşmaya değer. Nasıl, kendine güvenebiliyor musun?"

Bütün gözler Mariana'ya çevrilmiş olduğu için Hindley Bell'in piyano taburesinden hızla döndüğünü kimse fark edemedi. Hatta Miss Bee bile!

Mariana beyaz kazağın içinde bütün yuvarlaklığıyla meydana çıkan şahane omuzlarını silkti: "Çocuk musun? Bunca uğraş yetmiyormuş gibi bir de erkek avına mı çıkacağım? Kendime güvenirim ama değmez."

Prissy hafif sesle, "Bence değer," diye mırıldandı. Sonra arkadaşlarına döndü: "Siz ne dersiniz kızlar?"

"Değer ama imkânsız!" yanıtları duyuldu.

Kızlar gene Mariana'nın çevresini aldılar. "Haydi Mariana, görelim seni!", "Göster şu kendini beğenmiş adama haddini!"

"Ah, eğer bir âşık edebilirsen artık bize eğlence çıktı demektir!"

Mariana ayakta, ellerini arkasına kavuşturmuş, şahane bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Sonra ağır ve kararsız bir ifadeyle o küçük burnunun üzerindeki çilleri kırıştırdı.

Avını kollayan bir yırtıcı hayvanın dikkatiyle ona bakmakta olan Prissy, o saat fırsattan yararlandı: "Onu âşık edecek gücü kendinde buluyorsun, değil mi?"

Mariana gurur ve kibirden tümüyle uzak, serinkanlı bir güvenle, "Elbette buluyorum," diye yanıtladı. "Ancak bu bana o kadar... ne bileyim, o kadar çocukça ve basit geliyor ki! Böyle bir şey yapmayı kendime yakıştıramıyorum."

"Ukalalık etme, Mariana!", "Eğlence bu, böyle ciddiye alacak ne var?", "Aşkolsun, Mariana!"

Mariana kararsız ve düşünceli bir tavırla ağır ağır burnunu ovuşturmaya başlamıştı.

Prissy, "Gabriel Samson gibi bir adamı kendine âşık etmeyi düşün!" diye mırıldandı. "Onun aşkını itiraf etmesini, seni elde etmek için uğraşmasını düşün!"

Ayağa kalktı ve salonun ortasında durarak, bir elini olmayan bir pantolon cebine soktu, başını biraz yana eğerek kızları gülümsemeden selamladı.

"Oturun, hanımlar!" dedi.

Gabriel Samson'un duruşunu ve konuşmasını öyle güzel taklit etmişti ki, kızlar öğretmenlerini o an gözlerinin önünde canlandırır gibi oldular. Bir kahkaha tufanı salonu sardı. Sonra Prissy elini cebinden çekti ve iki elini birden arzu ve yalvarış ifade eden bir tavırla hafifçe, belli belirsiz öne doğru uzatarak Mariana'ya doğru ilerledi. Ve Gabriel Samson'un sesine o kadar benzeyen bir sesle,

"Mariana," dedi. "Sizi seviyorum, Mariana."

Olağanüstü bir taklitti, bu. Gene de kızlar bu kez bu taklide gülmediler. İçlerinde Gabriel Samson'un aşk ilan edişini görmüş olan yoktu. Oysa işte, Prissy'nin taklidiyle bunu karşılarında apaçık görüyorlardı. Hepsi de Gabriel Samson'u Prissy'nin, kendilerini de Mariana'nın yerine koymuşlardı, ister istemez. Hepsi de o anda tuhaf bir duygunun etkisiyle boğazlarının kuruduğunu hissederek sessiz kaldılar...

Miss Bee, Prissy'yi yeni bir merakla izliyordu. Bu aşk itirafının taklidi, sıradan bir taklit gibi salt gözlem ve deneyimlerden doğma bir taklit olamazdı. O kadar canlı ve Gabriel Samson'un tanıdıkları yönlerine o kadar uygundu ki! Bir hayal gücünün böylesine bir eser yaratabilmesi için çok güçlü olması gerekirdi. Çok güçlü ve de bu konu üzerinde çok işlemiş olması...

Mariana birden Miss Bee'ye döndü: "Bu kızların içinde en aklı başında olan sensin, Miss Bee, sen ne dersin bu işe?"

"Bana hiç sorma, Mariana! Virginia'dayken bana böy-

le bir şey söyleseler, sanırım büyük bir alayla karşılardım. Gülerdim. Çocukluk, derdim. Çünkü sahiden de çocukça bir iş. Ama insan yaşıtlarıyla böyle bir araya gelince, öyle şeyler yapıyor ki tek başına olsa kafasını kesseler yapmaz!"

"Yani?.."

"Yani bu iş benim de hoşuma gitmedi değil."

"Değecek mi diyorsun?"

"Değecek diyorum. Başka bir erkek olsaydı değmezdi. Ama Gabriel Samson öyle gururlu, öyle soğuk ki onu kendine âşık etmek birçok zahmetlere değer, sanıyorum."

Kızlardan, "Doğru!", "İyi söyledin, Miss Bee!" sesleri yükseldi.

Prissy bu kez Miss Bee'ye döndü: "Sen Gabriel Samson'un Mariana'ya âşık olabileceğine inanıyor musun, Miss Bee?"

Genç kız omuz silkti: "Hayır! İnanmıyorum, gene de uğraşmaya değer, diyorum."

Mariana, "İnanmıyor musun?" diye sordu.

Miss Bee, "Sanmıyorum," diye düzeltme yaptı.

Prissy, "Demek sen de bendensin," diye hafifçe güldü.

Mariana sesini çıkarmadan pencereye yürüdü. Dışarısı adamakıllı kararmıştı. Öğretmenlerin oturdukları bina ışık içindeydi. Prissy de Mariana'nın arkasından gitti ve ağaçların arasında kalan bir pencereyi göstererek, "Gabriel Samson'un odası!" dedi, kedi mırıldar gibi.

Bütün kızlar, tuhaf bir duygunun etkisi altında, görmedikleri bir şeyi göreceklermiş gibi pencereye üşüştüler. Ağaçların koyu gölgeleri arasından bir ışık dörtgeni biçiminde parlayan pencereye uzun uzun, dikkatle baktılar. Miss Bee, "Acaba ne yapıyor şimdi orada?" diye düşünüyordu. "Aklından neler geçiyor? Neler hissediyor?"

Prissy, "Mümkün değil!" diye fısıldadı: "Bu adamın âşık olması mümkün değil!"

Mariana birden ona döndü: "Bahse girer misin?"

Prissy hiç duraksamadan elini uzattı: "Nesine?"

"Orasını sen söyle."

"Gabriel Samson'u kendine âşık edemezsen bana hani o deniz kabuğu şeklindeki, elmaslı küpelerini vereceksin."

"Kabul."

"Ya ben kaybedersem sana ne vereceğim?"

Mariana şöyle bir omuz silkti: "Gönlünden ne koparsa!"

Miss Bee, "Olmaz," dedi. "Madem bahse giriyorsunuz her şeyi tamam olsun. Eğer Gabriel Samson'u kendine âşık edebilirsen ondan ne istersin?"

Uzun zamandan beri susmakta olan Hindley Bell, "Bana kalırsa hiçbir şey istememeli!" dedi. "Gabriel Samson'un aşkı ona yetmez mi?"

Shirley, "Yeter de artar bile!" diye ekledi.

Lola, "Hatta bana kalırsa Mariana üstüne para bile vermeli!" dedi.

Prissy, "Susun," dedi. "Bu ciddi bir konu!"

Hindley Bell, "Ben de ciddi söylüyorum zaten," diye karşılık verdi.

Ne var ki ona aldırış eden olmadı. Kızlar bir ağızdan, "Ne istersin, Mariana?" diye sordular.

Mariana, "Ne bileyim ben?" dedi. "Prissy'nin nesi var nesi yok bilmiyorum ki!"

Prissy'nin en yakın arkadaşı sayılabilecek olan Irene, "Çok güzel şeyleri var," diye araya girdi.

"Mesela?"

Prissy, "Mesela bir yelpazem var," dedi. "Antika, on sekizinci yüzyıl Fransız işi, nefis bir şey."

Mariana omuz silkti. "Meraklı değilimdir."

"Beş dizi sahici inciden yapılma bir kolyem var."

"İnci de sevmem."

"Senin elmaslı küpelerinle kıyaslanacak başka takım yok."

"Canım ille de takı olması şart mı?"

Prissy, "Öyleyse sana mücevher kutumu vereyim," dedi.

Irene, "Ah, Prissy, kıyamazsın!" diye bağırdı.

Miss Bee, "Çok mu güzel?" diye sordu.

"Her yanı sedef. Kenar ve köşeler de siyah gümüş."

Irene, "Bütün çivileri de zümrütten!" diye heyecanla ekledi.

Mariana'nın gözleri parlamıştı: "Aldım gitti! Sırf bu kutu için bile olsa Gabriel Samson'u kendime âşık etmeye değer!"

"Biraz sonra odama gel de göstereyim."

Nadine, "Hiç acımıyor musun?" diye sordu.

Prissy kıs kıs güldü: "Nasıl olsa vermeyeceğim ki! Elmas küpeleri alacağım. O nefis küpelerle giyebilmek için deniz rengi bir elbise yaptırırım artık!"

Bu sevda bahsi, gönül kumarı, kızları iyice sarmıştı. Hep bir ağızdan konuşup gülüşüyor, tahminler yürütüp taraf tutuyorlardı. Yalnız Miss Bee, on beş yaşından beri çiftlik yöneten bir işkadını, sorunun pratik yönüyle ilgiliydi.

"Mariana'ya ne kadar süre tanıyorsun, Prissy?" diye sordu.

"Nasıl?"

"Canım, koskoca Gabriel Samson'un gönlünü çekmek üç günde olacak iş değil ya! Elbet bir süre tanımamız gerek."

Prissy, "Doğru! Bu işi ne kadar zamanda becerebileceğini sanıyorsun, Mariana?"

"Ne bileyim, ben? Ömrümde böyle ısmarlama aşk oyunu oynamadım ki! Sen bir şey söyle, artık." Sonra Mariana büyük bir açıksözlülükle ekledi: "Yalnız biraz insaflı ol!"

Hindley Bell, "Yılbaşı temsiline kadar!" diye önerdi.

Miss Bee, "Dünyada olmaz!" dedi. "Lionel Sherwood'u

duymadın mı? Provalara başlamak için bile geç kaldığımızı, yılbaşına yetişmek için çok çalışmamız gerekeceğini söylüyordu. Piyesin zor yetişeceği kadar kısacık zamanda nasıl adam âşık edilir?"

Shirley, "Hem kızcağız oyunun başrolünde, hangisiyle uğraşsın?" diye sordu.

Mariana, "Onun önemi yok; ben ikisiyle birden baş ederim," diye karşılık verdi. "Ama ne de olsa daha fazla zaman gerek."

Prissy bir divana uzanıp bacaklarını masa üstüne dayayarak, "Sana sonsuz zaman veriyorum," diye mırıldandı.

Irene, "Ama, Prissy ne yapıyorsun!" diye bağırdı.

Miss Bee, "Bahsin keyfi kalmaz!" dedi.

Prissy güldü: "Canım, sonsuz dedikse ömrünün sonuna kadar demedik ya! Okul kapanana kadar."

Kızlardan bazıları, "Çok! O kadar uzun olmaz!" diye itiraz ettiler.

Ama Prissy, "İyidir!" dedi. "Gönül meselesi, bu. Kısa zamanda yapılamaz."

Mariana gene Miss Bee'ye döndü: "Sen ne dersin, Miss Bee?"

Miss Bee, "Uygundur," diye yanıtladı.

Mariana elini Prissy'ye uzattı.

"Anlaştık, Prissy."

Prissy onun beyaz elini kendi uzun, sivri, kırmızı tırnaklı, esmer eliyle kavradı. "Anlaştık Mariana."

Kızlar hevesli, hatta sevinçli bir heyecan içinde kaynaşıyorlardı. Shirley Page bir köşede priuetler yaparak, "Harika bir bahis! Harika bir bahis!" diye şarkı söylüyor, Shelly ellerini ovuşturarak, "Ne güzel olacak! Ne güzel olacak!" diye mırıldanıyordu.

Bu heyecan ve zevk havası Miss Bee'yi de etkilemişti. Aklına birden bir şey gelerek, "Prissy, Mariana, bana bakın," diye bağırdı. "Bu anlaşma böyle olmaz!"

İkisi birden, "Nasıl olur?" diye sordular.

"Bir mukavele imzalamanız gerek!"

Bu fikir bütün kızların hoşuna gitti. El çırpmalar, "Yaşa Miss Bee!" diye bağırmalar arasında kâğıtla kalem bulunup getirildi.

Mariana, "Nasıl yazılacak bu mukavele?" diye sordu.

Miss Bee, "Ben yazayım," dedi ve kalemi eline alarak açık, okunaklı bir yazıyla: "Ben, Mariana Dunne, bu ders yılı bitinceye kadar Gabriel Samson'u kendime âşık ettiğime ilişkin, herkesçe kabul olunan bir kanıt elde edemezsem, deniz kabuğu şeklindeki elmas küpelerimi Priscilla Smith'e armağan edeceğime, namusum ve bütün kutsal inançlarım üzerine söz veriyorum," diye yazdı.

Kâğıdın üzerine tarih attı, sonra kalemi Mariana'ya uzatarak, "İmzala şunu!" dedi.

Mariana gülerek, "Aman ya Rabbi, ne çocukluk!" dedi. Ama kalemi aldı, imzasını attı.

Miss Bee, "Bir kâğıt daha verin," dedi. Sonra getirilen kâğıda: "Ben Priscilla Smith, bu ders yılı sona erinceye kadar Gabriel Samson'u kendine âşık edebildiğine ilişkin herkesçe kabul edilen bir kanıt gösterdiği takdirde, gümüş kenarlı, zümrüt çivili sedef mücevher kutumu Mariana Dunne'ye vereceğime namusum ve bütün kutsal inançlarım üzerine yemin ederim," diye yazdı.

Priscilla da imzasını attı.

Miss Bee, "Şimdi tanık sorunu kalıyor," dedi. "Tanıklar kim olacak?"

"Kaç tanık lazım?"

Mariana hemen, "Bir tanesi sen ol, Miss Bee," dedi.

Prissy piyanodan yana gözucuyla bakarak, "Bir tanesi de Hindley Bell olsun," dedi.

Miss Bee o saat, "Olamaz," diye karşı çıktı. "Onun bu işe karışmasını istemem."

"Canım sen ne karışıyorsun? Belki kendisi ister."

Miss Bee inatla, "İstemeyeceğini biliyorum da onun için," dedi. "Öbür tanık da Irene olsun."

Irene hemen, "Kabul!" dedi.

Prissy somurtmakla birlikte başkaca ses çıkarmadı.

Tanıklar iki kâğıda imza attılar. Sonra, "Mariana" imzalı kâğıt Prissy'ye, "Prissy" imzalı kâğıt da Mariana'ya emanet edildi.

Saat adamakıllı geç olmuştu. Miss Bee, "Bu iş de böylece bitti!" dedi. "Siz yemeğe gideceksiniz. Ben de evimin yolunu tutayım. Beni azıcık geçirecek misin, Hindley Bell?"

Hindley Bell çabucak gelerek onu yanağından öptü. "Kusura bakma, Miss Bee. Çok geç oldu, sonra dönerken korkarım."

Miss Bee onun ışıl ışıl saçılan sarı saçlarını okşadı:

"Zararı yok, Hindley Bell. Yeter ki sen üzülme."

Mariana, "Haydi seni biz geçirelim, Miss Bee," diye lafa karıştı. "Geliyor musunuz kızlar?"

Miss Bee, Hindley Bell'le vedalaştı, Mariana ve öbür kızlarla birlikte dışarıya çıktı.

Salonda şimdi yalnızca Hindley Bell ile Prissy kalmıştı.

Hindley Bell, "Ben ışığı söndürüp piyano çalacağım," dedi.

Prissy, "Keyfin nasıl isterse öyle yap," dedi. "Ben yatıyorum." Ve divanın üzerine boylu boyunca uzandı.

Kızlar Miss Bee'yi mermer merdivenlerin başına kadar geçirdiler. Dışarıda hava soğuk ama durgundu. Miss Bee, "Eksik olmayın kızlar, hoşça kalın!" dedi.

Hepsi birden, "Güle güle!" diye bağırdılar.

Biraz sonra genç kız döndü ve onlara elini salladı. Onlar da ellerini salladılar. Birlikte kotardıkları bu saçma ve çılgın iş, onları birbirine yaklaştırmış gibiydi. Gel gelelim kızlar içeriye girip de,Miss Bee sonbahar gecesinde yapayalnız kalınca kendini birdenbire pek aptal ve gü-

lünç hissetti. Virginia'da büyük bir malikâneyi, işçileri, vekilharçları, sürü sürü uşağı, alım satım, ekim işlerini tek başına yöneten Beatrice Karova biraz önce bir sürü şımarık, delişmen kıza elebaşılık ederek çılgın bir sevda bahsine önayak olmuş, bunca budalalık yetmezmiş gibi bir de mukaveleleri yazmış, tanıklık yapmıştı! Sonra gülerek omuzlarını silkti! İnsan, içinde bulunduğu toplumun ruhunu er geç, az çok kapıyordu!

Ellerini cebine soktu ve ıslıkla neşeli bir şarkı tuttturarak yoluna devam etti. Asfaltın bir dönemecinde ansızın, uzun boylu bir karaltıyla karşılaştı. İkisi de çarpışmamak için birdenbire durdular ve karanlıkta bir an birbirlerini tanıyamadılar. Sonra Gabriel Samson şapkasını nezaketle kaldırarak,

"Oo, Madame Bovary!" dedi. "Hayırlı akşamlar!"

Miss Bee saatlerden beri kafaca meşgul olduğu adamı böyle birden karşısında görünce adeta ürkmüştü. Karanlık içinde iri, siyah gözleri, vahşi ve ürkek bir ceylanın gözlerini andırıyordu. Gabriel Samson, "Bu saatte buralarda ne işiniz var?" diye sordu. "Yoksa okuldan mı kaçıyorsunuz?"

"O kadar dramatik bir şey değil, efendim. Olup olacağı evime gidiyorum."

"Evinize mi? Ludlow'da gündüzlü öğrenci olduğunu bilmiyordum."

"Gündüzlü değilim ama yatakhanede de kalmıyorum."

"Ya nerede kalıyorsunuz?"

"Şu karşı tepede üç ev var. Onlardan birinde kalıyorum."

"Şimdi oraya mı gidiyorsunuz?"

"Evet."

"Bu karanlıkta korkmayacak mısınız?"

"Yoo. Alışığım. Zaten tenha ve emin bir yer."

"Sizi hiç olmazsa vadiye kadar geçireyim."

Miss Bee, "Zahmet etmeyin efendim," dedi. "Gerçekten gereği yok. Ben kendim giderim."

Gabriel Samson güldü: "Ortaçağ romanslarındaki gibi tehlikede bir genç kız olmadığınız belli. Ama gene de beni şu kadarcık bir şövalyelik yapmak zevkinden yoksun bırakmayın."

Onu her derse kaldırışta hırpalayarak canından bezdiren adam bu muydu? Miss Bee şaşkınlık ve hoşnutlukla gülerek, "Siz istedikten sonra," dedi.

En ummadığı bir anda karşısına çıkan bu beklenmedik, tuhaf mutluluk dakikalarını uzatmak için ağır ağır yürümeye başladı. Gabriel Samson'un da pek acele etmeye niyeti yok gibiydi. Piyasa caddelerinde avare gezinen insanların aheste adımlarıyla ağır ağır yürümeye başladılar. Çevrelerinde sonbahar gecesi derinleştikçe soğuyor ve rüzgâr gökyüzüne kurşuni renkli bulutlar topluyordu.

Gabriel Samson, "Tek başınıza değilsiniz ya o evde?" diye sordu.

"Hayır, dadımla birlikte kalıyorum."

"Bir tek dadınız mı?"

Miss Bee güldü: "Aman sizi duymasın, hiç bağışlamaz! Yaşlıdır ama bir orduya bedeldir!"

"Siyahi olmalı öyleyse."

"Evet."

"Onların çok güzel adları olur bazen."

"Dadımın adı Felicity."

"Yani sevinç ve mutluluk! Cidden güzel! Şen şakrak mıdır kendisi?"

"Hayır, az güler ama sakindir, hayatından hoşnuttur!"

Yolun vadiye indiği kavşak yerine gelmişlerdi. Miss Bee karşı tepedeki ağaçların arasından parlayan ışığı göstererek, "İşte orası," dedi. "Felicity şimdi yolları gözlüyordur. Ne kadar geç kaldım!"

"Bir ders sorunu filan mı geç bırakt sizi?"

Genç kız kendini tutamayarak küçük bir kahkaha attı: "Yok canım! Kızlarla gevezelik ettik!"

"Ah, siz kızlar! Saatler saati nelerden konuşursunuz, bilmem!"

"Ben de bilmiyordum ama şimdi öğrendim."

"Bilmiyor muydunuz?"

Onun bu merakı, ilgisi, genç kıza sonsuz haz veriyordu. Bu tenha güz akşamının kımıltılı ağaçları altında onunla baş başa konuşmak, hem de kendisine dair konuşmak öyle inanılmaz bir zevkti ki! Genç kız hem erkeğin büsbütün merakını çekmek hem de bu baş başa geçen dakikaları daha da uzatmak için, "Bilmezdim şimdiye kadar çünkü hiç böyle bir sürü kızla bir arada bulunmamıştım," diye karşılık verdi.

"Yoksa erkek okuluna mı giderdiniz?"

Miss Bee güldü: "Hayır, hep özel olarak okudum da."

"Demek öyle? Peki, mademki artık öğrendiniz, bana da söyleyin, rica ederim, nelerden konuşurlar saatlerce bu kızlar?"

Miss Bee kendi içinden, "Erkeklerden," diye geçirdi.

Yüksek sesle, "Meraklanmaya pek değmez, incir çekirdeğini doldurmayan şeylerden konuşurlar," dedi. "İşin kötü yönü şu ki, insan onların arasına katılınca, bir dereceye kadar onlar gibi olup çıkmaktan kendini alamıyor, nedense."

Gabriel Samson, "Öyledir," diye başını salladı. "Amme ruhu dedikleri şey işte. Gene de, ne olursa olsun, ben sizin saatlerce incir çekirdeğini doldurmayacak konularla uğraştığınızı hiç sanmıyorum."

"Her zaman değil," dedi Miss Bee. Sonra daha beş on dakika önce, şu yanındaki her şeyden habersiz erkekle ilgili olarak yazdığı gönül mukavelesini ve attığı tanıklık imzasını anımsayarak utandı. "Ama Sezar'ın hakkını

Sezar'a vermek gerek," diye ekledi. "Bu gevezeliklerin de çok tatlı bir yanı yok değil... Beni buraya kadar getirdiğiniz için size çok teşekkür ederim efendim."

"Rica ederim. Asıl, bana azıcık şövalyelik fırsatı verdiğiniz için, ben teşekkür ederim. Hem baksanıza, konuşmanız benim için ne kadar işe yaradı. Genç kız gevezeliklerinin içyüzünü öğrenmiş oldum."

Miss Bee onun sesinde gene o her zamanki alaycı soğukluğun geri gelişini sezer gibi oldu. İçinden iğneli bir karşılık vermek geldiyse de, kendini tuttu: "Hoşça kalın, efendim," diyerek ondan ayrıldı.

Vadiye doğru hızlı hızlı inerken, onun arkasından seslendiğini duydu: "Güle güle... Beatrice!"

Ve bu ad... kendi adı... genç kızın ruhuna bir şamar gibi indi. Genç kız dişlerinin arasından, öfkeyle, "Beatrice'miş!" diye fısıldayarak koşa koşa yoluna devam etti. Dönüp arkasına bakmadı; ama erkeğin yukarıda durmuş, onun arkasından baktığını seziyordu.

Aşağıdaki küçük dereye gelince bir ağaç gölgesine sinerek yukarı doğru baktı. Karanlıkta bir benek kırmızı ışık, uzak bir yıldız gibi parlıyordu: Gabriel Samson'un sigarası. Demek hâlâ oradaydı. Kim bilir hangi düşüncelere dalmıştı? Sonra Miss Bee, birden öğretmenin az önce söylemiş olduğu bir şeyi anımsadı: "Ben sizin saatlerce böyle boş şeylerle uğraşacağınızı hiç sanmam," gibi bir şeyler dememiş miydi Gabriel Samson? Demek onun hakkında düşünmüş, tahminlerde bulunmuştu! Gabriel Samson onu, Miss Bee'yi düşünmüştü!

Miss Bee, ruhunun ani bir neşeyle adeta kanatlandığını hissederek yerinden fırladı ve koşa koşa eve yöneldi.

Felicity onu pencerede değil, yarı yollarda bekliyordu.

"Miss Bee, meraktan neredeyse aklım çıkıyordu, nerelerde kaldın?"

Miss Bee dadısının boynuna sarılarak gönlünü aldı.

Sonra şakrak sesle, "Dadıcığım, dünyada bilemezsin, şimdi yolda kiminle beraberdim!" dedi.

Felicity belli belirsiz gülümsedi: "Miss Bee, seni bildikten sonra bunu bilememenin yolu yok: Bay Samson'la beraberdin!"

Miss Bee dadısına önce şaşarak baktı. Ama zaten bu siyah kadının bir çeşit medyum olup gaipten haber aldığına çoktan inanmıştı! Eldivenlerini sabırsızlıkla sıyırıp bir sandalyenin üzerine atarak, "Dadıcığım, ah dadıcığım, keşke öğrenci olmasaydım şu okulda!" diye sızlandı.

Felicity çok şey gören o yumuşak, kara gözlerini kızın yüzüne dikti. Kadife gibi pürüzsüz sesiyle, "Aklını böyle yersiz şeylerle doldurma, Miss Bee," dedi.

Miss Bee o saat, kendisinin Hindley Bell'e sık sık, hemen hemen aynı şeyleri söylediğini düşündü. Hafifçe kızararak eldivenlerini attığı yerden aldı ve sessizce yukarı, odasına çıktı.

İyice karanlıklaşan odada Hindley Bell piyano çalıyordu. Prissy de hâlâ divanda boylu boyunca uzanıp yatmış olduğu yerdeydi. İnce, esmer yüzündeki, çevresi mor halkalı gözleri süzülmüş, dudakları yarım bir gülüşle aralanmıştı. Elleri ara sıra kendi göğüslerinin üzerinde dolaşıyordu. Kim bilir hangi aşk ve şehvet hülyasına dalmıştı! Ama Hindley Bell, Prissy'nin farkında değildi. Prissy'nin odada olduğunu bile unutmuştu. Dalgın ve üzgün parmaklarla *Liebestraum*'u çalıyordu. Müziğin hüzün dolu, akıcı notaları, karanlık salonu elle tutulmaz, gözle görülmez, iç yakıcı bir aşk havasıyla doldurmuştu.

Prissy gözlerini yavaş yavaş açtı ve Hindley Bell'e baktı. Karanlıkta kızın tuşlarda dolaşan elleri ve yüzü silik bir hayal gibiydi. Yalnızca saçları, kendiliğinden ışık verircesine parıldıyordu. Prissy kendini deminden beri

dalmış olduğu hülyalardan kopardı ve divanın üzerinde ağır ağır doğruldu. Gözlerini Hindley Bell'den bir dakika bile ayırmıyordu. Güzel sayılabilecek ince, esmer bir yüzü vardı. Ama gözlerinin etrafındaki, o beyaz tenli kadınlara eşsiz bir mahmurluk ve anlam kazandıran mor halkalar onda çürük gibi duruyor, insanda sevimsiz bir etki bırakıyordu. Bu çukura batmış koygun gözlerin bakışları da tatlı değildi. Prissy her konuyu, bu konunun önemiyle bağdaştırılamayacak kadar keskin, adeta yırtıcı bir dikkatle izlerdi.

Şimdi de öyleydi. Divanda bağdaş kurup oturduğu yerde, bir yandan karışmış saçlarını düzeltirken, acayip bir ısrarla Hindley Bell'i süzüyordu. İnce dudaklı, dar ağzında eğri bir gülümseyiş belirdi. Piyano çalan kızı bir süre ses çıkarmadan dinledi. Sonra alaycı ve sinsi bir sesle, "Bakıyorum, bu gece hüzünlüsün, Hindley Bell," dedi.

Hindley Bell'in ince, hassas parmakları havada bir an duraladı, sonra yavaşça tuşların üzerine indi. Genç kız ondan yana hiç bakmadan çalmaya devam etti.

Prissy divandan indi, avı üzerine yürüyen büyük, tekir bir kedinin sinsi, sessiz adımlarıyla piyanoya yaklaştı, sonra apansız, "Hindley Bell!" dedi.

Onun yaklaştığını duymamış olan Hindley Bell irkilerek notayı karıştırdı. Bezgin bir öfkeyle, "Ne istiyorsun benden, Prissy?" diye homurdandı.

"Canım, neden o kadar kızıyorsun, Hindley Bell? Seni çok kederli gördüm de biraz avutmak istedim."

Hindley Bell başını öte yana çevirerek, "Benim avuntuya ihtiyacım yok," diye mırıldandı.

Prissy yumuşak bir sesle kıs kıs güldü: "Emin misin Hindley Bell?"

Hindley Bell piyano taburesinin üzerinde sertçe ona doğru döndü: "Sen benden ne istiyorsun, Tanrı aşkına?"

Prissy piyanonun en ucundaki tuşlara tek parmağıy-

la basarak sinir bozucu, tekdüze, tiz sesler çıkarmaya başlamıştı. "Benim senden bir şey istediğim yok!" diye omuz silkti. "Yalnızca neden kederlisin, diye dostça bir soru sordum; sen de hemen parladın ne yapayım?"

Hindley Bell yavaşça pencereden yana döndü. "Kusura bakma Prissy. Gerçekten sinirlerim gergin. Akşam olunca her zaman içime bir hüzün çöker de!"

Prissy piyanonun yanından ayrıldı ve pencereye gitti. Hindley Bell'e arkasını dönüp pencereden dışarıya bakarak, "Ama bu kez içine çöken hüzün, akşamdan değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne diyorsam onu!"

"Deminden beri iğneli laflarını dinlemekten usandım, Prissy. Çok rica ederim, ne diyeceksen açık açık söyle."

"Açık konuş, demek kolaydır, Hindley Bell. Ama açık lafı herkes kaldıramaz. Sen dayanabileceğini sanıyor musun?"

Hindley Bell, "Sen beni düşünmekten vazgeç de ne söyleyeceksen onu söyle!" dedi.

Prissy dirseğini pencerenin pervazına yaslayarak ona döndü: "Ben senin bu gece duyduğun hüznün nedenini biliyorum, Hindley Bell!"

Hindley Bell taş kesilmiş gibi oldu. Fısıltı gibi kısık bir sesle, "Neymiş bu ?" diye sordu.

"Benim Mariana'yla bahse girişime üzüldün!"

Hindley Bell, kof, neşesiz, karşısındakini inandıramayan bir kahkaha attı: "Laf!.. Siz bahse girdiniz diye ben niçin üzülecekmişim?"

"Mariana'nın elmas küpelerinde ya da benim mücevher kutumda gözün olduğu için değil, herhalde."

"Ya niçin öyleyse?"

Hindley Bell bu soruyu eskisinden daha da boğuk bir sesle sormuştu. Prissy de son derece serinkanlı, "Söy-

lememi gerçekten istiyor musun, Hindley Bell?" diye sordu.

Hindley Bell piyanonun kapağını hızla kapayarak ayağa kalktı: "Sen beni deli mi etmek istiyorsun, Prissy!"

"Sinirlenme, canımın içi. Sen istedikten sonra ben ne diye söylemeyim?"

Hindley Bell şimdi ağlayacak kertelere gelmişti. Bu konunun bu denli ilerlemesine çoktan pişman olduğu ama geri dönmeyi de gururuna yediremediği belliydi:

"Söyle öyleyse!" diye adeta hıçkırdı.

"Sen Gabriel Samson'u seviyorsun, Hindley Bell!"

Hindley Bell, "Yalan!" diye hafifçe haykırdı.

Prissy aynı sinsi sakinlikle omuz silkti: "Sana yalan söylemeye bir zorum yok ya! Bu akşam bu bahse girilmesini önlemek için elinden geleni yaptın. Çünkü Mariana'nın eğer isterse onu elde edeceğinden korkuyorsun!"

Hindley Bell güzel sarı saçlarını yandan yana sallayarak, "Yalan! Yalan! Yalan!" diye ağlıyordu.

Prissy karşısındakini çileden çıkarmaya çalışan sokak çocuklarının o çıldırtıcı, sakin alaycılığıyla, "Doğru! Doğru! Doğru!" diye karşılık verdi.

Hindley Bell piyanonun başından ayrılarak pencereye gitti. İki kız karanlık içinde uzun uzun birbirlerine baktılar. Hindley Bell, gözyaşları, öfke ve hınç içinde bocalıyordu. Prissy ise son derece serinkanlı, hayatından hoşnuttu.

"Beni aldatamazsın, Hindley Bell," diye mırıldandı. "Seni ne zamandan beri gözlüyorum. Derslerde gözlerin ondan ayrılmıyor. Gerçi sana hak vermiyor da değilim. Çünkü çok çekici bir adam. Tam manasıyla erkek." Sonra daha alçak, daha anlamlı bir sesle ekledi: "Tam erkek!"

Karanlık ve sessizlik, odaya bir zehir gibi yayılmıştı.

"Hindley Bell, derslerde oturuyor ve onu seyrediyorsun. Geceleri rüyanda onu görüyorsun, gündüzleri onu düşünüyorsun."

"Yeter artık Prissy!"

"O elini karatahtaya doğru uzattığı zaman için bir tuhaf olmuyor mu, Hindley Bell? O eller insanın vücudunu ne güzel okşar! Kim bilir kaç kadın vücudu o ellerin altında zevkten inlemiştir, kıvranmıştır! Ona soğuk, diyorlar ama ben inanmıyorum. Böyle erkekler aşk konusunda çok ateşli olur."

Hindley Bell ellerini bitkin bir tavırla saçlarından geçirerek, "Yeter artık, yeter artık, Prissy!" diye hıçkırdı.

"Ya dudakları! Biliyor musun o dudaklar insanı nasıl öper? İncecik, sert dudaklar, kadının yumuşak ağzını ezer! Sınıfta ders anlatırken onun ağzına baktıkça içinin eridiğini hissetmiyor musun, Hindley Bell?"

Hindley Bell başını kollarına yaslayarak ağlamaya başlamıştı, "Tanrı aşkına... Tanrı aşkına..." diye hıçkırdı.

Prissy ona yaklaştı, sesini alçaltarak: "Güpegündüz onu düşünmekten, onu özlemekten kahroluyorsun, Hindley Bell! Geceleri kendi kollarını onun kolları diye kendi vücuduna sarıyorsun. Onun niyetine, 'Seni seviyorum, Hindley Bell,' diye kendi kendine fısıldıyorsun. Kendi vücudunu yatıştırmak için kendi ellerinle okşuyorsun. Ama onun yerini tutmuyor, değil mi, Hindley Bell? O olsa başka türlü olurdu. Sonra insanın kendi kendini öpmesi de mümkün değil ki! Deli olmuyor musun, düşündükçe, Gabriel Samson insanı nasıl öper? Boyu çok uzun, ona yetişmek için sen ayak parmaklarının ucunda doğrulursun, o sana doğru eğilir... eğilir..." Prissy elini uzattı ve birden Hindley Bell'in sarı saçlarını tuttu: "Değil mi, Hindley Bell?"

Genç kız saçlarını onun elinden çekerek hırçın bir tavırla doğruldu: "Sen iğrenç bir yaratıksın, Prissy! Bana böyle iftiraları nasıl atabiliyorsun? Ben senin söylediklerinin hiçbirini düşünmüyorum, hiçbirini yapmıyorum!"

Prissy güldü: "Gene yalan söylüyorsun, küçük Hind-

ley Bell! Geceleri yatakta uyandığın zamanlar onu düşündükçe memelerinin sızladığını hissetmiyor musun yani?"

Hindley Bell, "Sus artık!" diye inledi. "Nefret ediyorum senden! Bir daha konuşma benimle!"

"Ben sana, açık açık konuşmaya gelemezsin dememiş miydim?"

"Sen buna açık konuşmak mı diyorsun? Bu düpedüz... düpedüz..." Zavallı, saf Hindley Bell, hislerinin isyanını eksiksiz belirtebilecek güçte bir kelime arayarak bocaladı. Sonra, "Ahlaksızlık!" diye ekledi.

Prissy, "Zaten doğru söyleyeni dokuz köyden kovmuşlar," dedi. "Ama artık itiraz edemezsin ya! Gabriel Samson'u seviyorsun."

Hindley Bell, "Sevmiyorum," dedi.

Prissy, "Seviyorsun!" diye diretti.

Hindley Bell pencerenin pervazını hırslı yumruklarla döverek, "Sevmiyorum! Sevmiyorum, işte!" diye haykırdı.

Prissy, serinkanlı, eğri bir gülüşle gözlerini kısarak, "Seviyorsun! Seviyorsun! Seviyorsun işte!" diye fısıldadı.

Tam o sırada kapının açılmasıyla ikisi de döndüler. Eşikte Mariana duruyordu. Koridordan vuran ışıkta vücudunun dış çizgileri yaldızla çizilmiş gibiydi ve kızıl saçlarının çevresi tel tel tutuşmuş görünüyordu.

"Yemekte sizi bekliyoruz," dedi. "Ne yapıyorsunuz burada, Tanrı aşkına?"

Prissy hemen ona doğru ilerleyerek, "Hindley Bell piyanoda acıklı parçalar çalarken kendini tutamayıp ağladı da," diye yanıtladı. "O açılsın diye bekliyorduk!"

Kasımın ilk günlerinde yağan bir kar, erken başlayan kışın egemenliğini kesinleştirdi. Bütün genç insanların o kadar sevdikleri sonbahar mevsimi böylece kısa sürmüş oldu. İlkbahar nasıl vaat ve umut çağıysa, sonbahar da

hatırlayışlar çağıdır. Geçmiş olan yaz, gitgide kısalan ve serinleyen tatlı sonbahar günleri boyunca anılarda, hayallerde, konuşmalarda yeniden yaşanır. Üzüntüler ve pişmanlıklar gitgide unutularak yazın sadece tatlı ve sihirli günleri kalır akıllarda. Bu yaz boşa çıkan düşlerin gerçekleşmesi bir dahaki yaza bırakılır.

Ludlow Okulu'nun denize uzaktan bakan koruluk sırtları bu anılar ve hayaller mevsimi için özellikle uygun bir dekor oluştururdu. Kızlar ders aralarında ya da derslerden artakalan aydınlık saatlerde, koru yollarındaki kuru yaprakları ayaklarının ucuyla hışırdatarak dolaşır ve birbirlerine geçmiş yazdan söz ederlerdi. Bu şairane yollarda, deniz manzaralı romantik teraslarda kızların, kış gelmezden önce birbirleriyle sırdaş olmaları bir gelenekti.

"Tatil ve kış yaşantıları arasında kurulmuş bir köprü," derdi Bayan Ludlow güz mevsimine. Ve işte o yıl erkenden yağan kar yüzünden, bu köprüyü vakitsiz geçmiş oldular.

O sabah Miss Bee kendiliğinden uyandı. Gözlerini daha açmadan dışarıda kar yağmış olduğunu anladı. Başka hiçbir sessizliğe benzemeyen o kar sessizliği, ağır perdelerden sızarak odaya sinmişti. Soğuk sabahlarda yataktan kalkmasını hiç sevmeyen Miss Bee şimdi hemen karyoladan yere atlayarak pencereye koştu. Burnunu cama yapıştırıp dışarı baktı. Kar hiç rüzgârsız yağmış olacak ki, ağaçlardaki en ince dalların bile biçimlerini almıştı. Gece kendisi uyurken sessizce ortaya çıkmış olan bu mucize karşısında Miss Bee yüreğinin gene sevinçten kanatlandığını hissetti. Yıllardır aklına bile gelmemiş olan eski bir çocukluk şarkısını mırıldanarak aşağı indi.

Felicity genç kızın gür, kara saçlarını gümüş fırçayla fırçalarken Miss Bee hâlâ şarkı söylüyordu. Felicity, "Şu yaşa geldin, hâlâ kar gördün mü, on yaşında çocuk olur çıkarsın," diye gülümsedi.

Miss Bee, "İngiliz şairi Wordsworth'un 'Gökkuşağı' diye bir şiiri vardır," dedi. "Koca adam olduğu halde ne zaman gökkuşağı görse, sevinç ve keyiften yüreğinin ağzına geldiğini söyler ve bu heyecan duyma yeteneğine şükreder. Kar da bence gökkuşağı gibi bir şey. Böyle güzel yağmış bir kar karşısında yedisinde de olsa, yetmişinde de olsa, herkesin sevinçten yüreği ağzına gelmelidir, bence."

Onun topuzunu yapmakla meşgul olan Felicity, "Gene de kar yağıyor diye insan gideceği yere geç kalmamalıdır," diye söylendi.

"Aman dadı, bu kadar da insafsız olmasana!"

Miss Bee kahvaltısını da şarkı söyleyerek bitirdi. Kalın ve düz bir yünlü etekle gri kürk paltosunu giydi. Ayaklarına çizmelerini geçirdi, başına parlak renkli bir yün örtü sardı. Karla daha iyi oynayabilmek için eldivenlerini giymeden cebine sokarak dışarı çıktı.

Havada bir nefes rüzgâr bile yoktu. Küçük vadi ve karşı yamaçlar, manzaralı Noel kartlarını andırıyordu. Sonra Miss Bee yokuşu tırmanıp asfalta saptığı zaman, iri, yumuşak kar taneleri, hiç acelesiz, döne döne dökülmeye başladı. Bir an içinde binalar, ağaçlar, yollar, benekli ve hareketli bir sis içinde hayalleşti, silindi.

Miss Bee elinde olmadan adımlarını sıklaştırdı. İçini nedensiz, tarifsiz bir serüven duygusu bürüyüvermişti. Sanki okul her gün gittiği o eski okul değildi de bambaşka bir yerdi. Sessiz sessiz dökülen karın altında bildiği dünya gitmiş, yerine yepyeni bir âlem gelmişti. Ve bu yeni âlemin her köşesinde, her dönemecinde insanı bilinmedik serüvenler, akla hayale gelmedik heyecanlar bekliyordu, sanki...

Aslında Ludlow kızlarının gündelik yaşantısında bir serüven kokusu bulmak için kar yağmasını beklemenin

pek gereği yoktu. Lionel Sherwood'un gözetimi altında yılbaşı temsiline hazırlanmak, zaten eşsiz bir hareket ve heyecan kaynağıydı. Ne var ki şu günlerde birinci sınıf kızlarını için için kaynatan serüven tamamen kendi yaratılarıydı. Yani Prissy ile Mariana arasındaki sevda lotosu!.. Birinci sınıf kızları bu kumara adamakıllı dadanmışlar ve iki kampa ayrılmışlardı: Mariana'nın bahsi kazanacağına inananlar ve inanmayanlar. İnananlar kampı, inanmayanlar kampından kalabalıktı. Her zaman bir ayna gibi, Miss Bee'nin fikirlerini yansıtan Hindley Bell bile, bu kez kendi başına bir karara varmış ve Miss Bee'den ayrılmıştı. Şimdi o da inananlar kampındaydı.

O sabah, çoğunlukla yaptığı gibi gene Miss Bee'yi karşılamaya gelmişti. Ne var ki her zaman Miss Bee'yi görünce bütün varlığından taşan ışık gibi sevinç, son günlerde görünmez olmuştu. Hindley Bell onu koşarak karşılayan, akşamın ve sabahın en taze dedikodularını vermek için sabırsızlanan o şen şakrak, tasasız kız değildi artık. Miss Bee onun bu durgunluğunu seziyor ama kendiliğinden açılıp derdini söylesin diye bekliyordu. Gene de bu sabah kendisi karın verdiği sevinçli heyecanla coşmuşken arkadaşının böyle boynu bükük, donuk duruşu içine dokundu. Koridorun orta yerinde durarak, "Tanrı aşkına nen var senin?" diye sordu. "Günlerdir ağzını bıçak açmıyor!"

Hindley Bell sarı saçlarını bezgin bir ifadeyle arkaya attı ve Miss Bee'nin yüzüne bakmaksızın yürümesini sürdürdü.

"Hiçbir şeyim yok!"

"Çocuk mu aldatıyorsun sen kuzum!"

Yadsımanın boşuna olduğunu anlayan Hindley Bell, "Sebepsiz bir sıkıntı var içimde," diye isteksiz isteksiz söylendi. "Geceleri de uyuyamıyorum."

"Neden?"

"Bilmem, dedim ya! Sebepsiz bir sıkıntı işte!"

Miss Bee, "Sebepsiz sıkıntılar insanı böyle sarartıp soldurmaz, gelir geçer," diye dik dik arkadaşının yüzüne baktı. "Senin sıkıntın ise geçmek bilmiyor."

Hindley Bell karşılık vermeyerek dudağını ısırdı. Zaten sınıfa varmışlardı. Bu ilk ders Gabriel Samson'un dersiydi. Odadan taşan heyecanlı gürültü iki arkadaşı sardı ve anafor gibi içeri çekti. Yerlerine oturdular. Zaten tam o sırada Siyah Salon'da gözcülük yapmakta olan kız koşarak içeri girdi:

"Gabriel Samson geldi, kızlar! Şapkasını çıkarıyordu!"

Etrafta gezinmekte olan kızlar hemen yerlerine geçtiler. Her ağızdan bir ses yükseldi:

"Mariana nerede? Mariana geç kaldı! Mariana gelmeyecek mi?" diye fısıldaşmalar aldı yürüdü.

Öyle ya, perde açılmak üzereydi ama dramın en önemli oyuncusu henüz ortada yoktu.

En ön sırada, kürsünün tam karşısındaki iki sandalye boş duruyordu. Bunlar Mariana ile Prissy'nin yerleriydi. Mariana öğretmenin gönlünü fethetmek için seferberliğe onun tam karşısına oturmakla başlamıştı ki, insan görünüş yönünden Mariana gibi olursa bu hiç de yabana atılacak bir taktik değildi.

Mariana kürsünün tam karşısındaki bu yere Prissy'yle bahse girdikten hemen sonra oturmuştu. Bu önemli olayın şerefine makyaj yapmaya, saçlarına yeni bir biçim vermeye, hatta yeni bir elbise giymeye bile gerek görmemişti. Kendine o derece güveniyordu! Ama öylesine güzeldi ve anlatılan dersi o öyle belirli bir dikkatle dinliyordu ki, sonra Gabriel Samson'un da o kadar tam karşısındaydı ki, adam birkaç ders sonra ister istemez sürekli ona bakarak konuşmaya başlamıştı. Mariana'nın pasif bir saldırısıydı bu. Ve ilk hamlenin böyle çabucak başarıya

ulaşması taraftarları arasında büyük bir kıvanç uyandırmış, umutları artırmıştı. Prissy kendi tarafındaki moralin gitgide kırıldığının farkındaydı. Kızlar karşı tarafa geçmiyorlarsa, bunu gururlarına yediremedikleri içindi.

Gabriel Samson koridorun bir ucundan göründüğü zaman, Mariana ile Prissy yandaki merdivenden koşarak çıktılar ve soluk soluğa sınıfa girdiler. Her kafadan bir ses yükseldi:

"Nerede kaldınız?", "Geliyor!", "Haydi çabuk oturun.", "Bu kadar gecikilir mi?"

Mariana istifini bozmadan, "Yeni taktiğimi Prissy'ye açıklıyordum; bir türlü anlaşamadık, onun için geç kaldım," dedi.

"Neymiş yeni taktiğin?", "Anlat bakalım!"

Mariana gülümseyerek, "Çok basit," dedi. "Yerimi değiştiriyorum."

"Bu muydu taktik dediğin?"

"Evet. Tam karşısına oturmasam da bana bakmak isteyeceğini ispatlayacağım."

Prissy başını kaygıyla kapıdan dışarıya uzattı; sonra çabucak kapayarak alçak, telaşlı bir sesle, "Geliyor, çabuk ol!" dedi.

"Prissy benim yerime Hindley Bell'in oturmasını istiyor. İçinizde en güzel onu bulmuş. Göz oyalamak için benim yerime o oturmalıymış. Ben bunu pek uygun bulmadım ama kabul ettim. Sen ne dersin, Hindley Bell?"

Miss Bee, Hindley Bell'e baktı. Kızın beyaz yüzü şeftali çiçeklerinin renginde kızarmıştı.

"Ben de kabul ediyorum, Mariana."

Kitaplarını hemen toplayarak kürsünün tam karşısına oturdu. Mariana da arkadan bir önceki sırada, ne yanda ne de ortada olan, yani ayırt edici hiçbir özelliği bulunmayan rasgele bir yere geçti.

Miss Bee, Hindley Bell'in yanına oturan Prissy'nin

yüzünde tuhaf bir zafer ifadesi görür gibi oldu. Kafasında onun Hindley Bell'i kürsünün karşısına, gerçekten sırf Mariana'ya rakip olsun diye oturtup oturtmadığı konusunda bir kuşku belirdi. Üç kız daha yerlerine tam anlamıyla yerleşmemişlerdi ki, kapı açıldı ve Gabriel Samson'un gelişiyle Miss Bee'nin aklından bir süre için her şey silindi.

Gabriel Samson demir renginde koyu kurşuni bir kostüm giymişti. Kapıda bir an öğrencilerine günaydın demek için durunca boyunun bütün uzunluğu, bütün zarifliği ortaya çıktı. Gözleri büsbütün kurşuniydi ve ağzı bu sabah sert bir çizgi gibi görünüyordu. Onu bu kadar yüzü gülmez, bu kadar haşin yapan şey neydi? Hangi bilinmez düşünce gözlerine o soğuk gölgeyi düşürüyor, hangi duygu o dudakların kısılmasına sebep oluyordu? Hemen her gün karşısında duran bu erkeğin gizini çözememek, onu yakından tanıyamamak Miss Bee'yi çıldırtıyordu sanki. Gel gör ki Gabriel Samson bir öğretmen, kendisi de öğrenciydi. Kürsüyle sıraları ayıran birkaç adımlık mesafe öylesine bir uçurumdu ki, aşılması pek güçtü ve hele karşı taraftaki Gabriel Samson gibi bir adam olduğu için, olasız sayılırdı.

Gabriel Samson başını hafif yana eğerek kürsüsüne oturdu ve gözleriyle hemencecik Mariana'yı aradı. Miss Bee bütün kızların heyecandan nefes bile alamadıklarını hissediyordu. Sadece Mariana her zamanki gibi serinkanlı görünüyordu. Miss Bee, "Herhalde aslında o da herkes gibi heyecanlıdır," diye düşündü. Yalnız bu heyecanın içyüzü ne? Sırf bahsin verdiği merak ve kaygı mı? Yoksa bahis Mariana için yalnızca bir bahis olmaktan daha başka şeyler mi ifade ediyor ?

Gabriel Samson'un Mariana'yı arayan gözleri Hindley Bell'in duru yüzüyle karşılaştı. Hindley Bell hafifçe gülümsedi. Gel gelelim erkeğin bakışları, tanıdık bir şey

aradığı yerde hiç tanımadığı bir nesneyle karşılaşmışçasına, genç kızın üzerinde hemen hiç durmadan sınıfta dolaştı ve en sonunda Mariana'yı buldu.

Mariana hiç göze çarpmayacak bir yere oturmakla kalmamıştı. Oturuş ve duruşunda da dikkati çekecek bir şey yoktu. Yalnız üzerine yeni bir elbise giymişti, teninin süt beyazlığını, kalkık burnunun üzerindeki sırma çil serpintisini büsbütün meydana vuran ve omzuna düşen kızıl saçlarını alev gibi parlatan bu yosun yeşili elbise, ona öyle yakışmıştı ki, her zamankinden güzel görünmesi mümkün olsa, her günkünden daha güzel olduğu söylenebilirdi.

Kızlar, Gabriel Samson'un, aradığını bulanların ferahlığıyla, kendisi de farkında olmadan, şöyle rahatça arkasına yaslandığını gördüler. Hindley Bell bembeyaz olmuştu. Prissy'nin boyalı dudakları kısıktı. Miss Bee de içinde, sırf bahsi kaybetmek düşüncesinin üzüntüsüyle bağdaştırılamayacak bir sıkıntı duyuyordu.

Mariana Dunne ikinci hamlesinde de başarı kazanmıştı!

Hitabet dersinden sonra öğleye kadar prova yapılacaktı. Oyunda rolü olanlar tiyatro salonuna çıkarken işi olmayanlar dans derslerine, piyano başlarına, yatakhanelere ve kapalı kortlara dağıldılar. Miss Bee oyunda bir rolü olmadığı halde bütün provalarda hazır bulunuyordu. Bir kere prova yapılmasını seyretmek, oyundakilerin o heyecanlı kaynaşmasını, sahnelerin her gün biraz daha kusursuzlaşıp gerçeğe benzemesini görmek ona büyük bir zevk veriyordu. Sonra zaten kendisi gitmek istemese de Hindley Bell o olmaksızın sahneye çıkmak istemiyordu.

"Senin seyircilerin arasında olduğunu bilmek bana cesaret veriyor," diyordu. "Bir yeri yapamayacak gibi

olunca kendi kendime, Miss Bee'ye karşı utanacak duruma düşme Hindley Bell, diyorum, en zor sahne bile bana kolay geliyor!"

Miss Bee gülerek, "Yarın öbür gün gerçek sahneye çıkınca ne yapacaksın?" diye sorunca, Hindley Bell, "Seni uğur taşı gibi her yere yanımda taşıyacağım," diye karşılık veriyordu.

Hele şu son günlerde Miss Bee'den hiç ayrılmaz olmuştu.

Tiyatro salonuna çıkınca Miss Bee ön sırada bir yere oturdu. Madam her zamanki gibi arkadaydı. Yanında birkaç öğretmen vardı. Lionel Sherwood sahnedeydi. Hindley Bell de doğruca kulis kapısına gitti.

Lionel Sherwood'un, biraz önce son derece babacan ve candanken, bir an sonra titizlenerek köpüren bir yaradılışı vardı. Az önce övüp göklere çıkardığı kızı biraz sonra gözünün yaşına bakmadan azarlamasına artık herkes alışmıştı. Onun bu çıkışları hiç kimsenin hevesini kırmıyordu.

Yönetmenin hemen hiç azarlamadığı bir tek kız varsa o da Hindley Bell'di. Besbelli Lionel Sherwood onu incitmeye kıyamıyordu. Çok önemli olan rolüne hazırlamak için epeyce uğraşması gerektiği halde, kıza karşı sesini yükseltmemeye çaba gösteriyor ve azarlayacağı zaman da şakaya vurup eleştiriyordu. Şimdi de onu, "Hoş geldin benim sarı kanaryam," diye karşıladı. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim, Bay Sherwood, teşekkür ederim."

"İyi değilsin, solgunsun biraz... Zaten son günlerde eski neşen pek yok. Sakın hasta filan olmayasın?"

"Yooo, bir şeyciğim yok, size öyle gelmiştir."

Yönetmen tasayla, "Umarım öyledir," dedi. "Haydi bakalım kızlar, hazır mısınız? Herkes yerli yerine. Rolleriniz ezberinizde mi? Sen pencere başında dikiş dikiyor-

sun, Mary. Sen de köşede bir şarkı söylüyorsun, Hindley Bell. Haydi bakalım..."

Salona, ilk sıranın ucuna geçti. Seyirciler susarak gözlerini onlara diktiler. Oyunda Hindley Bell'in annesi rolünde olan Mary, elinde bir dikişle pencere başına oturdu. Gözlüğünü takarak elindeki dikişi dikmeye başladı. Köşede Hindley Bell ellerini önünde kilitlemiş, kollarını gerip gözlerini kapayarak sesini en yüksek perdeye kadar çıkartmak için alıştırmalar yapıp duruyordu. Bir-iki dakika böyle geçti. Sonra Mary bezgin bir tavırla başını kaldırarak, "Tanrı aşkına yeter artık, kızım," diye içini çekti. "Sabahtan beri kulağımın dibinde ötüp durduğun yetmedi mi?"

"Ne yapayım, yukarıda da Leslie var diye söylemiyorum. Bahçeye çıksam komşular kapıya dayanıyor." Hindley Bell ellerini bir isyan ifadesiyle açtı: "Bu Tanrı'nın cezası kasabada insan doğru dürüst bir şarkı bile söyleyemiyor!"

Mary pek sakin bir tavırla dikişini sürdürdü: "Kızım, doğru dürüst şarkı söylesen bir diyeceğim yok ama böyle kulağımın zarını patlatacak gibi, 'Aaaaa!' diye bağırmıyor musun? İnan, içim daralıyor! Biraz bekle de Leslie gitsin, ondan sonra yukarıda bağırırsın, istediğince."

Hindley Bell, Mary'ye doğru döndü. Şaşırmışçasına, "Leslie gezmeye mi çıkıyor?" diye sordu.

Lionel Sherwood hemen, "Olmadı Hindley Bell," diye uyarıda bulundu. Yerinden fırladı ve sahnenin ortasına, genç kızın karşısına geçti.

"Bu sorduğun sorunun anlamını kavrayamamışsın, 'Leslie gezmeye mi çıkıyor?' dediğin zaman duyduğun şey sıradan, basit bir merak değildir. Annene doğru hızla döneceksin, sanki soluğun kesilerek, 'Leslie gezmeye mi çıkıyor?' diye soracaksın. Duyduğun şaşkınlığa kaygı ve özellikle de kuşku karışmış olacak. Leslie'nin aynı za-

manda rakiben olduğunu unutmayacaksın. Onun, senin sevdiğin erkekle gezmeye çıkma ihtimali var. Anladın mı, Hindley Bell?"

Hindley Bell önüne bakarak, "Anladım, Bay Sherwood," dedi.

"Haydi öyleyse, baştan alalım."

Mary, "Baştan mı?" diye sordu.

"Evet, ta baştan."

Mary yeniden gözlüklerini taktı. Hindley Bell de köşeye geçerek ses alıştırmalarına başladı. Böylece biraz önce yaptıkları bölümün sonuna geldiler. Mary, "Biraz bekle de Leslie gitsin. Ondan sonra yukarıda bağırırsın, istediğince," dedi.

Hindley Bell hiç sesini çıkarmadı. Gözleri donuk bir bakışla ta karşıya dikilmişti. Lionel Sherwood sert sesle, "Hindley Bell!" diye çıkıştı.

Genç kız tokat yemiş gibi irkildi. Anlamayan, sanki hiç tanımayan, boş gözlerle yönetmenine baktı. Dalgın dalgın, "Efendim?" diye sordu.

Yönetmen yerinden fırlamıştı: "Ne oluyorsun, Hindley Bell? Neye daldın öyle?"

Genç kızın yüzüne birden kan bastı. Bir an Hindley Bell hiçbir şey söylemeyerek yönetmenin yüzüne baktı. Sonra, "Bilmem!" dedi.

Lionel Sherwood şimdi küplere binmişti. Haykırmamak için kendini güçlükle tutarak, "Ne demek, bilmem?" diye homurdandı. "Hem sıran gelince konuşmayı unutuyorsun hem de sonra bilmem diyorsun! Bu ne demek?"

Hindley Bell'in dudakları titremeye başlamıştı: "Bilmiyorum, Bay Sherwood, öylece daldım işte. Niçin daldığımı bilmiyorum!"

Yönetmenin sabrı artık adamakıllı tükenmişti. "Bilmiyorum, ne demek?" diye gürledi. "Bir aktrisin bütün aklı rolünde olmalıdır. Kendine o derece hâkim olacak-

sın ki, rolünde bile dalıp kendini unutmayacaksın. Sen oyun gecesinde böyle bir dalıverirsen ne yaparız sonra?"

Hindley Bell şimdi ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıklarının arasından, "Bugün beni bağışlayın, Bay Sherwood," dedi. "Daha fazla çalışamayacağım."

Lionel Sherwood, köpürdü: "Sen ne biçim aktris olacaksın, böyle? Canın istediği zaman dalacaksın sonra da çıkıp gideceksin. Olur mu böyle iş? Her şeyden önce oyunu düşünmen gerektiğini bilmiyor musun?"

Hindley Bell şimdi açıktan açığa ağlıyor, yanaklarından aşağı iri iri yaşlar yuvarlanıyordu. "Yapamayacağım, Bay Sherwood! Yapamayacağım!" diye hıçkırdı.

Yönetmen sahneye fırlayarak onun kolunu kavradı.

"Kendine gel, Hindley Bell. Yapacaksın. Yapmak zorundasın çünkü!"

Hindley Bell ağlamaktan hiçbir şey söyleyecek durumda değildi. Gür, sarı saçlarını, hayır, der gibi iki yana sallayarak ses çıkarmadan kolunu rejisörün elinden kurtardı ve koşa koşa sahneden indi. Salonun kapısını hızla çarparak dışarı çıktı.

Salonda herkes donup kalmıştı. Yalnızca Miss Bee, Hindley Bell'in salondan çıkışının bir anlık şaşkınlığı sona erer ermez ayağa kalktı. Hindley Bell'in arkasından gitmek için davrandı. Sonra aklına Bayan Ludlow'un da salonda olduğu geldi ve soru sorar, izin istercesine arkaya doğru döndü.

Gözleri Gabriel Samson'un alaycı gözleriyle karşılaştı. Bir an irkildi. Sonra kafasının derinliklerinde bir yerde, bir şimşek çakar gibi oldu. Ama bu şimşek ancak bir an yanıp söndü.

Bayan Ludlow, "Evet, Miss Bee, gidebilirsin, kızım. Bak bakalım, arkadaşının nesi var," dedi.

Miss Bee, "Teşekkür ederim, Madam," diyerek kapıya yürüdü.

Salondan çıkıncaya kadar, Gabriel Samson'un gözlerinin kendini izlediğini hissetti. Yoksa ona mı öyle gelmişti?..

Merdivenleri hızla inerek binadan çıktı. Dışarıda kar yağdığı ancak o zaman aklına geldi. Yerler adamakıllı örtülmüştü. Miss Bee bir an dönüp paltosunu almayı düşündü. Ama gecikmek istemiyordu. Üşümemek için koşarak yatakhane binasına gitti.

Hindley Bell'in kapısını vurdu. İçeriden çabucak bastırılan boğuk bir hıçkırıktan başka ses gelmedi. Miss Bee tokmağı çevirdi, zorladı. Gel gelelim kapı içeriden kilitlenmişti, tabii!. Miss Bee, "Hindley Bell!" diye seslendi. "Hindley Bell!"

Yanıt yok.

"Ben Miss Bee'yim Hindley Bell. Tanımadın mı, beni?"

Gene sessizlik.

Miss Bee, "Hindley Bell, beni de içeriye almayacak mısın? Derdini benden de mi saklayacaksın?" diye sordu.

İçeriden boğuk bir ses, "Bana iyilik etmek istiyorsan hemen git, beni rahat bırak, Miss Bee," dedi.

"Ama seni bu durumda nasıl bırakabilirim. Kendinde değilsin. Aç kapıyı, Hindley Bell."

"Boşuna uğraşma, Miss Bee, Tanrı aşkına git."

Miss Bee bir an düşündü: "Ama kapıyı açmazsan sana güceneceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, Miss Bee..."

"Bunu ister misin?"

"İstemem, elbette."

"Öyleyse aç kapıyı."

"Açamam, canım. Ne olur beni anla da rahat bırak. Kusura bakma, Miss Bee."

Miss Bee çaresizlikle içini çekerek omuzlarını silkti:

"Mademki öyle istiyorsun! Sen açmadıktan sonra kapıyı kıramam ya!"

Sonra istemeye istemeye çekildi, dışarı çıktı. Ludlow kar altında bir kartpostala benziyordu. Kar aralanmıştı. Ama bulutların arasından sızarak yerin beyazlığına göz alıcı bir parıltı katan güneş, biraz sonra yağışın bir daha bastıracağını haber veriyordu. Miss Bee bu kez koşmayarak ağır ve dalgın adımlarla okul binasına gitti. Her şeyde çocukça bir güvenle ona bağlı olan, onun sözünden çıkmayan ve en ufacık bir şey için bile ona danışan Hindley Bell'in şu son davranışı genç kızı iyice afallatmıştı. Kapının önünde ayaklarındaki karı silkelemek için bir an durdu. Sonra kapıyı dalgın dalgın açarak içeriye girdi.

Hindley Bell'in sahneyi bırakıp gidişinden sonra Lionel Sherwood, Mariana'nın bir sahnesini yeniden ele almaya karar vermişti. Önüne çıkan bu beklenmedik engel çok canını sıkmış ve neşesini kaçırmıştı. Suratı asıktı ama Mariana'nın sahneye çıkışından az sonra keyfi yerine geldi. Mariana rolüne öylesine hâkimdi ve öyle büyük bir rahatlıkla oynuyordu ki onu seyredenlerin uzun süre ondan başka bir şey düşünebilmeleri olanaksızdı.

Arka sırada Bayan Ludlow'la Gabriel Samson da gözle görülür bir zevkle onu seyrediyorlardı. Bayan Ludlow çıkık elmacıkkemikleri üzerine yıprak bir parşömen kâğıdı gibi gerilmiş derisini büsbütün kırıştıran bir gülümseyişle, "Mariana okul tarihinin en parlak yıldızı olacak," dedi. "Ludlow'u açtım açalı onun kadar şahane bir aktris görmedim öğrencilerim arasında."

Sonra yanındaki adama parlak gözlerinin ucuyla bakarak ekledi: "Kendisi de şahane bir yaratık. Ne dersin, Gabriel? Öyle değil mi?"

Gabriel Samson onun gözlerinin içine serinkanlılıkla bakarak ciddi ciddi, "Tam anlamıyla şahane, Madam," diye karşılık verdi.

Madam içini çekti: "Hâlâ aynı umursamazlık! Senin bu halin beni kaygıya düşürüyor, Gabriel. Erkek öğretmenlerimin kız öğrencilere tutulacaklarından eskiden beri korkarım, bilirsin. Ama ne saklayayım, sen Mariana'ya tutulasın diye enikonu dua ediyorum. Birbirinize sanırım çok yakışırsınız."

Gabriel Samson için için güldü: "Siz çok yaşayın, e mi, sevgili Madam! Bu yaştan sonra bir de çöpçatanlığa mı kalkıştınız?"

Bayan Ludlow gülümsedi: "Çöpçatanlık biz kadınların eskiden beri en çok sevdiğimiz uğraşlardan biridir. İnsan hele yaşlanınca sevdiklerini birleştirmek düşüncesinden büyük bir zevk alıyor."

"Ama Madam..."

Bayan Ludlow kuş pençesini andıran elini kaldırarak Gabriel'in sözünü yarıda kesti: "Sus, Gabriel! Ne diyeceğini biliyorum. Bu demeçlerini çok dinlediğim için artık ezberledim. Ama sen de benim nasıl cevap vereceğimi bilirsin."

Gabriel Samson bezgin bir tavırla, "Evet Madam, ben de sizin nasıl cevap vereceğinizi ezberledim," dedi. "Sevmeyi, evlenmeyi gerçekten istesem her türlü engeli aşmanın elimde olduğunu söyleyeceksiniz. Ne bileyim, belki de hakkınız var!"

"Belki değil, yüzde yüz hakkım var, Gabriel, çok güç bir durumda olduğunu inkâr edecek değilim, gene de istersen evlenebilirsin."

"Ne yapayım, istemiyorum, işte!"

"Ama istemelisin! Çünkü sorun yalnız evlenmek veya evlenmemek değil. Senin için sorun, yeniden yaşamaya başlamaktır. Sen böyle yarı ölü bir yaşam sürmeyi öylesine benimsemişsin ki, artık kurtulmak istemiyorsun. Sanki zevk alıyorsun bundan."

"Yanılıyorsunuz, Madam. Elimden bir şey gelmiyor da ondan!"

"Yaşamak isteği içinden taşsa elinden gelir mi, gelmez mi o zaman görürsün sen! Ne var ki bu yaştan sonra gene hayata doğabilmek, yeniden yaşamaya başlamak zor iştir. Oysa senin şimdi sürdüğün şu yarım yaşama devam etmek için hiçbir çaba harcamak gerekmez... Ben senin hayatta ne olursa olsun daima en kolay yolu seçen bir adam olduğunu bilmiyordum, Gabriel!"

Gabriel biraz buruk bir sesle, "Böyle şeylerin söylenmesi her zaman çok kolaydır, Madam," dedi.

"Seni incittimse bağışla, Gabriel. Ama bunu senin mutlu olmanı istediğim için yaptığımı biliyorsun."

Gabriel, "Biliyorum, Madam," diye yanıtladı. Sonra lafı değiştirmek için zoraki bir gülüşle ekledi: "Benim mutlu olmamı düşünüyorsunuz da karşıdakini neden düşünmüyorsunuz?"

"Nasıl yani?"

"Yani Mariana'yı neden düşünmüyorsunuz? Ben bugün otuz sekiz yaşındayım. Mariana ise şu kadarcık kız!"

"Yirmi beş yaşında."

"Olsun, gene arada çok fark var."

"Bence hiç önemli değil. Hatta karıkoca arasında yaş farkının biraz fazla olmasından yanayım ben. Çünkü nasıl olsa kadınlar erkeğe oranla, daha çabuk çöküyor. Sonra bir de çocuk, kadının kaç yılına bedel oluyor. Korkma Gabriel, bu çok gördüğün fark eninde sonunda nasıl olsa kapanır, hem de fazlasıyla."

Gabriel Samson gene için için güldü: "İtiraf etmek gerek ki, tezinizi çok iyi savunuyorsunuz Madam."

"Elbette, Gabriel," Bayan Ludlow sustu. Sonra parlak siyah gözleriyle erkeğin gözlerinin içine bakarak birden sordu: "Yoksa Mariana'yı beğenmiyor musun?"

"Çok beğeniyorum. Beğenmemek elde mi? Beğeniyorum ve değer veriyorum. Öğrencim olduğu halde kendisine büyük bir saygım da var. Çok yetenekli, ciddi, aklı başında bir kız."

Bayan Ludlow şakacı bir tasayla kaşlarını çattı: "Bir sürü övgü! Ama eminim ki, hiçbir kız, bir erkeğin kendisinden yalnızca böyle söz etmesini istemez!"

"Mariana'nın saçları bir yığın alev gibi. Vücudu bir tanrıça heykelini andırıyor. Teni sırma benekli bir zambak yaprağı gibi serin ve düzgün. Sesi bir çalgının sesi kadar tatlı ve güzel..."

"Ve bütün bunlara karşın sen onun karşısında yalnızca saygı ve beğeni duyuyorsun öyle mi?"

Gabriel başını hafifçe yana eğerek, "Hayır, Madam," dedi. "Büyük bir estetik zevk de duyuyorum."

"Fakat!.."

"Fakat ona âşık değilim ve olmak istesem de olamam."

Bayan Ludlow uzun uzun göğüs geçirdi: "Hakkın var, Gabriel. Bu işler ısmarlama olamaz. Gene de hiç değilse, bu yaştan sonra ben artık âşık olamam, demediğine sevindim."

"Bir-iki ay öncesine dek ben de öyle düşünüyordum. Ama artık pek o düşüncede değilim, Madam."

Bayan Ludlow ani bir kuşkuyla Gabriel'e baktı: "Yoksa başka birine mi âşıksın, Gabriel?"

Gabriel Samson çabucak, "Yok, hayır, ne münasebet!" dedi. "Yalnız Ludlow'a geldiğimden beri eski karamsarlığımın biraz azaldığını fark ediyorum da! Eskiden bütün duygularımın öldüğünü sanırdım. Oysa şimdi yavaş yavaş kendimde bir canlanma hissediyorum."

Bayan Ludlow başını hafifçe çevirdi. Salonun geniş ve yüksek pencerelerinden vuran kış güneşi bembeyaz saçlarını parlatıyor ve küçük yüzünün her kırışığını ayrı ayrı aydınlatıyordu. Bu yaşlanmış yüzünde siyah gözleri, göreni adeta sarsan, acayip bir gençlikle ışıl ışıldı. Çok yaşlı bir kadının çok görmüş, hâlâ da çok gören genç gözleri.

Sonunda Madam hafif bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "Buna çok sevindim, Gabriel. Oysa ben sende hiç böyle

bir canlanma belirtisi göremiyorum da deminden beri onun için çatıp duruyorum zaten." Sonra erkeğin karşılık vermesine hiç meydan bırakmamak için yıldırım gibi çabucak konuyu değiştirdi: "Hayır, laf Mariana'dan açılmışken söyleyeyim. Sana bir önerim var, Gabriel."

Gabriel Samson konunun değişmesinden dolayı duyduğu sevinci belirtmek için başını sessiz bir selamla eğerek gülümsedi: "Buyurun, Madam."

"Demin sahneye çıkmazdan önce Mariana bana bir fikir verdi. Doğrusu çok beğendim."

"Nasıl?"

"Oyunda rolü olmayan kızların canı sıkılıyormuş. Onları oyalamak için Mariana bir çare düşünmüş. Dans hocasıyla konuşup bir bale hazırlanmasını önerecekmiş. Sizin de bir okuma yarışması düzenlemenizi uygun buluyor."

"Benim mi?"

"Evet. Hem oyunu zenginleştirmek, hem de rolü olmayan kızlara eğlence bulmak için."

Gabriel Samson acı acı, "Düşünceli kız!" diye söylendi.

Bayan Ludlow ciddilikle, "Evet," dedi. "Demin Mariana'nın üstünlüklerini sayıp dökerken iyi yürekliliğini unuttun."

"Bu yarışmanın yapılmasını çok istiyor musunuz, Madam?"

Bayan Ludlow, "Senin böyle şeylerden ne denli nefret ettiğini bilirim, Gabriel," dedi. "Ama gerçekten istiyorum. Mariana'nın fikri aklıma yattı."

"Öyleyse hemen emrettiğiniz şekilde hazırlığa başlayayım."

"Gabriel, bu emir değil, bir rica. Mariana'yla birlikte düşündük, taşındık; bu işle sizden başka bir de Miss Bee'nin uğraşmasına karar verdik."

Gabriel Samson irkilmiş gibiydi: "Beatrice Karova mı?"

Bayan Ludlow kıs kıs güldü: "Sen nasıl istersen, Gabriel. Ben Miss Bee diyeyim, sen Beatrice de. Yalnız sana bir tek şey sormak istiyorum. Ondan hoşlanmadığın, derslerde onu biraz fazlaca hırpaladığın doğru mu?"

Gabriel Samson başını sahneye doğru çevirerek, "Korkarım ki doğru, Madam," dedi.

"Oysa bütün hocaları kızdan hoşnutlar. Pek yetenekli olmamasına karşın çalışkan ve terbiyeli olduğunu söylüyorlar. Senin gibi ilgisiz bir adamı böyle kızdırıncaya kadar ne gibi bir kusur işlediğini bilmek isterdim."

Gabriel Samson hâlâ müdireden yana bakmıyordu. Dışarıdan görenler onun büyük bir dikkatle sahneyi seyrettiğini sanırlardı. Orada Mariana oyunun önemli sahnelerinden biri olan aşk sahnesini prova ediyordu.

Oyundaki erkek rolleri için Lionel Sherwood'un başka bir tiyatro okulundan getirteceği öğrenciler henüz gelmemiş oldukları için onların rollerini suflörler veya öteki kızlar okuyorlardı. Mariana tam manasıyla rol yaparken, sevdiği adamın yerine geçen Lola'nın, rolü kâğıttan okuması sahneye tuhaf bir aksaklık veriyordu. Sonra Mariana'nın Lola'ya büyük bir ciddilikle ateşli aşk sözleri söylemesi kızlara çok komik geliyordu. Bu yüzden de sahnenin kenarlarından ve salondan, Lionel Sherwood'un ara sıra ters ters bakmasına neden olan kıkırtılı gülüşler geliyordu. Ama Mariana karşısındakinin, sevdiği adam rolünü yapanın, bir erkek değil de Lola oluşuna karşın rolünü büyük bir ciddilik, içtenlik ve kusursuzluğu da aşan bir parlaklıkla oynuyordu. Lionel Sherwood arada sırada onun ufak duruş yanlışlarını düzeltmekten öteye bir şey söylemiyordu ama gözlerinin parıltısında, duyduğu derin kıvanç okunmaktaydı.

Arka sırada öğretmenle müdire arasına inen sessizlik uzun sürdü. Erkeğin gözleri sahnedeydi. Yaşlı kadın da sahneyi seyre daldı. Sonunda derin bir şükran ve sevinç dolu bir sesle, "Mariana, Ludlow ismini iki kez ölmezleştirecek," diye mırıldandı.

Gabriel Samson birden ona döndü ve, "Size söyleyeyim," dedi. "Onun biraz küstah ve alaycı bir kız olduğunu sanıyorum."

Bayan Ludlow'un dediğini duymamış olduğu ve deminden beri sahneye dalmış gibi görünürken hâlâ Beatrice Karova sorununu düşündüğü belliydi. Karşısında başka birisi olsa belki biraz bocalar ve ilk önce onun Mariana'dan söz ettiğini sanırdı. Ama karşısındaki Bayan Ludlow'du. O saat, "Yanıldığını sanıyorum, Gabriel," dedi. "Belki biraz alaycılığı olabilir ama pek az. Sonra hocasıyla alay etmeyecek kadar görgülü ve terbiyeli olduğunu da iyi biliyorum."

Gabriel Samson omuz silkti: "Kız öğrenciler hiç belli olmaz! En görgülü ve terbiyelileri bile bir araya gelince, bir tuhaf oluyorlar. Bu konuda bir gün Beatrice bile benimle aynı fikirde olduğunu söylemişti."

Bayan Ludlow kaşlarını hafifçe kaldırdı: "Ya, demek onunla bu konu üzerinde tartışmalar da yaptınız?"

"Tartışma değil, ufak bir konuşma."

"Gene de senin üzerinde biraz küstah bir etki yapmış olmasını anlayabilirim. Çünkü hiçbir zaman okula gitmemiş bir kız. Sonra, nihayet, yaşının gençliğine karşın tam anlamıyla bir dünya kadını da olduğu için, babası yerinde erkeklerle bile yaşıtmış gibi konuşmaya alışmıştır."

"Dünya kadını mı? Nasıl?"

"Onun çok büyük bir toprak sahibi ve çok zengin bir kız olduğunu bilmiyor musun?"

"Yoo. Nereden bileyim?"

Bayan Ludlow o saat şeytanca bir şakacılıkla, "Neyse, artık bu konuyu kapayalım," dedi. "Hiç sevmediğin bir kız üstüne böyle uzun uzun konuşmak hoşuna gitmez gibime geliyor."

Gabriel Samson, "Benim için hepsi birdir," dedi. "Yalnız siz kıza özür bulmak istiyorsunuz da!"

"Elbette. Yalnız şunu bilmek istiyorum. Ondan hiç hoşlanmayışına sebep yalnızca o isim meselesi mi?"

"Evet, Madam."

"Çok önemsiz bir olay, değil mi?"

Gabriel Samson gene kısaca, "Evet, Madam," diye karşılık verdi.

Madam parmağıyla hafifçe onun dizine vurdu ve gülerek, "Huysuz Samson!" dedi. "Senin öğrencilerine doğrusu acıyorum. Böyle yüzün maskeleşip de gözlerin buz kesildiği zaman kim bilir karşında ne hale geliyorlardır! Hele zavallı Miss Bee! Ama söyle Gabriel! Önemsiz olduğunu kendinin de itiraf ettiğin bir olaydan nasıl olur da böyle önemli ve sürekli bir sonuç doğabilir?"

Gabriel, "Sonuç sürekli olsa da önemli değildir, Madam," diye yanıtladı.

"Bu, sen olduğun için önemlidir, Gabriel. Sen hiç kimseye karşı sürekli bir antipati duyamayacak kadar umursamaz bir adamsın. Nasıl olur da Miss Bee'nin yaptığı o ufacık densizlik yüzünden böyle bir şey patlak verir?"

"Ne bileyim ben Madam? Öyle oldu işte! Bazen en önemsiz olaylar insanın üzerinde ölünceye kadar silinmeyen izler bırakabilir."

"Haklısın, Gabriel."

Gabriel Samson, "Her zamanki gibi, Madam," diye ekledi.

Bayan Ludlow güldü: "Pek her zamanki gibi değil ya, neyse." Sonra elini gene erkeğin koluna koyarak dön-

dü ve eğilip gözlerini kısarak onun yüzüne baktı: "Kızdın mı bana, Gabriel?"

Gabriel de ona bakarak güldü. Kolunda kuru bir çiçek yaprağı gibi hafifçecik duran o buruşuk eli aldı ve dudaklarına götürdü:

"Hiç size kızmak elde mi, Madam?"

Gözlerinin derinliklerinden fışkırarak yüzünü birdenbire aydınlatan ışıklı gülüş öylesine çekiciydi ki, karşısındakini adeta allak bullak ediyordu.

Bayan Ludlow içini çekti: "Çok çekici bir erkeksin, Gabriel. Genç olsaydım sana yüzde yüz âşık olurdum." Sonra onun yanıt vermesine fırsat bırakmamak için çabucak, "Biliyorum," dedi. "O zaman ben de size âşık olurdum, diyeceksin ama sakın deme," diye sözüne devam etti. "İnanmam. Çünkü ben o kadar yaşlıyım ki, gençliğimde nasıl bir kadın olduğumu şimdiki halimden dünyada anlayamazsın."

"Hayal gücüme hakaret ediyorsunuz, Madam."

"Hayır, oğlum. Böyle bir harabe karşısında en yaman bir hayal gücü bile yaya kalır." Sonra kıkır kıkır gülerek ekledi: "Ben etsem etsem kendi gençliğime iltifat ediyorum... Gene de biliyor musun, seni hoca olarak aldığıma iyi edip etmediğimi hâlâ tam kestirebilmiş değilim."

Gabriel Samson, niçin, diye sorarcasına müdirenin yüzüne baktı. İhtiyar kadın sözüne devam etti:

"Senden eminim. Genç kız öğrencilerin çoğunluğunun senden hoşlanmayacak kadar zevksiz olduklarını da biliyorum. Ama, ya içlerinde gerçekten zevk sahibi..."

Taş zemin üzerinde ince ve çekingen bir topuk tıkırtısı duyarak ikisi birden döndüler. Arka kapıdan Miss Bee girmişti. Sımsıkı arkaya taranmış saçları, koşmaktan tel tel uçuşmuş, yanakları kızarmıştı. Gabriel Samson'u başıyla selamladıktan sonra Bayan Ludlow'a, "Hindley

Bell kendisini odasına kilitlemiş, Madam," dedi. "Ne kadar ısrar ettimse de açmadı."

Madamın kaşları kaygıyla çatıldı: "Çocuğun önemli bir derdi olsa gerek. Sen onun en yakın arkadaşısın, Miss Bee. Hatta ona bir nevi ablalık, koruyuculuk ettiğini söylüyorlar. Ne derdi olduğunu biliyor musun?"

Miss Bee, "Hayır, Madam," diye yanıtladı. Sonra sakınarak ekledi: "Önemli bir derdi olup olmadığını da bilmiyorum ya."

Bayan Ludlow gülerek onun kolunu okşadı: "İyi kız! Ama ne olsa Hindley Bell bir genç kızdır. Genç kızların da gizli dertleri olması gelenektir. Bu yüzden kuruntu yapmaya pek gerek yok, sanırım. Ona ufak bir ceza veririz, olur biter."

"Ama, bağışlayın, ben kuruntu ediyorum, Madam," dedi.

"Neden kızım?"

"Onu hiç böyle görmemiştim de ondan! Aslında uysaldır... Böyle inatçılık, dikkafalılık etmek hiç huyu değildir. Odasında... ne bileyim... kendine... belki bir şey..."

Bayan Ludlow çabucak, "Olayı büyüttüğünü sanıyorum, Miss Bee," dedi. "Gene de için daha rahat edecekse şimdi Bayan Smith'i gönderir, onu resmen çağırtırım."

Miss Bee, "Minnettar olurum, Madam," diye mırıldandı.

"Haydi, sen git de bunu Miss Smith'e söyleyiver öyleyse. Ha, sonra, birazdan Bay Samson seni odasında görmek istiyor. Biz şimdi buradan ayrılıyoruz. Sen de Bayan Smith'i Hindley Bell'e gönderdikten sonra oraya gidebilirsin."

Miss Bee, "Peki, Madam," dedi. Sonra Gabriel Samson'a dönerek yavaşça başını eğdi: "Başüstüne, Bay Samson."

O gittikten sonra Bayan Ludlow ayağa kalktı: "Gidelim mi, Gabriel?"

"Gidelim, Madam."

Ayakta bir süre sahneyi seyrettiler. Sonra Lionel Sherwood'un bir ara vermesinden yararlanarak ilerlediler. Sahnenin önüne geldiklerinde yönetmen,

"Nasıl, çalışmamızdan hoşnut musunuz, Madam?" diye sordu.

Madam, "Hem de çok hoşnudum, Lionel," dedi. Sonra onun arkasında duran Mariana'ya döndü: "Oyun gecesi bütün seyircileri büyüleyeceğinden hiç şüphem yok, Mariana."

Genç kız, "Sizi mahcup etmemeye çalışacağım, Madam," dedi.

Bayan Ludlow, Gabriel Samson'un açtığı kapıdan dışarıya çıkarken alçak sesle, "Alçakgönüllü de," diye fısıldadı. "Bu erdemini unutmuştuk, sanıyorum."

Gabriel Samson bir şey söylemeden güldü. Yaşlı kadın, "Gene de sen ne dersen de, ben senin iyi birine âşık olmanı bütün kalbimle diliyorum, Gabriel!.."

"Eksik olmayın ama bu beni büsbütün üzmekten başka hiçbir işe yaramaz. Çünkü hiçbir kimseyi sevmeye hakkım yok benim!"

Madam onun elini tutarak sıktı: "Sen ne kadar inatçılık edersen et, ben seni yola getireceğim, Gabriel."

Gabriel Samson gene onun elini öptü. "İnatçı olan asıl sizsiniz, Madam."

Miss Bee, Bayan Smith'le konuşmak için aşağıya koşarak indi. Ama sekreter kızla konuşurken duyduğu çarpıntının nedeni yalnızca merdivenleri hızla inmiş olması

değildi. Müdüriyet ofisinden ayrıldıktan sonra büyük binanın dördüncü katına her sahanlıkta durarak, ağır ağır çıktı. Bunun nedeni de hızlı çıkarsa yorulacağından korkması değildi.

Hocasının onu odasına niçin çağırdığını bilmiyordu. Ama Gabriel Samson'la konuşmaya giderken benliğini en çok saran duygu meraktan çok, sevinç ile korkunun birleşmesinden doğan garip bir heyecandı. Genç kız merdivenleri bir an önce çıkmak için can atarken bile ağırdan alıyordu. Yüreği bir an sevinçle kanatlanıyor, derken korkudan ağırlaşıyor gibiydi. Ve midesinin tam ucunda tuhaf, dayanılmaz, ağrıya benzer bir ezinti vardı.

Öğretmenlerin özel ofisleri okul binasının dördüncü katındaydı. Miss Bee, üzerinde Gabriel Samson yazan kapının önünde kendini toplamak için bir an duraladı. Sonra titreyen elini kaldırarak kapıya vurdu.

"Giriniz!"

Miss Bee avuç içlerinin ince ince terlediğini hissederek tokmağı çevirdi ve içeriye girdi. Bir an gözü kamaşmış gibi hiçbir şey göremedi. Heyecanını bastırmak için kapıyı dikkatle kapadı, sonra gene döndü.

Gabriel Samson yazı masasının başında oturuyordu. Karşı duvardaki pencerelerden vuran ışık düz, siyah saçlarının üzerinde parlak çizgiler yapmıştı. Başını kaldırdı ama gene de genç kıza bakmadı.

"Oturun, Beatrice."

Miss Bee ilk önüne çıkan meşin koltuğun ucuna ilişti.

"Rahat oturun, konuşmamız biraz uzun sürecek sanıyorum."

Miss Bee koltuğa biraz daha yerleşerek çevresine bakındı. Oda son derece sade döşenmişti. Duvarlarda iki resim ve masanın üzerindeki çok ince bir vazoda birkaç kış gülü vardı. Genç kız hocasının kendine bakmakta olduğunu görerek başını eğdi. Gabriel Samson konuşmayı

kısaltmak istiyor gibiydi. Hiç vakit geçirmeden konuya girdi:

"Bayan Ludlow oyunda rol almayan öğrenciler arasında okuma yarışması düzenlememi istiyor. Bu yarışmanın hazırlanmasında ve yarışmaya gireceklerin seçilmesinde bana yardım etmeniz için de sizi seçti."

Miss Bee vahşi, siyah gözlerini birden erkeğin yüzüne kaldırarak son derece büyük bir şaşkınlıkla, "Ben mi?" diye sordu.

"Evet, neden şaştınız?"

"Hiç... hiç... ben böyle şeylerden pek hoşlanmam da!"

"Sizin hoşlanıp hoşlanmamanız söz konusu edilemez, Beatrice!"

Genç kız gene bir kusur işlediğini anlayarak kıpkırmızı kesildi. Gabriel Samson'la konuşmalarının yolda karşılaştıkları akşamki konuşmaları gibi dost, sakin ve zevkli olması konusundaki dilekleri daha ilk baştan suya düşmüştü.

"Elbette, efendim. Yalnız, daha doğrusu ben böyle şeyleri pek beceremem demek istemiştim de!"

"Nasıl şeyleri?"

"Yarışma düzenlemek, yarışa girmek gibi şeyleri."

"Beceremez misiniz? Ama bunlar sahne hayatında olağan işlerdir. Böyle şeyleri beceremezseniz sahne hayatını nasıl becereceksiniz?"

Miss Bee perişan bir halde, "Onu da beceremeyeceğim, galiba," diye fısıldadı.

"Yani bana yardımda bulunmayı ret mi ediyorsunuz?"

Miss Bee ağlamamak için kendini zor tutarak, "Ne münasebet!" dedi. Dudağını ısırdı. Sonra ansızın, duyduğu sıkılganlık, korku ve keder bir öfkeye dönüştü. Pırıl pırıl yanan iri, siyah gözleriyle erkeğin soğuk gözlerine baktı ve konuştu:

"Şunu demek istiyorum ki ben bu işi pek iyi yapa-

mam. Daha iyi yapacak birisi olursa elbet siz de rahat edersiniz. İlle benim yapmamda direnirseniz yaparım. Ama amaç yarışmanın iyi yapılmasıysa size başka bir yardımcı bulunmasının daha uygun olacağını sanırım, Bayan Ludlow da kabul eder."

O konuşurken Gabriel Samson gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Birden kızın anlayamadığı bir ifadeyle gülerek ayağa kalktı ve, "Peki, Beatrice Karova," dedi. "Bana söylediklerinizi gider Bayan Ludlow'a olduğu gibi söylersiniz."

Miss Bee ayağa kalkarak hafifçe eğildi ve gene, "Başüstüne, Bay Samson," diyerek dışarıya çıktı.

Gabriel Samson'un gözlerinin odadan çıkıncaya kadar üzerinden ayrılmadığının farkındaydı. Merdivene doğru öfkeden köpürerek yürüdü. Bu adama böylesine önem verdiği, onun karşısında ezilip büzüldüğü için kendi kendine kızıyordu. Ne var ki birkaç adım sonra öfkesi, büyük bir pişmanlığa dönüşerek söndü gitti.

Genç kız merdivenin en üst basamağına oturup başını elleri arasına aldı. Gene ne yapmıştı? Neden öbür kızlar gibi haddini bilip dilini tutarak uslu durmasını bilmiyordu? Gerçi öbür hocalara karşı terbiyeli ve uysaldı. Yalnız bu adam... Bu Gabriel Samson... Genç kız birden, "Başına ışık arkadan vurunca saçları ne güzel parlıyor!" diye düşündü ve dudakları yarım bir gülüşle kıpırdadı...

Merdivende bir topuk tıkırtısı duyarak irkildi ve başını kaldırdı. Aşağıdaki sahanlıkta müdirenin sekreteri Bayan Smith duruyordu. Genç kız çabucak toparlanarak ayağa kalktı. Bayan Smith duyduğu şaşkınlığı sözle belli etmeyecek kadar iyi bir sekreterdi. Öğrenciler her zaman merdiven başlarında otururlarmış gibi doğal ve sakin bir tavırla, "Madam sizi görmek istiyordu, Bayan Karova," dedi. "Bay Samson'la konuşmanız bittikten sonra."

Miss Bee, "Ben de onun yanına gidiyordum zaten," diyerek sekreterin peşine takıldı.

Aşağıdaki kata indikleri zaman duru ve çok tatlı bir sesin etrafı çınlattığını duydular.

Miss Bee, "Hindley Bell bu!" dedi şaşkınlıkla.

Bayan Smith, "Evet," dedi. "Madam onu şarkı söylemek için çağırtmış meğer. Bayan Bell'in ne kadar güzel bir sesi var, değil mi, Bayan Karova?"

Hindley Bell'in sesi son derece kaygısız ve mutlu çıkıyordu. Gizli derdi her neyse, unutmuş olmalıydı. Kapıyı vurarak içeriye girdiler.

Hindley Bell pencerenin önünde durmuş şarkı söylüyordu. Ellerini hafifçe, önünde duran bir sandalyenin arkasına bırakmıştı. Ağlamış olduğu gözlerinden belliydi. Ama şarkı söylemek ona her zamanki gibi iyi gelmişti besbelli. Yüzü renklenmiş, gözlerini karartan tasa silinmişti. Miss Bee'ye hafifçe göz kırparak selamladı. Şarkı bittikten sonra odada çok durmayıp gitti.

Madam'la Miss Bee de yarışma konusunu ele aldılar. Genç kız Gabriel Samson'a söylediklerini daha ılımlı bir dille Madam'a da yineledi. Sözlerini, "Gerçekten iyi bir yarışma yapmak istiyorsanız, bu işi benden daha becerikli birine vermeniz gerek, diye düşünüyorum Madam," diyerek bitirdi.

"Mesela kime?"

Bunu Miss Bee de düşünmemişti. Bocalayarak, "Mesela... Mariana'ya," dedi.

Bayan Ludlow güldü: "Hep Mariana! Mariana'nın oyunda rolü var. Gerçi bu öneriyi ortaya atan kendisidir ama, ona bir de böyle bir görev yüklemeyi doğrusu istemem."

Miss Bee'nin kaşları kalkmıştı: "Demek bu fikri kendisi ortaya attı ha! Öyleyse yapacak demektir."

Madam, "İyi ama hem oyundaki rolünü hem de bu işi aynı zamanda nasıl yapabilir?" diye ona karşı çıktı.

Gene de kararsız, hatta Mariana'nın bu işi yapabileceğine inanmaya yarı hazır görünüyordu. Miss Bee onun

bu duraksamasından hemen yararlanarak, "Yarışmaya kendisi katılmasın," diye çözüm önerdi. "Yalnızca katılacak kızların, söylenecek parçaların seçilmesinde Bay Samson'a yardım etsin, yeter."

Bayan Ludlow dalgın dalgın, "Belki de hakkın var," dedi. "Mariana çalışkan kızdır."

Miss Bee hemen, "Çalışkan ve yetenekli," dedi. "Bunu hiç yorulmadan ve sızlanmadan yapacağına ben inanıyorum."

Bayan Ludlow genç kızın anlayamadığı bir şeye gülümseyerek, "Hakkın var Miss Bee, kızım," dedi. "Bu çözüm benim de hoşuma gitti. Aklıma getirdiğin için teşekkür ederim."

Miss Bee, "Beni bağışladığınız için ben de size minnettarım," diyerek kapıya doğru yürüdü. Orada birdenbire durdu ve arkasına dönerek, "Korkarım Bay Samson'u gene kızdırdım Madam," dedi.

Madam kaşlarını kaldırdı: "Neden yavrum? Bay Samson'la neden geçinemiyorsun sen?"

"Bilmiyorum, efendim. Ama nedense her yaptığım onu sinirlendiriyor."

"Bay Samson biraz haşindir yavrum. Ona karşı elinden geldiğince yumuşak başlı davranmaya çalış."

"Peki, Madam. Teşekkür ederim."

"Güle güle, kızım!"

Kapı kapandıktan sonra yaşlı kadın odanın ortasında bir an derin bir düşünceye dalmış olarak kaldı. Sonra kendi kendine, "Evet," diye mırıldandı. "Mariana daha iyi. Sanat dehasından başka taşkın ve ateşli hiçbir yönü olmayan, sakin bir genç kız. Beriki ise besbelli kasırga dolu, gizemli bir yaratık. Mariana daha iyi!"

Masanın üzerindeki zile bastı. Bayan Smith sessizce eşikte belirdi: "Bay Samson'u görmek istiyorum."

Biraz sonra Gabriel Samson içeriye girince, Bayan Ludlow onu gülümseyerek karşıladı: "Sana bir müjdem var, Gabriel. Sevmediğin öğrenciyi yardımcılıktan attım."

Gabriel Samson hiç de müjde almış insanların yüzüne benzemeyen bir ifadeyle, "Eksik olmayın, Madam," dedi.

"Onun yerine sana Mariana'yı veriyorum."

Erkek, yüzü bir an öfkeden altüst olarak alçak sesle, "Gene mi Mariana?" diye söylendi. Sonra öfkesini büyük bir güçlükle yenerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Bayan Ludlow onu yakından tanırdı. En sinirlendiği şeylerden birisinin özel yaşamına karışmak olduğunu biliyordu. Ama aklına bir kez bir şey koydu mu, ille yapan kadınlardandı. Tatlı tatlı gülümseyerek, "Bir şey değil, sevgili Gabriel," dedi. "Hem Miss Bee de bu işi yapamayacağını söylüyordu. İkiniz için de iyilik olsun diye onu serbest bıraktım."

Gabriel kısaca, "Yarışmaya girecek ama!" dedi.

"Girecek mi?"

"Evet!"

"Fakat bu işlerde biraz öğrencinin isteğini de gözetmek gerek, değil mi, Gabriel?"

"Elbette ama bu arada hocanın sözünün de biraz geçmesi gerek, değil mi sevgili Madam?"

Karşı karşıya pek yakın durmuşlar, birbirlerinin gözünün içine bakarak konuşuyorlardı. Şimdi biraz öncekinin tersine, Gabriel Samson sakin, Bayan Ludlow ise biraz sinirliydi.

"Yani bu işi sırf sözünün geçmiş olması için mi yapıyorsun, Gabriel?"

"Öyle ya! Niçin yaptığımı sanıyordunuz?"

"Kızı üzmek için yaptığını sanıyordum."

"Benden böyle bir şey umuyorsunuz demek?"

Erkeğin serinkanlılığı Madam'ı adamakıllı kışkırtmıştı:

"Senin zalim olduğunu bilmez miyim sanıyorsun, Gabriel?"

"Öyle bir şey sandığım yoktu, Madam."

Onu böylece yenik düşüremeyeceğini anlayan Bayan Ludlow, işi dostluğa dökerek ellerini açtı: "Tanrı aşkına, Gabriel. Sen beni çileden çıkarmak mı istiyorsun?"

Gabriel Samson gene eğilerek onun elini öptü: "Hayır, Madam. Gene de çileden çıkmanın ne demek olduğunu biraz olsun anlayabilmişseniz, doğrusu sevinirim."

Sonra onu başıyla selamladı ve dışarıya çıktı.

Erkekler... Yüzyıllardan beri erkekler, dünyanın her yerindeki genç kızlar için yaşamlarının en önemli şeyi olagelmişlerdir. Bu, belki sonsuzluğa dek de böyle sürüp gidecektir. Ama, ah, yatılı kız okullarındaki öğrenciler için erkeklerin önemi! Günlerce, hatta haftalarca, belki aylarca hocalarından başka erkek görmeyen kızlar için kendi yaşıtları olan erkeklerle karşılaşmak, bir arada bulunmak düşüncesi başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir heyecandır.

Bunu çok iyi bilen Bayan Ludlow, piyeste rol alan erkeklerin geleceklerini kızlara önceden haber vermemesini Lionel Sherwood'dan rica etmişti. Bu yüzden kızların önemli olaydan ancak o sabah haberi oldu. Kahvaltı salonunun köşesine asılan kısa ve resmî ilan, haftalardan beri beklenen erkeklerin nihayet o gün geleceklerini Ludlow'lu kızlara müjdeledi. Bu haberin yarattığı sevinç ve heyecan öylesine büyüktü ki, yalnızca gösterilerde rolü olan kızlarla kalmıyor, bütün birinci ve ikinci sınıf öğrencilere de taşıyordu.

O sabah okula giden Miss Bee, orada bir olağanüstü durum olduğunu daha içeriye girmezden önce fark etti. Kış ortasında baharı andıran güzel, neredeyse ılık gün-

lerden biri olmasına karşın dışarıda kimsecikler yoktu. Oysa kahvaltı vakti geçmişti ve böyle havalarda kızlar, kafeste bunalan kuşlar gibi kendilerini dışarıya atarlardı. Okula daha yaklaşan Miss Bee, yatakhane binasının pencerelerinde telaşlı gidip gelmeler gördü ve adımlarını sıklaştırdı.

Kapıda onu Hindley Bell bekliyordu. Prova sırasında geçen olaydan sonra artık Hindley Bell arkadaşını kapıda beklemez olmuştu. Şimdi Miss Bee onu orada bekler bulunca, okulda olağanüstü bir şeyler döndüğüne iyice inanç getirdi.

Hindley Bell, o kadar sabırsız ve heyecanlıydı ki, eski günlerdeki Hindley Bell'i andırıyordu. Ayağına gümüş rengi bir pantolon, sırtına beyaz, tüylü bir yün kazak giymiş, saçlarını rengârenk bir eşarpla bağlamıştı. Gözlerindeki parıltıya ve dudaklarındaki zevkli gülüşe karşın, yüzündeki zayıflık, derinin çıkık kemikler üzerindeki saydam gerilişi hemen göze çarpıyordu. Gene de Miss Bee'yi eskiden, söyleyecek zevkli bir dedikodusu olduğu zamanlardaki gibi iki yanağından, içi içine sığmayarak öptü, sonra şakrak sesiyle, "Bil bakalım, bugün kimler geliyor?" diye sordu.

Miss Bee oyunda rol alan erkeklerin kızlar arasında ne büyük bir heyecan yarattığını bilirdi. Bu erkekler üstüne yürütülen fikirlere, kurulan tasarı ve hayallere çok zaman tanık ve kulak misafiri olmuştu. Onun için hemen, "Oyundaki erkekler geliyor!" diye yanıtladı.

Sonra, böyle çarçabuk bildi diye Hindley Bell'in düş kırıklığına uğradığını görünce, hemen yanıt verdiğine pişman oldu. Ama Hindley Bell'in heyecanı o kadar büyüktü ki, düş kırıklığı uzun sürmedi.

"Bu sabah erkenden ilan tahtasında okuduk. Sonra herkes birbirine girdi! Acaba Bayan Ludlow haberi neden daha önce vermedi, dersin?"

"Neden olacak, bizim aklımız kırk metre havaya uçmasın diye, elbet! Bir hafta önce haber verseydi kızların bir hafta gevezelik etmekten, düş kurmaktan bir şeye yaramayacaklarını göze alması gerekecekti."

Hindley Bell gülerek, "Doğru!" dedi.

Miss Bee üstünü başını çıkardıktan sonra birlikte yatakhane binasına yollandılar. Hindley Bell yolda onun koluna girdi, eski günlerdeki gibi gevezelikler yapmaya başladı. Bundan cesaret alan Miss Bee, yasak konuya, yani Hindley Bell'in üzerindeki şu gizli durgunluk konusuna değinmeyi göze aldı. Gene de sakınarak sordu:

"Bu sabah iyi kahvaltı ettin mi, Hindley Bell?"

Hindley Bell neşeyle güldü: "Ne gezer! Heyecandan hiçbirimiz hiçbir şey yiyemedik. Oysa ne güzel reçel vardı! Bayan Ludlow önceden haber vermemeyi düşünmüş ama, hiç olmazsa kahvaltıdan sonraya kadar da sabretseydi!"

"O zaman da kendinize çekidüzen vermeye vakit bulamazdınız! Bayan Ludlow'un en ufak bir hareketinin bile önceden hesaplanmış olduğunu anlayamadın mı daha?"

Hindley Bell sabırsızlıkla, "Şimdi Bayan Ludlow'a aldıran kim?" diye omuz silkti. "Pinpon kadının biri!"

"Seni konuşuyorduk. Dün akşam iyi yemek yedin mi, bari?"

Hindley Bell, mavi gözlerindeki ışık o saat sönerek durgun bir sesle kısaca, "Hayır, hiçbir zaman yiyemiyorum," dedi. "Önceki gün Bayan Ludlow yeni bir iştah ilacı göndermiş. Ama o da işe yaramadı." Sonra sustu.

Miss Bee bir kapının yüzüne karşı kapandığını hissetti. Zaten ne zamandır bu sımsıkı kapalı duran kapıya vurmaya bile cesaret edemiyordu. Ama bu sabah, "Doktora göründün mü?" diye direndi.

Hindley Bell suratını astı ve somurtuk bir sesle, "Ba-

yan Ludlow zaten üç günde bir doktora gitmem için emir veriyor," dedi. "Ama onun da bir işe yaradığı yok."

Miss Bee, "Senin bir ruh doktoruna görünmen gerek sanıyorum," diye mırıldandı. "Bayan Ludlow'la bir konuşayım."

Bu arada yatakhane binasının önüne gelmişlerdi. Hindley Bell birinci basamakta durdu ve Miss Bee'ye döndü:

"Miss Bee! Eğer böyle bir şey yaparsan seni dünyada bağışlamam!"

"Ama neden? Senin böyle gözümün önünde günden güne erimene göz mü yumayım?"

"Canım, bu işi bu kadar büyütmesene! Ben hayatımdan hoşnutum. Bir de beni isterik bir kızmışım gibi ruh doktoruna mı çıkaracaksınız?"

Miss Bee bezgin bezgin, "Peki," dedi. "Senin dediğin olsun."

İçeriye girdiler. İçerisini saran heyecan havası elle tutulabilen bir dalga gibi iki kıza çarptı. Kapılar hızla açılıp kapanıyor, gülüşmeler, ıslık ve şarkılar, telaşlı seslenmeler birbirine karışıyordu. Kızlar hazırlanmakla meşguldüler. Bazıları giyinmiş kuşanmış, makyaj yapıyorlardı. Bazıları da hâlâ ne giyeceklerini bilmemekte, bir elbiseyi çıkarıp öbürünü giymekteydiler. Birbirlerine, "Acaba pembe mi giysem?", "Bu eteğin üzerine hangi süveteri giysem acaba?", "Şu kolyeyi taksam mı, yoksa çok mu cicili bicili kaçar?" diye akıl danışıyorlardı.

Hangisi içlerinde en heyecanlıydı, bilinemez! Ama en sakinleri hiç kuşkusuz Mariana idi. Her zamanki gibi sadeydi. Siyah bir etek, yeşil bir yün kazak giymişti. Kızıl saçları açık yeşil, ipek bir kurdeleyle beyaz ensesinde sıkılı duruyordu. Dudaklarını bile boyamıştı. Odasında büyük bir rahatlıkla radyo dinleyerek prova saatinin gelmesini bekliyordu.

Birden kapı açıldı ve içeriye telaş içinde Prissy girdi. Üzerinde esmerliğine çok iyi yakışan gök mavisi bir bluz, lacivert bir etek vardı. Güzelce süslenmiş ve boyanmıştı. Yalnız düz ve sert kahverengi saçları, yüzünün iki yanından aşağı karmakarışık sarkmaktaydı.

"Şu Madam denilen cadalozun Tanrı cezasını versin!" dedi. "Geleceklerini bize kıskançlığından haber vermedi! Önceden süslenmeye vaktimiz olmasın da çirkin görünelim diye!"

Mariana istifini bozmadı: "Ama iyice süslenmişsin ya, şekerim! Dünden haberin olsaydı bundan daha iyi süslenemezdin ki!"

Ama Prissy alaylara filan aldırış edecek durumda değildi.

"Hiç olmazsa saçlarımı sarardım!" diye homurdandı. "Şu pırasa gibi saça baksana! Ben bu durumda elâlem içine nasıl çıkarım?"

Mariana, "Duyan da uzaydan Merihliler filan geliyor sanır!" diye mırıldandı. Sonra radyoyu kapatarak ayağa kalktı. "Otur şu aynanın önüne, bakayım!"

Prissy, "Tanrı senden razı olsun, Mariana," diyerek tuvalet aynasının önüne oturdu.

Mariana usta ve telaşsız parmaklarla saç yaparken Prissy, "Nasıl, bahiste kazanacağına hâlâ inanıyor musun, Mariana?" diye sordu.

"Elbet. Ya sen hâlâ inadından vazgeçmedin mi?"

"Ne münasebet! Sana haddim olmayarak bir öğüt verebilir miyim?"

"Hay hay! Her düşünceyi dinlemeye açığım. Ama kabul edip etmemekte de serbestim."

"Sen işi fazla oluruna bırakıyorsun, Mariana. Gabriel Samson böyle pasif bir mücadeleyle ele geçirilmez. Onu alev gibi dört bir yandan sarıp aklını başından almalısın. Oysa sen çok büyük fırsatlar kaçırdın."

"Mesela?"

Prissy ensesindeki saçları Mariana daha iyi kaldırabilsin diye başını eğerek, "Mesela şu okuma yarışması işinde onun odasında baş başa kaldığınız çok oldu, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"İşte o zamanlar adamı deliye çevirmek senin için işten bile değildi."

Mariana, Prissy'nin saçlarına tokalar takmaya çalışarak, "Mesela nasıl?" diye sordu.

"Mesela çok ince bir bluz giyerdin. Sonra... ama kızmayacaksın, değil mi?"

"Yok canım!"

"Sonra bluzunun düğmelerini açardın. Güzel, hafif bir koku da sürünürdün. Gabriel Samson'a herhangi bir şey vermek ya da göstermek gerektiği zaman şöyle bir eğildin mi... adamda dizlerinin bağı çözülürdü."

Mariana, Prissy'nin yukarıya topladığı saçlarını tepesinde bukle bukle sarmaya başlamıştı. Hiç sesini çıkarmayınca Prissy konuşmayı sürdürdü:

"Sonra şöyle yan yana oturduğunuz zamanlarda kitaplarını, defterlerini onun öbür yanına bırakırdın. Bir şey gerektiği zaman ona hafifçe yaslanarak eğilir alırdın. Hiç olmazsa saçların omzuna sürünse bile adamın içi gıcıklanırdı."

"Ee?"

"Birbirinize o kadar yakınken seni kavrayıp öpmesi işten bile değildi o zaman."

Mariana son bukleyi de minicik bir pensle Prissy'nin başına iliştirdikten sonra geriye çekildi. Aynadaki kızı bir an ciddilikle süzdü.

"Güzel oldun, Prissy. Erkekler seni beğenecekler." Sonra aynı serinkanlılıkla ekledi: "Öğütlerine teşekkür ederim."

Prissy ona o çekik gözlerini kısarak baktı: "Bir şey değil, şekerim." Mariana'nın ağzından başka laf alamayacağını anlayınca, "Asıl ben sana teşekkür ederim, saçlarımı çok güzel yaptın," dedi. Ve kaygısını bir şaka maskesi altına gizlemek için kışkırtıcı bir model pozu vererek, "Erkekler sahiden beni beğenecekler mi dersin?" diye güldü.

"Buna inan, Prissy."

Hindley Bell'in odasında o anda aynı anlamda bir soru soruluyor ve aynı şekilde cevaplandırılıyordu. Hindley Bell'in saçlarını durmadan fırçalayışını seyreden Miss Bee, "Sen kendine ne zaman güveneceksin, Hindley Bell?" diye soruyordu. "Son derece güzel bir kız olduğunu bilmiyor olamazsın! Hem şu gelen erkeklerin ne olduklarını, kim olduklarını bile bilmiyorsun. Onlar için bu kadar heyecana, bu kadar telaşa değer mi?"

Hindley Bell kendini aynada kaygılı gözlerle inceleyerek, "Mariana da öyle diyor!" dedi. "Beğenileceğimden sizin kadar emin olmak isterdim!"

Miss Bee sabırsızlıkla, "Ben beğenileceğimden emin filan değilim," diye söylendi. "Yalnız beğenilmişim ya da beğenilmemişim, vız geliyor! Oysa sen o kadar başka türlü güzelsin ki, beğenileceğinden her zaman emin olman gerekir."

Hindley Bell aynada kendine son bir kez baktıktan sonra dışarıya koştu ve neşeyle bağırdı: "Haydi, millet! Biz gidiyoruz! Gelen var mı?"

Mariana hemen odasından çıktı. Çok sevdiği Hindley Bell'in yüzünü bir çocuk gibi çenesinden tutup kaldırarak, "İyisin," dedi. "Sana neşe yakışıyor, Hindley Bell!"

Kızlar ikişer üçer birikmeye başlamışlardı. Hâlâ süslenmekle meşgul olan en titizlerinden başka bütün birinci sınıf öğrencileri dışarıya çıktılar. Onlar daha büyük

binanın mermer merdivenlerini çıkarken asfalt yolda otomobil sesi duyuldu. Kızlar ürkmüş, rengârenk bir kuş sürüsü gibi kaçışarak içeriye girdiler ve hemen yukarı kata çıkarak tiyatro salonunun merdivenine bakan pencerelere dizildiler.

Merdivenin önünde uzun, gri bir otomobil durmuştu. İçinden önce Lionel Sherwood, sonra da altı tane genç erkek çıktı. Pencereden onları seyreden kızların üzerinde bir zevk ve heyecan ürpertisi dolaştı.

"Altı tane!"

"Şuna bak, şuna, yan taraftaki ne hoş adam!"

"Çok esmer. Şu sarışını bitirim!"

"En arkadaki en güzel bence!"

"Lionel Sherwood'un yanında duran hiçbir şeye benzemiyor."

"Tıknaz, kısaca boylu olanı değil mi?"

Hindley Bell, "O herhalde benim babam olacak," dedi. "Ama sevdiğim erkek hangisi acaba?"

Prissy, "Onu Mariana'ya sor," diye güldü. "Sonunda nasıl olsa o elde ediyor!"

Mariana kolunu Hindley Bell'in omzuna sardı: "Böyle bir kızı bırakıp da bana nasıl âşık oluyor, anlamıyorum!"

Erkeklerin merdivenlerden çıkışını heyecanla izlediler. Onlar kapıdan girince kızlar da pencereden çekildiler. Kimi sahneye çıktı, kimi oturdu. Hindley Bell sahnenin önündeki büyük piyanonun başına geçerek Grieg'in *Norveç Dansı*'nı çalmaya başladı. Shirley hemen ayak parmaklarının ucunda doğruldu. O sırada içeriye giren Lionel Sherwood'la genç erkekler de onları uzun zamandır böyle kendi aralarında meşgul, dışarıda olup bitenlerden habersiz sandılar.

Lionel Sherwood, rolü olan bütün kızları sahneye topladı ve erkeklerle, rollerine göre takdim ederek tanıştırdı. Tıknaz, kısaca boylusu gerçekten Hindley Bell'in

babası rolündeydi. Esmer, kartal burunlu, keskin hatlı genç adam, oyunda Leslie'ye âşık olan ve ısrarla peşinde koşarak küçük kasabayı dedikoduya boğan Hintli prensti. Leslie ile kuzininin aynı zamanda sevdikleri çekici serseri rolünü de otomobilden çıktıkları zaman en arkada duran uzun boylu, kıvırcık siyah saçlı, mavi gözlü genç erkek yapıyordu. Hindley Bell'i seven ve sonunda elde eden sağlam karakterli erkekse sarışın ve son derece yakışıklı olan gençti.

Sahnede tanıştırma törenleri, kibar övgü sözleri, gizli bakışlar alıp yürümüşken, seyirci yerindeki kızlar da baş başa vermiş sahnedekileri süzüyor ve fısıldaşıyorlardı. Hepsinin aklı sarışın erkekle siyah saçlı, mavi gözlüde kalmıştı. Miss Bee'yle birlikte birkaç tanesi de kartal burunlu, esmer genci çok beğenmişlerdi.

"Acaba ecnebi mi?", "Belki de gerçekten Hintlidir.", "Hiç sanmam. Olsa olsa Meksikalıdır," diye fikirler yürütüyorlardı.

Derken sahne tarafındaki kapının açılmasıyla hepsi sustular ve ayağa kalktılar. Bayan Ludlow gelmişti. Gümüşi saçlarını gene her zamanki gibi eski moda bir simit halinde başının arkasına sarmış, sırtına siyah bir elbise giymişti. Yalnız kulaklarında zümrüt küpeler ve göğsünde zümrüt bir iğne vardı. Kim bilir –çok yaşlı olmasına karşın o da kadındı– okuluna yabancı erkekler gelecek diye o da belki heyecanlanmış, giyim kuşamına belki o sabah her zamankinden daha büyük bir özen göstermişti.

Salondaki kızların selamına neşeyle karşılık verdikten sonra sahneye doğru yürüdü. Lionel Sherwood hemen ilerleyerek ona elini uzattı ve merdivenden çıkmasına yardım etti. Genç erkekleri ona birer birer tanıştırdı. Sık sık yükselen kahkahalardan aşağıdakiler, Bayan Ludlow'un esprili konuştuğunu anlıyorlardı. İhtiyar ka-

dın sahnedeki küçük topluluğu hemen avcunun içine alıvermişti. Eskiden onu büyük bir aktris yapan ve yıllar geçtikçe azalmayarak yalnızca başka bir anlam kazanan çekiciliği, bütün gençlik ve güzelliklerine karşın Mariana ile Hindley Bell'i bile gölgede bırakmış gibiydi.

Sahnede ne çok az ne de çok fazla kaldı. Herkesi kendine hayran bırakıp söyleyeceklerini söyledikten sonra bir an bile oyalanmayarak aşağıya indi. Gene her zamanki gibi, kızların üç-dört sıra arkasına oturdu. Kızların heyecanlı kaynaşmaları, fısıldaşmaları sona ermişti. Zaten sahnede prova hazırlıkları yapılıyordu. İlk perdede işi olmayanlar kulise çekildiler. Sahnede Hindley Bell'in babası ve annesi yalnız kaldılar. Lionel Sherwood sahnenin önündeki ışıkların hemen yanına küçük bir iskemle çekip oturdu ve prova başladı.

Kızların –herhalde erkekler de biraz (!) heyecanlıydılar– geçirdikleri yürek çarpıntısı akıllarını rollerine vermelerine engel oluyordu. Sonra aralarına yabancı katılmasını, her zaman bir kızın ya da dublörün okuduğu rollerin hiç tanımadıkları, görmedikleri kimseler tarafından yapılmasını yadırgamış gibiydiler. Onun için sahnede bir tür tutukluk vardı. Ama Lionel Sherwood onların halinden anladığı için, ara sıra sabırsızlanmasına karşın pek aşırı titizlik göstermiyordu.

Sarışın gencin sahneye ilk çıktığı sırada, bütün gözler bu aslan yapılı, taze yüzlü Apollon'un üzerindeyken, salonun ön kapısından Bayan Smith içeriye girdi. Dosdoğru ön sırada oturan Miss Bee'nin yanına gitti ve kulağına eğilip bir şeyler söyledi: Miss Bee ayağa kalkarak dışarıya çıktı. Madam eliyle Bayan Smith'i yanına çağırdı.

"Bay Samson Miss Karova'yla konuşmak istediler de onu haber vermeye geldim, Madam."

Madam kısaca, "Peki, Bayan Smith. Teşekkür ederim," dedi.

O anda yanında birisi olsaydı onun dişlerini ve gözlerini anlaşılmaz bir ifadeyle kıstığını görürdü.

Bu sırada Miss Bee geçen seferki gibi heyecana kapılmamaya çalışarak ve kendi kendine, geçen seferki gibi dikbaşlılık yapmayacağına söz vererek, yukarıdaki kata çıkıyordu. Hocasıyla bu sefer de çekişeceklerini biliyordu. Çünkü yarışma konusunda konuşmak üzere çağrıldığını da biliyordu. Üzerinde Gabriel Samson yazan odanın önünde bir an duraladı ve gözlerini küçük bir çocuk gibi sımsıkı kapayarak içinden, "Tanrım ne olur, bugün kavga etmeyelim!" diye dua etti.

Sonra kapıya vurdu.

"Giriniz!"

Kapı yavaşça açılınca Gabriel Samson başını kaldırdı. Miss Bee eşikte, çekingen duruyordu. Üzerine, teninin duru beyazlığını iyice ortaya vuran kırmızı bir yün kazak ve siyah bir etek giymişti. Parlak, siyah kuşağı belinin inceliğini ve güzel kalçalarının yuvarlaklığını büsbütün belli ediyordu. Kazağın uzun kollarını dirseklerine doğru sıvamıştı. İnce kemikli, zarif bilekleri, narin, küçük elleri tuhaf, çaresiz bir ifadeyle yanlarına sarkıyordu.

Gabriel Samson ona uzun bir an sesini çıkarmadan baktı. Sonra, "Oturunuz, Beatrice," dedi.

Genç kız aynı koltuğa, aynı çekingenlikle oturdu. Başı önündeydi.

"Sizinle şu yarışma için konuşmak istiyorum, Beatrice."

Miss Bee bütün verdiği kararları o an unutarak başını yerden kaldırmadan, "Biliyordum, zaten," dedi yavaşça.

"Yaptığınız şeyin doğru olmadığının siz de farkındasınız demek!"

Miss Bee daha ilk hamlede gafil avlandığını anlayarak bir an için kızardı ve başını kaldırdı. Gabriel Samson'un dudaklarında hafif bir gülümseyiş mi vardı? Ama ola-

mazdı çünkü Gabriel konuştuğu zaman sesi tamamen soğuktu.

"Niçin böyle yapmakta direniyorsunuz, Beatrice?"

"Nasıl yapmakta, efendim?"

"Bilmezlikten gelmeyin, lütfen. Yarışmada okumanız için size verdiğim parça o kadar ağır değil. Böyle olduğu halde siz onu öğrenmemekte bile bile direniyorsunuz."

Miss Bee gene başını eğerek sessiz kaldı.

"Yüzüme bakın, Beatrice."

Miss Bee başını ağır ağır kaldırdı ve vahşi, siyah gözlerinin bütün ateşiyle erkeğin yüzüne baktı.

"Size verdiğim parçayı öğrenmemekte bile bile direniyorsunuz, değil mi, Beatrice?"

"Evet, efendim."

"Ama neden?"

"Bunu bu konunun daha ilk açıldığı gün söylemiştim, efendim. Yarışmaya girmek istemiyorum."

"Niçin istemiyorsunuz?"

"Böyle şeylerden hoşlanmıyorum da onun için."

"Nasıl şeylerden?"

Genç kız parmaklarını avcunun içinde sıkarak karşılık verdi: "Herkesin karşısına tek başıma çıkıp dakikalar boyunca kendimi seyrettirmekten hoşlanmıyorum."

"Ama dans hocasının hazırladığı balede rolünüz varmış diye duydum."

"Evet. Ama başka bir kılıkla dans edeceğim. Kimse benim kim olduğumu bilmeyecek. Dikkatli bakışları üzerimde toplayıp uzun zaman seyredilmekten hoşlanmıyorum."

Gabriel Samson elindeki kalemi hafifçe masanın üzerine vurarak, "Tiyatro okuluna gelen bir kız için tuhaf bir duygu," dedi. "Sahne mesleğinde amaç seyredilmektir. Ludlow'a yazılmadan önce bunu bilmiyor muydunuz?"

Miss Bee, "Bilmiyordum," diye yanıtladı. "Buraya gel-

dikten sonra farkına vardım. Bunda şaşılacak ne var? Bile bile yapılan pek az hata vardır. Çoğu hatalar sonradan fark edilmez mi?"

"Bunda haklısınız."

Miss Bee uysal ve uslu olmak için kendi kendine daha demin verdiği sözlerin tümünü unutmuştu. Gözlerini hocasının gözlerine dikerek, "Siz de hiç istemediğim halde beni zorla yarışmaya sokmak istemekte haksızsınız, değil mi?" diye sordu.

Gabriel Samson bir dirseğini oturduğu sandalyenin arkasına dayayarak hafifçe öne doğru eğildi. Başını biraz yana yatırarak öğrencisinin yüzüne baktı ve gülümsedi, "Haksız olduğumu biliyorum," dedi. "Gene de sizin yarışmaya girmenizde ısrar ediyorum. Buna bir diyeceğiniz var mı?"

Genç kız öfkeyle ayağa kalkmıştı. Gabriel Samson da kalktı ve uzun bacaklarının iki adımıyla gelip onun tam önünde durdu. O kadar uzun boyluydu ki kızın gözlerinin içine bakmak için bile biraz eğilmesi gerekiyordu.

"Ne yaparsanız yapın, yarışmaya gireceksiniz!" dedi. "Onun için çalışsanız yerinde olur. Madem dikkati çekmek istemiyorsunuz, bari kötü olmayın da göze batmayın."

Miss Bee ellerinin titrediğini belli etmemek için yumruklarını sıktı. Yüzü solmuştu. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra gene kapayarak hocasının yüzüne bir baktı ve koşarak dışarıya çıktı.

Gabriel Samson odanın orta yerinde, elleri bir yükle ağırlaşmış gibi kolları sarkık, omuzları çökük, duruyordu. Dudakları kısılmıştı ve yalnız başınayken bile maskeli gibi olan yüzünde, gözleri anlaşılmaz bir bakışla parlıyordu.

Bayan Ludlow o akşamüzeri bir tanışma çayı veriyordu. Siyah Salon'un bu amaçla hazırlanmasında Mariana ile Miss Bee'yi görevlendirmişti. Bayan Smith'i yollayarak iki kızı odasına çağırttı. Bir yandan talimat verirken bir yandan onları inceliyordu. İki kız onun karşısında yan yana durmuşlardı. Mariana uzun boylu, son derece göz alıcıydı. Bununla birlikte ilk bakışta kamaştırdığı gözleri sonradan oyalayacak inceliklere sahip olmayan, yalnız gösterişten ibaret bir kadın değildi. Ve boyu Miss Bee'den adamakıllı uzundu. Gene de Miss Bee onun yanında gölgede kalmıyordu. İçinden tuhaf bir ışık vurur gibiydi. Yapısı ufak tefek ama biçimliydi ve vahşi, siyah gözleri yürek biçimi duru yüzüne tamamen egemendi. Mariana rüzgârda bir kavak gibi uzun boylu ve dinginse, Miss Bee de çiçek açmanın bütün canlılık ve heyecanıyla dolu bir küçük fidan gibiydi.

Bayan Ludlow içinden gene, "Mariana daha iyi," diye düşündü. Ne var ki gözleri kaygılı ve kaşları bir şüpheyle hafif çatıktı.

İki kız vazoları dolduracak çiçek ve yapraklar almak için kış bahçesine giderlerken Mariana, "Madam bizim hakkımızda bir karara vardı ama ne?" dedi.

Miss Bee, "Karara vardı ama içi rahat değil," dedi.

"Çok ilginç bir kadın, değil mi?"

"Evet, derya gibi derin bir şey. Her hareketinin hesaplı ve kasıtlı olduğundan eminim."

"Bence de öyle. Acaba bizden ne istiyor?"

"Orasını ancak kendisi bilir."

Kolları çiçekler ve güzel yapraklı dallarla dolu olarak limonluktan dönerlerken gene konuşmalarına devam ettiler:

"Madam, Gabriel Samson'a çok düşkün."

"Evet, Bay Lake'in dediğine göre eskiden beri dostmuşlar."

Miss Bee, "Gabriel Samson da çok ilginç birisi, değil mi?" diye mırıldandı.

"Seni bu kadar haşladığı halde hâlâ böyle düşünmen şaşılacak şey doğrusu! Ama haklısın. Diyebilirim ki o benim şimdiye kadar tanıdığım erkeklerin en ilginci."

"Babamın arkadaşları vardı. Hepsi de böyle mağrur, biraz da haşin Avrupa erkekleriydi. Ben Bay Samson'u onlara benzetiyorum."

Mariana dalgın dalgın, "Sıfatları tam yerinde kullandın," dedi. "Haşin ve mağrur." Sonra belli belirsiz içini çekerek, "Aynı zamanda da inatçı," diye ekledi.

Miss Bee hiç sesini çıkarmadı. Mariana, Prissy'yle bahse tutuştuğundan beri Gabriel Samson'dan, yarı şaka da olsa, kendine aitmiş gibi konuşmayı huy edinmişti. Ancak bu konuyu elinden geldiğince az açmaya çalıştığından kimse onun aslında ne düşündüğünü bilemiyordu. Acaba Mariana'nın Gabriel Samson'a ve bu tuhaf sevda kumarına karşı duyduğu gerçek duygular neydi? Şimdi Miss Bee, Mariana'nın bu konuda ona belki açılacağını umdu ve yersiz bir şey söyleyip onun ağzını büsbütün kapamamak için suskun kaldı.

Merdivenleri çıkarlarken Mariana dalgın dalgın, "Bu adamın kadınlara hiç ilgi duymayan, anormal, soğuk bir yaratık olmasına imkân var mı?" diye sordu.

Miss Bee hemen, "Hiç sanmam!" diye yanıtladı. "Bu tip erkekler pek az kadınla ilgilenirler ama bir kez ilgilendiler mi tam ilgilenirler."

Mariana, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Miss Bee, "Ümidini kesmedin ya, Mariana?" diye sordu.

"Ne münasebet! Zor olacak. Ama daha yıl sonuna kadar zamanım var."

Siyah Salon'a girmişlerdi. Salonu öbür odalardan ayıran şarap renkli ağır perdeleri indirdiler. Onlar bahçe-

deyken hademeler koltuk, kanepe, sandalye, masa ve sehpaları taşımış, Bayan Ludlow'un gözetimi altında salona yerleştirilmişlerdi. Kızlar bir köşede dizili duran, içi su dolu madeni vazolara çiçekleri koymaya başladılar. Miss Bee hazır konu açılmışken Mariana'dan daha başka şeyler öğrenmeye karar vermişti. Kurnazlıkla, "Bunu artık bir onur meselesi yaptın, değil mi Mariana?" diye sordu.

Mariana ellerini yerleştirmekte olduğu dallardan çekerek doğruldu. İki kız birbirlerinin yüzüne baktılar. Mariana büyük bir ciddilikle, "Hayır, Miss Bee," dedi. "Ben böyle saçma sapan şeyleri onur meselesi yapacak kadar çocuk değilim. Ama bu bahsi kazanmam artık zorunlu."

Orada, ağır kadife perdelerin ve siyah mermer döşemenin loşluğu içinde, kendiliğinden ışık verircesine parlayan kızıl saçlarıyla, bir heykel kadar dimdik ve güzel duruyordu. Önündeki büyük vazonun içindeki dalların gölgesi yeşil kazağına tuhaf çizgilerle vurmuştu.

Miss Bee onun tam karşısında ve biraz ötesinde ayakta duruyordu. Beyaz yüzünde gergin bir ifade vardı, dudakları hafifçe aralanmıştı. İki kız loşluk içinde uzun bir an birbirlerine baktılar.

Sonra Miss Bee gözlerini Mariana'nın yüzünden ayırmayarak alçak, boğuk bir sesle, "Neden zorunlu?" diye sordu.

"Çünkü bunu artık ben de istiyorum, Miss Bee."

Miss Bee hiç sesini çıkarmadan eğildi ve gene vazoya yaprakları yerleştirmeye koyuldu. Omzunda bir yaprağın sürünmesi kadar hafif bir dokunuş duyarak birden doğruldu. Yanı başında Mariana duruyordu. Güzel gözleri büyük bir hüzün ve acıma doluydu. Yumuşak bir sesle, "Onu sen de seviyorsun, değil mi, Miss Bee?" diye sordu.

Miss Bee bir an dudağını ısırarak başını yana çevirdi. Sonra döndü ve Mariana'nın bakışlarından kaçınmadan, "Evet," diye yanıtladı.

Mariana aynı şefkatli ve hüzünlü gözlerle ona bakarak, "Zavallı Miss Bee," dedi. "Ben Prissy'yle bahse tutuşunca kim bilir ne kadar üzülmüşsündür?"

Miss Bee başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Çünkü onu ikimizin de elde edemeyeceğini biliyorum!"

"Fakat ben onu elde etmeye çalışmakta devam edeceğim. Bana kızar mısın, Miss Bee?"

"Ne münasebet. Ben birçok bakımdan pek ilkelimdir ama bu bakımdan sana şansın açık olsun bile diyecek kadar uygarım. Nasıl olsa benim için ümit yok." Sonra güle-rek Mariana'nın iki kolunu tuttu. "Seni sevmesi onun için de hayırlı olur. Çünkü sen tam ona göre, ona layık bir kızsın."

Mariana, "Teşekkür ederim, Miss Bee," dedi ve hafifçe eğildi. İki kız birbirlerini yanaklarından öptüler.

Sonra Miss Bee, "Yakında davetliler gelmeye başlayacak!" diye güldü. "Biz hâlâ vazoları bitirmedik."

Gene işlerine daldılar ve havadan sudan şeyler konuşmak, hafif tertip dedikodu yapmak için kendilerini zorladılar.

Vazolar, kül tablaları, çay masaları, plaklar yerleştirildikten sonra Mariana, "Sen giyinmek için ta eve mi gideceksin, Miss Bee?" diye sordu.

"Öyle olacak galiba!" diye Miss Bee içini çekti. "O kadar yol gittikten sonra gerisin geriye dönmek çekilmez ama dönmezsem Madam belki kızar."

"Lionel Sherwood da, benim Madame Bovary nerede, diye kıyametleri koparır. Bak ne diyeceğim, sırtındaki siyah etek fena değil. Benim odaya gel. Üstündeki yün kazağı çıkarır, benim bluzlardan birini giyersin, olur biter. Olup olacağı bir çay."

Miss Bee, "Elbette," dedi. "Sağ ol, Mariana."

Yatakhane binasını sabahkinden daha büyük bir hazırlanma humması içinde buldular. Odalar, çıkarılıp atılmış, beğenilmeyip bırakılmış giyim ve süs eşyalarıyla karmakarışık bir durumdaydı. Kombinezonlu, don-sutyenli kızlar oradan oraya dolaşıyor, koşuyor ve her yer birbirine karışan heyecanlı, neşeli seslerle çınlıyordu. İkinci sınıf öğrencilerden bazıları bile onların arasına katılmışlardı. Mariana'nın geldiğini gören Prissy hemen, "Aman benim saçımı gene sen yapıver, Mariana," diye onun yanına koştu.

Hindley Bell de, "Miss Bee, gel bak, bu elbisenin üzerine ne takacağımı bilemiyorum," diye seslendi.

Pembe ipek bir elbise giymişti. Tuvalet aynasının önünde dalından koparak bir an yere konmuş bir şeftali çiçeği gibi duruyordu. Masanın üzerine mücevherleri karmakarışık bir yığın halinde dökülmüştü.

Miss Bee hafif bir ıslık çalarak, "Ben senin bu kadar çok şeyin olduğunu bilmiyordum, Hindley Bell!" dedi.

"Babam çok zengin bir adamdır."

"Orası malum. Zengin olmasa seni Ludlow'a gönderemezdi zaten." Genç kız parmaklarını pırıl pırıl yanıp sönen mücevher kümesinin içine daldırdı ve yüzükleri, küpeleri, gerdanlıkları, iğneleri ayırarak, "Zevk sahibiymiş," diye mırıldandı. "Bunların hepsi de harika şeyler."

"Zevk anneme ait. Babam böyle şeylerden anlamadığı için bizi tamamen serbest bırakmıştır. Annemle çarşıya çıkar, alışveriş yaparız. Ben de kendi zevkime pek güvenemem. Onun için çoraplarıma kadar her şeyimi annem seçer."

"Herhalde çok zarif bir kadın olsa gerek. Çünkü senin çoraplarına kadar her şeyin güzel!"

"Çok zarif ve soylu bir kadındır. Babam da öyle. Onların asıl anam babam olmadığını bildiğim halde öz evlatlarıymışım gibi seviyorum."

"Onlar da seni herhalde."

"Düşünemeyeceğin kadar çok seviyorlar. Hiçbir ana baba öz evladını bundan fazla sevemez."

Miss Bee mücevher yığınının arasından bir sedef kolyeyle bir çift sedef küpe çıkararak, "Al, bunları tak," dedi. Sonra seçiminin sonucunu görmek için bekledi. "Bir içim su oldun, Hindley Bell."

Hindley Bell dönerek onu öptü. "Sedef gerçekten de çok yakıştı pembenin üzerine! Sen bir meleksin, Miss Bee! Sen olmasan ne yapardım, bilmem!"

Miss Bee onu daha iyi seyredebilmek için bir-iki adım ilerleyerek, "Bir eğlence için kolye seçmek arkadaşlık değildir, Hindley Bell," diye mırıldandı. "Bunu kim olsa yapar. Ben sana daha önemli sorunlarda yardım etmek isterdim."

Hindley Bell kıpkırmızı kesildi ve parmaklarının arasından sıyrılarak yere düşen tarağı almak için eğildi. Doğrulduğu zaman Miss Bee dışarıya çıkıyordu.

"Nereye gidiyorsun, Miss Bee?"

"Mariana'nın odasına."

"Ne yapacaksın orada?"

"Bana bir bluz verecek. Eve gidip değişmektense bu kazağı çıkarıp onu giyeceğim."

Hindley Bell hemen ona doğru ilerleyerek, "Benimkilerden bir tane al," dedi.

"Eksik olma, canım. Ama ilk önce Mariana söyledi. Şimdi senden alırsam iyi olmaz."

Mariana'nın odasında hâlâ Prissy'nin saçları yapılıyordu. Miss Bee kazağıyla eteğini çıkararak dolaptan bir sabunla havlu aldı ve yıkanmaya gitti. Biraz sonra döndüğünde Prissy'nin saçları sökülmüş, yeni baştan yapılıyordu. Her şeyin kusursuz olmasını isteyen Mariana kendi berberliğini beğenmeyince işe baştan başlamaya üşenmemişti.

Miss Bee'nin kurulanışını aynadan seyreden Prissy, "Sen neden hep kapalı giyinirsin ki, Miss Bee?" diye sordu. "Omuzlarınla boynun, göğsün çok güzel. Ben senin yerinde olsam hep açık yakalı şeyler giyerdim!"

"Ben de giyiyorum ama burası okul."

"Sonra dar etek giymeni tavsiye ederim. Kalçaların öyle güzel ki!"

Miss Bee güldü: "Valla ben okulda giyeceğim şeyin rahatlığından başka pek az şeyini düşünüyorum."

Prissy içini çekti: "Hakkın var ya! Bu dağ başında kalçalarınla göğüslerini gösterecek erkek mi var ki!"

Miss Bee, "Sen erkeklerden başka bir şey düşünmez misin, Prissy?" diye söylendi.

"Düşünürüm ama pek az." Prissy için için güldü. "Hepiniz öylesiniz ama dışarıya vurmaktan çekiniyorsunuz!"

Mariana buruk bir alayla, "Bu da bir şeydir," dedi.

Prissy kendi kendine güldü. Ama bir şey söylemedi. O anda üçü de Gabriel Samson'u düşünüyorlardı ve hiçbir şey söylememelerine karşın birbirlerinin Gabriel Samson'u düşündüklerini üçü de biliyorlardı. Mariana'nın temiz ve düzenli, hafif parfüm kokan odasına Gabriel Samson'un havası, gözle görülmeyip elle tutulmadığı halde açıkça hissedilen bir hayal gibi dolmuştu.

Prissy aynanın başından teşekkür ederek kalkıp odasına gidince Mariana, "Haydi sana bir bluz seçelim, Miss Bee," dedi.

Duvardaki gömme gardırobu açtı ve bütün bluzlarını çıkardı. Çoğunluğu beyaz ve türlü türlü yeşil tonlardaydı. Bir tane de lavanta çiçeği renginde olanı vardı.

Genç kız bunu ayırdı: "Bak, beğenirsen bunu giy. Hatta senin olsun. Rengine kapılıp yaptırmıştım. Ama bana hiç yakışmıyor. Sen siyah saçlısın, sana yaraşır, sanırım."

Miss Bee ipek bluzu iki eliyle tutarak süzdü, "Nefis bir şey!" dedi. "Bana iyi gelir mi, dersin?"

"Sanırım biraz bol gelir. Ama onun da çaresine bakarız, elbet."

Miss Bee bluzu giydi. Bu, yakası ve omuzları yayvan bir biçimde açık, kolları sımsıkı ve upuzun, çok güzel bir bluzdu. Mat ve hülyalı eflatun rengi Miss Bee'nin tenının pırıl pırıl duru beyazlığını ve gözleriyle saçının parlak siyahlığını vurgulamış gibiydi. Yakanın geniş yuvarlağı kemiksiz omuzlarıyla biçimli göğsünü de epey açıkta bırakmıştı.

Mariana ona hayran hayran bakarak, "Prissy haklıymış, Miss Bee," dedi. "Nefis bir dekolten var."

Miss Bee aynada kendine baktı. Bu tip giyinmeyeli çok oluyordu. Okula geldiğinden bu yana spor etek, bluz ve kazaklardan başka bir şey giymemişti. Kendisine yakışan, güzel bir şey giymenin kadın, erkek, herkese ama özellikle genç kızlara verdiği o derin ve anlatımsız zevk, tüm varlığını sardı. Aynanın önüne oturarak saçlarını düzeltti. Dudaklarını ve kirpiklerini hafifçe boyadı.

Mariana onun boynuna bir tek dizi iri, ışıltılı inci takarak aynadaki görüntüsünü uzun uzun seyretti ve, "Bambaşka bir kız oldun, Miss Bee," dedi.

Miss Bee, "Senin sayende, Mariana," diye gülerek ayağa kalktı. Eteğini giydi. İnce beline kalın, parlak siyah kuşağını taktı.

Mariana, "Ya pabuçların?" diye sordu.

O hülyalı ve dekolte eflatun bluzun, siyah eteğin altında spor pabuçlar o denli uygunsuz duruyordu ki, iki kız son derece komik bir şey görmüş gibi kahkahalarla güldüler.

Mariana, "Şimdi sana benim pabuçlarım da uymaz," dedi. "Ne yapacaksın?"

"Hindley Bell'den alırım. Onunla ayaklarımız bir."

Hindley Bell'in odasında çoraplarıyla pabuçlarını değiştiren Miss Bee geri geldiğinde Mariana firuze rengi

bir elbise giymiş, ayna başında alev rengi saçlarını fırçalamaktaydı. Miss Bee'nin geldiğini görünce döndü ve onu tepeden tırnağa süzdü.

"Gerçekten bambaşka bir kız oldun, Miss Bee! Sana bu halinde Miss Bee adı sahiden yakışmıyor doğrusu! Beatrice demek daha doğru olacak galiba."

Miss Bee, "Sen de mi Brutus?" diye güldü.

Mariana dudaklarını boyamaya başladı. Ne derlerse desinler, gidecekleri yer ne olursa olsun, ikisi de bir tek amaçla süsleniyorlardı: Aynı adama güzel görünmek için. Ve bunu bilmek onlara buruk bir zevk veriyordu.

Mariana yüzünü hafifçe, çilleri örtmeyecek biçimde pudraladı. Kirpiklerini belli belirsiz yeşile ve dudaklarını, saçlarının kırmızısıyla çatışmasın diye açık pembeye boyadı. Ne kulaklarına ne boynuna bir şey taktı. Maviye bakar yeşil elbisesi ve alev renkli saçlarıyla o kadar göz alıcıydı ki, üzerinde bir tek taşın bile aşırı kaçacağı belliydi.

Dışarıdan Prissy'nin, "Haydi millet, gidiyoruz!" diyen sesi geldi.

Koridorda buluştular. İnanmazlık, hayranlık bağırışları, candan övgüler, heyecanlı kaynaşmalar içinde yola düzüldüler.

Lionel Sherwood'la erkek öğrencileri, Bayan Ludlow, Gabriel Samson ve çağrılı olan öbür hocalar Siyah Salon'da toplanmışlardı. Ağır kadife perdeler açılıp da kızlar rengârenk bir demet halinde gülüşerek içeriye girdikleri zaman Bayan Ludlow'dan başka herkes ayağa kalktı. Salonda bir kaynaşma oldu. Deminden beri bir köşede uslu uslu konuşmakta olan çağrılılar grubu bir anda dağıldı. Lionel Sherwood hemen Miss Bee'yi buldu ve onu erkek öğrencilere, "Madame Bovary," diye tanıştırmaya başladı.

Derken birisi pikaba bir plak koyunca dans açılmış

oldu. Hocalar ve "erkekler" kızların hepsine yetmiyordu. Ama Ludlow kızları kendi aralarında dans etmeye alışıktılar. Garsonlar köşeye kurulmuş iki uzun masa üzerinde çay, pasta ve sandviçleri hazırlamaya başladıkları zaman salon ses, hareket, renk ve müzik burgaçlarıyla dolmuş bulunuyordu.

Köşede Ludlow yüksek arkalıklı koltuğuna oturmuş, öğrencileriyle konuklarını seyretmekteydi. Gabriel Samson onun yanında ayakta durmuştu. Kendini seyre o kadar vermişti ki, sigarasını dudaklarına götürmek için kaldırdığı eli yarı yolda havada kalmış, sigarasının üzerinde kül birikmişti.

Bayan Ludlow bir ara ona bakmadan, "Sen neden dans etmiyorsun, Gabriel?" diye sordu.

"Bilmem, Madam. Uzun zamandan beri dans etmediğimden aklıma bile gelmiyor şimdi."

"Ben aklına getirdim, işte."

"Güzel bir vals çalsınlar, dans edeyim."

"Kiminle?"

"Bilmem, hiç düşünmedim."

İkisi de gözlerini salonda gezdirdiler. Önlerinden, oyunda sevgilisi rolünü yapan sarışın gencin kollarında Hindley Bell kayıp geçti. Saçları kendi dönüşünün rüzgârıyla uçuşmuş, yüzü hafifçe kızarmıştı ve gözleri iki uzun, mavi yıldız gibi parlıyordu. Pembe elbisesinin içinde vücudu o denli kıvrak ve narindi ki, müdire ile hoca bir süre gözlerini ondan ayırmadılar ve kalabalığın içine karıştığı zaman bile bakışlarıyla onu izlediler.

Gabriel Samson, "Hindley Bell'le dans edeceğim," dedi. "Çok güzel bu akşam."

"Dans etmek için güzel kız arıyorsan salonda ondan güzelleri var."

"Salonda Hindley Bell'den daha güzel olan bir tek kız var. O da Mariana."

"Mariana bu akşam her zamankinden daha güzel."

"Değil, Madam."

"Hem onun güzelliğine hayran olduğunu söylersin hem de kendi sözünü yalanlarsın."

"Beni yanlış anladınız, Madam. Mariana zaten o kadar güzel ki hiçbir zaman daha güzel olmasına imkân yok... Ah! Siz miydiniz Hindley Bell! Teşekkür ederim. Çay sıcaktır, umarım."

Genç kız yanı başlarında sessizce belirivermişti. Uzattığı tepsi üstündeki çayları aldılar. Onun son derece solgun olduğunu Bayan Ludlow fark etti.

"Bana bak, Hindley Bell, sen gene hasta mısın?"

Hindley Bell ondan yana bakmayarak çabucak, "Hayır, Madam, bir şeyim yok," dedi ve onun başka bir şey söylemesine fırsat vermemek istercesine hemen uzaklaştı.

Miss Bee elinde pasta tabağıyla geliyordu. Büyük tabağı onların yanındaki sehpanın üzerine koyarak, "Görünüşe bakılırsa nefis bir şey," dedi. Ve uzun bıçakla iki dilim kesip tabaklarına verdi.

"Bakayım sana, Miss Bee."

"Buyurun, Madam." Genç kız elinde pasta tabağıyla doğruldu.

"Bırak elinden o tabağı."

Miss Bee tabağı elinden bırakarak durdu ve soru sorar gibi müdirenin yüzüne baktı. Bütün bu süre içinde Gabriel Samson'un bakışlarının bir an bile üzerinden ayrılmadığını hissediyor ve içi bir tuhaf oluyordu. Boynunda başlayan hafif bir renk dalgası yavaş yavaş yüzüne yayıldı.

Bayan Ludlow da Mariana gibi, "Bambaşka bir kız olmuşsun bugün, Miss Bee," dedi.

Genç kız güldü: "Ben suçsuzum, Madam! Eve kadar gitmeyeyim diye Mariana bluzunu verdi. Çok güzel bir bluz değil mi?"

Yaşlı kadın gözlerini onun çıplak boynunda, omuzlarında dolaştırarak, "Bluz güzel, sana da çok yakışmış, Miss Bee," dedi. "Sen, her giydikleri elbiseyle bir parça değişen mutlu kadınlardan birisin galiba."

Miss Bee, "Teşekkür ederim, Madam; izninizle," dedi ve pasta tabağını alarak köşede duran Lionel Sherwood'a doğru ilerledi.

Onun arkasından bakan Bayan Ludlow ile Gabriel Samson, rejisörün, "Gel bakalım Madame Bovary. O kadar güzelsin ki, insanın pastadan önce seni yiyivereceği geliyor," dediğini duydular. Kızın vereceği yanıtı duymak için çok kulak kabarttılarsa da gürültü arasında işitemediler.

Bayan Ludlow, "Miss Bee'yle neden dans etmiyorsun, Gabriel?" diye sordu. "Güzel değil ama öteki kızların hiçbirinde olmayan bir şey var onda."

"Hindley Bell'le dans etmeye karar verdim, Madam."

Bayan Ludlow onu hiç duymamış gibi dalgın dalgın sözüne devam etti: "Ne tuhaf! Onu yakası bağrı kapalı görünce insan, kemikli, sıska bir şey olacağını sanır. Oysa hiç de öyle değil. Kabuğunu soyunca içi başka çıkan meyvelere benziyor."

Bu iştah açıcı benzetmeyi yaparken bir yandan da gözucuyla erkeğin yüzüne bakıyordu. Ama Gabriel Samson'un yüzü her zamanki gibi maskeli, gözleri okunmaz ve soğuktu. Yalnız dudakları tuhaf, acı bir anlamla hafifçe kıvrılmıştı.

"Yatakhane binasında kalmıyormuş da başka bir köşkte kalıyormuş. Niçin?" diye sordu.

"Bana müracaat ettiği zaman kayıtlar dolmuştu, yatakhanede de yer kalmamıştı, onun için."

"Madem kayıtlar dolmuştu, neden aldınız? Ben sizin öğrenci sayısının sınırlı olduğunu zannederdim."

"Gene de öyledir. Ama Virginia'lı dillere destan Ka-

rova'ların biricik mirasçısı olan bir kızı geri çeviremezdim ki!"

"Hâlâ eskisi gibi züppesiniz, Madam."

"Haklısın, Gabriel. Gene de bu kızı almamın nedeni züppeliğimden çok, iyi bir işkadını olmamdır. Biliyorsun, güney illerinin birinde de bir şube açmak istiyorum. O zaman Bayan Karova'nın okulumda okuduğunu söylersem benim için ne büyük bir reklam olur, bir düşünsene!"

Gabriel Samson, "Demek bu Karova'lar böylesine ünlü kimseler?" diye sordu.

Gözleri ta karşıda duran Miss Bee'nin üzerindeydi. Genç kız omuzlarını duvara dayamış, karşısındaki erkek öğrenciyle konuşuyordu. Elinde bir çay fincanı vardı. Eflatun bluzun yakasından boynunun ve omzunun güzel yuvarlağı, duru bir beyazlıkla göz alıyordu.

Bayan Ludlow pastasını yiyerek, "Ne diyorsun, hem soylu hem zengin!" diye Gabriel Samson'un sorusuna karşılık verdi.

Şimdi pikaba bir vals koymuşlardı.

"İşte senin vals çalıyor, Gabriel."

"Evet Madam. Ne yazık ki Hindley Bell ortalarda yok."

"Gerçekten öyle. Haydi, fazla vakit geçirme de başkaları kapmadan ya Mariana'yı ya da Miss Bee'yi dansa kaldır."

Gabriel Samson döndü ve yaşlı kadının gözlerinin içine şefkatle bakıp gülümsedi: "Hangisiyle dans edeyim dersiniz?"

"Benim sözümü dinleyecek misin ama?"

"Söz veriyorum, Madam."

"Öyleyse Mariana'yla dans et, Gabriel."

Gabriel Samson, Bayan Ludlow'un önünde hafifçe eğildi:

"Emredersiniz, Madam."

Ve Gabriel Samson o uzun bacaklarının iki-üç adımıyla Mariana'nın yanına vardı.

"Benimle dans eder misiniz, Mariana?"

Mariana'nın yakınındaki kızların ağızları ve gözleri dört açıldı. Ama o her zamanki gibi büyük bir serinkanlılık içindeydi. Başını hafifçe eğdi: "Sevinerek, efendim."

Gabriel Samson onun elini hafifçe kavradı. Öbür elini sırtına belli belirsiz bir dokunuşla koydu ve dönmeye başladılar. Boyları, yapıları ve zarafetleri birbirine uygun, olağanüstü bir çifttiler. Bayan Ludlow köşesinden onları görülür bir zevkle ve Miss Bee onları birbirine böylesi yakıştırmaktan doğan bir iç burkulmasıyla seyrediyorlardı. Dört bir yanda kız kıza dans eden çiftler, Mariana ve Prissy bahsinde büyük bir dönüm noktası saydıkları bu önemli olaya daha iyi tanık olabilmek için danstan vazgeçerek kenara çekildiler. Bütün kızların gözdesi olan siyah saçlı, mavi gözlü gençle dans ettiği için deminden beri zevkten kendinden geçmiş olan Prissy onları dans eder görünce öylesine afalladı, öyle sinirlendi ki adımını şaşırdı ve kavalyesinin ayaklarını çiğnedi.

Gabriel Samson'la Mariana'nın kusursuz bir uyumla dönmelerini seyreden Miss Bee'nin gözleri bir aralık karşı tarafta duran Hindley Bell'e takıldı. Hindley Bell bir ara ortalıktan kaybolmuştu. Şimdi eskisinden daha solgun, sanki ağlamış gibi bir duruşu vardı. Miss Bee kaygıyla onun yanına doğru giderken pikaptaki plağın bitmek üzere olduğunu gördü ve kolu kaldırarak yeni baştan koydu. Mariana'nın Gabriel Samson'un omzunun üstünden bakarak kendine göz kırptığını gördü. O da göz kırptı ve Hindley Bell'in yanına gitti.

Hindley Bell'in gözleri gerçekten hafifçe kızarmış, saçları dağılmıştı. Yüzünü yıkamış da makyajını sonradan rasgele tazeleyivermiş gibi bir görünüşü vardı.

"Neyin var Hindley Bell?"

Hindley Bell başını eğerek, "Hiçbir şeyim yok," dedi. "Demin başım biraz döndü. Gidip yüzümü yıkayayım, dedim. O kadar."

"Ağlamışsın, sen."

"Biraz ağladım. İçimde bir sıkıntı vardı. Kendimi tutamadım. Ama şimdi iyiyim."

"Ne zaman geldi bu hal üzerine?"

"Demin, Madam'la Bay Samson'a çay verirken."

"Neden bana haber vermedin?"

Hindley Bell sinirli sinirli, "Kuzum Miss Bee, böyle sorguya çekme beni. Seni üzmek istemedim, ortalığı telaşa verecek bir şey yoktu ki!" diyerek salonun ortasına doğru yürüdü.

Başını kaygı ve düşünceyle yere eğmiş olan Miss Bee onun siyah mermer üzerinde ilerleyen küçük, zarif pabuçlarını görüyordu. Hindley Bell'in ayakları zınk diye durdu. Bu ani duruşta ve onu izleyen hareketsizlikte öylesine garip bir şey vardı ki, Miss Be korkunç ya da acayip bir manzara göreceğini sanarak başını kaldırdı.

Ağır kadife perdenin önünde okul postacısının hemen her gün gördükleri sevimli, tanıdık ve tombiş şekli duruyordu.

Kızların mektuplarını her zaman Bayan Smith dağıtırdı. Ama Bayan Ludlow bugün kızların neşesini büsbütün artırmak için postacının salona gelmesini özellikle istemişti.

Öğrenciler bir kuş sürüsü gibi adamın çevresini aldılar. Yalnız Hindley Bell salonun orta yerinde, taş kesilmişçesine duruyordu. Miss Bee hemen onun yanına koşarak kolunu tuttu.

"Ne oluyorsun, Hindley Bell?"

Hindley Bell tuhaf bir beyazlıkla solmuş yüzünü ona çevirdi ve kapkara kesilmiş, korku dolu gözleriyle

arkadaşına bir an tanımıyormuş gibi baktı. Sonra titreyen elini ağır ağır alnından geçirdi.

"İçime bir fenalık geldi, Miss Bee. Sen olmasaydın herhalde bayılacaktım." Sonra çevresine anlaşılmaz bir korkuyla bakarak, çocuk gibi, "Beni götür buradan, Miss Bee," diye yalvardı. "Çok korkuyorum. Gidelim buradan."

Miss Bee kolunu ona doladı ve, "Gidelim, Hindley Bell," dedi. "Yalnız sorayım bakayım, bana bir mektup var mı?"

Hindley Bell korkuyla, "Yok, yok, sorma, hemen gidelim!" diye fısıldadı.

"Sakin ol, canım. Bir dakika."

Miss Bee kızları yararak postacının yanına gitti ve, "Bana bir şey var mı, Bay Pulper?" diye sordu.

Babacan postacı neşeyle, "Olmaz olur mu, Miss Karova?" diye cevap verdi. "Ben de şimdi size seslenmek üzereydim. İki tane birden var."

Miss Bee, "Teşekkür ederim," diyerek mektuplarını aldı. Tam o sırada yanı başında, titrek, boğuk bir ses, "Bana da var mı?" diye sordu.

Bu Hindley Bell'di. Postacı gene her zamanki neşesiyle, "Elbet sana da var," dedi. "Dur bakayım, şurada bir yerde olacak." Bir yandan çantasının içini karıştırırken diğer yandan da gevezelik ediyordu. "Her dört günde bir sektirmeden geliyor. New York'tan. Üzeri daktiloyla yazılmış. Kalın beyaz bir zarf." Başını bir an kaldırarak anlamlı anlamlı göz kırptı: "Postanedekilerin bile dikkatini çekmiş. Günü geldi mi, bugün Bayan Bell'e mektup gelecek diye sabahtan beklemeye başlıyorlar."

Miss Bee şaşkınlıkla Hindley Bell'in yüzüne baktı. Genç kızın rengi büsbütün solmuş, alnında iri ter taneleri belirmişti.

Postacı, "İşte, burada; buyur bakalım Bayan Bell," diyerek üstü daktiloyla yazılı, kalın, beyaz bir zarf uzattı.

Hindley Bell zarfı eline aldı; hiç bilmediği bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi baktı, sonra sessizce yere yığıldı. Bayılmıştı.

Salondakiler ilk önce ne yapacaklarını bilemeyerek birkaç adım geriledi ve baygın kızın çevresinde şaşkın, ürkek bir halka çevirdiler. Bir an sonra da onun başına üşüştüler. Miss Bee hemen yere, mermerin üzerine oturmuş ve Hindley Bell'in başını dizine yatırmıştı. Elinde de Hindley Bell'in parmaklarının arasından kaymış olan zarf duruyordu. Şimdi herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Bayan Ludlow'la Gabriel Samson da çevredekileri aralayarak baygın kızın başına geldiler.

Gabriel Samson, "Hemen revire götürelim," dedi. Sonra eğildi ve Miss Bee'nin kucağında yatan kızı kollarına alarak kaldırdı. Miss Bee de ayağa kalktı. Elinde hâlâ mektup vardı.

Bayan Ludlow, "Nereden geliyor bu mektup?" diye sordu. "Alınca niçin bayıldı, acaba?"

Miss Bee, "Postacının dediğine göre Hindley Bell'e dört günde bir böyle mektuplar geliyormuş," dedi. "Herhalde tanıdığı birisinden olmalı."

"Her neyse, bizi ilgilendirmez. Mektubu odasına bırakırsın."

"Ama Madam, Hindley Bell'in o tuhaf uykusuzluğunun, iştahsızlığının nedeni belki bu mektuplarıdır. Baksanıza, alır almaz nasıl bayıldı? Açıp okusak daha iyi olmaz mı?"

"Öğrencilerimin özel yaşamlarına karışmak, mektuplarını açıp okumak âdetim değildir, Miss Bee."

"Ama, Madam..."

Gabriel Samson, "Şimdi tartışmayı bırakın, önce Hindley Bell'in çaresine bakalım da bu sorunu sonradan çözümlersiniz," dedi.

Birisi Hindley Bell'in üzerine bir palto attı. Bir diğe-

ri Miss Bee ile Gabriel Samson'un paltolarını omuzlarına verdi. Kapı açıldı, dışarı çıktılar.

Revir binasına hiç konuşmadan geldiler. Hastabakıcı onları kapıda karşıladı. Hindley Bell'i bir yatağa yatırdılar. Hastabakıcı, "Şimdi siz dışarıya çıkın," dedi.

Biraz sonra kapıdan başını uzattı ve "Girebilirsiniz, kendine geldi," dedi.

İçeriye girdiler. Hindley Bell yatakta hareketsiz yatıyordu. Çarşafın, boğazına kadar çekilmiş olmasından, hastabakıcının onu soyduğu anlaşılıyordu. Gözleri kapalıydı. Ayak seslerini duyunca kirpiklerini kaldırdı. O iri mavi gözlerinin feri sönmüştü. İlk önce Miss Bee'yi gördü. Gülümsemeye çalışarak kesik kesik, "Seni çok üzdüm, Miss Bee ama şimdi iyiyim," diye fısıldadı. Sonra gözleri gene gölgeyle doldu: "Miss Bee... O mektup... onu yak... Hiç okumayayım, olur mu?"

Miss Bee eğilip onu alnından öptü: "Elbette canım. Yalnız sen üzülme, iyi ol."

O eğilince Hindley Bell biraz arkada duran Gabriel Samson'u gördü. Gözleri hafifçe parladı ve yanaklarına belli belirsiz renk gelmeye başladı.

"Bay Samson... siz... ben..." diye fısıldadı, sonra gözleri ansızın yaş dolarak başını öte yana çevirdi. "Uyumak istiyorum, ben," diye hıçkırdı. "Ölmek istiyorum, her şeyi unutmak istiyorum."

Hastabakıcı hemen ilerleyerek, "Ben seni şimdi uyuturum, kızım, sen hiç merak etme," dedi. Ve öbürlerine çekilmelerini işaret ederek kızın koluna bir iğne yaptı.

Gabriel Samson'la Miss Bee dışarıya çıktılar. Koridorda Gabriel Samson, "Hindley Bell'in durumu sizi çok üzüyor, değil mi?" diye sordu.

"Çok. Derdinin ne olduğunu bilsem bu kadar tasalanmayacağım." Hâlâ elinde tuttuğu zarfa içindekileri görmek istercesine dikkatle bakıyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve hastabakıcı dışarıya çıktı.

"Artık rahat," dedi. "Şimdi bir süre uyur. Endişelenecek bir durum kalmadı."

Miss Bee, "Teşekkürler. Ben birazdan gene gelir bakarım," dedi.

Biraz uzaklaştıkları zaman Gabriel Samson, "Elinizdeki mektuba yiyecek gibi bakıyorsunuz," dedi. "Besbelli aklınız fikriniz onda. İçini açıp okuyasınız geliyor, değil mi?"

"Evet," diyerek Miss Bee içini çekti. "Hem de onun okuldaki en yakını olduğum için açıp okumak da gerek, gibime geliyor."

"Ama okuyamazsınız ki! Ne kadar yakın arkadaş olursanız olun, Hindley Bell nihayet bağımsız bir insandır. Özel yaşamına saygı gösterilmesi onun hakkıdır."

"Elbette. Ama bu mektup sıradan bir mektup değil ki! İnsan sıradan bir mektubu alınca düşüp bayılmaz. Arkadaşım çoktandır hasta, gizli bir sorunu var. Ona yardım etmeliyim."

"Ne olursa olsun, mektubu açmamalısınız."

"Hindley Bell'in durumunun gizi bu mektupta saklı olabilir."

"Gene de..."

Miss Bee kızmaya başlamıştı. Dönüp hocasının yüzüne baktı:

"Bu düşüncenizde ciddi misiniz?"

"Ciddiyim, elbette."

Miss Bee başını iki yana sarsarak, "Bu kadar katı olamazsınız!" dedi.

Söyledikten sonra aklı başına gelerek bir kez daha pişman oldu. Kaygıyla hocasının yüzüne baktı. Fakat Gabriel Samson bu kez hiç de kızmışa benzemiyordu. Tersi-

ne, hafifçe gülümseyerek kızın yüzüne baktı ve, "Bu katılık değil bence!" dedi.

Onun bu serinkanlılığı genç kızı büsbütün çileden çıkarmaya yaradı. Öfkeli, alçak bir sesle, "Katılık değil de nedir?" diye sordu. "İnsan sevdiği birisinin göz göre göre sararıp solmasına nasıl dayanabilir? Hindley Bell sizin kızınız olsaydı ve siz benim yerimde olsaydınız bu mektubu açar mıydınız, açmaz mıydınız? Sizin kızınız sebepsiz yere günden güne eriseydi, onun derdine çare bulmak için pek doğru olmayan bir şeyi yapar mıydınız, yapmaz mıydınız?"

Büyük binaya adamakıllı yaklaşmışlardı. Gabriel Samson birden durdu, döndü ve değişmiş, büsbütün başkalaşmış bir yüzle Miss Bee'ye baktı. Genç kız onun yüzünü ilk olarak maskesiz görür gibiydi. Yıpranmış, harap olmuş, mutsuz bir yüzdü bu ve her zaman buz gibi soğuk olan gözleri ölçülmez bir acıyla doluydu. Her zaman sert bir çizgi halinde gergin ve çok zaman biraz alaycı dudakları tuhaf bir şekilde bükülmüştü. Gabriel Samson her zamankine benzemeyen bir sesle, "Kızım mı?" diye fısıldadı.

Miss Bee, alnı kaygıyla kırışmış, dudakları şaşkınlıkla aralanmış, ne olduğunu anlayamayarak ona bakıyordu. Karşılık vermedi. Gabriel Samson yüzyıllar kadar uzayan bir an boyunca görmeyen gözlerle genç kıza baktı. Sonra elinde oynamakta olduğu anahtar zincirini acayip bir hırsla yere atarak, "Hoşça kalın," dedi, döndü ve uzaklaştı.

Genç kız bir süre şaşkın şaşkın onun arkasından baktı. Sonra, onun ağaçlar arasında kaybolduğunu gördükten sonra eğildi, zinciri yerden aldı. Zincirde hâlâ erkeğin ellerinin sıcaklığı vardı. Genç kız onu bir zaman avcunda sıktı. Sonra etrafta insan olup olmadığını anlamak için dikkatle bakınarak bluzunun açık yakasından

içeriye, teniyle sutyeninin ipeği arasına koydu ve koşarak içeriye girdi.

Yılbaşı yaklaştıkça Ludlow'da provalar gitgide artan bir heves ve heyecanla aksamadan ilerliyordu. Gene de bu, okuldaki yaşamın sakin geçtiği anlamına gelmez. Dışarıdan bakılınca olayların akışı, ne kadar hızlı olursa olsun, hiç değişmeden aynı yönde ilerliyor gibiydi. Ama bu değişmeyen akış altında, birbiriyle çarpışan gizli akımlar bulunduğunu herkes seziyordu. Sahne dünyasında çalışanlar böyle gizli akımları, saklı ve çapraşık duyguları sezmekte belki öteki sanatçılardan daha duyarlıdırlar.

Esas provaların başlamasından az sonra erkek öğrenciler bile Ludlow'da gizli birtakım şeylerin dönmekte olduğunu sezmiş bulunuyorlardı. Yılbaşı yaklaştıkça tüm öğrencilerde önemli bir olayın da yaklaştığına dair bir duygu gitgide güçlenmekteydi. Hepsi de bunu, temsil gününün yaklaşmasına yoruyorlardı.

Ne var ki temsilden bambaşka, temsille hiç ilişkisi olmayan çirkin ve bir bakıma korkunç olay, temsilden pek az önce patlak verdi. Ve buna koca okulun içinde olay çıkarması en az beklenecek olan, en kendi halinde, en uysal ve yumuşak başlı kız neden oldu; bir beyaz tavşan kadar munis ve sessiz olan Hindley Bell!

Temsilden tam on gün önceydi. Mektup ve bayılma olayından sonra Hindley Bell provaları hiç aksatmamıştı. Hâlâ yemek yemiyor, uyku uyumuyor ve günden güne zayıflıyordu. Okulda donuk, gülmez bir yüzle dolaşıyor, saatlerce bir tek kelime konuşmadığı oluyordu. Ama üzerinde öyle bir hal vardı ki, çevresindekileri ona yaklaşmaktan alıkoyuyordu.

Bu tutum Hindley Bell'in yaradılışına hiç uymayan bir şeydi. Hindley Bell eskiden beri en küçük bir derdini ve en önemsiz bir sevincini bile dışarıya vuran, içinde hiçbir şey saklamayan bir kızdı. Onun son derece uysal ve sakin olmasına karşın, olağanüstü duyarlı sinirlere sahip olduğunu bilen manevi annesiyle babası, içindekileri dışarıya vurmasını ellerinden geldiğince teşvik etmişlerdi. Hindley Bell dışı pırıl pırıl, içi boş, nadide ve güzel bir vazo gibiydi. Ve içinin elden geldiğince boş kalması zorunluydu. Çünkü toprağı ve cilası öylesine inceydi ki, içine damlatılan bir zerre suyun bile zehir etkisi yaparak onu bozacağı, belki de çatlatacağı yüzde yüzdü.

Ludlow'da ona hem ana babalık, hem ablalık hem arkadaşlık hem de hiç eksik olmayan, ufak tefek, entipüften sırlarına sırdaşlık eden Miss Bee, Hindley Bell'i gizliden gizliye harap eden, için için çürüten derdin yabana atılmayacak bir ruhsal zehir olduğunu kestirebiliyordu.

İlk önceleri Hindley Bell'in Gabriel Samson'a gizliden gizliye âşık olduğundan kuşkulanmaya başlamıştı. Ufak tefek, önemsiz olaylar bir araya gelerek bu kuşkusunu kesin bir inanç durumuna getirmek üzereyken mektup olayı patlak vermişti. O zaman Miss Bee işin sanıldığından daha karmaşık ve derin olduğunu anlamıştı.

Hindley Bell'in alınca bayıldığı mektubu Miss Bee sonradan Bayan Ludlow'un ısrarı üzerine götürüp onun odasına bırakmıştı. Ertesi gün her zamanki gibi arkadaşlarının arasına ve provaya dönen Hindley Bell ne o mektuptan ne de ondan öncekilerden hiç söz açmamıştı. Miss Bee, Hindley Bell'e hâlâ dört günde bir New York'tan aynı şekilde mektuplar geldiğini postacıdan öğrenince, açılması için Bayan Ludlow'la bir kez daha konuştu. Gel gelelim Madam, öğrencilerinin özel yaşamlarına karışmamak konusundaki aşırı titizliğinde hâlâ direniyordu.

Miss Bee durmadan bu esrarengiz mektupların ne-

reden, kimden gelebileceğini, Hindley Bell'i o kadar sarsacak neler içerebileceğini merak ediyor ve uzun uzun kafa yoruyordu. Ne var ki düşünceleri, yarıda kesilen bir koku peşinde koşan av köpekleri gibi şaşalayarak gene başladıkları yere dönüyorlardı.

Çoktandır herkesin, farkında olmadan beklediği olay yılbaşı temsilinden on gün önce patlak verdi. Fakat bu olaydan koca okulda ancak bir avuç kimsenin haberi oldu. Bu öyle bir saatli bombaydı ki, patlamazdan önce patlayacağını haber veren tıkırtıyı ve patlayışının sarsıntısını bütün okul duydu. Ama patlarken çıkardığı gürültü ancak birkaç kişinin kulağına vardı!

O gece yatağa yattığı zaman Miss Bee birkaç saat sonra olup bitecek şeylerden tamamen habersizdi. Hele bu olayların kahramanı olacak Hindley Bell aklında hiç yoktu. Çünkü kafası, kalbi, ruhu, bütün varlığı Gabriel Samson'la dopdoluydu.

O gün akşamüzeri Gabriel Samson onu gene odasına çağırtmıştı. Odasında Bayan Ludlow da vardı. İlk önce oturup şuradan buradan konuşmuşlar, Ludlow korusunu sessiz ve beyaz bir güzellikle saran kalın kar tabakasını seyretmişlerdi. Hava durgun, gök bulutsuzdu ve batan güneşin ışıkları korunun ağaçları arasına kıpkızıl vuruyordu.

Bayan Ludlow, "Bu gece hava gene açık olacak," demişti. "Karın gündüz yağıp akşama doğru açması ne tuhaf! Yıldızlar çıkınca ortalık masal kitaplarındaki resimlere benziyor!"

Gabriel Samson, "Bu gece ay da adamakıllı büyümüş olacak," demişti. "Böyle hem karlı hem parlak gecelere bayılırım. Kaç gecedir uykum kaçıyor. Kızların yatma saatinden sonra çıkıp yollarda dolaşıyorum."

Bayan Ludlow, "Yaşlılık belirtisidir, Samson," demişti. "Demek seni de artık uyku tutmamaya başlıyor. Oysa gençler uyku saati gelince ne olursa olsun uyumak isterler. Öyle değil mi, Miss Bee?"

Miss Bee, "Ben öyle düşünmüyorum, Madam," demişti. "Kimi güzel gecelerde insanı gerçekten uyku tutmaz. Ben kendim, ayın parladığı geceler neredeyse sabaha dek uyumayıp at üstünde dolaştığımı bilirim."

Gabriel Samson, "Herkes ne derse desin, ben ay ışığının sinirlerle duyguları kamçıladığına iyice inanıyorum," diye onun düşüncesine katılmıştı. "Mehtaplı gecelerde insan başka zamanki haline benzemeyen bir insan olup çıkıyor."

Konuşma böyle rasgele, tatlı ve güzel konular üzerinde sürüp dururken Bayan Ludlow ayağa kalkarak izin istemişti. Onun gitmesi Miss Bee'yi adamakıllı üzmüştü. Çünkü onun önleyici ve yatıştırıcı varlığı ortadan kalkınca hocasıyla gene çekişeceklerini biliyordu.

Fakat durum hiç de korktuğu gibi olmamıştı. Bayan Ludlow çıkınca Gabriel Samson yerinden kalkarak gene onun karşısına, tam önüne gelip durmuştu. Elleri cebinde, ayaklarının ucunda hafifçe yaylanarak ona bakmış ve, "Okuma yarışmasına katılmak sizi gerçekten çok sıkıyor, değil mi, Beatrice?" diye neredeyse tatlı sesle sormuştu.

Onun hiç ummadığı bu tavrı karşısında afallayan Miss Bee yutkunmuş ve uslu bir çocuk gibi, "Evet, efendim," demişti.

"Katılmamakta serbestsiniz öyleyse." Sonra erkek, genç kızın yüzündeki şaşkınlık ve inanmazlığı görerek gülmüştü. "Bayan Ludlow eskiden beri sizi zorlamamı istiyordu. Bugün de Hindley Bell'in durumuna nasıl üzüldüğünüzden söz etti. Balede de rolünüz var. Bu yarışmaya girmeseniz de olur."

Genç kız ayağa kalkarak, "Teşekkür ederim, efendim," demişti. Bir an birbirlerine çok yakın durmuşlardı ve Miss Bee bedeninin, maddi bir mıknatısla çekilircesine Gabriel Samson'a doğru adeta sallandığını hissetmişti. Sonra erkek, "Bir şey değil, Beatrice," diyerek azıcık gerilemişti.

Ve Miss Bee odadan çıkıp merdivenlerden inerken dizlerinin titrediğini hissetmişti. Eve dalgın gitmiş, Felicity'yle pek az konuşmuş ve erken yatmıştı. Kafası, duyguları öylesine dağınık, sinirleri öyle gergindi ki, bir süre uyuyamamıştı. Dışarıda kar örtüsü altında uyuyan geniş bahçenin sessizliği kulaklarına ve ruhuna bir müzik gibi doluyordu.

Ay ışığında ise sanki onun kanının bileşimini değiştiren bir tuhaf kimya vardı. Miss Bee kuvvetine karşı gelemediği bir büyüye kapılırmışçasına yorganını itip ayaklarını karyoladan sarkıtarak yere atladı. Sırtına kalın bir sabahlık alarak gidip perdeleri açtı. Mehtap içeriye doldu.

Saat on birdi. Ludlow'da kızların yatma saati ondu. Fakat kış geceleri en geç dokuz buçukta hepsi uyumuş olurlardı. Şimdi Gabriel Samson korunun yollarında tek başına dolaşıyor olmalıydı. Genç kız yumruklarını çaresizlik ve yalnızlığın, ümitsizliğin verdiği hırsla pencerenin kenarına vurdu. Ay, karşıki boş evin pencerelerini ışıldatmıştı ve onun önünden geçerek gelen yol, hiç gölgesiz, beyaz bir kurdele gibi uzanıyordu.

Bu gölgesiz, bembeyaz, dümdüz yola birdenbire, Miss Bee'nin dalgın gözleri önünde bir gölge düştü. Genç kız kendi iç âlemine öylesine dalmıştı ki, ilk önce bu gölgeyi gözleriyle gördü ama bilinciyle kavrayamadı. Sonra gölgenin belirli bir amaçla yürüdüğünü, ilerlediğini ayırımladı ve düşüncelerinden, duygularından sıyrılarak dikkatini ona verdi.

Bu, karların üzerinde sendeleyerek, düşe kalka iler-

leyen bir insandı. Miss Bee penceresini usulca açtı ve dışarıya sarkarak yeniden, dikkatle baktı. Evet, hiç kuşkusuz bir insandı bu. Kimdi, nereden geliyor, nereye gidiyordu ve bu saatte buralarda ne arıyordu ? Bütün bu sorular genç kızın aklından bir an hızla geçti ve yanıtsız kaldı. Çünkü duyduğu şaşkınlık öylesine büyüktü ki, kafasında düşünmeye bile yer yoktu.

Karaltı yaklaştıkça bir kadın olduğu ortaya çıktı. Sırtında, yerlere kadar inen uzun bir giysi ve kalın bir ceket vardı; başına da bir örtü bağlamıştı. Karşı köşkün önünden geçti ve Miss Bee'nin evinin yoluna saptı. O zaman Miss Bee pencereyi kapamadan dışarı fırladı.

Verandanın merdivenlerinin altında Hindley Bell, Miss Bee'nin ayaklarının dibine yığıldı.

Miss Bee onu hemen omuzlarından tutarak kaldırdı ve yüzünü ay ışığına çevirerek baktı.

"Hindley Bell," dedi. "Yürümeye çalış, Hindley Bell."

Kolunu onun omzuna sardı ve yarı taşıyıp yarı sürükleyerek merdivenden yukarıya, evin içine götürdü. Elektriği açar açmaz merdiven başında Felicity'nin durduğunu gördü. Her zaman tetikte uyuyan zenci kadın, Miss Bee'nin dışarıya çıktığını duymamıştı ama içeri girişlerini duyarak hemen uyanmıştı. Durum ne kadar görülmedik ve anlaşılmaz olursa olsun, bir şeyler yapmak gerektiği zamanlarda o, sorgu sualle vakit geçirmezdi. O saat aşağıya inerek büfeye gitti. Bir bardağa konyak boşalttı ve Hindley Bell'e içirdi. Ondan sonra elektrik sobasını yaktı. Gidip yukarıdan bir battaniyeyle Miss Bee' nin kalın geceliklerinden birini ve bir ceket getirdi.

Yarı baygın durumda olan Hindley Bell'in paltosunu ve geceliğini çıkardılar. Kardan ıslanarak buz kesilmiş bacaklarını havluyla ovup ısıttılar ve sırtına kuru, sıcak gecelikle ceketi giydirdiler. Sonra onu bir bebek gibi battaniyeye sarıp divana oturttular.

Hindley Bell'in yüzüne renk, gözlerine ışık gelmeye başlamıştı.

Felicity, "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın, Miss Bee," diyerek onları yalnız bıraktı ve yukarıya çıktı.

Miss Bee hiç sesini çıkarmadı. Hindley Bell'in yüzüne bakıyordu. Hindley Bell ansızın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Miss Bee onu kolları arasına aldı. Hindley Bell sarı başını onun omzuna dayamış, hıçkırıkları hiç dinmeyecekmiş, kalbi kırılacakmış gibi ağlıyor, ağlıyordu. Miss Bee sesini çıkarmıyor, onu yatıştırmaya bile çalışmıyordu.

Nihayet Hindley Bell'in gözyaşları hızını aldı. Miss Bee, onun azalan hıçkırıkları arasından, "Öpüştüler... Gözlerimle gördüm, öpüştüler," dediğini duydu.

Onu omuzlarından kavradı, yüzünü daha iyi görmek için kendinden uzaklaştırarak, "Sayıklıyor musun?" diye sordu.

Hindley Bell saçlarını yandan yana sallayarak son bir kez daha göğüs geçirdi ve gözlerini elinin tersiyle kuruladıktan sonra, gene, "Öpüştüler. Gözlerimle gördüm," dedi.

"Kimler, canım?"

"Bay Samson'la Mariana."

Miss Bee tümden gafil avlanarak, "Ne?" diye bağırdı. "Ne zaman? Nerede? Nasıl?"

"Yatakhane binasının yan kapısının önünde. Bay Samson, Mariana'yı omuzlarından kavradı. Mariana da boynunu şöyle bir arkaya uzattı. Sonra Bay Samson eğilip öptü onu. O zaman Mariana, kollarını onun boynuna doladı. Bay Samson da onu hızla kucaklayıp göğsüne bastırdı. O kadar uzun zaman öpüştüler ki! Sonra Mariana kendini onun kollarından kurtardı, koşa koşa içeriye girdi. Bay Samson biraz onun arkasından baktı. Sonra bir sigara yaktı ve döndü gitti."

Miss Bee boğazının kuruduğunu başına bir tuhaf dönme geldiğini duyumsadı.

"Sen neredeydin?" diye sordu. "Onları nereden gördün?"

"Uyuyamıyordum. Pencere başında oturmuş dışarısını seyrederken birden yan kapı yönünden bir gölgenin çıktığını gördüm. Mehtap vardı. Kar da aydınlık olduğu için açıkça seçtim. Zaten boyundan da anlaşılıyordu."

"Bay Samson mu?"

"Hayır. Mariana."

"Sonra?"

"Bir ağacın gölgesinde durdu. Biraz sonra köşeden Bay Samson çıktı. Elleri cebinde ağır ağır geziniyordu. Düşünceli bir hali vardı. Ağacın yanına gelinceye kadar Mariana'yı görmedi. Görünce durdu. Uzun bir zaman konuştular. Sonra beraberce ağaçların arasına daldılar. Ben bunun üzerine hemen odamdan çıktım. Her taraf sessizdi. Usulca aşağıya indim. Yan kapının iç tarafındaki zincir sürmesi açılmıştı. Kapı da dışarıdan görülmeyecek şekilde aralık duruyordu. Zaten o kapının dışarıdan açılacak yeri yoktu. Gece bekçisi sürmeyi kapadıktan sonra o tarafa bütün gece uğramazmış."

Miss Bee, "Eee, aşağıya inince ne yaptın?" diye sordu.

Aşağıya niçin indin, diye sormaya gerek görmüyordu. Çünkü Hindley Bell'in de Gabriel Samson'u sevdiğini artık hiç su götürmeyecek şekilde öğrenmiş bulunuyordu. Şu son dakikalar boyunca duyduğu şeyler kafasıyla duygularını öyle allak bullak etmişti ki, düşünemiyor, yalnızca daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Hindley Bell, "Ben de ağaçların altına girdim," diye sözünü sürdürdü. "Bakındım ama onları göremedim. Önce içimden onları izlemek geldi ama sonra vazgeçtim. Korunun bir sürü kuytu yerleri var. Onları bulmak olasılığı zayıftı. Bu arada onlar beni görürlerse rezil olurdum. Nasıl

olsa dönecekleri için oturup beklemeye karar verdim!"

"Odana mı çıktın?"

"Hayır. Odanın penceresinden onların dönüşünü seyretmeme yol yoktu. Dışarıda kalmak zorundaydım. Yan kapının biraz ötesindeki taflan seddinin arkasına gizlendim."

"Çok mu bekledin?"

"Bana yüzyıllar kadar uzun geldi. Ama gerçekte on beş dakikadan fazla değilmiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Dönüşlerinde Bay Samson saate baktı. Mariana da, 'Daha çıkalı bir çeyrek oldu. Kimse fark etmemiştir,' dedi."

"Kol kola filan mı yürüyorlardı?"

"Hayır. Birbirlerinden adamakıllı uzak yürüyorlardı. Çok alçak sesle konuşuyorlardı. Sadece taflanların önünden geçerken o kadarcık konuştuklarını duyabildim."

"Neşeli miydiler? Seslerinden anlayabildin mi?"

"Sakindiler. Hiç telaşlı konuşmuyorlardı."

"Demek sonra da öpüştüler?"

"Evet. Hem de çok uzun ve ateşli oldu... Miss Bee..."

Hindley Bell gene ağlamaya başlamıştı. "Dayanamıyorum, Miss Bee... Onu çok seviyorum. Gece gündüz aklımdan çıkmıyor. Ama o benim farkımda bile değil. Hiç kimsenin farkında değil. Ama Prissy... O hain Prissy yaptı hepsini. Mariana'yı onun peşine taktı. Mariana gibi kızın karşısında Gabriel Samson bile dayanamaz. Biz demiştik sana da, sen hâlâ iddia ediyordun! Dayanamadı, işte. Öptü onu! Gözlerimle gördüm! Öptü!"

Miss Bee, Hindley Bell'in omuzlarından tutup sarsarak, "Kendine hâkim ol, Hindley Bell!" dedi. "Konuşmamız gerek. Senin burada ne işin var? Niçin odana çıkıp yatmadın?"

Hindley Bell hıçkırıklarını zorla bastırmaya çalışa-

rak, "Bay Samson hemen dönüp gitse ben de içeri girebilirdim," diye karşılık verdi. "Mariana kapıyı kapamış olsa bile sesimi duyardı. Ama o uzaklaşıncaya kadar Mariana odasına çıkmış, ışığını yakmıştı bile."

"Sen de penceresine seslenseydin!"

"Seslenebilirdim ama sana gelmek istedim. O kadar perişandım ki, içimi dökmezsem yüzde yüz aklımı oynatırdım."

"Peki hiç korkmadın mı? Yani seni gören olursa diye düşünmedin mi?"

"Hiçbir şey düşünecek halde değildim. Deli gibiydim. Tek isteğim sana bir an önce kavuşmaktı. Onların öpüşmeleri gözümün önünden hiç gitmiyordu." Kendisini hâlâ deliye çeviren bir hayali kovmak ister gibi elini gözlerinin önünden geçirdi ve, "Ah, Miss Bee!" diye hıçkırdı. "Demek gece herkes yattıktan sonra gizlice buluşuyorlar. Koruda dolaşıyorlar. Artık işlerin ne kadar ilerlemiş olduğunu bir düşünsene!"

Miss Bee'nin beyninde ansızın bir şimşek çakar gibi olmuştu. Hindley Bell'in kolunu heyecanla kavrayarak, "Önceden randevulaşarak buluştuklarını hiç sanmıyorum, Hindley Bell," dedi.

"Böyle rastlantı olmaz, Miss Bee!"

"Rastlantı değil zaten. Bir buluşma. Ama randevulu değil."

"Anlamıyorum."

"Bugün Bay Samson beni çağırmıştı ya, odasında Bayan Ludlow da vardı. Gece uyumaktan, uyumamaktan söz ediliyordu. Bay Samson mehtaplı gecelerde bazen herkes yattıktan sonra çıkıp koruda dolaştığını söyledi. Ben de dönüşte Mariana'ya rastladım. Neler konuştunuz, diye sorunca anlattım. Mariana mahsus çıkarak onu beklemiş olsa gerek."

Bu olasılık Hindley Bell'in de aklına yatmıştı. Gene

de, "Bay Samson'un o saatte geleceğini nereden biliyordu?" diye sordu. "O çıkalı daha iki-üç dakika olmamıştı ki Bay Samson çıkageldi."

"Mariana'nın odasından hocaların binası görünüyor, değil mi? Bay Samson'un odasındaki ışığın söndüğünü görünce, belki o yana da gelir ümidiyle dışarıya çıkmıştır. Ya da ayla karın aydınlığında Bay Samson'un geldiğini görmüştür."

Hindley Bell uzun zaman sesini çıkaramadı. Başını bir yana eğmiş düşünüyordu. Sonunda, "Belki senin dediğin gibi olmuştur," dedi. "Ama öpüşmelerine ne dersin?"

Miss Bee boynundan fışkıran bir kan dalgasının yüzünü alev alev sardığını hissederek, "Ona bir diyeceğim yok," dedi.

"İki sevgili gibi öpüştüklerinden emin misin?"

"Elbette eminim. Birkaç adım önümdeydiler. Gözümle gördüm diyorum sana." Sonra Hindley Bell gene ağlamaya başladı. Ama bu kez sessiz sessiz, usul usul ağlıyordu.

Miss Bee onun sarı saçlarını okşayarak, "Ağlama, Hindley Bell, ağlama bir tanem," dedi. "Ben sana daha Bay Samson'un ilk geldiği gün söyledim, kafanı onunla yorma diye! Öyle erkekler bizim gibi kızları mutlu edemezler. Mariana'nın onu elde ettiğine ya da edeceğine sen inanıyorsun ama, ben bu olaydan sonra bile hâlâ inanmıyorum. Hem öyle bir şey olsa bile Mariana onunla başa çıkabilir. Oysa onunla senin aranda dağlar kadar fark var. Ne sen onu anlayabilirsin ne de o seni!"

Hindley Bell'in Gabriel Samson'u gerçek anlamda sevemeyeceğini Miss Bee biliyordu. Çünkü Gabriel Samson, Hindley Bell'e göre birisi değildi. Hindley Bell şimdiye değin gördüğü erkeklerin hiçbirine benzemeyen, aynı zamanda da Ludlow'da gördüğü tek genç erkek olan hocasına karşı çocukça bir tutkunluk duymuş-

tu, yalnızca. Hem sonra bir kızın öğretmenine âşık olup acılar çekmesi nasıl da romantik bir şeydi! Kısacası Hindley Bell'in aşkı daha çok kendi hayal gücünün ürünüydü.

Miss Bee şimdi bunları Hindley Bell'e söylemek, "Nasıl olsa unutacaksın, bu geçici bir şeydir. Bir süre sonra Gabriel Samson'u gördüğün zaman yüreğin bile çarpmayacak," demek istedi. Sonra vazgeçti. Kendisi on dört yaşındayken babasının arkadaşlarından birine âşık olduğu zaman, babası da ona bu gibi şeyler söylemişti. Sonradan, bütün dediklerinin doğru olduğu ortaya çıkmıştı. Gel gelelim o zamanlar aşkının geçici ve yalancı olduğu üstüne bir tek söz işitmek Miss Bee'ye en büyük hakaret gibi gelirdi! Şimdi bunu anımsayarak, "Bu aşkın umutsuz olduğunu aklına koy ve kendini avutmaya çalış," dedi. "Zamanla çektiğin acının bu keskinliği nasıl olsa geçer. Niçin gelip her şeyi bana anlatmadın ki? Derdini niçin paylaşmadın benimle?"

Hindley Bell, "Benimle alay edeceksin diye korktum da anlatmadım," dedi. "Sonra Prissy ile Mariana bahse tutuştukları zaman da gülünç duruma düşmemek için hiçbir şey söylemedim. Kimseye bir şey belli etmemek için çok uğraştım. İnan bana, Miss Bee, sana söylemedim ama senden başka bir kimseye de söylemedim." Sesinde kaygıya, telaşa benzer bir ton, gözlerinde bir korku parıltısı belirmişti.

Miss Bee onun ne dediğini anlayamamıştı. "Elbette inanıyorum," dedi. "Bu meseleyi ben bilmedikten sonra kim bilecek?"

Hindley Bell birden elini uzatarak onun kolunu kavradı. Avcu ter içindeydi. Gözlerindeki gölge derinleşerek, odada birisinin olmasından korkuyormuş gibi çevresine bakındı ve, "Ama bilen birisi var," diye fısıldadı.

Ürkekliği Miss Bee'ye de geçmiş gibiydi. O da fısıldayarak, "Bilen mi var?" diye sordu.

"Evet. Hem de New York'ta."

Miss Bee, "Ne! New York'ta mı?" diye sordu. Hâlâ fısıldayarak konuşuyordu, nedense.

Hindley Bell, evet, der gibi başını salladı.

"O mektuplar ondan mı geliyor?"

"Evet."

"Kim bu?"

Hindley Bell başını elleri arasına aldı: "Bilmiyorum, Miss Bee, bilmiyorum. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum. Okulda kimseye söylemediğim şey New York'tan nasıl bilinebilir?"

Miss Bee, "Bana her şeyi başından anlat, Hindley Bell," dedi, bu kez fısıldamadan.

Hindley Bell dirseklerini dizlerine dayayıp çenesini avuçları içine alarak öne doğru eğildi ve anlatmaya başladı:

"Prissy ile Mariana bahse girmişlerdi ya, o gün çok üzgündüm. Bahse girmelerini hiç istemiyordum. Çünkü, Bay Samson benim farkımda değildi ama nasıl olsa başka kimsenin de farkında değildi. Kimseye aldırış ettiği yoktu. Oysa Mariana peşine düşerse onu elde edebileceği yüzde yüzdü. Nitekim de öyle oldu ya!

Bahis olayının üzerinden bir hafta kadar bir zaman geçti. Derken bana New York'tan bir mektup geldi. Kalın, beyaz bir zarf. Üstü daktiloyla yazılıydı. Herhangi bir kimseden olabilirdi. Hiç merak etmeden açtım. İçinden bir zarf daha çıktı. Onu da açtım. Bir tek beyaz kâğıt üzerinde daktiloyla birkaç satır yazılıydı. İmza yoktu."

"Ne yazıyordu, aklında mı?"

"Bugün gibi aklımda: 'Onu seviyorsun. O kimseyi sevmediği sürece bir parça senin sayılırdı. Ama başkasını sevmeye başlayınca iş değişecek. O artık hiçbir zaman senin olmayacak. Zavallı küçük kuş. Geceleri ağlamakla eline bir şey geçmez!' diyordu."

Miss Bee büyük bir şaşkınlıkla, "Çok tuhaf şey!" dedi. "Kim olabilir? Senin geceleri ağladığını nereden bilebilir?"

Hindley Bell acı acı güldü: "O zamana kadar geceleri ağlamıyordum. Ondan sonra başladım."

"Neden?"

"Ne bileyim! Sanki bu mektup bana geceleri ağlamayı buyurmuştu. Mektubu aldığım zaman ne olduğumu belki anlayabilirsin! Ben böyle gizli gizli kendimi yiyip bitirirken ta New York'tan, içimi okurmuşçasına bir mektup almak, bana şok etkisi yaptı. Bu mektup o kadar anlaşılmayacak bir şeydi ki, anlamaya bile çalışmadım."

Miss Bee arkadaşının yüzüne şaşkınlıkla baktı: "Sahi, hiç düşünmedin mi, acaba kim yazmış olabilir, diye?"

"Hiç! Çünkü benim Bay Samson'u sevdiğimi Ludlow'da bile kimse bilmezken New York'ta kim bilecek? Ben de bu mektuplara gaipten gelen esrarengiz, doğadışı şeyler gözüyle baktım!"

Miss Bee başını salladı. Durumu anlıyordu. Hiç umulmadık anda gökten inmişçesine geliveren bu garip mektup, Hindley Bell'in gizli derdiyle zaten harap olan gergin sinirlerinin dengesini altüst edivermişti. Böyle bir olaydan sonra ondan mantıklı ve sağduyulu bir davranış beklenemezdi. Zaten yargı gücü, düşünme yeteneği, zekâsı kıt bir kız olduğu için bu mektup onun aklını tümüyle başından almıştı.

"Sonra?"

"Dedim ya, ilk mektup benim üzerimde öyle bir şok etkisi yaptı ki bugün bile bu etkiden kurtulmuş değilim. O zamanlar deli gibiydim. Aradan dört gün geçmeden gene öyle bir mektup gelmez mi? Artık ne hallere düştüğümü sen düşün!"

"İkinci mektupta ne diyordu?"

"Aklımda kalmamış. Ama gene Mariana ile Bay Sam-

son üstüne bir şeyler yazıyordu. Artık dört günde bir, hiç aksamadan mektup gelmeye başladı. Bu mektuplar beni büyülemişti sanki. Ne olduklarını bildiğim için açmadan yırtıp yakmak istiyordum ama yakamıyordum. Bilinmez bir güç sanki beni onları açmaya zorluyordu. Artık bu mektuplar bende bir saplantı olup çıkmıştı. Onlar için yaşıyor gibiydim. Bir mektuptan öbür mektuba kadar geçen zaman içinde bir rüyada gibiydim. Ama çok acı çekiyordum." Genç kız elleriyle şakaklarını sıktı ve başını yandan yana sallayarak, "Çok acı çekiyordum," diye yineledi.

"Peki ama bana neden hiçbir şey söylemedin, Hindley Bell?"

"Deliydim de ondan! Mektuplar aklımı bozmuştu. Yoksa ben parmağım kanasa sana koşardım, biliyorsun! Deli olmasam senden kaçar mıydım? İçimden, sırf senden değil herkesten kaçmak geliyordu. Çevreme bakıyordum, herkes keyfindeydi. Yalnız ben, hocam olan adama karşı budalaca bir aşk hissediyordum. Yalnız bana, gaipten mektuplar geliyordu. Zamanla kendimden iğrenir oldum. Kendimi herkesten ayrı, anormal, iğrenç bir yaratık saymaya başladım. Sonra bu mektuplar sevgimi de artırıyordu, kamçılıyordu adeta. Mektuplar olmasa belki Bay Samson'u unutmak için biraz olsun kendimi zorlardım. Ama onlar bunu engelliyordu. İnan bana, Miss Bee, mektupların arkası kesilmeseydi resmen deli olacaktım."

"Gelmiyor mu artık?"

"Bayıldığım günden sonra bir-iki tane daha geldi. Sonra gelmez oldu. Hiç mi gelmeyecek, bilmiyorum, artık."

Miss Bee, "Mektupları sakladın mı?" diye sordu.

"Evet. Hiçbirini atmadım. Hepsi duruyor."

"Bana göstereceksin, değil mi? Belki ben bir ipucu filan bulabilirim. Ya da aklıma başka bir şey gelir."

"Elbet. Yarın sen okula gelince hemen benim odama gideriz. Orada gösteririm."

Miss Bee birden doğruldu ve Hindley Bell'in yüzüne baktı. Onun bu son cümlesi genç kıza ilk olarak, o an içinde bulundukları durumu anımsatmıştı.

"Peki ama sen okula nasıl döneceksin?"

Hindley Bell irkilerek altdudağını ısırdı: "Bilmem! Hiç düşünmedim!" Sonra ağlamak üzere olan bir çocuk gibi kaşları çatıldı, dudakları büküldü: "Ne yapacağım, şimdi? Bayan Ludlow beni okuldan kovar artık."

"Sakin ol da bir çaresine bakalım! Kahvaltıdan önce içeriye giremez misin?"

"Dünyada giremem. Kapılar ancak kahvaltıdan sonra açılıyor, biliyorsun. Kahvaltıyı da Madam'ın gözü önünde yapıyoruz. Beni görmeyince hemen odama birini gönderecek, odamın da boş olduğunu anlayınca!" Hindley Bell ellerini yüzüne kapadı: "Aman Tanrı'm! Ben ne yaptım! Ne yapacağım, içeriye nasıl gireceğim şimdi?"

Miss Bee hemen kesinlikle, "Gidip Mariana'yı uyandıracağız," dedi. "O sana yan kapıyı açar. Başka hiçbir yolu yok!"

Hindley Bell dehşet içinde, "Yok! Yok!" diye inledi. "Sonra bana ne der? Onu gizlice gözetlediğimi anlarsa beni herkese rezil eder!"

"Bir kere Mariana öyle bir kızdır ki, bilse bile ne sana ne de başka birine hiçbir şey söylemez. Sonra biz ona işin aslını anlatmak zorunda değiliz ki!"

"Ama, bu kızın gece yarısı dışarıda ne işi vardı, diye sormaz mı?"

"Mariana soru sormaz. Sadece uyku tutmadığını, o yüzden beni görmek istediğini söyleriz. Sen merak etme. Mariana'ya güvenebiliriz!"

"Korkuyorum, Miss Bee!"

"Ben de korkuyorum Hindley Bell. Gece bekçisine yakalanabiliriz. Sonra hem kar hem de ay var. Her yer gündüz gibi. Birisi pencereden bizi görebilir. Ama bura-

da da hiç kalamayacağımıza göre gitmek zorundayız." Miss Bee ayağa kalktı ve Hindley Bell'i de ellerinden tutarak kaldırdı. "Haydi, bakalım, kaçak kuş! Gene kafesine döneceksin!"

Hindley Bell'in üzerindeki battaniyeyi alıp gene ceketini giydirdi. Dışarıya çıktılar.

Miss Bee, "Felicity!" diye seslendi.

Zenci kadın merdiven başında, yerden bitmişçesine belirdi: "Buyur, Miss Bee!"

"Benim eski pantolonumu getiriver, dadıcığım!"

Felicity pantolonla birlikte kalın bir palto getirdi ve Miss Bee'nin giyinmesine yardım ederken, "Çok tehlikeli bir iş yapıyorsunuz, Miss Bee," dedi.

"Evet; ama başka çıkar yolumuz yok." Miss Bee dadısını öptü. "Haydi bakalım, biz gidiyoruz. Bizim için dua et, dadı!"

Hindley Bell'in elini tuttu. Birlikte dışarıya çıktılar. Ay gökte yükselip saat ilerledikçe ortalığa büsbütün bir ıssızlık, bir vahşilik çökmüştü. Miss Bee döndü, kapıda durmuş hâlâ arkalarından bakan Felicity'ye elini salladı. Küçük vadiye koşarak indiler ve hiç durup dinlenmeden yukarıya çıktılar. Asfalta sapıp köşeyi döndüler. Ayın altında Ludlow'un binaları karanlık gölgeler gibi uyuyordu. Her binada ya bir ya da iki tane ışık vardı.

İki kız bir an durarak okula baktılar. Durdukları yerle yatakhane binası arasında saatlerce yürünse aşılamayacak bir mesafe vardı sanki! Ay ışığı altında karlar öylesine ışıltılı, etraf öyle aydınlıktı ki!

Hindley Bell, "Ne yapacağız?" diye sızlandı. "Oraya kadar dünyada gidemeyiz!"

Miss Bee kesinlikle, "Gitmek zorundayız!" dedi. "Gece bekçisi çevreyi ne kadar zamanda bir dolaşıyor, biliyor musun?"

"Saatte bir, sanıyorum."

"Saat başlarında mı acaba?"

"Hiç sanmıyorum."

"Zaten saat başı da olsa ilk önce nereden başlayacağını bilemeyiz ki!"

"Sana gelmeden önce saate baktım, on buçuğa geliyordu. Gece bekçisinin pencerenin altından geçtiğini duydum."

"Ne yana doğru gidiyordu?"

"Bu yana!"

Miss Bee heyecanla, "Biz evden çıkarken saat biri on geçiyordu!" dedi. "Biraz daha bekleyelim, herhalde buradan geçer. O zaman bir koşu gideriz."

Hindley Bell, "Başka çare yok!" diye içini çekti.

Daha kuytuca bir yer buldular ve üşümemek için biraz gezinerek beklemeye koyuldular. Soğukta, hiçbir iş yapmadan beklerken dakikalar geçmek bilmiyordu. Saatleri olmadığı için ne kadar beklediklerinden habersizdiler. Sonunda elleri ve ayakları soğuktan uyuşmaya yüz tutunca Miss Bee, "Boşuna, gelmeyecek!" dedi. "Belki de bizden önce geçmiştir, buradan. Her gece aynı yerden, aynı saatte geçmesi şart değil ya!"

Hindley Bell, "Doğru, sersemlik ettik!" diye hayıflandı.

El ele verdiler ve çıplak dalların hafif gölgesine ellerinden geldiğince sığınarak, gölgesiz yerlerde çevrelerine şöyle bir bakındıktan sonra bir dahaki gölgeye varıncaya kadar bir koşu koparark, yatakhane binasına geldiler. Binanın çevresini bir-iki metre öteden, çepeçevre kuşatan taflan seddinin içine girdiler. Herhangi bir tehlike karşısında bu taflanların arkasına sinebilirlerdi. Ayın taflanların gölgesini yoldan yana değil de binadan yana düşürmüş olması bir nimetti!

Şimdi binanın ön tarafındaydılar. Mariana'nın penceresi ve açılacak olan kapıyla aralarında bir köşe vardı.

Köşelerde taflan seddi birer aralık bırakıyordu. Usul usul ilerlerken ikisi de apaçık, savunmasız köşeyi nasıl döneceklerini düşünüyorlardı. Aydınlık karların üzerinde, ortalık yerde gece bekçisiyle karşılaştıklarını düşündükçe ikisi de korkudan titriyorlardı. Karların üzerinde ayak sesi de duyulmuyordu ki! Hele Hindley Bell heyecandan yarı baygın bir durumdaydı. Miss Bee onun hâlâ elinin içinde duran parmaklarının ürkek bir kuş gibi titrediğini hissediyordu.

Taflan seddinin siperinden ayrılmalarına bir tek adım kalmıştı ki, köşeden bir ışık, karların üzerine vurdu. Miss Bee o saat Hindley Bell'i çekerek yere, taflanların gölgesine boylu boyunca yattı. Gece bekçisi taflanlara biraz yaklaşsa, ışığını biraz o yana tutsa, onları göreceği yüzde yüzdü.

Saniyeler, kararan gözlerinin önünde yalnızca yüreklerinin çarpıntısıyla dolu uçurumlar gibi açılıyordu. Yattıkları yerde karların ve havanın soğuğunu, hatta gece bekçisini bile tamamen unutmuşlardı. Sadece kendi büyük korkularının ayırdındaydılar. En sonunda Miss Bee başını taflan seddinden dışarıya çıkarmaya cesaret edebildi. Gece bekçisi öğretmenlerin binasından yana dönmüştü. İki kız iki büklüm doğruldular ve yatakhane binasının köşesini son hızla döndüler. Miss Bee başını köşeden uzatıp gene baktığı zaman gece bekçisinin gözden kaybolmuş olduğunu gördü.

Bir an ferahlayarak derin bir oh, çektiler. Sonra yürekleri yeni bir kaygıyla sıkıştı. Şimdi Mariana'yı uyandırmak vardı.

Hafif bir rüzgâr gökyüzüne bulutları toplamaya başlamıştı. Ağaçların arasından denizin kırış kırış olduğunu gördüler. Şimdi bir görülüp bir örtülen ayın ışığında, kendi okullarında değil de, büsbütün yabancı bir diyardaymış gibiydiler.

Miss Bee, "Mariana'nın odası hangisi?' diye sordu.

Hindley Bell, "Soldan beşinci pencere," diye fısıldadı.

Miss Bee pencereye baktı. Cama ay ışığı vurmuş olduğu için perdelerin açık mı, örtülü mü olduğu belli değildi.

"Uykusu hafif midir?"

"Hiç bilmiyorum."

"Mariana!" diye seslenemezlerdi çünkü ona seslerini duyuruncaya kadar etraftakilerin de duyacağı su götürmezdi!

Umutsuzluk içinde pencereye bakarak durdular.

Hindley Bell gene, "Ne yapacağız, şimdi?" diye sızlandı.

Sesinin titreyişinden ağlamaklı olduğu belliydi.

Karşısındakinin zayıflığı Miss Bee'ye her zaman güç verir; çaresizliğini, kararsızlığını unuttururdu.

Genç kız şimdi de hemen, "Cama taş atacağız!" dedi.

"Taş mı atacağız?"

"Evet. Neden şaştın? Romanlarda bütün âşıklar, sevgililerini uyandırmak için pencerelerine taş atmazlar mı? Biz de öyle yapacağız!"

"Uyanmaz ki!"

"Uyanmazsa camı kırarız!"

"Korkusundan bağırır, herkesi uyandırır!"

"Mariana'nın korkudan çığlık atacak tipte bir kadın olduğunu mu sanıyorsun? Hem de ne olsa, sabaha kadar burada bekleyemeyiz ya! Ne olursa olsun, bir şeyler yapmamız şart değil mi?"

"Öyle, haklısın." Sonra Hindley Bell yeni bir pürüz daha buldu: "Bu karın altında taşı nasıl bulacağız?"

Bu kez Miss Bee'nin de alnı kırıştı: "Tanrı cezasını versin, yol da asfalt!" Bir an düşündü, sonra birden gözleri parladı: "Geçen gün işçiler yolun neresini yapıyorlardı?"

"Daha geride. Demin geçtiğimiz yerlerdeydi."

"Gidip oradan taş almak zorundayız."

"Yazık! Demin önünden geçerken neden akıl etmedik sanki?"

"Ben çabucak alır gelirim."

Hindley Bell onun koluna sarıldı: "Gitme, Miss Bee! Ya bekçi dönerken seni görürse!"

"Sabaha kadar burada bekleyecek miyiz yani?"

Hindley Bell başını önüne eğerek sustu. Miss Bee onun saçını okşadı.

"Korkma, gülüm, bekçi daha dönmez. Ben şimdi gelirim!" dedi ve gene taflanların gölgesine sinerek demin geçtikleri yola döndü.

Yolun adamakıllı gerisinde, daha binaların arasına sapmazdan önce bir kenarda, karların altında belirli bir tümsek oluşturan taşları seçti; ellerini karlara daldırarak alabildiği kadar irili ufaklı taş aldı, ceplerine doldurdu ve koşa koşa geriye döndü. Hindley Bell soğuktan ve korkudan çeneleri birbirine vurarak onu beklemekteydi.

Miss Bee ne pek büyük ne de küçük, hafif bir taş seçti ve Mariana'nın ikinci katta, soldan beşinci olan penceresine attı. Taş öylesine hafif bir tıkırtı çıkarmıştı ki, kendileri bile duyamadılar. Miss Bee daha iri bir taş seçmekle uğraşırken Hindley Bell'in birden kolunu sıkmasıyla irkilip başını kaldırdı.

Mariana'nın penceresinde bir gölge belirmişti. Miss Bee heyecanla kolunu salladı. Pencere açıldı ve Mariana dışarı eğildi. Miss Bee konuşmak için ağzını açtı, sonra cesaret edemedi. Eliyle Hindley Bell'i, sonra kapı tarafını işaret etti. Mariana, anladım, der gibi başını salladı. Geriye çekildi ve pencereyi kapadı. İki kız hemen kapıya doğru koştular.

İçeride hiç değilse hafif bir ayak sesi duyulmasını beklerken kapının birden açıldığını görünce kötü irkildiler. Hindley Bell bağırmamak için ellerini ağzına kapadı.

Miss Bee çabucak, "Hindley Bell bu gece biraz hastalanmış," diye fısıldadı. "Kaçıp bana geldi. İçeriye yeniden nasıl döneceğini hiç düşünmemiş. Seni uyandırmak zorunda kaldık. İyi ki çabuk duydun."

Mariana kısaca, "Uyumuyordum," dedi. "Haydi, içeriye girin; kimsenin haberi olmasın."

Miss Bee, "Ben girmeyeceğim," dedi.

"Dönerken görünürsen kötü olur. Yarın sabah ders saatine kadar saklarız seni. Sonra ortaya çıkarsın. Kimse fark etmez."

"Felicity merak eder."

"Felicity'nin kim olduğunu bilmiyorum ama biraz merak etmesi senin yakalanmandan yeğdir sanırım, değil mi?"

Miss Bee, "Doğru," dedi.

"Haydi, gir içeri öyleyse."

Üç gölge gibi içeriye girdiler. Mariana kapıyı açtığı gibi sessizce sürmeledi. Koridorun ta öbür ucunda yanan ufacık bir ışık karanlığı biraz dağıtıyordu. Bir an birbirlerine baktılar. Üçünün de yüzleri solmuştu. Hindley Bell'inki ile Miss Bee'ninki korkudan, Mariana'nınki de herhalde uyumasına engel olan duygularıyla düşüncelerin etkisindendi.

Mariana, "Pabuçlarınızı çıkarın," dedi.

Hindley Bell'le Miss Bee yere oturup pabuçlarını çıkardılar. Sonra Mariana'nın peşine düşerek usul usul yukarıya çıktılar. Binanın dört duvarı arasına girince Miss Bee'nin duyduğu korku ve tehlike duygusu hafiflemiş gibiydi. Şimdi durumu daha iyi düşünebiliyordu. Eve dönmemekle iyi etmişti. Çünkü dönüşte gece bekçisiyle karşılaşmak olasılığı gerçekten güçlüydü. Önlerinde ses çıkarmadan, yavaş yavaş ilerleyen Mariana'ya hayranlıkla baktı. Bu beklenmedik, telaşlı ve acayip durumda bile kendine böylesine hâkim olabilmek için insanın nasıl da demir gibi bir iradesi ve sinirleri olması gerekirdi!

Üst kata vardıkları zaman Mariana onlara biraz geride durmalarını işaret ederek etrafı gözden geçirdi. Sonra, "Üçümüz birden görünürsek iyi olmaz," diye fısıldadı. "Birer birer gidelim. Haydi, önce sen git, Hindley Bell."

Hindley Bell hiç sesini çıkarmadan ilerledi ve koridordan bir gölge sessizliğiyle süzülerek odasına girdi.

Mariana, "Sen benim odaya mı geleceksin, Miss Bee?" diye sordu.

"Hindley Bell'in yanına gitsem daha iyi olur."

"Onu uyuttuktan sonra benim odama gel, konuşalım."

Miss Bee, Mariana'yla konuşmak istemiyordu. Çünkü konuşursa elbet ki şu durumdan söz açılacak ve Miss Bee güç durumda kalacaktı. Oysa ertesi sabaha kadar beklerse belki Mariana'yı kandıracak bir şeyler uydurabilirdi. Aklına ilk gelen bahaneyi öne sürdü. "Ama sen uyumayacak mısın?"

"Benim bir kez uykum kaçmaya görsün! Hiç uyuyamam. Geçen gün sen de öyle olduğunu söylüyordun. Gel de beraber oturalım. Haydi ben gidiyorum."

Miss Bee ancak, "Peki," diye fısıldayabilecek vakit buldu. Sonra Mariana geceliğinin uzun eteklerini hışırdamasın diye toplayarak ilerledi ve odasına girdi.

Bir dakika sonra Miss Bee de Hindley Bell'in odasındaydı.

Hindley Bell odasının ortasında, sırtında ıslak giysileriyle, öylece duruyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Miss Bee hemen perdeleri indirdi. Sonra masa lambasını iyice kuytu bir köşeye götürerek yaktı. "Çabuk soyun!" diye fısıldayarak kapıyı içeriden kilitledi.

Hindley Bell emirle hareket eden bir kukla gibi soyunmaya başlamıştı. Miss Bee de soyundu. Sırtlarına kuru birer gecelik giydiler.

Miss Bee, "Mektuplar nerede?" diye sordu.

Hindley Bell yazı masasının en alt gözünü anahtarla açtı ve içinden bir deste mektup çıkardı.

"Yarın okursun," diye fısıldadı. "Haydi, şimdi yatalım."

Serin çarşafların arasına girince önce ürperdiler. Sonra Hindley Bell küçük bir kedi gibi Miss Bee'ye sokuldu. Birbirlerinin sıcaklığıyla ısındılar. Biraz sonra Miss Bee, Hindley Bell'in derin derin, düzenli soluk almaya başladığını duydu. Bir süre daha hiç kımıldamadan yattı. Sonra kızın kollarını yavaşça boynundan çözdü ve usulcacık yataktan aşağıya indi.

Mektup destesi masasının üzerine yayılmış duruyordu. Miss Bee rasgele bir zarfı, kâğıdı hışırdatmamaya çalışarak açtı ve içindeki kâğıdı okudu:

"Sen onu yıldızları seyreder gibi uzaktan seyrederken Mariana onun ateşiyle ısınacak... O dudaklar Mariana'yı öpecek. O eller Mariana'yı okşayacak. Onlar sevişirken sen onun dersinde oturmaya, onun yüzüne bakmaya nasıl dayanacaksın?"

Miss Bee o anda mektupta kendisine sesleniliyormuş gibi irkilerek sarardı. O anda Hindley Bell'in bu mektuplar karşısında duyduğu dehşeti şimdiye dek anlayabildiğinden çok daha iyi anladı. İnsan, en gizli duygularının nereden geldiği bilinmez bir mektupla, birden yüzüne vurulduğunu görünce herhalde büyük bir dehşete kapılırdı! Hele Hindley Bell gibi bir kız! Miss Bee bir mektubu daha açtı:

"Mariana'nın Gabriel Samson'la birleşeceği günler yaklaşıyor, Hindley Bell! Düğün gecesinde sen ne yapacaksın?"

Miss Bee şimdi tüylerinin ürpermeye başladığını hissediyordu. Mektupları acele acele açıp okumaya başladı:

"Gabriel Samson senin yüzüne bile bakmıyor değil mi? Gözleri sadece Mariana'yı görüyor da ondan. Mariana'nın dudaklarına baktıkça öpmek, ısırmak istediği gözlerinden okunuyor. Onun seni öpmesini, ısırmasını sen de istersin ama, senin yüzüne bakan kim? Sana aldıran kim? Değil mi, zavallı Hindley Bell?"

Miss Bee okudukça ürpertisi artıyordu. Tüylerinin diken diken olduğunun ayırdındaydı. Bu mektupları yazan kimdi? Böyle mektuplar yazabilmesi için, bu kişinin nasıl bir insan olması gerekirdi? Genç kız bir mektup daha okudu:

"Mariana'nın Gabriel Samson'un kolları arasında kıvrandığını tasavvur edebiliyor musun? Gabriel Samson da öyle bir erkek ki, zevkten kıvrandırır insanı! Boyları da birbirine uygun. Sevişmeleri herhalde daha tatlı olur!"

"Mariana'nın yüzü o kadar beyaz ki insan, vücudunun ne kadar beyaz olabileceğini tasavvur ediyor. Uzun bir sevişme gecesinden sonra bu vücudun yer yer çürüdüğünü gözünün önüne getirebiliyorsun, değil mi, Hindley Bell? Zavallı Hindley Bell!"

"Gabriel Samson'un kolları arasında ezilmeyi istemez misin? Onun ağırlığı altında vücudunun ağrımasını istemez misin? Dudaklarının onun öpüşüyle çürümesini istemez misin? Bedeninin onun sıkışlarıyla sızlamasını istemez misin? Bütün bu zevklere niçin sen değil de Mariana kavuşsun, Hindley Bell?"

Miss Bee yerinden kalkarak mektupları topladı. Başı dönüyordu. Mektupları bir ceketin içine çıkın yaptı ve kapıyı sessizce açarak dışarıya çıktı.

Mariana pencerenin önünde durmuş, denizi seyre-

diyordu. Miss Bee'nin içeriye girdiğini duyunca perdeleri indirdi ve masa lambasını yaktı. Miss Bee kapıyı kilitleyerek çıkını çözdü ve Mariana'nın yatağına boşalttı. Mariana hiç sesini çıkarmadan, soru sorarcasına Miss Bee'ye baktı. Miss Bee yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdu. Bu gece Hindley Bell'in onlara gelişinden başlayarak tüm konuştuklarını, olup bitenlerin hepsini anlattı. Her zaman o denli sakin olan Mariana bu inanılmaz öyküyü dinledikçe sararıyordu. En sonunda Miss Bee sustu. Mariana onun karşısına oturduğu yerden arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Uzun bir an boş odada sessizlik hüküm sürdü.

Sonra Mariana doğruldu. Gözleri yaş içinde ışıldıyordu.

"Değer mi?" diye fısıldadı. "Bir tek erkek için bu kadar acıya değer mi?"

Miss Bee bir an Gabriel Samson'u görür gibi oldu; anlamlı ve haşin başı biraz yana eğilmiş, elleri cebinde, dudaklarında alaycı bir gülüş, o zarif ve uzun boyuyla ayaklarının ucunda hafifçe yaylanarak o derin gözleriyle kendine baktığını görür gibi oldu. Usulca, "Değer," diye fısıldadı.

Mariana hafifçe gülerek elini onun elinin üstüne koydu:

"Sen o tip bir kızsın, Miss Bee. Ama ben değilim. Ben hiçbir insan için böylesine acı çekmeye değmeyeceğine inanıyorum."

"Ama acı çekiyorsun!"

Mariana hafifçe göğüs geçirdi: "O başka. Düşünmek, inanmak başka, hissetmek başka." Sonra saçlarını eliyle arkaya atarak, "Neyse," diye lafı değiştirdi. "Biz şimdi gelelim Hindley Bell'e. O boş kafalı saf çocuk Gabriel Samson'dan ne anlar ki âşık olsun?"

"Aklına âşık olduğunu koymuş işte! Şöyle eli yüzü

düzgün bir genç çıksa da üzerine düşse Bay Samson'u iki günde unutur ama, oyundaki çocukların hepsi de sana vurgun!"

Mariana havaya kalkık küçük burnunu kırıştırarak, ciddilikle, "Aksilik," diye mırıldandı. Sonra yatağın üzerine serili duran mektuplara doğru uzandı. "Önce bu sorunu çözümlememiz gerek, değil mi?"

"Evet. Ben birkaçını okudum. Başım döndü. İstersen tarihlerine göre sıralayıp da okuyalım, olur mu?"

Mektupları tarihlerine göre sıraya koydular ve okumaya başladılar.

İlk mektup Hindley Bell'in dediği gibiydi: "Onu seviyorsun. O kimseyi sevmediği sürece bir parça senin sayılırdı. Ama başkasını sevmeye başlayınca iş değişecek. O artık hiçbir zaman senin olmayacak. Zavallı küçük kuş! Geceleri ağlamakla eline bir şey geçmez!"

Ondan sonraki mektuplar, sevilmeden sevmenin acısından, sevilmeden sevince yaşamın anlamsızlaştığından dem vuruyordu. Sonra yazıların içeriği gitgide kişiselleşiyor ve Gabriel Samson'un Mariana'yla ilgilendiğine Hindley Bell'in dikkati çekiliyordu. Böylece kışkırtılan kıskançlık, gitgide daha şehvetli ve zaman zaman müstehcen bir anlam taşımaya başlayan mektuplarla büsbütün alevlendiriliyordu. Gabriel Samson'un ilk gecede Mariana'ya nasıl ve kaç kez sahip olacağını son derece canlı ve ayrıntılı bir dille anlatan bir mektubu okuduktan sonra iki kız kıpkırmızı kesildiler ve birbirlerinin yüzüne bakamadılar.

Bundan sonraki mektupta konu tamamen değişiyordu: "Artık senin için hayat yaşamaya değer mi, Hindley Bell? Sevdiğin adam başkasına âşık olduktan sonra hayatın ne anlamı var?"

Artık mektuplar hep bu düşünceyi aşılıyordu: "Önünde uzanan yılları düşün. Bütün bu yıllar boyunca her

karşılaştığın erkekte Gabriel Samson'u arayacak ve bulamayınca kahrolacaksın. Böyle bir hüsranı bütün bir yaşam boyunca sürüklemeye değer mi?"

Sonra ölüm teması daha açık ve kesin olarak ortaya atılıyordu: "Düşün, Hindley Bell, bu bir tek an sorunudur. Bu özlemi, sevgiyi, acıyı dindirmek bir an meselesidir. Bu bir tek ânı göze almaya cesaretin var mı?"

"Düşün, Hindley Bell, bir daha hiç ıstırap çekmeyeceksin. Gabriel Samson'un sana bakmayıp Mariana'ya baktığını hiç görmeyeceksin. Onun özlemiyle kahrolmayacaksın. Yalnız biraz cesaret!"

"Okulun üst katındaki terası biliyorsun, değil mi, Hindley Bell? Onun dört kat aşağısında mermer merdivenler uzanır. O merdivenlerde acını dinlendir. Böyle bir hayat yaşamaya değer mi?"

"Bu manasız ve umutsuz yaşamı ağır bir yük gibi taşımakta niçin ısrar ediyorsun Hindley Bell? Ölüm daha kolay, daha rahat değil mi?"

"İstersen bahçede bir sarnıç var. Kapağının üzerindeki taşı itmek gayet kolaydır. Gündüzün bile oraya uğrayan olmaz... Seni önleyemezler, Hindley Bell..."

Son mektubu da okuyunca iki kız doğruldular ve sapsarı kesilmiş yüzlerle birbirlerine baktılar.

Mariana, "Bunların manası ne?" diye sordu. "Zavallı Hindley Bell'in ölmesini niçin bu kadar istiyor?"

Miss Bee, "Bir insanın böyle mektuplar yazması için nasıl bir yaratık olması gerek?" diye söylendi. "Ben hep bunu düşünüyorum. İmzasız mektuplar yazmak bence anormalliktir zaten. Ama böylesi... bu... düpedüz delilik!"

Delilik! Evet deminden beri aradığı sözcüğü sonunda bulmuştu. Herkesin dilinde gezen, gündelik, beylik ve son derece korkunç olan sözcük! Bu mektupları ya-

zan kimse, herhalde deli olmalıydı! En korkunç ve gerçek anlamda deli!

En önemli soruyu ikisi de aynı anda sordular: "Kim?"

Mariana, "Hindley Bell, Bay Samson'u sevdiğini senden başka kimseye söylememiş, öyle mi?" diye sordu.

"Öyle diyor. Gene de başka bir bilen olmalı!"

"Evet. Bu mektup bizim okuldan birisi tarafından yazılmış, bu kesin."

"Hatta ben, bizim sınıftan biri, diyecek kadar ileriye gidebilirim. Çünkü ikinci sınıfta Hindley Bell'le arkadaş olan kimse yok!"

Mariana bir an düşündü. Sonra, "Ona bakarsan bizim sınıfta da senden yakın bir arkadaşı yok," dedi.

"Öyle ama ne de olsa her zaman kızlarla bir aradayız. Hindley Bell herhangi bir haliyle, sözüyle kendini ele vermiş olabilir."

"Peki, sen bu mektupları kimin yazabileceğini tahmin edebiliyor musun?" diye sordu.

Miss Bee başını iki yana sallayarak, "Kesinlikle hayır," dedi. "Çünkü bunların sapık bir beynin ürünü olduğundan eminim. Böyle bir deliliği de kimseye konduramıyorum. Sen ne dersin?"

"Ben de kimseden böyle bir iğrençlik umamıyorum, doğrusu! Kızların ufak tefek hainlikler yapabileceklerini bilirim. Ama böylesini kim yapmış olabilir?"

Miss Bee, "Mektupları New York'tan bir yakını eliyle yolluyor olmalı," dedi. "Onu bu yoldan bulabilir miyiz dersin?"

Mariana omuzlarını silkti: "Kızların birçoğu New York'lu. New York'lu olmayanların da her birinin en aşağı bir tane New York'lu akrabası vardır. Nereden belli olacak?"

Gene susarak uzun uzun düşündüler. Sonunda Miss Bee başını kaldırdı ve, "Bay Pulper!" dedi.

Mariana'nın da gözleri parladı. Bu bir tek sözcükten Miss Bee'nin ne demek istediğini anlamıştı.

"Çok iyi düşündün, Miss Bee!" dedi. "Bu esrarı ancak onun yoluyla çözebiliriz."

Birbirlerine sevinçle gülümsediler. Ancak o zaman, sorunu biraz çözümledikten sonra, üşümüş olduklarını ayrımsadılar. Mariana mektupları yeniden paket ederek kaldırdı, "Gel yatalım da sabaha kadar belki biraz uyuruz," dedi.

Battaniyenin altına yan yana uzandılar.

Mariana, "Uyumaya çalış, Miss Bee," diye ekledi. "Allah rahatlık versin."

Miss Bee, "Allah rahatlık versin," dedi.

Gözlerini kapadı. Zerre kadar uykusu yoktu. Kafasında bir sürü düşünce karmakarışık dönüp duruyordu. Bir süre hiç ses çıkarmadan, gözleri kapalı, uyumadan yattılar. Derken Mariana birden dirseğinin üzerine doğrularak Miss Bee'ye baktı ve, "Uyudun mu, Miss Bee?" diye fısıldadı.

Genç kız o saat gözlerini açtı: "Hayır, Mariana."

Mariana hafifçe gülümseyerek ona bakıyordu. Ne var ki köşedeki lambanın serptiği hafif ışıkta gözleri sakin bir acıyla irileşmiş ve karanlıklaşmış gibiydi.

"Sana açıklamadan içim rahat etmedi, Miss Bee," dedi usulca. "Hindley Bell'in sandığı şey doğru değil."

Miss Bee hiçbir şey söylemeden onun yüzüne bakıyordu.

İfadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Gene de Hindley Bell'le konuştuğundan beri yüreğini sıkan zincirlerden biri kırılmış gibi içinde rahatlık hissediyordu. Mariana, "Dün gece, seninle konuştuktan sonra, herkes yatınca ben onun yolunu gözledim," diye anlatmasını sürdürdü. "Onun geldiğini gördüm ve hemen dışarıya çıktım. Beni görünce şaşırdı. Gecenin güzelliğinden uyuyamayıp dı-

şarıya çıktığımı söyledim. 'Hayret, son zamanlarda genç kızlarda bir değişiklik olmuş, eskiden karda ay ışığını seyretmek için uykusunu feda eden kız az bulunurdu,' dedi. Akşamüzeri seninle konuştuklarını anımsıyor olsa gerekti."

Miss Bee, "Herhalde," diyerek hafifçe güldü.

Mariana gene sırtüstü uzanmıştı. Ellerini başının altına kilitledi ve gözlerini tavana dikerek, "Görürler diye korkup korkmadığımı sordu. Sonra gene kendisi, 'Ama sizin korkak bir kız olduğunuzu hiç sanmıyorum,' dedi. Söz böylece, kendiliğinden bana dönmüş oldu. Ben de bundan başka konuya sapmamaya dikkat ettim. 'Ben de biraz sizinle yürüyebilir miyim?' dedim. 'Evet ama biraz,' dedi. Hep kendimden söz açtım; ona kendimden söz ettirdim."

Miss Bee, "Neler dedi?" diye sordu. İçinin titrediğini hissediyordu.

Mariana tuhaf bir ifadeyle güldü: "Bayan Ludlow'un gözdesiymişim. Beni herkes beğeniyormuş. Bayan Ludlow'un da bütün umudu bendeymiş, Lionel Sherwood da benden çok şey umuyormuş. Bunda da yerden göğe haklıymışlar. Umutları boşa çıkarmayacağıma o da inanıyormuş! Ay ışığında onunla baş başa yürürken bunları dinlemenin keyifli bir şey olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun, Miss Bee."

Miss Bee kısaca, "Tahmin ederim," dedi.

"Biraz gittikten sonra dönmemizde ısrar etti. Bana iltifat etmiş olmak için olacak, piyesteki bütün erkeklerin bana hayran olduğundan söz açtı. Bilmem, belki beni biraz olsun tanımışsındır, Miss Bee. Nazla, cilveyle, koketlikle ilişkim yoktur. Ama onun soğukluğu karşısında sabrım öylesine tükendi ki, en sonunda, 'Onlara siz de hak veriyor musunuz?' diye sordum."

"O ne dedi sana?"

"Ne dedi, biliyor musun? 'Hak veririm,' dedi. 'Genç ve heyecanlıdırlar. Siz de çok güzelsiniz,' dedi."

Miss Bee kısık bir sesle, "Bu kadarcık mı?" diye sordu.

"Bu kadarcık. Ve bunu öyle bir ifadeyle söyledi ki, yüzümün kızardığını hissettim. O sırada kapıya dönmüştük. Bana iyi geceler, diledi. O zamana kadar sakindim. Ama elimi sıkınca kendimi kaybettim." Mariana'nın genizden gelen hafif boğuk sesi heyecandan biraz pürüzlenmişti. "Böyle şeyleri konuşmak benim huyum değildir, Miss Bee. Ama görünüşle gerçek birbirinden öylesine ayrı ki, senin durumu anlaman için her şeyi açıklamam gerekiyor."

Miss Bee, "Gerekli değil, Mariana," dedi. "Emin ol."

"Ama ben anlatmazsam içim rahat etmeyecek. Sonra sen Hindley Bell'e de söylersin ki Prissy'nin yanında ağzından bir şey kaçırmasın. Yok yere dile düşmüş oluruz."

"Peki, Mariana."

"Elimi tutunca içimin bir tuhaf olduğunu hissettim. 'İyi geceler dilerken bütün kavalyelerim beni öperler,' dedim. 'Siz öpmezseniz güzelliğimin azaldığına inanacağım.' Gülerek konuşuyordum. O da güldü. Sonra gezmeye götürdüğü ve pek yakından tanımadığı bir kızı evine teslim eden bir kavalyenin, nazik, ilgisiz ifadesiyle bana doğru eğildi." Mariana dudak bükerek güldü. "Böyle öpüşmeleri bilirim ben. Adamın dudakları senin dudaklarına şöyle bir dokunur, geçer. Ama ben onun beni öyle öpmesini istemiyordum. Düşün... Ay parlıyordu ve koskoca gece içinde biz ikimiz yapayalnızdık. Omuzlarımdan tutunca başımı geriye attım. Böylece bana doğru daha fazla eğilmek zorunda kaldı. O anda kollarımı boynuna doladım. İşte ancak o zaman beni bir erkek gibi öptü. Miss Bee, ne de olsa o da insandır; ben de herkesin ve onun dediği gibi çok güzel bir kızım. Ama benim yerime başka birisi öyle davransaydı da aynı şey olacaktı. Bu yüzden o beni öperken bile kendi kendimi aldatma-

dım. Beni bırakmak istemiyordu. Ben de ondan ayrılmak istemiyordum. Öyle olduğu halde kollarından kurtuldum, kaçtım. O zamandan beri de uyuyamıyorum."

Mariana sustu, Miss Bee de bir şey söylemedi. Karmaşık duyguların etkisi altındaydı. Hem seviniyor hem üzülüyor, hem kıskanıyor hem de acıyordu. Bütün bunlardan başka mizacının serüveni, tiyatroyu seven yönü, bütün bu olup bitenlerdeki drama benzer öğelerden tuhaf bir zevk alıyordu.

Geceyi sabaha bağlayan saatlerin serinliği ve ürpertici alacakaranlığıyla dolmaya başlayan sessiz odada bir süre hiç konuşmadan yattılar. Sonra Mariana gene konuşmaya başladı. Her zaman kendi kendine yeten ve özel yaşamının en görünür, en kabataslak yönlerinden başka hiçbir yönünü hiç kimseyle paylaşmayan bu kız, o gece, içindekileri dökmek, boşaltmak için herkesin sık sık kapıldığı isteği güçlü olarak duyuyor gibiydi. Belki de bu karlı gecenin masalsı dekoru içinde geçen olaylar onun duyguları üzerinde, serin ve ılımlı yaradılışına yabancı olan bir kasırga yaratmıştı.

Dalgın sesle, "İlk önceleri kendimden çok emindim, Miss Bee," dedi. "Şimdiye kadar hiçbir erkeği elde etmek için bir tek kirpiğimi bile kıpırdatmış değilim. Öyle olduğu halde hepsi peşimden gelirler. Onun için Gabriel Samson'u elde etmek kolay olacak sandım. Ama şimdi pek o kadar emin değilim." Yumruklarını sıkıp yorganın üzerine hırsla vurarak, "Bu adamın etrafında bir kabuk, bir duvar var," dedi. "Onu delip de içeriye geçmek imkânsız. Ya da bende bunu yapacak güç yok... Bilmiyorum. Onda bir ateş, büyük bir ateş yandığından eminim. Ama bu ateş nerede? Oraya nasıl varılır? Ona her yaklaşmak isteyişimde bir duvara çarpar gibi oluyorum."

Miss Bee kuruyan boğazını tırmalayarak çıkan kısık bir sesle, "Buzdan bir duvar," diye fısıldadı. "Gözlerini, o gülüşünü görmüyor musun? Sonra sesi de... ne kadar so-

ğuk. Bununla birlikte, dediğin gibi, içinde yanan ateş hissediliyor. Beni çok zaman düşündüren şey bu, Mariana, o ateşin buzdan bir duvarla çevrilmesine sebep ne olmuş? Bu adam neden böyle herkesten, her şeyden bu kadar kaçmış da kendi içine kapanmış?" Dalgın bir göğüs geçirdi. "Onun bilmecesini çözebilmeyi öyle isterdim ki."

Mariana güldü: "Sen çok yaşa e mi, Miss Bee! Filozof mizaçlı bir kız olduğun ne kadar belli. Bense onun gizini çözmeyi düşünecek zaman bile bulamıyorum, onu sevmekten..."

Sevmek sözcüğü odada sessiz yankılar yaparak uzayıp bütün havayı doldurur gibi oldu. Aralarında o gece ilk olarak geçen bu itirafı duyunca iki kız da susmuşlardı.

Aralarında tuhaf bir yakınlık hissederek, odayı dolduran sessizlikten hoşnut, bir süre öyle yattılar. İki kişi arasında sessizlik, uçurumlar gibi açılan soğuk, rahatsız edici bir şey olabilir. Oysa şimdi bu sessizlik onları birbirine daha bir yaklaştırır gibiydi. Belki ikisi de aynı adamı düşündükleri için...

Sonradan Mariana kalktı, denize bakan pencerenin perdelerini açtı. Dışarıda ne deniz ne de ağaçlar görünüyordu. Gene çok iri taneli bir kar yağmaya başlamıştı...

Sabah olup da gündelik yaşam yeniden başlayınca Mariana ile Miss Bee, Gabriel Samson'dan konuşmaz oldular. O kadar fırtınalı duygulara ve tuhaf olaylara sahne olan o sakin, mehtaplı ve karlı geceyi zihinlerinin ve kalplerinin bir köşesine gömdüler. Zamanla hatıralarının bu duruluğu ve keskinliği körleşmeye başladıkça o olağandışı gece gitgide daha asılsız, daha masalsı bir anlam kazanacaktı ve belki böyle bir gece yaşadıklarına yıllar sonra kendileri de inanmayacaklardı.

İşte Miss Bee ile Mariana da çoğu kişilerin acı çekmekten duydukları o yersiz korkuyla, her anımsadıklarında aynı duygu kasırgasını yeniden yaşamamak için, bu karlı ve ışıklı geceyi belleklerinin bir köşesine gömdüler ve kendilerini büyük bir hevesle, bambaşka bir işe verdiler.

Bu, Hindley Bell'e gelen esrarengiz mektuplar sorunuydu.

Miss Bee sabahleyin erkenden, daha Hindley Bell uyanmadan mektupları almış ve gene onun odasına götürmüştü. Çünkü bir çocuk kadar alıngan ve birçok yönlerden marazlı denecek derece duyarlıklı olan Hindley Bell'in, Mariana'nın her şeyi bildiğini öğrenirse kırılacağı kuşkusuzdu.

Hindley Bell uyanınca, "Ne düşünüyorsun, mektuplar konusunda, Miss Bee?" diye sordu.

Miss Bee, "Çok tuhaf bir iş," diye karşılık verdi. "Bu işin içinde bir sır var. Mutlaka çözmem gerek!"

Benliğini zehirleyen sırları Miss Bee'yle paylaşmak ve kendini deliye döndüren bir esrarı daha güçlü birinin omzuna yüklemek, Hindley Bell'i bir gece içinde değiştirivermişti. Genç kız neredeyse gene eski Hindley Bell olmuş gibiydi. Esrarı çözmek fikrini duyunca gözleri parladı.

"Nasıl yapacaksın bu işi?" diye sordu.

Bu bir soru onun artık her şeyi Miss Bee'ye bıraktığını anlatmaya yeterliydi. Miss Bee hafifçe gülümseyerek, "Bir çare düşünürüm, belki," dedi. "Hazır şimdilik mektupların da arkası kesilmiş, sen o güzel başını boş yere üzme. Yalnız, bir mektup daha gelecek olursa hemen bana göster."

Hindley Bell onu sevinç ve minnetle öperek, "Elbet-

te, Miss Bee," dedi. Sonra onu gene öperek, "Sen bir meleksin, Miss Bee!" diye ekledi.

Bundan sonra Mariana ile Miss Bee, Ludlow postacısı Bay Pulper'in peşinde koşmaya başladılar. Eskiden her gün gördükleri halde belki de ayırdına bile varmadıkları bu şen, tombiş kişi şimdi onların yaşamlarındaki en önemli insan olmuş ve böyle durumlarda çok zaman başa geldiği gibi, ele geçmez bir yaratık olup çıkmıştı. Kimi zaman dersteyken pencereler asfalta bakıyorsa, kızlar onun her zamanki aheste adımlarıyla yukarıya çıktığını ve hatta yeniden aşağıya indiğini görüyorlardı. Böyle zamanlarda hiç konuşmadan birbirlerine bakıyor ve çaresizlik içinde omuz silkiyorlardı.

Kimi zaman Siyah Salon'da onun gelmesini beklerken bir öğretmen ya da Bayan Ludlow karşılarına çıkarak onları lafa tutuyordu. Tam o sırada Bay Pulper geliyor, çantasındakileri Bayan Smith'e teslim ediyor ve onlara selam verdikten, hatta şen bir-iki sözle takıldıktan sonra çıkıp gidiyordu.

Kimileyin postacıyı yalnız başlarına yakalıyorlardı ama tam merhabalaşıp bir-iki laf edecekleri sırada ders zili çalıyor ya da onları başka yere çağırıyorlardı. Bay Pulper'i yalnız yakalayıp konuşmak ikisinde de bir saplantı olup çıkmıştı. Neredeyse geceleri rüyalarında Bay Pulper'i görmeye başlayacaklardı ki, Noel geldi.

Yılbaşı temsiline beş gün kaldığı için kostümlü provalar başlamıştı ve birinci sınıf talebeleri hummalı bir faaliyet içindeydiler. Bu yüzden Bayan Ludlow, okulu Noel eğlencesi için hazırlamak, eğlenceyi düzenleyip yönetmek görevini ikinci sınıf öğrencilerine vermişti. Öğleden sonra okul tatil edildi. Son sınıf kızları salonları pırnal meşeleriyle kâğıt şeritler, Japon fenerleriyle süsle-

yedursunlar, birinci sınıftaki kızlar bahçede gezerek, kartopu oynayarak piyano çalıp baş başa dedikodu ederek ya da sırtüstü yatıp kitap okuyarak dinleniyorlardı.

Mariana ile Hindley Bell öğle yemeğini Miss Bee'de yemişlerdi. İkindi kahvaltısından hemen sonra Miss Bee akşamki yemekte giyeceği gece elbisesini ütüleyerek kutuya koydu. Hep birlikte yola çıktılar. Kar dinmiş, hava gene açılmaya yüz tutmuştu.

Miss Bee, "Çok güzel bir Noel gecesi olacak," dedi. "Hem karlı hem mehtaplı."

Hindley Bell, "Umarım iyi eğleniriz," diye dilekte bulundu.

Mariana, "Acaba öğretmenlerden kim gelecek?" diye merak ediyordu.

Bu soruya hiçbiri karşılık vermedi. Çünkü karşılık verirlerse Gabriel Samson'dan söz açılacağını biliyorlardı ve Gabriel Samson'dan söz etmekten üçü de korkuyorlardı. Sözü hemen başka konulara çevirerek asfalta çıktıkları zaman, beş-on adım önlerinden Bay Pulper'in yürüdüğünü gördüler.

Miss Bee o saat, hiç düşünmeden, "Bay Pulper!" diye seslendi.

Bay Pulper döndü ve onları görünce değirmi yüzü sevinçten aydınlandı. "Merhaba kızlar! Mutlu Noeller size! Nasılsınız bakalım?"

Mariana, "İyiyiz, Bay Pulper," dedi. "Sen nasılsın bakalım?"

"Benim de bir şikâyetim yok, çok şükür." Postacı, Hindley Bell'e döndü: "Sen nasılsın, sarı kız? O gün ödümü kopardın benim. Hâlâ geliyor mu bayılma nöbetleri?"

Hindley Bell, "Hayır, hamdolsun son günlerde arkası kesildi," dedi.

Bay Pulper, "Sana New York'tan mektup da gelmez oldu artık," dedi.

Hindley Bell anlamlı anlamlı göz kırparak, "Ee, öyle oldu işte," diye mırıldandı.

Bu güzel gözlü kızın onu eşit bilerek böyle konuşması Bay Pulper'in koltuklarını kabartmış, zevkten başını adeta göğe erdirmişti. O da göz kırptı ve bilgiç bilgiç, "Demek ümidi kesti sonunda, öyle mi?" diye sordu.

Hindley Bell, "Öyle herhalde," diye yanıtladı.

Bay Pulper, "E, bu gece ne gibi eğlenceleriniz var, bakalım?" diye sordu.

Mariana ile Miss Bee kaygıyla birbirlerinin yüzüne baktılar. Okula iyice yaklaşmışlardı. Bir an önce konuya girmek gerekiyordu. Postacının sorusunu karşılıksız bıraktılar ve Hindley Bell'in de yanıt vermesine fırsat bırakmamak için hemen eyleme geçtiler. Mariana, "Postacılık çok zevkli bir iş olsa gerek, değil mi, Bay Pulper?" diye sordu.

Bay Pulper başını bir yana eğerek, "Eh, fena değildir," dedi. "Hele sizin okulun postacılığını yapmak doğrusu hoş oluyor."

Mariana, "Sen filozof bir adama benzersin, Bay Pulper," dedi. "Karakter incelemekten, insanlar üstüne eleştiriler yürütmekten hoşlanırsın sanırım, değil mi?"

Bay Pulper'in ağzı keyiften kulaklarına varıyordu. Üzerine önemli bir adam tavrı gelmişti. Başını bilgece sallayarak alçakgönüllülükle, "Eh, kendimce felsefe yapmaktan hoşlanırım hani," dedi.

Mariana dalgın dalgın, "Hiç postacılık yapmadım ama düşünebiliyorum," dedi. "İnsanlara gelen mektuplardan onların yaşamlarıyla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmak, kim bilir ne tatlı bir şeydir!"

Miss Bee, "Ama herkes bu işin altından kalkamaz," diye lafa karıştı. "Bunun için hayatı, insanları tanımak, sonra her şeyden çok Bay Pulper gibi filozof yaradılışlı olmak gerekir."

Mariana, "Doğru," diye onun sözünü onayladı. "Ama düşün, Miss Bee, ne derin ne zevkli bir şey! Dört köşeli kapalı zarflardan insanların yaşamlarının hikâyelerini, serüvenlerini okumaya çalışmak!.."

Bay Pulper onlar konuştukça ağzı kulaklarına vararak başını sallıyordu. Hindley Bell ise olup bitenlerden habersiz, arkadaşlarının postacıyla niçin uğraştıklarını anlamayarak kendi düşüncelerine dalmıştı. Miss Bee ile Mariana'nın son derece ağırdan almalarına, durup durup konuşmalarına karşın, mermer merdivenlere gelmişlerdi. Mariana gibi serinkanlı olmayan Miss Bee daha fazla dayanamayarak, "Hele kızların mektupları kim bilir nasıl ilginçtir, değil mi, Bay Pulper?" diye sordu. "Sizin gibi filozof bir adam gelip giden mektuplardan kim bilir kaç aşk macerası çıkarmıştır!"

Bay Pulper bilgiç bilgiç elini sallayarak, "Ludlow'da aşk macerası mı dedin, sürüsüne bereket!" diye yanıtladı. "Mektup yazıp almayanlar çok az." Sonra hazin hazin içini çekti. "Ama tek yönlü aşk maceraları doğrusu yürekler acısı oluyor."

Mariana ondan daha büyük bir üzgünlükle göğüs geçirdi: "Gerçekten öyle olur!"

Kapıya gelmişlerdi. Miss Bee hemen denize doğru dönerek, "Şu manzaranın şahaneliğine bak, Bay Pulper!" dedi. "İnsanın şair olacağı gelmiyor mu?"

Hindley Bell'in son derece içi sıkılmıştı. "Ben içeriye giriyorum," dedi.

Mariana hemencecik, "Haydi, gir," dedi. "Sonra üşürsün. Biz biraz manzarayı seyredeceğiz."

Hindley Bell onların bu haline şaşmış, hatta kendisini gönderip geride kaldıkları için biraz da gücenmişti. Hiç sesini çıkarmadan içeriye girdi. Miss Bee onun alınıp kırıldığını biliyordu ama bunları düşünecek zaman değildi. Hazır ele geçen Bay Pulper'i tenhada sıkıştırmışlarken,

ağzından laf almak gerekliydi. Manzara konusunu açtığı gibi, pat diye kapayarak gene önceki konuya döndü:

"Demek tek yönlü aşklar da var Ludlow'da?"

"Ne diyorsun, Bayan Karova! Örneğin şu Bayan Bell'e mektup yazan çocuğa eskiden beri öyle bir içim acır ki sormayın!"

Miss Bee içini çekti: "O zavallıya hepimiz acırız ama gönül bu! Hindley Bell onu sevmiyor, işte!"

Postacı büyük felsefe savuranların bilgiç tavrıyla, "Öyledir, gönlün kendince nedenleri vardır, demişler!" dedi. "Son sınıfta da bir kız var. Hani, Lelia Baker. Harika bir kız. Onun New York'ta bir sevgilisi var. Kız beş yazarsa, çocuk bir cevap veriyor!"

Mariana, "Vah, vah, vah!" diye yazıklandı. "O güzel kız ha?" Sonra, "Herhalde çoğu kızların sevgilisi New York'tadır, değil mi?" diye sordu.

Bay Pulper güldü: "Herkes öyle sanır ama değil. New York'ta sevgilisi olan, hatta New York'a sürekli olarak mektup yazan topu topu dört-beş kız var, koca okulda."

Miss Bee afacan, şımarık, sokulgan bir edayla, "Bizim sınıfta da var mı, Bay Pulper?" diye sordu.

Bay Pulper çapkın çapkın göz kırparak, "Var ya!" dedi.

Miss Bee aynı yaltaklıkla, "Kim?" diye sordu. "Kuzum, Bay Pulper söyleyiver!"

Bay Pulper, "Örneğin Lola," dedi.

"Lola'nın ailesi New York'ta. Sen beni kandıramazsın, Bay Pulper. Haydi, doğruyu söyle!"

Bay Pulper ağzı kulaklarına vararak, "Priscilla Smith," dedi.

Miss Bee, "Prissy ha!" diye hafifçe bağırdı.

Sonra, acaba duyan oldu mu diye çevresine bakındı. İçeriden telaşlı sesler geliyordu ama görünürlerde kimse yoktu. Miss Bee'nin kafasında bir şimşek çakmış gibi ol-

muştu. Mariana'ya baktı. Mariana da ona bakıyordu. İkisi de aynı şeyi düşünüyor olmalıydılar ki, konuşmadılar, sesleri çıkmadı. Ama Bay Pulper'in çenesi açılmıştı bir kez! Onların soru sormalarına gerek görmeden sözünü sürdürdü:

"Hem de zavallı kızın durumu kötü! Hani tek yönlü aşklardan konuşuyorduk ya, onunki de öyle galiba!"

Mariana tasayla, "Yok canım, nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Kız yazdıkça yazıyor, çocuk bir tek cevap bile vermiyor da ondan!"

"Ya, okul açıldığından beri devam ediyor mu bu macera?"

"Yok canım, iki aylık bir mesele!"

Miss Bee kalbi heyecanla çarparak, "Demek çocuk hiç cevap vermiyor ha! Zavallı Prissy!" dedi.

"Ya, zavallı kız! Ama son zamanlarda o da yazmıyor artık."

Mariana, "İyi ediyor," dedi. "Ben olsam eskiden beri yazmazdım. Ama Hindley Bell'in New York'taki âşığı gibi bunun da aklı başına sonradan gelmiş olmalı!"

Bay Pulper, "Evet ne rastlantı ya, ikisi de mektup yazmaktan aynı zamanda vazgeçtiler!" dedi. "Zaten yazdıkları zaman da çok tuhaf olurdu. Bayan Prissy New York'a mektup yazardı, ona cevap gelecek yerde Bayan Bell'e mektup gelirdi."

Mariana ile Miss Bee birbirlerine baktılar. Artık ikisinin de hiç şüphesi kalmamıştı.

Miss Bee, "Kim bilir, bu Prissy'nin yazdığı adam, acaba parlak bir şey mi?" diye sordu.

Bay Pulper göz kırptı: "Yoo, küçükhanım! Benim ağzımdan laf alınmaz. Bunlar meslek sırrıdır! Kimseye söylenmez." Sonra içeriye girmek üzere kapıyı açtı. Dışarıya bir ışık çizgisi taştı.

Mariana, "Hakkın var, Bay Pulper," dedi. "Böyle şeyler kimseye söylenmez!"

Miss Bee postacının şişman omzunu okşadı: "Yaman adamsın, Bay Pulper. Ağzından hiç laf alınmıyor!"

Bay Pulper gururla göğsünü şişirdi ve üçü birlikte içeriye girdiler. Son sınıftan birkaç kız, Siyah Salon'un tavanına boydan boya Japon feneri asmakla meşguldüler. Bu sırada birinci sınıftan Madelene adında bir kız da aynaları parlatıyordu.

Mariana, "Prissy'yi gördün mü Madelene?" diye sordu.

"Valla görmedim ama galiba sizin kızların hepsi yatakhanedeler."

Mariana ile Miss Bee gene bakışarak güldüler.

Miss Bee, "Prissy!" dedi. "Prissy! Bunu önceden akıl etmeliydik!"

Koridorun köşesini dönünceye kadar kol kola, ağır ağır ilerlediler. Sonra el ele koştular ve yan kapılardan birinden dışarıya çıkarak doğru yatakhane binasının yolunu tuttular.

Kızlar salonda birikmişlerdi. Hindley Bell piyanonun başındaydı. Shirley gene durup durup bale figürleri yapıyordu. Kızlardan bazıları akşamki parti için hazırlanıyorlardı. Kimi ufak tefek dikiş kimi tırnak yapmak kimileri de kaş almak ve saç sarmakla meşguldüler. İşsizler divanlarda, koltuklarda, kanepelerde sere serpe oturuyor, uzanıyor, yatıyorlardı; çene çalarak, hayal kurarak, kitap okuyarak.

Prissy şöminenin başındaydı. İç gömleği olduğu anlaşılan uzun bir çamaşırın eteklerini dikmekteydi. Bir yandan da konuşuyordu. Etrafında halka olmuş onu dinleyen bir kız çemberi vardı. Uzakta kalanlar bile onun dediklerine kulak misafiri oluyor ve ara sıra lafa karışıyorlardı.

"Sen istediğin kadar inanmayabilirsin, Ingrid ama karılarından böyle şey isteyen erkekler çoktur!" Sonra

Prissy sesini zevkle alçaltarak ekledi: "Hatta benim çok iyi, evli bir arkadaşım vardı, o kendisi anlatırdı. Kocasının ısrarı karşısında dayanamayıp kabul etmek zorunda kalırmış, yalnız önceden adamın tertemiz yıkanmasını şart koşarmış."

Ağırbaşlı, romantik bir kız olan Ingrid, "Bu durumda yıkanmakla temizlik olur mu?" diye söylendi.

Prissy, "Sen bu düşünceyle evlenirsen çok çekersin, şekerim," diye kıs kıs güldü. "Evliliğin, yani cinselliğin tüm işlevlerinin pis olduğunu bilmiyor musun?"

Ingrid kendi sözlerinde direnerek, "Bu senin anlattığın şey anormaldir, sapkınlıktır!" dedi.

Prissy bacaklarını ateşe doğru uzatıp başını arkaya atarak gerindi. Sonra ellerini göğüslerinin yanlarından ve kalçalarının üzerinden geçirerek, "Zevkte normallik, anormallik ayırt edilemez," dedi.

Doğrulunca gözleri, kapının yanında oturan, geldiğinden haberi olmadığı Mariana'nın gözleriyle karşılaştı. Bu güzel gözlerde okuduğu fakat anlayamadığı bir ifade onu ürküttü. Mariana'nın bu gibi konulardan hoşlanmadığını bilirdi. Kendini savunmak için o saat saldırıya geçti: "Sen ne düşünüyorsun bu konuda Mariana?"

Mariana gözlerini ondan ayırmayarak, "Ben normal ve anormal zevklerin ayırt edilebileceği kanısındayım," diye karşılık verdi.

Miss Bee, "Ben de öyle!" diye ekledi.

Prissy zoraki bir gülüşle, "Sen de mi oradaydın, biricik Miss Bee," dedi. "Nereden çıktınız siz öyle?"

Barbara, "Sesinizi kesin de keyfimizi bozmayın," diye yeni gelenlere çıkıştı. "Ne güzel konuşuyorduk!"

Mariana, "Buyurun, konuşun," dedi. "Size engel olan yok!"

Sonra piyanonun başına, Hindley Bell'in yanına gitti. Miss Bee hâlâ oturduğu yerden Prissy'ye bakıyordu. O da

Mariana gibi yaradılıştan temiz ve vakur, kendi kendine karşı bile resmî olan bir kızdı. Onun için bütün pis ve çirkin yaradılışlara karşı nefretten çok dehşet duyardı. Prissy şimdiye kadar onun tanıdığın en pis ve çirkin karakterli kızdı ve o mektupları gerçekten o yazmışsa –ki ne Miss Bee ne de Mariana bundan asla şüphe etmiyorlardı– çok sapık, akıl ve ruhça dengesiz bir kız olması gerekirdi.

Miss Bee piyano başında oturan Hindley Bell'e baktı. Hindley Bell'in duru ve saf beyaz yüzü, profilden eski Yunan paralarının üzerindeki kabartmaları andırıyor ve sarı saçları omuzlarına ışık saçıyordu. Dünyada kimseye zararı olmayan bu kızdan Prissy ne istemişti?

Prissy giysisini alıp yerinden kalkarak, "Artık lafın tadı kalmadı," diye mırıldandı.

Barbara, "Ukalalığınızla her şeyi bozdunuz!" diye çıkıştı.

Mariana sırtüstü uzanarak, "Benim ses çıkardığım yoktu, fikrimi Prissy sordu," dedi. Sonra dışarıya çıkmak üzere olan Prissy'nin arkasından alaylı alaylı seslendi: "Hayrola, Prissy? Mektup yazmaya mı yoksa?"

Prissy'nin kapının tokmağını çevirmek üzere uzanan eli havada kaldı. Genç kız ağır ağır Mariana'dan yana döndü ve onun güzel gözlerine, kendi çekik gözlerinde korkuya benzer bir ifadeyle baktı:

"Ne demek istiyorsun?"

Mariana omuz silkerek öbür yana döndü: "Hiçbir şey demek istemiyorum. Laf olsun diye sordum."

Prissy öfkeden solarak dışarıya çıktı, kapıyı çarparak kapadı.

Miss Bee, "Şu Prissy'yle nedense hiç geçinemezsin, Mariana," diye mırıldandı.

Mariana, "Ben onun kötülüğünü yalnızca laflarında sanıyordum," dedi.

Irene hemencecik, "Oysa?" diye sordu.

Mariana, "Prissy kalbinin ve ruhunun en derin köşesine kadar kötü olan bir kızmış, meğer," dedi. "Kötü ve isterik."

Irene hafifçe kızararak, "Dikkat et, Mariana, çok ileriye gidiyorsun," diye söylendi.

Miss Bee, "Asıl sen dikkat et, Irene," diye lafa karıştı. "Prissy'yle arkadaşlığa devam edersen halin kötü olur. Vaktin varken kendini kolla, yoksa pişman olursun!"

Irene şimdi kıpkırmızı kesilmişti: "Sizde hiç utanmak yok mu?" diye bağırdı. "Beni ve arkadaşımı neyle suçladığınızın farkında mısınız?"

Bütün salon susmuş onları dinliyordu.

Mariana, "Miss Bee'yi yanlış anladın, Irene," dedi. "O senin düşündüğün şeyi söylemek istememişti."

"Ya ne demek istemişti?"

Miss Bee, "Ne söyledimse onu!" diye karşılık verdi. "Prissy kötü bir insan. Aklı başında olan bir kız onunla arkadaşlık edemez!"

Irene hışımla ayağa kalktı, "Burada oturup da sizin böyle konuşmalarınızı dinleyemem!" dedi. "Gidip Prissy'ye de bütün söylediklerinizi anlatacağım."

Mariana, "İstediğini söyleyebilirsin," dedi. "İstersen biz de beraber gelelim de kendimiz söyleyelim."

Irene onlara öfkeden köpürerek baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama öylesine kızgındı ki, hiçbir şey söyleyemedi. Şöyle bir yutkundu, sonra o da kapıyı çarparak dışarıya çıktı.

Mariana ile Miss Bee ayaktaydılar. Hindley Bell piyanonun başından kalktı ve bir birine, bir öbürüne şaşkın şaşkın bakarak, "Bugün size ne oluyor, kuzum?" diye sordu. "Bir haller var üzerinizde."

Miss Bee, "Prissy'yle paylaşacak kozumuz var," dedi.

Etraftan, "Neymiş o?", "Nedir kavganız?", "Anlatsanıza?" diye sesler yükseldi.

İki kız onlara karşılık vermediler.

Miss Bee, "Düşüncen iyiydi Mariana," dedi. "Gidip söyleyeceklerimizi Prissy'ye kendimiz söyleyelim."

Kapıya doğru yürüdüler, Hindley Bell de peşlerinden gelerek Miss Bee'nin kolunu tuttu. Kaşları kaygıyla çatılmıştı.

"Ne oluyor, Miss Bee?" diye sordu. "Bir saat önce bir şeyciğiniz yoktu. Nedir bu haliniz?"

Miss Bee onun elini kolundan alıp çekerek, "Sonra anlatırım Hindley Bell, şimdi bizi rahat bırak," dedi.

Hindley Bell'le birlikte başka birkaç kız da yerlerinden kalkıp kapıya toplanmışlardı. Gözleri meraktan parlıyor ve onların peşlerinden gelmeye niyetli oldukları yüzlerinden okunuyordu.

Mariana, Miss Bee'yi kolundan çekerek onlara döndü: "Biz Prissy'yle özel konuşacağız. Birazdan Irene'yi de yanınıza göndeririz. Sakın yerinizden kımıldamayın. Peşimizden gelip anahtar deliğinden filan dinlemeye kalkışırsanız vay halinize!"

Kapıyı arkalarından kapayıp dışarıya çıktılar.

Mariana, "O dişi şeytanla uğraşmak kolay olmayacak," dedi.

"Sorma, bu işten nefret ediyorum!"

"Anladı mı dersin?"

"Meseleyi bildiğimizi kestirmediyse bile sanırım kuşkulandı. Yüzü birden nasıl döndü, görmedin mi?"

"Gördüm. Ya Rabbi ne korkunç yaratık! Artık insan demeye dilim varmıyor!"

"Tımarhanelik olmalı!"

"Yüzde yüz. Ama bu işi neden yaptı, dersin?"

"Anlarız sanıyorum."

Prissy'nin odasına gelmişlerdi. Miss Bee kapıya vurdu, sonra cevap beklemeden tokmağı çevirip içeriye girdi.

Prissy yarı çıplak durumda tuvalet aynasının önüne

oturmuştu. Irene de onun arkasında ayakta duruyordu. Heyecanlı bir konuşma sırasında rahatsız edilmiş oldukları hallerinden anlaşılıyordu.

Miss Bee kapıyı açık tutarak, "Senden bir ricamız var, Irene," dedi. "Ne olur dışarıya çık. Biz Prissy'yle biraz özel konuşacağız."

Prissy, "Sizi odama davet eden olmadı," dedi. "Sizinle konuşmak istemiyorum. Lütfen siz dışarıya çıkın!"

Mariana, "İsteyip istemediğini sana sormadık!" diye onu tersledi. "İstesen de istemesen de dinlemek zorundasın." Sonra kesin bir tavırla Irene'ye döndü. "Bizi rahat bırakırsan memnun oluruz, Irene,"

Irene bir onlara, bir de Prissy'ye bakıyordu. Arkadaşının somurtkan yüzündeki yenilgiyi okuyunca, "Sen ne biçim kızsın, Prissy?" diye ona çıkıştı. "Kovsana şu terbiyesizleri odandan!"

Mariana bir-iki adım ilerleyerek onun tam önünde durdu:

"Dışarıya çık, Irene."

Irene gene bir ona, bir de Prissy'ye baktı. Kendisinden zayıfları ezmekte birinci olan Prissy, kendinden baskın çıkan birisinin karşısında hakkını bile savunamayacak kadar korkak ve zayıftı. Çaresizlik belirten bir el işaretiyle bezgin bezgin, "Çık, Irene," dedi.

Irene, Mariana ile Miss Bee'ye son bir öfkeli bakış fırlatarak dışarıya çıktı. Miss Bee onun arkasından, "Sakın bizi kapıdan filan dinlemeye kalkışayım deme ha!" diye seslendi. "Salona ya da odana git. Yoksa seni kapı önünde bulursak halin duman olur!"

Irene hiç karşılık vermeden ilerledi. Miss Bee, köşeyi dönünceye kadar onun arkasından baktı. Sonra kapıyı kapadı ve Prissy'ye döndü.

Prissy ortalıkta önemli bir şeyler döndüğünü anlamış, pek olası görmese de mektup olayının ortaya çıktı-

ğını sezmiş olmalıydı. İnce, dar yüzü soluktu ve siyah gözleri, dört yanlarının sarılmış olduğunu anlayıp da dışarıya çıkacak yol bulamayan iki kara böcek gibi fıldır fıldır dönüyordu. Gene de gülümseyerek, "Nedir bu numaralar?" diye sordu. "Polis filmi mi çeviriyoruz?"

Mariana onun başına dikilmiş duruyordu. Hiç istifini bozmadan, "Onun gibi bir şey," dedi. "Bir suçlu arıyorduk. Bazı ipuçlarını izleyerek sonunda seni ele geçirdik."

"Ya! Demek aradığınız suçlu benmişim."

Miss Bee, "Ta kendisi," dedi. "Yalnız bizim haberimiz yokmuş."

Prissy, "Doğrusu benim de haberim yok," diye omuz silkti ama rengi gitgide kül gibi oluyordu.

Mariana, "Haberin olmaz olur mu, şimdi bizi kandırmaya çalışma," diye söylendi.

"Canım, madem bir iddianız var, söyleyin, neymiş işlediğim suç?"

Miss Bee, "Hindley Bell'e o ahlaksız ve korkunç mektupları yazmak!" diye yanıtladı.

Prissy yay gibi yerinden fırlayarak haykırdı: "İspat edin!"

Mariana serinkanlılıkla onu kolundan tutarak yerine oturttu: "Otur yerine, Prissy. Sen kendin ispat ettin artık!"

"Neyi?"

"O mektupları yazdığını!"

"Ben böyle bir şey demedim."

"Sen yazmamış olsaydın mektuplardan haberin olmazdı ve hiç değilse, 'Hangi mektuplar?' diye sorardın."

Prissy yaptığı büyük gafı anlayarak başını önüne eğdi ve, "Alçaklar, beni tuzağa düşürdünüz!" diye mırıldandı.

Miss Bee, "Üzülme, Prissy," dedi. "Sen bize yeni bir şey öğretmiş değilsin. Biz bu işi senin yaptığını önceden de biliyorduk."

"Nereden biliyordunuz?"

"Orası seni ilgilendirmez, öğrendik işte! Şimdi soru soracak olan sen değilsin, biziz."

"İstediğinizce sorun, ağzımdan tek laf bile alamazsınız." Mariana, "Orasını görüşürüz," dedi. "Şimdi sen söyle bakalım, ne diye yazdın o mektupları?"

Prissy, "Cevap vermem, dedim ya size!" diyerek fırçayı eline aldı ve saçlarını fırçalamaya başladı.

Mariana gene istifini bozmadan uzanıp fırçayı onun elinden aldı ve yatağın üzerine attı. Aynı serinkanlılıkla, "Mektupları neden yazdın?" diye sordu.

Güç ve serinkanlılık karşısında hemen sinen Prissy, şimdi somurtarak, "Keyfim istedi de ondan," diye yanıtladı.

"Neden yazdın?"

"Söylüyorum size, canım istedi de ondan!"

Miss Bee, "Sana hiçbir zararı olmayan bir kızı üzmeyi canın neden istedi?" diye çıkıştı. "Hindley Bell'e ne düşmanlığın var?"

"Hiçbir düşmanlığım yok. Onu üzmek de istemem. Yalnız biraz şaka yapayım, dedim. Üzüldüğünü bilseydim yapmazdım!"

"Üzüldüğünü bilmiyor muydun yani? Hocalardan Madam'a varıncaya dek herkes farkına vardı, doktorlar seferber edildi de bir sen mi anlayamadın?"

Prissy gözlerini kaydırıp yere bakarak, "O şaka mektuplar yüzünden sararıp solduğunu ne bileydim?" diye mırıldandı. "Başka üzüntüsü yüzünden sanıyordum!"

"Ne üzüntüsü?"

Prissy gözlerini yerden ayırmayarak, "Siz bilmiyor muydunuz?" dedi. "Ben ilk baştan biliyordum. Hindley Bell, Gabriel Samson'u seviyor!"

Mariana ile Miss Bee bir ağızdan, "Nereden biliyorsun?" diye sordular.

Prissy gözlerini kaldırdı ve son derece masum bir yüzle onlara bakarak, "Kendisi söylemişti!" dedi.

Miss Bee kendini tutamayarak Prissy'nin yakasına yapıştı:

"Yalan! Yalan söylüyorsun!"

Mariana onun kolunu tutarak çekti: "Sakin ol, Miss Bee. Prissy, sen de bizi aldatmaya çalışmaktan vazgeç. Karşında çocuk yok senin! Nereden biliyordun Hindley Bell'in Gabriel Samson'u sevdiğini?"

Prissy, "Anladım," dedi. "Sizin anlamayışınıza şaşarım. Her halinden belliydi!"

"Ne zaman anladın?"

"Seninle Gabriel Samson hakkında bahse tutuştuğumuz gün. Bahse girmemize engel olmak için elinden geleni yaptı. Sonra sizler gittikten sonra da piyano başında hazin hazin parçalar çaldı durdu. Ona, 'Sen Gabriel Samson'u seviyorsun,' dedim. İnkâr etti ama ağlamaya başladı. Sevmeyen insan öyle mi yapar?"

"Demek ondan sonra bu parlak fikir aklına geldi?"

Durumun ağırlığı karşısında Prissy artık yalan söylemekten vazgeçmiş, sorulara doğru dürüst karşılık vermeyi daha uygun bulmuş olacak ki hiç çekinmeden, "Evet," dedi. "Budala kızla biraz alay edecektim. Hepsi bu..."

"Böyle bir şeyin onu nasıl üzeceğini kestirebiliyordun, elbette."

"Elbette."

"Öyleyse niçin yaptın?"

Prissy şimdi işi doğrudan arsızlığa vurmuştu. Kaşlarını kaldırarak, "Siz bilmez misiniz, ben insanı üzmekten hoşlanırım," diye mırıldandı.

Miss Bee ile Mariana dehşet ve tiksinti içinde ona bakıyorlardı.

Mariana, "İnsanları üzmek için daha terbiyeli bir yol bulamadın mı?" diye sordu.

Prissy karşılık vermedi. Ayağa kalktı ve, "Yemek saati geliyor; izin verirseniz giyineyim," dedi. İki kıza yan

yan bakarak güldü. "Siz yabancı sayılmazsınız, değil mi? Sizden çekinmemin gereği yok." Ve vücuduna, koltuklarının altından peştemal gibi sardığı ince çarşafı hiç istifini bozmadan çözdü. Çarşaf bir hışırtıyla çıplak teninin üzerinden kayarak yere yığıldı.

Onun böyle bir şey yapacağını ve çırılçıplak olacağını hiç ummayan iki arkadaş neye uğradıklarını şaşırmıştı. Prissy'yi bir an karşılarında anadan doğma gördüler. Sonra kendilerini toplayarak hemen başlarını çevirdiler. Onların bu tutumundan pek hoşlananan Prissy kahkahalarla gülerek, "Amma utangaç çocuklarsınız ha!" dedi. "Bunda çekinecek ne var? Sizin vücudunuz başka türlü mü sanki?"

Sonra aynanın önünde kıvrılıp bükülerek biçimli, esmer vücudunu uzun uzun seyretti. Bir yandan da sivri, kırmızı tırnaklı elleriyle kendi kalçalarını ve belini sıvazlıyordu. Karşısındakileri düşürdüğü güç durumdan ve onların kendisine bakamamalarından hemencecik yararlanarak, "Hindley Bell'e birkaç tane şaka yollu mektup yazmışsam ne olmuş sanki?" dedi. "Çok üzüldüğünü anladığım zaman yazmaktan vazgeçtim. Hindley Bell'e ders olsun da öyle kendi yüzüne bakmayan erkekler için üzülmesin!"

Loş ışıklı odada, aynanın karşısında kendi çırılçıplak vücudunu seyrederken böyle konuşmasında öteki iki kızı dehşete düşüren, son derece sapık bir şey vardı. Mektupları okurken duydukları ürperti ve baş dönmesi, Mariana ile Miss Bee'yi yeniden sardı. Bu karşılarındaki, onların tanıdığı Prissy değildi. Onlar Prissy'yi dedikoducu ve erkek düşkünü, hain ve terbiyesiz bir kız olarak tanırlardı. Oysa bu Prissy, aynanın karşısında kendi çıplak kalçalarını okşayan bu kız, o insanı allak bullak edici mektupları yazmış olan, tanımadıkları ve anlayamadıkları, yalnızca dehşet ve nefretle sezinledikleri bambaşka, korkunç bir şeydi.

Olayın uzamasına dayanamayan Miss Bee, "Hemen pılını pırtını toplayıp Ludlow'dan gideceksin, Prissy," dedi.

Prissy bir kahkaha daha attı ve salına salına gelerek tam önlerinde durdu.

"O söylediğini bir daha tekrarlasana, Miss Bee!"

Mariana, "Önce sırtına bir şey giy de adama benze, ondan sonra konuşalım," dedi.

"Ne o, Mariana? Vücudumu beğenmedin mi? Göğüslerim belki sizinkiler kadar pembe değildir ama..."

Mariana, "Sırtına bir şey giy," dedi gene.

Prissy çıplak omuzlarını silkerek, "Ah, şu yapmacık çekingenliğiniz yok mu!" dedi. Ama uzandı ve önce bir sutyen, sonra da tuvalet gömleğini giydi. Gene aynanın başına geçti ve yüzünü pudralamaya başlayarak, "İşte giyindim," dedi.

Miss Bee, "Temsil sona erer ermez hiç kimseye bir şey söylemeden, Ludlow'dan ayrılmanı istiyorum," diye yineledi. Sonra tiksintiyle, "Hem buradan ayrılmak senin için de iyi olur. Uzun zaman erkek yüzü görmemek, erkeksiz yaşamak başına vuruyor galiba!" diye eklemekten kendini alamadı.

Prissy yüzündeki fazlalık pudraları bir fırçayla alarak, "A, canım, insan erkek olmadan da durumu idare edebilir. Bunu benim kadar siz de bilirsiniz. Benim için üzülmeniz çok yersiz!" diye söylendi.

Miss Bee utanç ve öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Mariana onun kolunu eliyle tutarak araya girdi: "Laf değiştirme, Prissy. Bu mektup olayından sonra Ludlow'da duramayacağını sen de biliyorsun."

"Bu sizi ilgilendirmez. Hem ben mektupları Hindley Bell'e yazdım. Size ne oluyor?"

"Biz Hindley Bell'in arkadaşlarıyız. Onun bir şeyden haberi yok. Bu olayı bizden başka bilen yok. Hindley Bell'e yaptığını bir başkasına yapmana izin veremeyiz."

Prissy dudaklarını boyamak için aldığı ruju yerine koyarak onlara döndü: "Yüksekten atıyorsun, Mariana! İzin vermezlermiş! Siz kim oluyorsunuz da bu işlere burnunuzu sokuyorsunuz sanki? Sizin elinizden ne gelir ki?"

Miss Bee, "Çok şey," diye karşılık verdi. "Unutma ki mektupların elimizde."

Prissy birden sapsarı kesildi: "Saklamış mı o mektupları?"

"Birini bile atmamış."

Prissy kuruyan dudaklarını diliyle ıslatarak çatlak bir sesle, "Ne yapacaksınız?" diye fısıldadı.

Mariana, "Sessiz sedasız Ludlow'dan çeker gidersen bir şey yapmayacağız. Ama gitmezsen mektupları dosdoğru Madam'a göstereceğiz," dedi.

"Benim yazdığımı ispat edemezsiniz ki!"

"Sen bizi hâlâ tanımıyorsun. Biz yapacağız, dediğimiz şeyi yaparız."

Prissy bir an dudaklarını yalayarak öylece durdu. Miss Bee ile Mariana bakıştılar. İkisi de kalplerinde zafer kazanmanın tatlı çarpıntısını duyuyorlardı.

Sonra Prissy birden gene aynaya doğru döndü ve, "Yapın bakalım!" dedi.

Miss Bee ile Mariana bir ağızdan, "Yapalım mı?" diye sordular.

"Yapın dedim ya!"

İki kız gene bakıştılar. Şimdi kaşları kaygıyla çatılmıştı.

Miss Bee, "Rezil olmaktan korkmuyor musun?" diye sordu.

Prissy, "Hayır," diye yanıtladı. "Çünkü sizi rezil etmek de benim elimde!" Sonra Mariana ile Miss Bee'nin soru sorar gibi yüzüne baktıklarını görünce bir kahkaha attı. Altdudağını boyamış, üst dudağını boyamamıştı. Bu onun yüzüne öyle tuhaf, öylesine dengesiz bir ifade veriyordu ki, iki kız onun attığı kahkahayı duyunca ellerinde olma-

dan ürperdiler. Prissy hâlâ gülerek sözünü sürdürdü: "Beni kıskıvrak bağladığınızı sanıyorsunuz, değil mi? Kendinizden emindiniz. Beni bir kukla gibi parmağınızın üzerinde oynatacaktınız. Oysa işler sizin bildiğiniz gibi değil, hanımlar. Ben sizin elinizdeysem, siz de benim elimdesiniz."

Mariana ile Miss Bee gene bir ağızdan, "Nasıl?" diye sordular.

"Birlikte yaptığımız o bahis anlaşmasını unuttunuz mu? Onun bir kopyası hâlâ benim elimde duruyor. Altında ikinizin de imzası var. Ya ben onu Madam'a gösterirsem sizin haliniz nice olur?"

Mariana ile Miss Bee başlarını eğdiler. Bu umulmadık darbe onları büyük bir üzüntüye ve düş kırıklığına uğratmıştı.

Sonra Miss Bee zayıf bir savunma yaptığını kendi de bile bile, "Onu Madam'a gösterirsen kendin de kötü duruma düşmüş olursun," dedi.

Prissy omuz silkti: "Zararı yok. Ben nasılsa rezil olacağım. Sonra beş kez daha rezil olsam vız gelir!"

Miss Bee gibi boş yere çırpınmayıp yenilgiyi hemen kabul eden Mariana ayağa kalktı. Prissy'nin gözlerinin içine bakarak, "Zırdeli ve küstahsın ama şunu itiraf etmek gerek ki, akıllı kızsın, Prissy," dedi.

Prissy bu övgüyü başını biraz eğerek kabul etti: "Sen de çok güzel kızsın, Mariana. Bu gece göğsünü bağrını aç da Gabriel Samson'un başını döndür bari!"

Mariana ilk olarak serinkanlılığını yitirme belirtileri göstererek, "Sen ona karışma!" diye söylendi.

Prissy yapmacık bir uysallıkla, "Peki, güzel Mariana," dedi. "Seni üzmeyi hiç istemem, bilirsin."

Sonra Miss Bee'ye döndü: "Bu işi çekip çevirmek Virginia'daki çiftlikleri yönetmek kadar kolay olmadı, ha, Miss Karova?"

Miss Bee ile Mariana hiç seslerini çıkarmadan dışarıya çıktılar. Koridorda hiçbir şey söylemeden birbirlerinin yüzüne baktılar ve konuşmadan yollarına devam ettiler. Kızların çoğunluğu odalarına gelip hazırlanmaya başlamışlardı.

Mariana, "Elbiseni benim odaya bırakmıştık," dedi. "Gel de birlikte giyinelim."

Miss Bee, "Hindley Bell..." diye söze başladı ama Mariana onun sözünü kesti:

"Bırak şimdi, Hindely Bell'i, o bizi hâlâ Prissy'nin yanında sanıyor. Konuşalım biraz!"

Giyecekleri elbiseleri çıkararak yatağın üzerine sermişlerdi. İncecik belleri, bol etekleri ve açık yakalarıyla son derece büyüleyici ve çekici duran elbiseleri görünce hiçbir sevinç ve heyecan duymadılar. Miss Bee kendini bezginlikle bir koltuğa attı.

Mariana, "Hiç gecikmeden hazırlanmaya başlayalım, Miss Bee," dedi. "Bir yandan da konuşalım. Vaktimiz az."

Biraz önce Prissy'nin çıplak halinden duydukları utanç içlerinde öyle yer etmişti ki, birbirlerinden adeta gizlenerek soyundular ve ancak gece elbiselerinin iç gömleğini sırtlarına geçirdikleri zaman karşı karşıya geçip yüz yüze baktılar.

Mariana, "Yenildik!" dedi.

Miss Bee, "Allah kahretsin!" diye ekledi.

Mariana aynanın karşısında boyanmaya başladı. Miss Bee de bir tabureye oturarak ağır ağır saçlarını çözdü ve fırçalamaya koyuldu.

"Gene de pek öyle üzülmeye gelmez," dedi. "Hınzırın gözünü adamakıllı korkuttuk! Bir daha böyle bir şeyler yapmaya kalkışmaz sanırım."

"Tetik davranırız artık. Eline düşmemeye çalışırız."

Bir süre hiç konuşmadılar. Sonra Miss Bee kendi kendine konuşur gibi, "Ama neden?" dedi. "Böyle bir şeyi

neden yapsın? Sırf alay etmek, üzmek için yapılacak bir şey mi bu?"

Mariana, "Sen kendine göre düşünürsen değil, elbette," diye karşılık verdi. "Ama onun ahlaksız ve dengesiz bir kız olduğunu düşünsene!"

"Ne de olsa, böylesine iğrenç ve korkunç..."

"Kızın bütün düşünceleri iğrenç zaten! Sonra erkek ve şehvet onda bir saplantı olup çıkmış. Böyle ruhça ve akılca dengesiz kimselerin yaptığı şeylere biz akıl erdiremeyiz. Anlayabilmek için ruh doktoru olmak gerek!"

Miss Bee saçlarını örmeye başlayarak içini çekti: "Doğru!"

Aynada onu gören Mariana dönüp baktı: "Saçlarını örüyorsun ha?"

"Evet. Başıma dolayacağım."

"Güzel. Ben de tepeme toplayacağım."

Gene bir süre konuşmadılar. Süslenmek ve güzelleşmek işi, bir sanatçının önce sevmeyip de ortaya çıktıkça ısınmaya başladığı bir yapıt gibi, onları gitgide sarıyordu. Miss Bee dudaklarını da boyayıp aynanın karşısından kalkarken, kapı açıldı ve pembe tüller içinde Hindley Bell içeriye daldı.

"Nerelerdesiniz, siz kuzum? Niçin bana seslenmediniz, öyle merak ettim ki!"

Mariana, "Merak edilecek ne var, canım?" diye gülümsedi.

Hindley Bell ona hiç cevap vermeyerek, "Size neler oluyor bugün kuzum?" diye bağırdı. Ağlamak üzere olan bir çocuk gibi altdudağı titriyordu. "Hep baş başa fiskos ediyorsunuz. Sonra hep beni tek başıma bırakıyorsunuz. Neden gittiniz Prissy'nin odasına? Kavga mı ettiniz?"

Miss Bee, "Hayır, canım," dedi. "Mariana aleyhine ileri geri laf etmiş de biraz haddini bildirmeye gittik!"

Hindley Bell hâlâ öfkeyle soluyordu. "Haydi, siz de çabuk giyinin artık," dedi.

Miss Bee ile Mariana başlarını ve dudaklarının boyasını bozmamaya çalışarak elbiselerini giydiler. İkisinin tuvaleti de Hindley Bell'inki gibi beli sıkı, eteği geniş dans elbiseleriydi. Mariana'nınki uçuk mavi, kendinden çiçekli, parlak bir kumaştan yapılmıştı. Nefis beyaz omuzlarını tamamen çıplak bırakıyordu. Ama kolları uzundu. Bedeni küçük, kalkık göğüslerinin biçimini belli edecek şekilde dar ve beli sımsıkıydı. Etek, parlak çiniden dökülmüşçesine kıvrımlar yapıyor ve Mariana'yı büsbütün heykele benzetiyordu. Mariana mücevher kutusundan deniz kabuğu şeklindeki küpelerini çıkarıp taktı ve göğsüne platin bir zincirle aynı örnek bir kolye astı. Saçlarını güzel, beyaz elleriyle son olarak bir düzeltti, biraz koku sürdü, sonra aynanın başından ayrıldı. Hazırlığı tamamdı.

Miss Bee de kulaklarına küçük siyah küpeler ve boynuna iri siyah bir taş taktıktan sonra aynanın başından çekildi. Hindley Bell hayran hayran bir birine, bir de öbürüne bakıyordu.

"Harikuladesiniz!" dedi. "İkiniz de şahesersiniz!" Sonra Miss Bee'ye döndü. "Ben senin bu elbiseni bilmiyordum."

Miss Bee dantel gibi işlenmiş açık sarı renkteki tuvaletinin kabarık eteklerini okşadı: "Yeni getirttim!"

Onun da omuzları ve göğsü oldukça çıplaktı ama ellerinde ufacık siyah eldivenler vardı.

Dışarıdan kızlar, "Gelen var mı?" diye bağırıyorlardı.

Üçü birden dışarıya çıktılar. Koridorda kızlar birikmiş bekleşiyorlardı.

"Bir dakika bekleyin!" diye bir ses duyuldu.

Birkaç kişi itiraz ettiyse de beklediler. Sonunda ağır kanlı Nadine de odasından çıktı.

"Beklettim çocuklar," dedi. "Saçım bir türlü olmadı da!"

Kızlar biraz önce cıvıl cıvıl olan yatakhane binasını loş, sessiz ve tenha bırakarak dışarıya çıktılar. Yolda karlara sürünmesin diye eteklerini kaldırarak ve uzun ökçeli, zarif, parlak pabuçlarıyla kuşlar gibi seke seke yürüyorlardı.

Ana binadan ışık ve ses taşıyordu. Davetliler, öğretmen ve öğrenciler Siyah Salon'a toplanmışlardı. Siyah dantel tuvaletinin üzerine takmış olduğu nefis elmas gerdanlığı ve sallanpalı elmas küpeleriyle Bayan Ludlow hemen göze çarpıyordu. Kadife perdeler açılıp da birinci sınıf öğrencileri bir gökkuşağı gibi rengârenk içeriye süzülünce, "Hoş geldiniz, güzel hanımlar!" diye gülümsedi.

Kızları güzel görmekten her zaman büyük bir haz duyar, bu güzellik kendi eseriymiş gibi koltukları kabarırdı. Beş-on dakika kızları davetlilere tanıtmakla geçti. Davetliler, Bay Sherwood'un yönetmenlik yaptığı erkek tiyatro okulunun öğrencileri, yani oyunda rolü olan gençlerin arkadaşlarıyla, Madam'ın yakın dostu olan birkaç tanınmış artist ve yönetmenden ibaretti. Tanıtma töreni bittikten sonra hepsi birden aşağıya, yemek salonlarına indiler ve Noel gecesi başlamış oldu.

Bir eğlenti, ancak konuklarda daha ilk baştan, "eğleneceğiz" izlenimi bırakırsa başarılı olur. Bu Noel gecesinde de Madam Ludlow, her zamanki gibi, çağrılıları kapıdan karşılayarak saran bir neşe ve mutluluk havası yaratmayı başarmıştı. Cicili bicili Japon fenerleriyle yeşilli beyazlı pırnal dalları ve de bunların arasında ve altında, gülüp eğlenmeye, mutlu olmaya hazır rengârenk kızlar...

Ufacık kadehlerle şampanya sunulmuştu. Kadehlerin bu kadar küçük olması yemeğin bir okulda verilmesi ve öğrenci kızların da sofrada bulunması yüzündendi.

Ama, ne de olsa şampanya şampanyadır! Nutuklar çekildi, sözler söylendi, nefis yemekler, üzeri alevli pudingler yendi. Çatal bıçak şakırtısıyla kahkaha ve gülüşler yemek salonlarını doldurmuştu.

Akılları yemekte ve onu izleyecek eğlentide olmayan yalnızca birkaç kız vardı. Bunlardan bir tanesi ve herhalde birincisi, Mariana idi. Madam masaları düzenlerken onu Gabriel Samson'un yanına koymuştu ve şimdi Mariana'nın yanındaki sandalye boştu. Masanın üzerindeki boş tabağın içinde duran karttaki Gabriel Samson adı Mariana'ya sırıtır, onunla alay eder gibiydi. Genç kız, hocasının davetlilerin arasında olmadığını hemen fark etmişti. Ama talihin acı cilvesini andıran bir rastlantıyla onun yanı başına düşmemiş olsaydı, yokluğunu belki bu kadar şiddetle duymayacaktı.

Acaba Gabriel Samson onun yanına oturtulduğunu öğrenmişti de onun için mi yemeğe gelmemişti? Yatakhane kapısının önünde öpüştükten sonra bir daha karşılaşmamışlardı. Gabriel Samson belki de onun kendisine gene askıntı olacağını sanarak gelmekten çekinmişti! İşte Mariana, öbür yanındaki erkeğin, ona yöneltip durduğu iltifatlara ve sorulara karşılık verirken böyle gizli duygu ve düşünceler arasında bocalıyordu.

Aklı eğlentide olmayan kızlardan ikincisi Miss Bee idi. Başka bir masada olduğu için o, Mariana'nın yanındaki boş yerin farkında değildi. Ama Gabriel Samson'un yokluğunu o da Mariana gibi salona girer girmez anlamış ve boşuna umutlarla geçen dakikalardan sonra yemeğe başlanınca Gabriel Samson'un gelmeyeceğini anlamıştı. Bu, onun içinde karanlık ve sızılı bir boşluk yaratmıştı. Ama Miss Bee'nin kafası en çok Hindley Bell ve Prissy'yle meşguldü.

Kendi masasının ucunda oturan Hindley Bell son derece neşeli ve tamamen tasasız görünüyordu. Ve iç duru-

munu bir maskeyle gizlemek onun beceremediği bir şey olduğu için gerçekten neşeli ve tasasız olduğu yüzde yüzdü. Durmadan gülerek neşeyle gevezelik ediyor ve etrafındaki erkekleri kendine hayran bırakıyordu.

Miss Bee başka bir masada oturan Prissy'yi de görebiliyordu. Aklı yemekte olmayan kızlardan üçüncüsü oydu. Onun aklının nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Dar, esmer yüzü neşeli bir maske gibi düşüncelerini örtüyordu. Ancak siyah gözlerindeki tuhaf bakış onun, için için bir şeyler düşündüğünü belli ediyordu. Onun bu yarı dalgın hali ve koyu mavi elbisesinin hayli açık yakasından görülen düzgün, pırıltılı, esmer omuzları, sağ yanında oturan erkeğin adamakıllı hoşuna gitmişti. Bu, genç kızlara düşkünlüğü ve uçarılığıyla ünlü olan orta yaşlı bir yönetmendi. Prissy onun hoşuna gittiğinin farkındaydı ve beynini saran gizli düşüncelere karşın onu körüklemekten de geri kalmıyordu. Hem kendisi de ondan hoşlanmıştı. Prissy daha çok orta yaşlı erkeklere düşkündü zaten. Çoğu genç kızların orta yaşlı erkeklere karşı romantik bir eğilimleri vardır. Ama Prissy'nin duygularında romantiklikten eser yoktu. O doğrudan doğruya deneyimli âşık peşindeydi.

"Toy gençler insanı doğru dürüst okşamasını, tahrik etmesini bile bilmezler," der dururdu her zaman.

Miss Bee, Prissy'den korkuyordu. Onun normal biri olmadığını anlayınca Prissy gözünde karanlık bilinmezlerle dolu, yabancı bir ülke gibi korkunç bir anlam kazanmıştı. Öyle mektuplar yazan bir deliden insan her şeyi bekleyebilirdi. Onu ürkütmüş ve sindirmiş olduklarını konusunda biraz önce vardığı kanı gitgide zayıflıyordu. Prissy'ye bakıyordu. Prissy'ye bakıyor ve onun yeni tuzaklar hazırladığını sezerek korkuyordu.

Bayan Ludlow'un ayağa kalkmasıyla hepsi birden ayağa kalktılar. Güzel bir yemek yemenin verdiği neşe içinde gülerek, konuşarak yukarıya çıktılar. Siyah Salon ve ona açılan öteki salon, yalnızca Japon fenerleriyle aydınlanmış oldukları için alışılmadık bir görünüm sergiliyorlardı. Daha herkes yukarıya çıkmadan dans başlamış ve Miss Bee kendini Lionel Sherwood'un kolları arasında bulmuştu.

Yönetmen, "Dalgınsın bu gece, Madame Bovary," dedi. "Neler gizli o güzel gözlerinin içinde?"

Genç kız güldü ama karşılık vermedi. Yönetmenin söylediklerini yarım yamalak duyuyordu; çünkü aklı ve gözleri başka yerdeydi. Bir an önce Mariana'yla konuşmak istiyordu. Mariana da dans etmekteydi. Miss Bee bir işaret iletebilmek için durmadan gözleriyle onu izliyor, gel gelelim Mariana'yı bir türlü kendine baktırtamıyordu.

Onun bu halinin farkına varan yönetmen, "Neler dönüyor bu okulun içinde kuzum?" diye sordu. "Herkesin aklı başka bir işte!"

Miss Bee gözlerini Mariana'dan zorla ayırıp ona bakarak, "Size öyle gelmiştir," dedi.

"Elbette bana öyle gelmiştir. Ne var ki bana öyle gelenler gerçekten de öyledir. Gizli kapaklı durumların kokusunu şıp diye alırım ben. Sen, Mariana, Hindley Bell, Madam... hepiniz başka şey yapıyor, başka şey düşünüyorsunuz."

Miss Bee, "Seziş yeteneğiniz gerçekten de çok güçlü," dedi. "Sonradan ama çok sonradan, aradan yıllar geçince, belki bu gece neler düşündüğümü size anlatırım... Eğer gene karşılaşırsak..."

Prissy ile kavalyesi çok yakınlarından geçtiler. Adamın salonda bir ökseotu olmayışına yazıklandığı duyuluyordu. Lionel Sherwood, Miss Bee'ye göz kırparak, "Bi-

zim Sam abayı yaktı," dedi. "Ne var ki kız da çekici bir şey. Pek güzel değil ama, tuhaf bir havası var!"

Miss Bee dişlerini sıkarak, "Öyledir," diye karşılık verdi. "Çok tuhaftır Prissy'nin havası!"

Bir saat kadar sonra dansa son verildi ve ikinci sınıf kızlarının hazırladığı, İsa'nın doğuşunu canlandıran bir tablo Siyah Salon'un ortasında sahneye konuldu. Miss Bee ile Mariana ancak o zaman konuşmaya fırsat buldular. Miss Bee müziğin durmasıyla son kavalyesinin kollarından sıyrıldı ve dosdoğru Mariana'nın yanına gitti.

Yanındaki erkekle konuşmakta olan Mariana onun bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz kavalyesine, "Bir dakika," dedikten sonra Miss Bee'nin elini tuttu. Tenhaca bir köşeye gittiler.

"Konuşmamız gerek, Mariana. İçim hiç rahat değil."

"Benim de öyle. Ama burada konuşamayız."

"Evet, başka yere gidelim."

Şimdi herkesin dikkati salonun ortasındaki tabloya çevrilmişti. İki kız bundan yararlanarak kadife perdeleri yavaşça araladılar ve dışarıya çıktılar. Ay henüz doğmamıştı; ama kış yıldızlarının serin aydınlığında uzanan karların beyazı çevreye yeterince ışık serpiyordu. Mariana ile Miss Bee kürklerine iyice sarındılar ve taraçanın sütunlarından birinin gölgesine sinerek durdular. Korunun çıplak ağaçlarının dalları arasında, denizin bir ayna gibi ışıklı ve kırışıksız olduğunu görebiliyorlardı. Kış ortasında karlı bir gece olmasına karşın, belki de hiç rüzgâr esmediğinden, hava ılık denecek kadar durgundu.

Miss Bee, "Mariana, ben Prissy'den korkuyorum," dedi. "O kız her şeyi yapabilir."

"Ben de korkuyorum, Miss Bee. Onu sindirdiğimizi sanmıştım. Ama zaman geçtikçe kuşkularım artıyor. Onun sapık ve dengesiz olduğunu hiç unutmamalıyız."

Miss Bee, "Evet," diye fısıldadı. "Biz o yanlışı yaptık. Yazık ki biz de onun elindeyiz. O antlaşma kâğıdı..."

"Ne budalalık ettik de o bahse girdik, Miss Bee! Şimdi düşündükçe kendi kendimden utanıyorum."

"Sorma, Mariana! Aklıma ne geliyor, biliyor musun? Ya bu deli kız, bizden önce davranmak uğruna kendini feda eder de o kâğıdı Madam'a veya Bay Samson'a gösterirse?"

"Korkmakta yerden göğe haklısın Miss Bee. Düşmanının evini ateşe verip kendini alevlerin arasına atan delilere az mı rastlanmıştır? Prissy öyle utanmasız ve gözü kara bir kız ki, bizden öç almak için kendini rezil etmek ona hiç de ağır gelmeyebilir!"

"Bu akşam çok hesapsız davrandık. Onu kendimize düşman yaptık. Ayağımızı daha denk atmalıydık."

Mariana omuz silkti, "Her iş deneyimle öğreniliyor, Miss Bee," dedi. "Ben ömrümde bundan önce kimseye şantaj yapmamıştım ki!"

Miss Bee de içini çekti: "Ben de öyle."

Biraz sustular.

Sonra Mariana, "Ne yapacağız peki?" diye sordu.

"Hazır Prissy salonda meşgulken, odasına girelim. Anlaşmayı, sana vereceği mücevher kutusunun içine koymuştu. Hâlâ oradadır, sanırım. Onu alalım."

Mariana heyecanla, "Çok parlak bir fikir, Miss Bee!" dedi. "Haydi, hemen gidelim."

El ele vererek mermer merdivenlere doğru ilerlediler. Tam ilk basamaklara adım atmak üzereyken asfalttan bir otomobil sesi duyuldu ve köşeden iki projektör ışığı vurdu. Kızlar bir içgüdüyle gerilediler ve önlerine çıkan ilk sütunun arkasına sindiler.

Otomobil mermer merdivenlerin hemen önünde durdu ve içinden uzun boylu bir karaltı çıktı. Başında silindir şapka vardı. Merdivenleri koşar gibi çıkarken, sırtındaki pelerin kendi rüzgârıyla havalanıyordu. Kızların

beş-on adım ötesinden hızla geçti ve büyük kapıyı açarak içeriye girdi.

İki kız da o kadar heyecanlanmışlardı ki, bir an birbirlerinin yüzüne bakmaya cesaret edemediler.

Sonra Miss Bee, "Nereden geliyor, acaba?" diye fısıldadı.

Mariana, "Kim bilir?" diye iç geçirdi.

Miss Bee hırsla sıktığı küçük yumruklarını mermer sütuna vurarak, "Kim bilir?" diye yineledi. "Nerelerde, kimlerle geziyor? Dostları kimdir? Düşmanları kim? Dersten çıktığı zaman nerelere gider? Ne yapar?" Sonra başını ağır ağır sallayarak, "Kim bilir?" dedi gene.

"Haydi, gideceksek gidelim, Miss Bee!"

Gabriel Samson içerdeyken oradan ayrılıp başka yere gitmeyi ikisi de istemiyorlardı. Birbirlerinden azıcık yüz bulsalar Prissy'nin odasını aramak işinden hemen caymaya hazırdılar. Ama birbirlerinden çekiniyorlardı. Hiç seslerini çıkarmadan, çabucak merdivenlerden indiler ve eteklerini toplayarak yatakhane binasına doğru koştular.

Bina karanlıktı. İçeride yanan gece ışıkları dışarıya vurmadığı için kapının önünde iki kızın içine tuhaf bir ürküntü geldi. Sonra Miss Bee kapıyı itti, içeriye girdiler. Merdivenleri konuşmadan çıktılar, koridoru geçtiler ve Prissy'nin odasının önüne vardılar.

Miss Bee, "Ya kilitliyse?" diye fısıldadı.

"Zararı yok. Hepsinin anahtarı bir, nasılsa."

Mariana tokmağı çevirip yokladı, "Kilitli değil," diye fısıldadı ve kapıyı açtı.

Önce o, sonra Miss Bee, içeriye girdiler. Miss Bee arkasından kapıyı dikkatle kapamıştı ki, köşedeki gece lambası yandı. Abajurun gölgeli ışığında iki kız bir hayal

gibi karşılarında duran Prissy'yi gördüler. Öylesine afallad ılar ki, bir an sesleri çıkmadı. Sonra Mariana zoraki bir gülüşle, "Merhaba, Prissy," diyebildi.

"Merhaba, Mariana, merhaba, Miss Bee. Buyurun, oturmaz mısınız?"

Miss Bee, "Numarayı bırak, Prissy, seninle çene çalmaya gelmediğimizi biliyorsun!" dedi.

"Orası belli! Görüyorum, bu gece odamda büyük bir çekicilik buluyorsunuz. İkinci keredir ki davetsiz olarak geliyorsunuz. Oysa eskiden hatırımı bile sormazdınız."

"Seninle konuşmak istiyoruz, Prissy."

"Orası da belli. Buyurun konuşun."

Mariana, "Dur, Miss Bee, ben konuşayım," dedi ve birkaç adım ilerledi.

Miss Bee sırtını kapıya dayayarak durdu. Zihni Prissy ve Mariana'yla meşguldü. Gene de gözucuyla görülen bir şey gibi ya da görülmediği halde varlığı sezilen bir şey gibi, odada, durumda bir başkalık, bir tuhaflık olduğunun farkındaydı. Bir yarım bilinç, kafasının hemen ucunda, gölgede durup da ışığa çıkmayan bir karaltı gibi dikiliyordu. Genç kız dikkatini toplamaya gayret etti.

"Prissy, bu durumda kedi köpek gibi hırlaşmamızın gereği yok. Haydi, gel seninle güzel güzel anlaşalım."

Prissy kaşlarını kaldırarak, "Hangi durumda?" diye sordu.

"Saçmalığı bırak, Prissy, şu mektup ve antlaşma meselesinden söz ettiğimi biliyorsun."

"O meselede kedi köpek gibi hırlaştığımızın farkında değilim ben."

Mariana, Prissy'nin bütün çabalarına karşın öfkelenmemek niyetindeydi. "Bu çocukluktan vazgeç, Prissy," dedi. "Akıllı uslu konuşalım da anlaşalım."

"Deminki gelişinizde bir anlaşmaya varmıştık sanıyorum. Yoksa bu sizi tatmin etmedi mi?"

Mariana, "Hayır, Prissy," diye yanıtladı. "O anlaşma bizi tatmin etmedi."

"Ne istiyorsunuz, peki?"

"Mektupları sana geri vermek istiyoruz."

Prissy, alaycı, "Yanılmıyorsam bu lütfunuza karşılık da benden anlaşmanın bendeki kopyasını istiyorsunuz," dedi.

"Evet, Prissy."

"Bu kadar kibar konuştuğunuzu duyan, sizin odama hırsız gibi gireceğinizi hiç ummaz! Bu öneriyi bana yüz yüze yapamaz mıydınız?"

Mariana, "Vermeyeceğini biliyorduk da oldubittiye getirelim, dedik," diye yanıtladı.

"Demin pencereden bakarken geldiğinizi görünce amacınızı hemen anladım da ışığı söndürüp sizi bekledim zaten."

Mariana, "Her neyse," dedi. "Sen önerimizi kabul ediyor musun, etmiyor musun, onu söyle."

"Etmiyorum, elbet."

Mariana, "Dinle Prissy," diye söze başladı.

Ama Prissy elini kaldırarak onun cümlesini yarıda bıraktı:

"Dinlemeyeceğim Mariana. Sabrımı daha fazla tüketmeyin. Sizi buraya çağıran, durumdan hoşnut olmayan ben değilim. Odama hırsız gibi girdiniz, hemen çıkmazsanız pişman olursunuz."

Mariana, "Peki, sinirlenme," dedi. "Sen istemedikten sonra zorla bir şey yapmayız ya! Haydi bakalım, hoşça kal."

Prissy kısaca, "Güle güle," dedi.

Miss Bee kapıyı açtı. Daha Mariana odadan tamamen çıkmadan Prissy ışığı söndürmüştü. İki kız birkaç adım ilerleyince kapıda bir anahtarın döndüğünü duydular.

Miss Bee, "Gene yenildik," dedi.

Mariana her zamanki gibi sakin, "Allah kahretsin," diye söylendi. "Şimdi kendisinden korktuğumuzu da anladı!"

Miss Bee, "Kafasını ezmemiz şart," diye mırıldandı.

Başkaca konuşmadan aşağıya indiler.

Miss Bee binanın önünde ansızın duraladı ve, "Işık yoktu!" dedi, kaşlarını düşünceyle çatarak.

Mariana ona şaşkınlıkla baktı: "Sayıklıyor musun?"

Miss Bee kendi kendisiyle konuşur gibi, "Yalan söylüyordu," diye sözünü sürdürdü. "Bizi görünce söndürdüğünü söylüyor. Oysa biz gelirken hiçbir pencerede ışık yoktu."

"Yani?"

Miss Bee heyecanlı parmaklarla onun kolunu sımsıkı kavradı: "İşin içinde bir iş var, Mariana. Durumda bir tuhaflık olduğunu odadayken de seziyordum ama kafamı toparlayamıyordum. Sen farkında değil misin?"

Mariana başını iki yana salladı: "Yalnız Prissy çıplaktı. Onu da sonradan fark ettim. Gene sadece bir çarşafa sarınmıştı. Önceden bir tuhafıma gitti ama odasına döndüğüne göre herhalde partiden sıkılmış, yatmaya gelmiştir diye düşündüm."

Miss Bee burnunu kırıştırarak, "Tütün kokusu," diye mırıldandı. Gözleri uzakta bir noktaya dikilmişti. Dalgın dalgın, "Oda tütün kokuyordu. Prissy de çıplaktı; şimdi anlıyorum," diye ekledi. Sonra parıl parıl yanan gözlerle Mariana'ya bakarak heyecandan kısılmış bir sesle, "Mariana, anlamıyor musun?" dedi. "Prissy'nin odasında bir erkek var!"

Mariana hiç sesini çıkarmadan ona bakakalmıştı.

Miss Bee, "Bizim gelişimizi tesadüfen görünce niyetimizi anlamış, adamı bir yere saklamış olmalı," dedi. Gül-

mekten çok sinir kasılmasını andıran bir ufak kahkaha attı: "Aman Tanrı'm ne gülünç! Ne korkunç! Böyle bir şeyi kim yapabilir!"

Mariana tiksinti ve nefretle, "Ancak Prissy yapabilir," diye karşılık verdi. "Ama onda bile bu kadar cesaret bulunacağını hiç sanmazdım."

Miss Bee, "Erkek görünce kızın gözü kararıyor herhalde," dedi. "Var mısın, Mariana?"

"Varım, Miss Bee! Çok çirkin bir şey ama varım, bizim için tek kurtuluş çaresi bu."

"Evet. Ancak bu şekilde kızın ağzını temelli kapatabiliriz."

Binaya yeniden girdiler ve loş merdivenlerden yukarıya ikinci bir kez çıktılar. Hiç ses çıkarmamaya dikkat ediyorlardı. Koridorda ayaklarının ucuna basa basa, yere değip de hışırdamasın diye eteklerini toplayarak ilerlediler. Prissy'nin kapısı önüne gelince gene durup birbirlerinin yüzüne baktılar. İçeriden boğuk, kesik sesler ve hışırtılar geliyordu. Sonra Mariana elindeki çantadan anahtarını çıkardı ve kilide sokarak çevirdi.

Kapıyı ardına kadar açarak eşikte durdular. Sanat âleminin en saygıdeğer kişilerinden biri olan ünlü yönetmen Sam Prost, sırtında yalnızca bir frenkgömleği ve ayağında bir çift siyah ipek çorapla odanın ortasında durmuş, aptal aptal onlara bakıyor, çırılçıplak olan Prissy de gene o malum çarşafa bürünmeye çalışıyordu. Mariana dünyanın en olağan ve doğal manzarasının karşısındaymış gibi serinkanlılıkla:

"Kâğıdı ver, Prissy," dedi.

Prissy'nin çukura batmış, kara gözlerinden öfke ve nefret taşıyordu. Çarşafı koltuğunun altından düğümleyerek gitti, dolabını açtı, bir dakika sonra da elinde bir

kâğıtla döndü. Kâğıdı, hiç ses çıkarmadan, Mariana'ya uzattı.

"Kusura bakma, Prissy. Seni böyle rahatsız etmek istemezdik ama oldubittiye getirmezsek bizi ele vermeyi tasarlıyordun, değil mi?"

Prissy beyaz dişlerini sıkarak, "Yılbaşı gecesi sen sahnedeyken Madam'a ya da Bay Samson'a verecektim," dedi.

Mariana hafifçe gülümsedi: "Görüyorsun ya, böyle davranmak zorundaydık. Her neyse, teşekkürler!" Elini bir selam işaretiyle başına götürdü, sonra duyduğu nefret ve tiksintiyi sesine yansıtarak ekledi: "Biz gidiyoruz, siz işinize bakın!"

Kapıyı dikkatle kapadılar. Ses bile çıkarmadan aşağıya inip kendilerini dışarıya attılar. Orada Mariana bitkin bir durumda kapıya dayanarak temiz gece havasını derin derin içine çekti. Küçük, güzel başını yandan yana sallayarak,

"Tanrı'm!" diye fısıldadı. "Ulu Tanrı'm! Boğuluyorum sandım, Miss Bee!"

Miss Bee kolunu taraçanın kenarına, başını da koluna dayamış, ağlamadan, gözlerinden yaş gelmeden hıçkırıyordu. Mariana kolunu onun omzuna sardı ve onu duvar dibindeki tahta bir kanepeye oturttu.

"Kendini topla Miss Bee," dedi. "Salona dönmemiz gerek."

Miss Bee, "Mariana," diye fısıldadı. "Ben bunu... ömrüm oldukça unutamam... aklımdan çıkmaz, artık."

Mariana gene, "Sakin ol," dedi ve elindeki antlaşmaya bakarak. "Neyse bunu elde ettik ya!" diye ekledi.

"Onu unutalım artık! Bak, Hindley Bell de kurtuldu, biz de kurtulduk!"

Yaşadığı şokun etkisinden bir süre kendini kurtaramayan Miss Bee sonunda vaktin geçmekte olduğunu anımsayarak ayağa kalktı.

"Haydi artık, dönelim, Mariana. Yokluğumuz dikkati çekerse iyi olmaz."

Merdivenden aşağı inerlerken Mariana aklına bir şey gelmiş gibi zınk diye durdu: "Adam hâlâ aşağıya inmedi!"

"Sahi!"

"Yan kapıdan çıkmış olamaz mı?"

"Çıksa bile buradan geçmesi şart."

Mariana inanmazlıkla, "Miss Bee," dedi. "Acaba bizden sonra bile... hâlâ... gene..." Sesi o kadar kısıktı ki, cümlesini tamamlayamadı.

Miss Bee hırsla, "O dişi canavarın elinden kendini kolay kolay kurtarabilir mi sanıyorsun?" diye fısıldadı.

Birbirlerinin temiz ve doğal varlıklarından güç alıp avunmak ister gibi el ele verdiler ve peşlerinden gelen korkunç bir şeyden kaçarmışçasına koşarak büyük binaya vardılar.

Kapının önünde Mariana, "Nasılım?" diye sordu.

Miss Bee onun saçlarının dağılan yanlarını elleriyle düzelterek, "Fena değilsin," dedi. "Ben nasılım?"

"Sen de fena değilsin."

Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak içeriye girdiler. Gördükleri ilk kişi Gabriel Samson oldu. Hindley Bell'le dans ediyordu. Hindley Bell kendini onun kollarına büyük bir teslimiyetle koyvermiş ve gür, kumral kirpiklerini yarı indirmişti. Güzel yüzü bir hülya pembeliğiyle renklenmişti. Mariana yan gözle Miss Bee'ye baktı. Genç kızın ince, siyah kaşları tasayla çatılmıştı. Onlar kadife perdelerin önünde henüz ne yapacaklarını bilmeyerek öylece dururlarken, saçlarını kıvırıp açık bir gece elbisesi giyerek tanınmayacak bir hale gelmiş olan Miss Smith yanlarına yaklaştı:

"Madam sizi görmek istiyordu, Bayan Dunne. Sizi de Bayan Karova."

İki kız kaygıyla bakışarak ilerlediler. İçerideki salonun gürül gürül yanan şöminesinin başında, yüksek arkalıklı bir koltuğa gömülmüş olarak, Bayan Ludlow oturuyordu. Parlak, siyah gözleriyle kızları süzerek, "Prissy'yi gördünüz mü çocuklarım?" diye sordu.

Mariana hemen, "Gördük, Madam," diye yanıtladı. "Şimdi birlikteydik."

Madam hafifçe kaşlarını kaldırdı: "Yaa? Neredeydiniz?"

"Yatakhanedeydik, Madam. Biraz makyajımızı tazelemek, hem de temiz hava almak için gitmiştik."

"Hiç de makyajınızı tazelemişe benzemiyorsunuz. İkinizin de yüzü öyle soluk ki!"

Adamakıllı sarsılmış olan Mariana, her zamanki serinkanlılığını pek gösteremiyordu. Yüzü birden kıpkırmızı kesildi. Onun bu halini gören Madam, lafı değiştirerek, "Her neyse," dedi. "Prissy de sizinle birlikte mi gitti yatakhaneye?"

"Hayır, Madam. Biz gidince onu orada bulduk. Birden üstüne bir yorgunluk çökmüş. Yatıp uyuyacakmış."

Madam, Miss Bee'ye baktı. Genç kızın yüzü solgun ve donuk duruyordu. Yalnızca o vahşi, siyah gözleri parıl parıldı. Madam gene Mariana'ya baktı. Mariana'nın her zaman o denli beyaz olan yüzü, hâlâ, al al yanıyor ve her zaman duru, asude bakan gözleri karmakarışık duygularla şimşekleniyordu. Madam bu güzel gözlerin ta içine baktı, sonra, "Demek öyle?" diye sordu.

"Evet, Madam."

Bayan Ludlow hafifçe güldü ve kuş pençesini andıran elini kızın koluna koyarak, "Yalan söylemesini de hiç beceremiyorsun, Mariana," dedi.

Mariana büsbütün kıpkırmızı kesilerek bocaladı.

Miss Bee de hiç sesini çıkarmıyordu. Bu gergin an, bir kâbus gibi derinleşip uzadı. İki kız bu kâbustan nasıl kurtulacaklarını bilemeyerek çaresiz çırpınırken, Gabriel Samson'un gelmesiyle durum hemen normale döndü.

Gabriel Samson kızların ikisinin de ciddilikle ellerini sıkarak onlara mutlu Noeller diledi.

Madam, "Haydi, çocuklar, ben sizi tutmayayım," dedi. "Hazır makyajınızı da tazelemişsiniz, gidip eğlenin."

Miss Bee bir yandan dans ederken bile, bu gecedeki acayipliğin etkisinden kendini kurtaramıyordu. Bu ışık ve renk kumkuması, bu çalgı, sanki insanların daha derin ve tehlikeli duygularını, daha karanlık ve çılgın yönlerini saklayan bir cicili bicili maskeydi. Genç kız zaman zaman Hindley Bell'in için için ışıyan saçlarını, Madam'ın hiçbir şeyi kaçırmayan bir dikkatle dört bir yanı süzen siyah gözlerini, sigara içerek çevresini seyreden Gabriel Samson'un uzun ve zarif yapısını, Mariana'nın uçucu eteklerinin dalgalanışını görüyordu. Çırılçıplak vücudunu örtmeye çalışan Prissy ve örtünmeye bile çalışmayacak kadar afallamış olan yönetmen hiç gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sonunda bir aralık, bir fırsatını bularak, kimseye belli etmeden kadife perdeleri araladı ve kendini dışarıya, açık havaya attı. Bir sütuna yaslandı ve kış ayının altında hiç kırışıksız uzanan denizi, karlı dünyayı ve ağaçları seyretti.

Yatakhane binası ışıksızdı. Acaba Prissy ile yönetmen... acaba adam gitmiş miydi? Herhalde şimdiye kadar gitmiş olmalıydı! Ya içeride Gabriel Samson ne yapıyordu? Dans ediyor muydu gene? Gece kıyafeti ne kadar da yakışmıştı ona. Acaba Mariana...

Miss Bee yanan alnını bir an serinlesin diye sütunun taşına dayadı ve gözlerini yumdu... Gözlerinin içindeki

karanlığa hiçbir ışık, hiçbir hayal, hiçbir renk girmesin diye kirpiklerini sımsıkı kapadı. Hiç olmazsa bir an hiçbir şeyi hissetmemeye çalıştı. Gözlerini açtığı zaman Gabriel Samson'un gözleriyle karşılaştı. Erkeğin gözlerinde genç kızın anlayamadığı bir ifade vardı. Sonra Gabriel Samson şapkasını çıkardı ve ay ışığında parlayan siyah saçlı başını büyük, fakat biraz da alaycı bir saygıyla eğerek, "Selamlarım," dedi. "Bu gece bir eski zaman kraliçesine benzediğinizi biliyor musunuz? Saçlarınız bir taç gibi, elbiseniz de eski zaman giysilerini andırıyor."

Genç kız başını inanmazlık ve şaşkınlıkla biraz yana eğdi ve kalbini göğsünden fırlayacakmış gibi çarptıran sevinci sesine yansıtmamaya çalışarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu ne beklenmedik iltifat!"

Gabriel Samson onu hiç işitmemiş gibiydi. Bir-iki adım daha ilerledi ve elini kızın saçlarına dokunacakmış gibi uzattı, fakat dokunmadı.

"Saçlarınız çok uzun değil mi, Beatrice?" diye sordu.

Genç kız fısıltıyı andıran bir sesle, "Evet, efendim," dedi.

"Çözüp başınıza hafif bir taç giyseniz masal kitaplarındaki resimlere benzeyeceğinizi de bilmiyor musunuz?"

Miss Bee, "Hayır, efendim," dedi.

Gabriel Samson hafifçe güldü. "Öyle işte." Sonra şapkasını gene kaldırdı. "Geceniz hayrolsun, Beatrice. Ayın altında tek başınıza fazla düşünmeyin, tehlikelidir."

Ve hafif, uzun adımlarıyla merdivene doğru ilerledi.

Genç kız eteklerini tutarak onun arkasından koştu ve, "Gidiyor musunuz?" diye seslendi, başka ne diyeceğini bilemeyerek.

Merdivenleri koşar gibi inen Gabriel Samson, bir an durdu ve kolunu, pelerinini havalandıran eski tarz bir selam işaretiyle kaldırdı. Sonra hiçbir şey söylemeyerek döndü ve merdivenleri inerek uzaklaştı.

Sütunların arasında duran kıza bu uzun boylu, pelerinli, çevik karaltı, gecenin tüm ışığını, güzellik ve anlamını alıp götürmüş gibi geldi. İçinde uçurumlar gibi açılan boşluğun derinliklerine gömülmemeye çalışarak arkasına döndüğü zaman, Hindley Bell kapının önünde duruyordu. Onun da gözleri Gabriel Samson'un gittiği yola dikilmişti. Bakışlarını bir an o beyaz ışıklı yoldan ayırmadan, "Demek gitti," dedi.

Sonra dönüp Miss Bee'ye baktı. Gözleri sevinç doluydu. Pembe tül eteklerini mermerler üzerinde hışırdatarak hızla arkadaşına doğru ilerledi. Küçük, sıcak elleriyle onun çıplak, serin kollarını tutarak:

"O kadar mutluyum ki Miss Bee," diye fısıldadı. Heyecandan ve sevincinden onun hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden ekledi: "Benimle dans etti! O kadar neşeli ve kibardı ki! Biliyor musun, kaç gündür, o mektupların derdinden kurtulduğumdan beri onu pek düşünmüyordum. Onu görünce pek heyecanlanmıyordum. Unutmaya başladığımı sanıyordum!" Hafifçe gülerek başını iki yana salladı: "Yanılmışım, meğer! Benimle dans etmeye başlayınca, beni kolları arasına alınca, içim altüst oldu. Ben meğer ne aptallık etmişim, Miss Bee! Onu unutmama imkân var mı hiç?"

Miss Bee, "Var, Hindley Bell!" dedi. "İstersen zamanla nasıl olsa unutursun ve istemelisin de! Çünkü bu işten eline üzüntüden başka bir şey geçmez!"

Hindley Bell ondan biraz uzaklaştı ve saçlarını hırçın bir çocuk gibi arkaya atarak, "Hep böyle söylüyorsun!" dedi. "Neden geçmesin? Benden bal gibi hoşlanıyor. Hoşlanmasa bu gece dans eder miydi benimle?"

"Senden hoşlanması hiçbir şey ifade etmez, Hindley Bell," dedi. "Bana kalırsa sen bir an önce..."

Kapının birdenbire açılıp Lionel Sherwood'un dışarıya çıkmasıyla hemen sustu.

Yönetmen, "Ne o?" diye ona çıkıştı. "Niye sustunuz öyle birdenbire?" Sonra yarı şaka bir sabırsızlıkla, "Bu okulda neler dönüyor, Tanrı aşkına?" diye söylendi. "Bayan Ludlow'la Gabriel Samson fiskos ederler; ben gelince susarlar. Mariana ile Prissy fiskos ederler; ben gelince susarlar. Siz deseniz öyle! Neler dönüyor, burada?"

Miss Bee, "Çok derin işler dönüyor Bay Sherwood," diye güldü. Sonra lafı değiştirdi: "Yoksa siz de gidiyor musunuz?"

"Eee, ne yaparsın, saat enikonu ilerledi. Biz artık eskisi gibi geç vakitlere kadar eğlenmeye dayanamıyoruz."

"İltifat edip gençsiniz, dedirtmek istiyorsunuz."

Yönetmen derin derin içini çekti: "Hayır, kızım. Doğruyu söylüyorum." Sonra çapkın bir göz kırpışıyla ekledi: "Daha doğrusu böyle ağırbaşlı okul eğlenceleri bana göre değil. Çabuk yoruluyorum. Yılbaşında seni gerçek bir bohem balosuna götüreyim, ha Madame Bovary? İster misin?"

"Hiç istemez olur muyum Bay Sherwood?"

Yönetmen onun elini tutup sıktı: "Söz öyleyse, değil mi? Ama Madam'a bir şey söylemek yok ha!" Hınzırca göz kırparak eğildi ve Hindley Bell'in yanağına bir öpücük kondurdu: "Hoşça kal, küçük."

İki kız bir ağızdan, "Güle güle, Bay Sherwood," dediler.

Kadife perdeleri aralayıp da salonun gürültülü, sıcak havasına girince Miss Bee buna artık daha fazla dayanamayacağını anladı. Yalnızlık, loşluk ve sessizlik istiyordu. Düşünceleriyle baş başa kalmak istiyordu. Hemen kararını vererek, "Ben de gideceğim, Hindley Bell," dedi. "Madam'a bir iyi geceler dileyeyim."

Hindley Bell şaşırmıştı: "Bu saatte gidilir mi, Miss Bee? Asıl bundan sonra eğleneceğiz."

"Sen eğlen, canım. Benim bu gece pek keyfim yok. Üşüttüm mü ne!"

Onun erken gitmek isteğine Bayan Ludlow şaşmadı. "Yorgun görünüyorsun, bir an önce gidip yatsan iyi olur," dedi. "Yalnız başına gidebilecek misin? Yoksa yanına birini vereyim mi?"

Miss Bee, "Yok, yok, teşekkür ederim, Madam," dedi. "Yalnız gitmeyi tercih ederim. Zaten korkulacak bir şey yok. Etraf da aydınlık."

Miss Bee, Hindley Bell ve Mariana'yla çevredekilerin dikkatini çekmemeye çalışarak vedalaştı ve kimseye bir şey belli etmeden dışarıya çıktı. Kürküne büründü ve mermer merdivenleri hızla indi. Bir an yatakhane binasına gidip üstünü değiştirmeyi düşündü. Ama çarpık olayların geçtiği loş binaya gene girmek düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu. Uzun eteklerini kaldırdı ve zarif, parlak pabuçlarının ıslanıp bozulmasına aldırış etmeden karların içine daldı.

Hocaların binasının önünden geçerken, bir bakan ve gören varmışçasına, başını çevirdi ve ağaçların arasından vurduğunu bildiği dört köşeli ışığa bakmadan yürüdü.

Evine varınca Felicity'nin yardımını istemeyerek tek başına odasına çıktı ve boy aynasının karşısına geçerek uzun, gür saçlarını çözüp arkasına döktü, dağıttı. Mücevher kutusundan çıkardığı bir gerdanlığı hafif ve zarif bir taç gibi başına iliştirerek kendini seyretti. Kızılımsı gece ışığının aydınlığında teni gölgeli ve çok beyaz, gözleri çok çok iri ve çok siyah duruyor, ağır, gümrah saçları bulutu andırıyordu.

Genç kız, ışığı söndürerek, kendini olduğu gibi yatağın üzerine attı. Gabriel Samson'un bütün dediklerini yeniden kafasında yaşattı. Karanlık odada bir an sevdiği adamın varlığını öylesine kuvvetle hissetti ki, yerinden doğruldu ve onu görmek istiyormuş gibi çevresine ba-

kındı. Sonra gölgeler içinde, siyah gözlerinden sessiz, ılık yaşlar yuvarlanmaya başladı. Bu, günlerden beri hız alan ve bu gece umulmadık bir doruğa erişen heyecan ve sinir gerginliğinin doğal sonucuydu. Genç kız hiç hıçkırmadan, sesini çıkarmadan, uzun uzun ağladı. Sonra soğuğun iliklerine işlediğini hissederek kalktı ve soyundu. O kadar yorgundu ki, sırtından çıkardıklarını toplamaya bile kalkışmadı ve başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Ertesi sabah uyandığında gene kar yağıyordu. Bir süre hiç yerinden kıpırdamadan bir gün önceki olayları düşündü. O duygu karmaşasının üzerine bir yorgan gibi inen uyku, her şeyi gerçek yerine oturtmaya yaramıştı. Geceleyin asılsız renklere ve olmayacak şekillere bürünen olayları genç kız şimdi daha sağlıklı bir açıdan görebiliyordu. Prissy olayı hâlâ, baştan sona kadar acayip, anlamsız, amaçsız bir kâbus olmakla devam ediyordu. Gel gelelim Gabriel Samson'la terastaki konuşmasının anısı genç kıza şimdi, geceki gibi sevinçle karışık bir üzüntü değil de büyük bir umut ve iyimserlik veriyordu. Gerçi şimdiye kadar birkaç kez böyle boş yere umuda kapılmış ve düş kırıklığına uğramıştı. Ama bu kez... belki bu kez Gabriel Samson onunla gerçekten barışmıştı. Söylediği sözler o kadar sıra dışı ve anlamlıydı ki, ağzı yanmamış olsa ve karşısındaki adam Gabriel Samson'dan başkası olsa, Miss Bee belki daha büyük bir umuda kapılırdı. Ama Hindley Bell'in geceki sevinç ve umudunu yersiz bulmuşken şimdi kendisinin aynı yanılgıya kapılmaya hiç niyeti yoktu.

Yataktan geç vakit kalktı. Kahvaltı etmeden öğle yemeği yedi ve gene okula gitti. Öğleden sonra provalar

vardı. Bale ve şarkı provaları aksamadan ilerliyordu. Miss Bee baledeki rolünü bitirdikten sonra oyunun provasını seyretmek için yukarıya, salona çıktı. Artık göre göre ezberledikleri bir manzarayla karşılaştı. Lionel Sherwood sahnenin ön kısmında, prova yapan artistlere çıkışmakla meşguldü. Salonun ön iki sırasında kızlar oturuyordu. Onların beş-altı sıra arkasında da Bayan Ludlow ve Gabriel Samson provayı seyretmekteydiler. Temsil günü yaklaştıkça oyuncular kötüleşir, yönetmen de büsbütün tersleşir gibiydi. Tiyatro konusunda bilgileri olmasa, son provaların çok zaman iyiden kötüye gittiğini bilmeseler şu sırada ağızlarını bıçak açmazdı, herhalde.

Miss Bee müdiresi ile hocasının yanından bir tek selamla geçip gitmek üzereyken Bayan Ludlow, "Nasıl, bugün daha iyisin ya, Miss Bee?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, Madam. Çok iyiyim."

Gabriel Samson, Bayan Ludlow'a, "Dün hasta mıydı?" diye sordu.

Bayan Ludlow o pırıl pırıl gözleriyle Miss Bee'ye bakıp gülümseyerek, "Hastadan farksızdı," dedi. "Bir aralık makyajını tazelemiş olduğu halde yüzü sapsarıydı."

Miss Bee hafifçe kızararak başını eğdi. Hiçbir şey söylemedi. Bayan Ludlow aynı tatlı sesle sözüne devam etti:

"Balodan da çok erken ayrıldı. Evine yalnız dönmeyi tercih etti. Bütün bunlar bir genç kız için iyi belirtiler değildir. Ama artık üzülmeye hiç gerek yok. Oyuna birkaç gün kaldı. Ondan sonra ortalık durulur, gerilen sinirler düzelir. Göreceksin, her şeyin çaresi bulunur."

Yaşlı kadın bunları son derece yumuşak bir sesle söylemişti. Sözlerinde imalar mı gizliydi?

Miss Bee kendi kendine sorduğu bu soruların yanıtını ikindi kahvaltısında öğrendi.

Provalar kızları çok yorduğundan Bayan Ludlow onların dinlenmelerine son derece dikkat ediyordu. Provadan çıkar çıkmaz dinlenmeye başlasınlar diye o gün ikindi kahvaltısını yemek salonunda değil de yatakhane binasındaki dinlenme salonunda yemelerine izin vermişti. Garsonlar zengin bir kahvaltıyı tepsiler içinde oraya taşıyarak küçük masalar üzerine yerleştirmişlerdi ve kızlar şöminenin başında rahat kıyafetler içinde sere serpe çay içiyorlardı. Gündelik okul yaşantısında yeri olmayan bu lüks ve tembellik onları pek sevindirmişti. Birbirlerine aşırı bir nezaketle ikramlar, şakalar yaparak güle söyleye yiyip içerlerken birdenbire kapı açıldı ve içeriye Prissy girdi. Miss Bee ile Mariana onu görünce biraz irkilmekten kendilerini alamadılar. Gel gelelim, o hiçbir şey olmamış gibi sakindi. Hatta iki kızı ayrıca selamladı ve oturdu, büyük bir iştahla karnını doyurdu. Üzerine yeni bir canlılık, bir zindelik, bir ışık gelmiş gibiydi.

Son pasta dilimini de bir-iki lokmada yutup ağzını sildikten sonra ayağa kalktı ve çevresindekileri elleriyle susturarak, "Beni dinleyin, ey ahali!" dedi. "Artık aranızdaki son günlerimi yaşıyorum."

Kızlar hiçbir şey anlayamamış oldukları için seslerini çıkarmadan ona bakıyorlardı. Prissy gülümseyerek ekledi:

"Oyundan sonra Ludlow'dan ayrılıyorum!"

Şaşkın bağırışlar salonu baştan başa sardı: "Neden?", "Ayrılıyor musun?", "Niçin gidiyorsun?"

Prissy hepsine birden gülümseyen bir sakinlikle aynı yanıtı verdi: "Bayan Ludlow bugün beni nazik, fakat kesin bir dille okuldan kovdu. Temsilden sonra pılımı pırtımı toplayıp gidebileceğimi söyledi!"

Kızlar bu kez şaşkınlıklarından bir an seslerini çıkarmadılar. Mariana ile Miss Bee bile ağızlarını açmış, öylece bakıyorlardı. Sonra salonda bir curcunadır koptu. Ba-

ğırmalar, sesler, sorular birbirine karıştı. Herkes ısrarla soruyordu: "Neden? Ama neden?"

"Haberiniz yok mu? Bilmiyor musunuz?" diye Prissy sordu. "Mariana ile Miss Bee biliyorlar. Size söylemediler mi?" Sonra şöminenin önünde, süveterinin altından bütün çizgileriyle belli olan göğüslerini büsbütün dikleştirecek biçimde gerinerek, "Dün gece siz salonda aptal aptal dans edip dururken ben sayın Bay Samuel Prost'u odama aldım!" diye açıklama yaptı.

Salonda şimdi herkes birbirine girdi. En sonunda ortalık yatışınca kızlar şaşkınlık ve zevk dolu bir heyecanla Prissy'nin çevresini sardılar.

"Anlat, Prissy, anlat," diye yalvarıyorlardı.

Bu, Prissy'nin arayıp da bulamadığı bir fırsattı. Bir koltuğa oturup bacak bacak üzerine atarak, "Sam Prost daha yemekte bana abayı yaktı," diye giriş yaptı. "Doğrusu ben de onu pek beğenmiştim. Bakışları içimi gıcıklıyordu. Sonradan dans ederken ikimiz de tahrik olduk. Benim dizlerim titriyordu. Oncağızım da bayağı kötü durumdaydı. Beni öpmek istediğini söyledi."

Miss Bee lafın nereye varacağını anlamıştı. İçinde gene eski tiksinti ve nefretin kabardığını hissedebiliyordu.

"Eh, bana müsaade, siz sohbetinizi bozmayın," diyerek kalktı.

Mariana da ayağa kalkmıştı. Prissy herkesi şaşkınlığa düşüren bir şey yaptı. Hemen yerinden fırladı ve salonun kapısına gidip sırtını dayayarak durdu.

"Gidemezsiniz," dedi. "Anlatacaklarımı siz de dinleyeceksiniz!"

Miss Bee, "Saçmalık etme, Prissy," dedi. "İstersek gideriz, istersek kalırız. Sen karışamazsın!.."

Prissy çabucak uzandı ve biraz ötedeki bir sehpanın üzerinde duran ağır, bronz vazoyu eline aldı. Gülümseyerek, "Bu sefer söylediklerime dudak bükmeye-

ceksiniz, sonuna kadar dinleyeceksiniz" dedi. "Oturun yerinize!"

Miss Bee ile Mariana çaresiz yerlerine oturdular. Prissy ağır vazoyu elinden bırakmadan sözüne devam etti:

"O istiyordu da ben istemiyor muydum! Dans ederken çaktırmadan beni öyle bir okşuyordu ki, her tarafım ateş gibi yanıyordu."

Onun bu sözlerini dinleyen kızların çoğunluğu açık saçık romanları okurken duydukları şaşkınlık ve heyecanla karışık zevki duyuyorlardı. Ona hoşnutsuzlukla, sinirlenerek bakanlar bile merak yüzünden ses çıkarmadan dinliyorlardı:

"Öpüşmek için terasa çıkmamızı önerdim. Önce o ortadan kayboldu. Sonra ben çıktım. Kimsenin dikkatini çekmediğimizi sanıyorum. Ama Madam'ın dikkatini doğrusu küçümsemişim! Her neyse... Balkonda beni kolları arasına aldı ve öptü." Prissy sustu. Çekik, siyah gözleri bir hülyayla dalıp gitmişti. "Bilseniz, öyle güzel öpüyor ki, kâfir! Öyle bir heyecana geldim, öyle fena oldum ki gözüm dünyayı görmedi artık." Göğsü aynı heyecanı yeniden yaşıyormuş gibi inip kalkıyordu. "Ona öyle bir sarıldım ki, o da benden başka her şeyi unuttu. Üstümü başımı pençeleriyle parçaladı. Her tarafımı çürüttü."

Prissy kazağının önündeki fermuarı hevesli ellerle açtı ve atletini de sıyırarak esmer boynunu ve biraz da göğüslerini meydana çıkardı. Kızlar şaşkınlıkla ve heyecan sesleriyle yaklaşarak bu çürükleri yakından incelemeye giriştiler.

Mariana, "Biz artık bundan sonrasını dinlemesek olmaz mı, Prissy?" diye sordu.

Prissy güldü: "Hayır, sonuna kadar dinleyeceksiniz!" Sonra imalı bir sesle, "Sonuna kadar," diye yineledi ve gene anlatmaya başladı: "İkimiz de öyle bir durumdaydık ki, artık ayrılamazdık. 'Nereye gidelim?' diye sordu.

'Benim odama gidelim. Şimdi kimse yoktur. Sonra kolayca kaçarsın,' dedim. Kabul etti. Zaten itiraz edecek, fazla düşünecek halde değildi. Koşa koşa yatakhaneye gittik. Odama girdik."

Irene, "Prissy! Ne cesaret?" diye hafifçe bağırdı.

Prissy omuz silkti: "Ne olacak? En güvenli yer orasıydı; kimsecikler yoktu."

Süt kuzusu Shirley, "Ya adama nasıl güvendin?" diye sordu. "Ününü biliyorsun. Ya ileriye gitseydi de sonra sana bir şey yapsaydı?"

Prissy bir an söylediklerini anlamıyormuş gibi ona baktı. Sonra gülmeye başladı. Güldü, güldü... Gözlerinden yaşlar gelinceye dek güldü. Sonra gülmekten kısılmış bir sesle, "Sen çok yaşa e mi, çocuk!" dedi. "Yaptı, ayol! Senin dediğin o şeyi yaptı! Yoksa onu odama niçin aldım sanıyorsun?"

Genç kızlar o âna kadar, bütün dinlediklerine karşın, böyle bir şey beklemiyorlardı. Hepsi müthiş bir heyecanla yerlerinden fırlayarak Prissy'nin üstüne üşüştüler. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Prissy sonunda, "Susun! Susun! Duyacaklar da gelecekler!" diyerek onları susturmak zorunda kaldı. "Yerlerinize oturun!"

Bu eşsiz öykünün yarıda kesilmesinden korkan kızlar hemencecik yerlerine oturdular.

Irene sesi titreyerek, "Prissy... bu... ilk miydi?" diye sordu.

Prissy bir kahkaha atarak elini salladı: "Amma safsınız ha! Kaçıncı ilk ayol! Ben bir kere kürtaj bile oldum! Meksika'ya gidişimin nedeni budur."

Kızlar gene kendilerinden geçmek belirtileri göstermeye başlamışlardı.

Prissy, "Eğer uslu oturmazsanız anlatmam!" diye onları sindirdikten sonra anlatmayı sürdürdü: "Odama girer girmez bana sarıldı. Hiç beklemeye niyeti yoktu. Ben

de bekleyecek halde değildim ama böyle durumlarda hayvan gibi davranmasını da hiç sevmem. Nihayet insanız. Bu işi zevk alarak yapmak gerek. Onun için, 'Soyunmadan dünyada olmaz!' dedim. Hiç cevap vermeden beni kavradı." Prissy gene sustu ve vücudunu büyük bir zevkle kıpırdatarak gerdi. "Öyle güçlü bir erkek ki! Öylesine de bir ateş almıştı ki, bütün çırpınmalarıma, didinmelerime karşın beni yatağa sürükledi."

Prissy kendi anlattıklarının ve anımsadıklarının zevkine o kadar dalmıştı ki, Miss Bee birden yerinden fırlayıp üzerine atılınca gafil avlandı. Miss Bee onun elindeki vazoyu kavramıştı. Ama sinirden elleri öyle bir titriyordu ki, Prissy'nin onu silkip atması kolay oldu. Gel gelelim bu kez de karşısına Mariana çıkmıştı. Mariana o an Prissy'nin gözüne pek güçlü ve uzun göründü. Hemen kapıya sinerek, "Bıktım artık sizin ukalalığınızdan!" diye bağırdı. "Ne zaman zevkli bir şey anlatacak olsam ya yarıda bırakır ya da beni hor görürsünüz."

Etraftan, "Bırakın anlatsın!", "Ukalalık etmeyin!", "Oyunbozanlık yok!" sesleri yükseldi.

Mariana gözlerini Prissy'den ayırmadan, "Canı ne istiyorsa anlatsın!" dedi. "Siz de dinleyeceğiniz kadar dinleyin. Ama bizi dinlemeye zorlayamazsınız!"

Prissy şimdi korku ve nefretten laf anlayacak durumda değildi. Dişlerini kısmış, gözlerinden ateş püskürerek, "Kendinizi bir şey sanıyorsunuz!" diyordu. "Açık konuşuyorum diye beni küçük görüyorsunuz! Sanki siz benim gibi değil misiniz? Siz de benim yaptıklarımı yapmak istersiniz ama cesaretiniz yok. Benim cesaretim var diye beni kıskanıyorsunuz. Ne olacak, işte? Ömrünüzde erkek yüzü görmemişsiniz ki! Erkek nedir bilmediğiniz için erkek gördünüz mü deliye dönüyorsunuz. Baksana, Gabriel Samson'u neredeyse yiyeceksiniz!"

Mariana, "Onun adını ağzına alma!" dedi.

Prissy bir kahkaha attı: "Ağzıma alırsam adı kirlenir, değil mi? Ben ağzıma onun adını değil..."

Mariana, Prissy'nin ağzına elinin var gücüyle vurdu. Şimdi bütün kızlar gergin bir sessizlik içinde gerilemişlerdi. Prissy hırs ve korkudan büsbütün delirmişçesine, "Onu adam sanıyorsunuz!" diye haykırdı. "Oysa ruhsuz yaratığın biri! Bayan Ludlow'un jigolosu olduğu her halinden belli! Görmüyor musun nasıl peşinden ayrılmıyor? Mektepte öğretmenlik yapması filan sırf numara. O ihtiyar cadının..."

Miss Bee sapsarı kesilmiş, Prissy'nin üstüne yürüyerek, "Yeter artık, Prissy!" diye fısıldadı. Göğsü inip kalkıyordu. "Bari temsilden sonraya kadar terbiyenle otur!"

Prissy morarmış dudaklarını bir hırs sırıtışıyla aralayarak, "Âşıksınız ona!" dedi. Sesi bir ıslığı andırıyordu. "Âşıksınız! Hindley Bell de, sen de, Mariana da! Anlamıyor muyum sanıyorsunuz? Onu seviyorsunuz! Aklınızda fikrinizde hep o! Hep onunla uğraşıyorsunuz!"

Miss Bee onun yakasını kavradı ve şiddetle sarsarak, "Asıl sen hep onunla uğraşıyorsun!" diye bağırdı. "Asıl aklı fikri onda olan sensin! Asıl onu sen seviyorsun!" Sonra birden sustu. Kendi de farkına varmayarak sezmiş ve gene farkına varmayarak dile getirmiş olduğu bu acı gerçek, dudaklarından kopar kopmaz onu adeta sersem etmişti. Elleri Prissy'nin yakasından sıyrılarak yanına düştü. Kendi kendine konuşur gibi şaşkın ve ürkek, "Evet, onu asıl seven sensin!" diye fısıldadı. "Mariana'yla onun için bahse girdin. Hindley Bell'e o mektupları onun için yazdın. Ondan konuşmak, onunla meşgul olabilmek için. Böylelikle bir tür tatmin oluyordun."

Şimdi bütün salondakileri, anlayamadıkları bir dehşetin sessizliği kaplamıştı. Miss Bee aklının hâlâ almadığı

bir gerçeği kendi kendine zorla kabul ettirmek istercesine, "Sen delisin, Prissy!" dedi.

Prissy, "Evet deliyim," diye parladı. Gözleri çakmak çakmaktı. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi görmediği belliydi. "Evet," dedi. "Evet, onu seviyorum. Seviyorum! Bir diyeceğiniz var mı?" Sesi gitgide yükselerek sonunda tiz bir çığlık halini almıştı."Onu her görüşte tutuşuyorum! Beni öpsün, okşasın, paralasın istiyorum! Dişlerini etime geçirsin istiyorum!" Gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamıştı. "Seviyorum onu, bir diyeceğiniz var mı?"

Elindeki vazo parmaklarının arasından kayarak büyük bir tangırtıyla yere düştü. Prissy kurşun yemiş gibi haykıra haykıra ağlıyor, bir yandan da kapıyı yumruklayarak, "Seviyorum! Seviyorum!" diyordu. En sonunda elleri kapıdan aşağı doğru kaydı ve Prissy yere yığıldı, kaldı. Omuzları hâlâ sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kızlar onun, Miss Bee ve Mariana'nın etrafında bir yarım halka çevirmişlerdi. Hepsi de dehşetten susmuş ve yerlerinden kıpırdamayacak hale gelmişlerdi. Hele Hindley Bell, yüzü görülmedik derecede solmuş ve gözleri yerinden fırlamış bir durumda, yerdeki kıza bakıyordu. Miss Bee ile Mariana bir süre Prissy sussun diye beklediler. Sonra onun hıçkırıklarının hiç dinmeyecekmiş gibi sürüp gittiğini görünce birbirlerine baktılar. İkisi de çok sarsılmış ve sapsarı kesilmişlerdi.

Mariana, "Revire mi götürsek?" diye sordu.

Miss Bee, "Öyle yapmamız gerek galiba," dedi. "Yalnız nasıl götüreceğiz? Sen taşıyabilir misin?"

Mariana ister istemez gerileyerek, "Ben ona elimi bile sürmem!" dedi.

Her zaman öylesine serinkanlı ve mantıklı olan kızın bu tuhaf siniri kimseyi şaşırtmadı. Çünkü kapının dibinde yatan kıza, şimdi hepsi de sapık, korkunç ve iğrenç bir yaratık gözüyle bakıyorlardı.

Irene, "Hademeyi çağıralım!" dedi.

Bu öneri hepsinin onayını aldı. Ama hademeyi çağırtmak için Prissy'yi kapının dibinden çekmek gerekiyordu. Mariana'nın duyduğu aşırı tiksinti, şimdi hepsine öyle bulaşmıştı ki, biraz önce anlattıklarını zevkle dinledikleri kıza parmaklarını bile sürmek istemiyorlardı. Kapının önünde baygın yatan Prissy, artık çözülmesi son derece güç bir sorun olup çıkmıştı. Hiç kimse ne yapılacağını bilemiyordu. Salonda yavaş yavaş bir panik havası belirmeye başlamıştı.

Barbara, "Pencereden bağıralım!" dedi. "Gidip dışarıdan alsınlar!"

Lola, "Evet, evet," dedi. "Bu durumda daha fazla kalamayız!"

Birkaç kişi pencereyi açmaya koştu. Mariana birdenbire, "Durun!" diye bağırdı.

Herkes ister istemez ondan yana döndü. Mariana gene eskisi gibi serinkanlı, aklı başında bir kız olup çıkmıştı.

"Saçmalık etmeyin!" dedi. "Olay mı çıkarmak istiyorsunuz? Burada olup bitenleri kimse bilmemelidir, anlaşıldı mı?" Gözlerini kızların üzerinde ısrarla dolaştırdı. "Bu olay burada kalmalıdır. Bir başkasına söyleseniz de er geç Madam'ın kulağına gider. Hepimiz ona rezil oluruz." Ansızın eğildi ve Prissy'yi kucakladı: "Açın kapıyı!"

Miss Bee kapıyı açtı. Mariana dışarıya çıktı ve Prissy'yi halının üzerine bırakarak, "Şimdi hademeyi çağırın!" dedi. "Ama önce beni dinleyin. Prissy durup dururken bir ağlama krizi geçirdi. Nedenini biz de bilmiyoruz. Anladınız mı?"

Kızlar uslu çocuklar gibi hep bir ağızdan, "Anladık!" diye yanıtladılar.

Mariana, "Haydi, şimdi hademeyi çağırın öyleyse," dedi ve yürüdü, kendi odasına girdi.

Miss Bee de evine dönmek üzere merdivenlere doğru ilerledi. Birden arkasından koluna birinin sarıldığını hissederek döndü. Hindley Bell onun peşinden koşmuştu. Rengi uçmuş dudaklarla, "Demek bana o mektupları yazan Prissy'ymiş," dedi. Nasıl anladın, Miss Bee? Bana niçin söylemedin?"

Miss Bee onun elini, kolundan hoyrat davranmamaya çalışarak çekti: "Sonra anlatırım, Hindley Bell. Şimdi öyle yorgunum ki, gidip yatmak istiyorum."

Hindley Bell hemen pişmanlıkla, "Elbette, canım," dedi. "Yarın görüşürüz. Güle güle!"

Prissy'nin geçirdiği sinir krizi Ludlow Akademisi'ni ve Ludlow müdiresini oldukça zor bir durumdan kurtarmış oldu... Mariana'nın kapalı gene de ısrarlı imaları üzerine Bayan Ludlow'un getirdiği sinir doktoru, kızın esaslı bir psikolojik tedavi görmesi gerektiğini söyleyerek okuldan hiç vakit geçirmeden alınmasını salık vermişti. Böylece Priscilla Smith'in sicilinde, okuldan ayrılış nedeninin belirtilmesi gereken yere doktorun raporu geçti ve Bayan Ludlow bir öğrencisini kovmak zorundan kurtuldu.

Ailesinin gelip Prissy'yi aldıkları gün, öğlenden sonraki prova sırasında Madam, Miss Bee'yi yanına çağırttı ve, "Bir odamız boşalmış oldu, Miss Bee," dedi. "İstersen gelebilirsin."

Miss Bee, "Teşekkür ederim, Madam," diye karşılık verdi. "Evimde kalmayı yeğlerim. Bir kez oraya alıştım artık. Sonra şimdi, kış vakti koca bir evi bozmak da zor."

Her zamanki gibi Madam'ın yanında oturan Gabriel Samson, "Hem zaten öyle bir yerde tek başına oturmak daha iyi," diye lafa karıştı. "İnsan başını dinler. Benim buradaki yerim özel bir daire olduğu halde arada benim bile sıkılıp bağımsızlık istediğim oluyor."

Bayan Ludlow ona parlak gözlerinin ucuyla yan yan bakarak, "Miss Bee'ye komşu olan köşklerden ikisi boş," dedi. "İstersen onlardan birine taşınabilirsin, Gabriel."

Gabriel Samson, "Kışın biraz zor, Madam," diye karşılık verdi. "Baharı beklemek gerek."

"Bu konuyu düşünmüş olduğunu görüyorum, Gabriel."

Gabriel Samson hiç istifini bozmadan, "Düşündüm, Madam," dedi.

Miss Bee yanlarından uzaklaşınca Bayan Ludlow, Gabriel'e dönerek, "Öğrencilerle özel olarak hiçbir şekilde ilgilenmemekte hâlâ direniyor musun, dostum?" diye sordu.

Gabriel Samson gözlerini sahneye dikmişti.

"Şu anda provayı büyük bir ilgiyle izlemekteyim ya, Madam," dedi.

Bayan Ludlow başkaca bir şey demedi.

Sahnede Hindley Bell şarkı söylüyordu.

Yılın en son günü, aylardan, haftalardan, günlerden beri beklenen büyük gün, bir zamanlar hiç gelmeyecekmiş gibi görünürken gelip çattı. Miss Bee o sabah erkenden dadısının omzuna dokunmasıyla uyandı. Bir gece önce okuldan geç dönmüş ve çok geç yatmış olduğu için pek uykusunu alamamıştı. Gözlerini istemeye istemeye açtı. Daha Felicity perdeleri aralamadan önce dışarıda karın yağmakta olduğunu sezdi. Perdeler açılıp da aheste aheste dökülen karları görünce sabırsızlıkla, "Gene mi kar!" diye mırıldandı ve öteki yana dönüp yorganın altına sokuldu.

Felicity yorganı onun topuklarına kadar sıyırarak, "Çocukluk etme, Miss Bee," dedi. "Biraz daha oyalanırsan okula geç kalacaksın!"

Genç kız, söylenerek bacaklarını yere sarkıttı ve yataktan aşağıya atladı. Aslında bunca zamandır hemen hemen hiç ardı arkası kesilmeden her gün yağan kardan bıkmış değildi. Zaten Hindley Bell'in okuldan kaçıp geldiği geceden beri başlayan sinir gerici günlere ancak her sabah yeniden tazelenen bu sevinç sayesinde katlanabilmişti. Ama şimdi sorunun beklenmedik biçimde sona erişi ve Prissy'nin kesin yenilgisi, gerilen sinirleri birdenbire boşandırmıştı. Öyle ki, Miss Bee o sabah çatacak yer arıyordu. İlk iş olarak karın yağışına çattıktan sonra giyinip kahvaltı ederek evden çıkıncaya kadar öteye beriye söylendi durdu.

Okulun gürültü ve hareket içinde kaynaşmasını beklerken büyük binayı sessiz ve dingin buldu. Her işi yerli yerinde ve zamanında yapmasını seven Bayan Ludlow, bütün hazırlıkların bir gece önce bitirilmesine özen göstermişti.

Miss Bee önce aşağıya, balenin prova edilmekte olduğu salona indi. Rolünü bitirdikten sonra da oyunun son provasını izlemek için üst kata çıktı. Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak ilerlerken birden Bayan Ludlow'un kendini çağırdığını duydu.

Madam, "Gel, yanıma otur, Miss Bee," dedi. "Oyun seyrederken yalnız başına olmaktan nefret ederim. Şu Lionel Sherwood'un köpürüp haykırmasına, şu çocukların kem küm etmesine bak, kuzum! Sanki oyunu ilk olarak okuyorlar."

Miss Bee, "İşittiğime göre son provaların kötü gitmesi iyiye işaretmiş," diye güldü.

Madam ciddilikle, "Öyledir," dedi.

"Siz tiyatro insanları, böyle masallara nasıl da bütün kalbinizle inanırsınız!"

Müdire ile öğrenci döndüler. Yanı başlarında Gabriel Samson belirmişti. Bir eli cebinde, başını hafifçe yana

eğmiş, onlara bakıyor ve tatlı tatlı gülümsüyordu. Miss Bee, "Gene iyiliği üstünde bugün," diye düşündü. Bayan Ludlow, "Oturmaz mısın, Gabriel?" diye çağırınca erkek, Miss Bee'nin yanı başındaki yere oturdu. Öğrencisini hafif bir baş eğmesiyle selamladı. Sonra sanki genç kız orada yokmuş gibi müdireyle konuşmaya başladı.

Oysa Miss Bee, onun varlığını öyle yakından hissediyordu ki! Gabriel Samson, Bayan Ludlow'la konuşmak için ne zaman biraz öne eğilse, genç kız onun biraz tütün, biraz da sabun koktuğunu duyabiliyordu. Erkeğin sırtında çok koyu mavi renkte bir kostüm vardı ve gömleği de gene her zamanki gibi kardan beyazdı. Uzun bacaklarını sıraların arasına sığdırabilmek için üst üste atmış ve biraz da yan çevirmişti.

Miss Bee birdenbire Madam'ın kendine bir şeyler söylemekte olduğunu fark etti: "Lionel Sherwood seni bu gece bir baloya götürmek istiyormuş, öyle mi Miss Bee?"

"Noel gecesi söylemişti, Madam,"

"Son derece ağırbaşlı ve tutucu bir toplantı dediğine göre gene bir bohem eğlentisi olsa gerek! Gitmek ister misin, Miss Bee?"

"Eğer siz uygun görürseniz, Madam."

"Sana güvenebilirim, değil mi, Miss Bee?"

"Elbette, Madam."

Bayan Ludlow güldü: "Senin için merak edecek olsam aslında bambaşka bir nedenden ötürü kaygılanırdım, kızım. Yani senin yaşında bir kızın bu kadar güvenilir olması da doğru değil."

Gabriel, "Sevgili Madam!" dedi gülerek.

Bayan Ludlow, "Doğru söylüyorum ama," diye kendini savundu. "Bu yaştaki bir çocuğun daha sorumsuz, daha uçarı olması gerekmez mi?"

Gabriel, "Bu çocuğun aklına bu tür düşünceler sokarsanız karışmam, Madam," diye gülümsedi. "Sadık zenci dadısının elinden biraz zor kurtulursunuz."

Madam da güldü: "Peki, öyleyse! Son derece güvenilir olman koşuluyla seni Bay Sherwood'la baloya gönderiyorum, Miss Bee! Gabriel, sen de Mariana'ya kavalyelik edersen beni sevindirirsin."

Gabriel Samson'un neşeli yüzü gene maske gibi donuklaşıverdi: "Rica ederim, Madam. Sizin isteğiniz benim için her zaman emirdir. Ama inanın bana, bu kez imkânı yok."

Bayan Ludlow bir şey söyleyecekmiş gibi yaptı, sonra vazgeçti. Üçü birden sessizlik içinde sahneyi seyre daldılar.

Yemek saati gelince provalara son verildi ve Miss Bee de evine gitti. Perde beşte açılacağı için çağrılılar dörde doğru gelmeye başlayacaklardı. Bayan Ludlow kızların yemek saatiyle çağrılıların gelişleri arasında tam dinlenmelerini sağlamak için, bir süre boyunca yatakhaneden çıkılmasını yasak etmiş ve kapıya nöbetçi koymayı da unutmamıştı.

Oyun için gene okula dönmek vakti gelince, Miss Bee titizlikle hazırlandı. Önceden kararlaştırdığı koyu yeşil elbiseyi istemedi.

"Yeşil, Mariana'nın rengidir!" diye hırçınlaşarak şarap rengi bir kadifede karar kıldı.

Bu yakası açık, kolları kapalı, beli dar, eteği geniş, sade ama şahane bir kokteyl kıyafetiydi. Miss Bee, "Bana böyle, geçmiş çağların giyimlerini andıran ağır kıyafetler yakışıyor, dadıcığım," diye söylenerek takacağı takıları seçmeye girişti. "Hele saçlarımı böyle örüp sarınca, başı taçlı bir eski zaman kraliçesine benzediğimi biliyor musun?"

"Biliyorum, Miss Bee."

"Saçlarımı çözdüğüm zaman ise masal kitaplarındaki resimlere benzediğimi biliyor musun?"

"Biliyorum, Miss Bee."

"Ya bana bütün bunları kimin söylediğini de biliyor musun?"

"Galiba bunu da biliyorum, Miss Bee," diye Felicity gülümsedi. "Bay Lionel Sherwood söylemiş olsa gerek!"

"Bilemedin, dadı! Bay Samson söyledi bunları bana!"

Zenci kadının, küçükhanımın boynuna zincirli bir madalyon takmakta olan eli bir an duraladı. Sonra Felicity hiç sesini çıkarmadan zincirin kopçasını kapadı.

"Hazırsın, Miss Bee!"

Gel gelelim Miss Bee şimdi yerinden bile kalkmak istemiyordu: İçine nedensiz bir ağırlık çöküvermişti. "Gitmeyeceğim, dadı, gitmeyeceğim!"

Felicity ise, "Gideceksin, Miss Bee," diye gülümsedi. "Bütün bu son günlerin heyecanıdır seni bu hale getiren. Gideceksin ve çok eğleneceksin!"

Böylece Miss Bee kürkünü ve çizmelerini giyerek yola çıktı. Okuldaki heyecan ve telaş havası daha ta uzaktan ona dalga dalga çarptı. Binalar ışıl ışıl. Ses ve hareket dolu oldukları, daha yakınlarına varılmadan belli oluyordu. Ama ne bu tatlı heyecan dalgaları ne de Siyah Salon'un dışındaki vestiyerde aynaya baktığı zaman gözüne çarpan kendi güzelliği, genç kızın içindeki o donuk karamsarlığı gideremedi. Tam Siyah Salon'un perdelerini aralamak üzereydi ki telaşlı bir topuk tıkırtısı duyuldu ve Bayan Smith loşlukta belirdi:

"Ah, Bayan Karova, acele bir işiniz yoksa sizden bir ricam var. Bay Samson'un peşindeyim. Şimdi buradaydı. Sonra kayboldu. Yukarıya, ofisine çıkmış olsa gerek. Oraya çıkıp onu çağırmaya hiç vaktim yok! Çünkü Bayan Gardens geldi, hani şu ünlü prodüktörün eşi, bakın, elinde saplı gözlüğü olan şişman hanım, onu Madam'ın yanına götüreceğim. Zahmet olacak ama Bay Samson'u siz bulabilir misiniz?"

Miss Bee, "Hiç zahmet değil, Bayan Smith," dedi. "Yalnız bulunca ne diyeyim?"

"Madam'ın kendisiyle görüşmek istediğini söyleyin. Çok teşekkür ederim, Bayan Karova." Ve Miss Smith böyle diyerek telaşla uzaklaştı.

Genç kız dalgın adımlarla salondan çıktı. Salonun parlaklığından sonra koridor ve merdivenlerin loşluğu insanı bayağı dinlendiriyordu. Miss Bee merdivenleri ağır ağır çıktı. Tiyatro salonunun ardına kadar açılmış kapılarından dışarıya da ışık taşıyordu. Ama üst kat tamamen gölge içindeydi. Miss Bee karanlık koridorda Gabriel Samson'un odasının önünde, kalbinin deli gibi çarpması biraz yatışsın diye bir an durdu. Kapının aralıklarından hiç ışık sızmıyordu. Ama Gabriel Samson içerideydi. Genç kızın vuruşuna, "Giriniz," diye karşılık verdi.

Pencerenin önünde, arkasını kapıya dönmüş olarak duruyor ve denizi seyrediyordu. Kapının kapandığını duyunca, gözlerini denize bağlayan duygu ve düşüncelerden ayrılmak istemiyormuş gibi ağır ağır döndü ve, "Ooo, siz miydiniz?" dedi. "Hoş geldiniz! Bu ne beklenmedik ziyaret! Buyurun, oturmaz mısınız?"

Sesinde tuhaf bir ifade vardı. Şefkat mi, alay mı, genç kız bilemiyordu. Yalnız şurası yüzde yüz ki uzaklık ve donukluk değildi. Bununla birlikte genç kız oturmadı.

"Teşekkür ederim, kendim için gelmedim," dedi. "Madam sizi görmek istiyormuş da!"

Gabriel Samson masanın üzerindeki lambayı yaktı, gene de loşluğu elinden geldiğince korumak için abajuru adamakıllı eğdi. Odayı saran hafif ve yumuşak ışıkta birbirlerine baktılar. Gabriel Samson'un üzerinde hâlâ gündüzki koyu mavi kostümü vardı.

"Oturun, kuzum, konuşalım biraz!" diye direndi. "Yoksa acele bir işiniz mi var?"

Genç kız, "Hayır," diye yanıtladı. "Hiçbir işim yok ama izin verirseniz oturmayayım."

Gabriel Samson elindeki sigarayı ani bir hırçınlıkla tablaya bastırdı ve masanın arkasından çıkarak odanın ortasına doğru ilerledi.

"Nezaketsizlik ettiğinizin farkında mısınız, Bayan Karova? Gitmenize izin vermiyorum, oturun."

Genç kız vahşi, siyah gözlerini dolduran bir isyanla ona baktı. Gözlerinin karanlık ateşi yanında teninin duru beyazı göz alıyordu. Kadife elbisenin şarap rengi, baktıkça derinleşiyor gibiydi. Uzun bir an gözlerini ayırmadan birbirlerine baktılar. Miss Bee'nin gözleri isyan, adeta kin doluydu. Erkeğin gözlerindeki anlaşılmaz bir ifade de giderek yoğunlaşıyordu.

Sonra Miss Bee, "İzin vermeseniz de ben gidiyorum," dedi ve kapıyı hızla açarak dışarıya çıktı. Merdivenin sahanlığına gelmişti ki, kapının gene açıldığını ve Gabriel Samson'un seslendiğini duydu:

"Beatrice!"

Dönüp baktı. Gabriel Samson kapının önünde duruyor ve gülümseyerek ona bakıyordu.

"Lütfen Madam'a biraz geç kalacağımı ve bu gece Mariana'yı Bay Sherwood'un balosuna götüreceğimi söyleyin."

Miss Bee, "Tabii, efendim," diyerek hemen döndü, fakat arkasından Gabriel Samson gene, "Beatrice!" diye seslendi.

"Efendim?"

"Siz de geliyorsunuz, değil mi baloya?"

"Evet, efendim."

"Gene o sarı elbisenizi mi giyeceksiniz?"

"Evet, efendim."

"Pekâlâ Miss Karova. Başka bir söyleyeceğim yok."

Miss Bee sesini çıkarmadan döndü ve merdivenler-

den aşağıya koşarak indi. Bayan Ludlow'u bulmak için Siyah Salon'a girdiği sırada, içinde nedensiz ve ani bir hafiflik duyuyordu.

Bundan sonra bütün etkinlikler ona tatlı bir serüven gibi geldi. Madam'ın yanından ayrılırken rastladığı Lionel Sherwood onu yanına aldı ve bütün kalburüstü konuklarla tanıştırdı. Yönetmenler, oyuncular, eleştirmenler, prodüktörler, müzisyenler, şairler, yazarlar... Çağrılılar, sanat âleminin tanınmış kişileriyle o dolaylardaki seçkin ailelerdi. Miss Bee bu kimselerle tanışmaktan ve onların kendisine beğenerek bakmalarından zevk alıyordu. Onların arasında, Ludlow'da, Siyah Salon'da, Lionel Sherwood'un yanında ve özellikle hayatta olmaktan büyük haz duyuyordu. Demin ona bomboş, tatsız gelen her yer, her şey şimdi büyük bir anlamla dolmuş gibiydi.

Sonunda Bayan Ludlow'un yol göstermesiyle bütün çağrılılar yukarıya, salona çıktılar. Son sınıf öğrencileri ev sahibeliği yaparak onlara yerlerini gösteriyorlardı. Herkesin yeri önceden ayrılmıştı.

Miss Bee ile Lionel Sherwood salonun kapısında konuklardan ayrılarak kulisi dolaştılar. Makyaj odalarında gerilen sinirlerin ve bekleyiş heyecanının soluksuz durgunluğu hüküm sürüyordu. Herkes köşesine çekilmiş, gongun vurmasını bekliyordu. Her odaya üçer-dörder kişi verilmişti. Yalnızca Mariana Dunne, gecenin yıldızı, tek başına bir odadaydı. İçerisi Bayan Ludlow ile Lionel Sherwood'un göndermiş olduğu çiçeklerle süslenmiş ve makyaj masasının üzerindeki ışıkla aydınlanmıştı.

Mariana aynanın önünde oturmuştu. Makyajcı fırçayla onun dudaklarını boyuyordu. Lionel Sherwood'un geldiğini görünce ayağa kalktılar. Mariana, her zamanki gibi sakindi. Fakat gözlerinde her zamankinden başka bir

pırıltı ve üzerinde bir gerginlik seziliyordu. Lionel Sherwood, prova sırasındaki o hiçbir şeyi beğenmeyen, huysuz yönetmene hiç benzemeyen tatlı, yumuşak bir tavırla, "Nasılsın, kraliçem benim?" diye sordu.

Mariana, "Korkuyorum, Bay Sherwood," dedi sinirli bir gülüşle.

Yönetmen, "Elbette korkacaksın," dedi. "Bak dışarıda, ülkenin en önemli tiyatro kişileri seni görmek için bekliyorlar. Onları sırf seni görsünler diye çağırdım ben. Onların karşısında gücünü kanıtlayabilmek küçümsenecek bir iş değil. Ama senin bunu yapabileceğine ben inanıyorum."

Mariana, "O çağırdıklarınızın hepsi geldi mi?" diye sordu. "Çok önemli insanlar vardı o listede."

"Birkaç tanesi dışında hepsi geldi. Gelmeyenler de senin için önemli değil." Sonra Lionel Sherwood saatine baktı. "Haydi bakalım, vakit yaklaşıyor."

Mariana'nın yanından ayrıldıktan sonra Hindley Bell'in odasına gittiler. Hindley Bell öylesine heyecanlıydı ki, yerinde duramıyordu. Miss Bee'yi görünce sımsıkı koluna yapıştı ve, "Nerelerdesin?" diye çıkıştı. "Hiç gelmeyeceksin sandım. Sen gelmeyince nasıl üzülüyorum, biliyor musun? Çok korkuyorum."

Miss Bee onun ışıklı saçlarını okşadı: "Geldim ya işte!"

Erkekler kendilerine ayrılmış olan geniş odada bir aşağı, bir yukarı dolaşmaktaydılar. Lionel Sherwood onlara da yatıştırıcı ve yürek verici bir şeyler söyleyerek dışarıya çıktı. Miss Bee'ye, "Haydi, galeriye gidelim," dedi. "Perdenin açılışını yukarıdan seyretmek istiyorum."

Onlar dışarıya çıkarken gongcu çocuk elindeki çıngırağı çalarak, "Birinci sahnedekiler hazır olsun! Birinci sahnedekiler hazır olsun!" diye kulisi dolaşmaya başlamıştı.

Yönetmenle Miss Bee yukarıya çıktılar. Galeri, öğrencilere ayrılmıştı. Sahnenin tam karşısına oturdular.

Siyah perdeler inmiş ve sahnenin önündekilerden başka bütün ışıklar sönmüş olduğu için salon karanlıktı. Birden Ludlow'un o ünlü gongunun derin ve tınlamlı sesi duyuldu ve yankılar sona erdikten sonra ağır perdeler hışırdayarak açıldı.

Sahne bir an boş kaldı sonra Hindley Bell'in baharda bir kuş kadar şakrak ve kaygısız olan nefis sesi, perde perde yükselerek salonu doldurdu. Arkada bir kapı açıldı ve Hindley Bell içeriye girdi.

Biraz önce öylesine gergin, heyecanlı olan sanki o değildi! O kadar doğal davranıyor, öyle güzel şarkı söylüyordu ki, Miss Bee'nin boğazına sevinçli bir heyecan düğümlendi, gözlerine yaşlar doldu. Sahne gitgide kalabalıklaştı ve oyun hiç aksamadan, büyük bir akıcılıkla, neşe içinde gelişmeye başladı. Sahnedeki neşe seyircilere de geçmişti. Şimdi hepsi rahatça arkalarına yaslanmış oturuyorlar ve her fırsatta bol bol gülüyorlardı. Onların hoşnutluğu da oynayanlara kendini hissettirdiğinden, sahnedekiler gitgide daha rahat ve güzel oynuyorlardı.

Lionel Sherwooda hayatından hoşnuttu. Ne var ki o sahneyi, salondakiler gibi kendini unutarak izlemiyordu. Hep biraz önüne eğilmiş olarak oturuyor ve sahnede geçen hiçbir hareketi, yüzlerden uçup giden hiçbir ifadeyi gözden kaçırmıyordu. Yanı başında oturan Miss Bee, onun sinirlerinin, Mariana'nın sahneye çıkma zamanı yaklaştıkça daha da gerildiğini hissediyordu. Oyunun en önemli dakikası bu olacaktı, Mariana Dunne'nin sahneye çıkışı!

En sonunda kulisten, efekt uzmanının yaptığı tekerlek sesleri duyuldu. Sahnenin arka kapısı açıldı ve içeriye Hindley Bell girdi.

"Anne, müjde!" diye bağırdı. "Leslie geldi!"

Ve Leslie eşikte belirdi. Sırtında gri bir tayyör, başın-

da beyaz bir bere vardı ve beyaz bluzunun yakasına siyah bir fiyonk bağlamıştı. Beyaz beresinin altından taşan kızıl saçlarına, üstü çil serpintili yukarı kalkık burnuna, nefis endamına ve yüzünün bütün güzelliğine karşın o an tamamen Leslie idi: Taşradaki akrabalarını görmeye gelen büyük kentli bir meslek kızı. Gene de eşikten içeriye adımını atar atmaz bütün sahneye egemen oldu. Arkalarına yaslanmış duran seyirciler birer birer doğrularak onu seyre daldılar. Kendi aralarındaki ufak tefek konuşma ve mırıldanmalar, bıçakla kesilmiş gibi sona erdi.

Sahneye ve salona egemen olan bu sihrin, bu elle tutulacak kadar güçlü olan etkinin, onun olağanüstü güzelliğiyle hiçbir ilişkisi yoktu. Bu, onun her halinden, her hareketinden, hatta hiç hareket etmeksizin duruşundan taşan öyle bir çekicilik, öyle bir sevimlilik ve büyüydü ki, henüz adı konmamıştır. Mariana oynarken seyircilere kendinden bir şey, bir armağan verir gibiydi. Lionel Sherwood yerinde daha fazla duramayarak kalktı ve Miss Bee'ye, "Ben kulise gidiyorum," diye fısıldadı. "İstersen sen de gel."

Miss Bee, "Hayır," der gibi başını salladı. Lionel Sherwood'u saran heyecanı anlayabiliyordu. Yönetmen daha çok kendi eseri olan bu oyuna yaklaşabildiğince yaklaşmak, onun gelişmesini içeriden izlemek istiyordu. Oysa Miss Bee oyuna yalnızca bir seyirci olarak dışarıdan bakmaktan yanaydı.

Nihayet birinci perde çılgın alkışlar arasında bitti. Kızlar doğru kulise saldırdılar. Ama Lionel Sherwood içeriye kimsenin alınmamasını sıkılamıştı. Mariana'yla öteki kız oyuncular kapıya gelerek onlarla biraz konuşup gene içeriye girdiler. Sahne aralığında Hindley Bell'le Miss Bee yılbaşından beri hazırlanmakta olan düeti söylediler ve çok alkış topladılar. Ne var ki bunun ikisi de pek üstünde durmadılar çünkü akılları oyundaydı.

İkinci sahne birincisinden daha büyük bir başarıyla sona erdi. Perde kapanınca arayı doldurmak için okuma yarışması yapıldı. Miss Bee o sırada kulis kapısında Hindley Bell'le konuşmakta olduğu için bir zamanlar kendini o kadar üzen yarışmayı kimlerin kazandığını bile dinlemedi!

Üçüncü sahne en parlak bir profesyonel temsilden hiçbir şekilde geri kalmayacak kadar kusursuz oynandı. Seyirciler artık Mariana'yı yıldızlaştırmışlardı. Perde son olarak inince alkış dakikalarca sürdü. O ağırbaşlı insanlar küçük çocuklar gibi ayağa kalkmış el çırpıyor ve, "Leslie! Leslie!" diye bağırıyorlardı.

Mariana tekrar tekrar perdelerin önüne çıkarak eğiliyordu. En sonunda seyircilerin coşkusu yatıştı ve ışıklar yandı. Çağrılılardan birçoğu kulise hücum ettiyse de Lionel Sherwood'un yasağı yüzünden içeriye kimse alınmadı.

İçeride herkes birbirini ve Bay Sherwood'u, Bay Sherwood da herkesi ve kendi kendini kutlamakla meşguldü. Kızlar durup durup sarmaş dolaş oluyorlardı. Erkekler ise duygularını dışarı vurmaktan çekindikleri halde ağızlarının kulaklarına vardığını gizleyemiyorlardı.

Yalnız Mariana her zamanki gibi sakindi. Dudaklarında mutlu ve hafif bir gülümseyiş, gözleri dalgın bir sevinçle pırıl pırıl yanarak odasında duruyor ve kutlamaları büyük bir minnet ve alçakgönüllülükle kabul ediyordu. Sonunda Lionel Sherwood oyuncularının kendilerini yeter derece topladıklarına, yatışıp sakinleştiklerine inanç getirince, "Haydi, bakalım, artık üstünüzü değişin de aşağıya inelim," dedi.

Konuklar kokteyl için Siyah Salon'a birikmişlerdi. Kadife perdelerin bir köşesi kordonla çevrilerek bale için sahne olarak hazırlanmıştı. Herkes salona birikince ışıklar söndürüldü ve yalnızca kordonların çevresindeki ışıklar açık kaldı.

Bale, bir köy karnavalında sevgilisiyle dans etmeye giden bir genç kızın öyküsüydü. Genç kız rolünde Shirley Page, son derece güzel bir kostüm giymiş ve saçına çiçekler takmıştı. Bir geri kalıp bir ileriye giderek onu şaşırtan ve randevusuna geç kalmasına neden olan çılgın ve kaprisli saat rolünde de, saat biçimi mukavva başlık ve uzun, siyah, kolsuz, dümdüz bir giysiyle, Miss Bee vardı. Bale de alkışlar arasında sona erdi ve birçok danslar seyircilerin ısrarı üzerine yeniden yapıldı. Shirley oyundan sonra da bale kostümünü çıkarmadı. Yaz rüzgârlarıyla havalarda dönen bir diken pamuğu gibi hafif ve uçucu, öylesine şen ve ince, konukların arasında dolaşırken, baharın, aşkın ve gençliğin özünü canlandırıyordu sanki...

Kokteylin kraliçeleri hiç kuşkusuz Bayan Ludlow'la Mariana idiler. Miss Bee, Hindley Bell'in de çok gözde olduğunu, çevresinde sık sık seyirci halkaları oluştuğunu görerek seviniyordu. Bir aralık Madam, yanında Gabriel Samson'la birlikte Miss Bee'ye yaklaştı:

"Yemekten sonra hemen yola çıkacaksınız. Sen yemeğini burada, bizimle birlikte yiyeceksin değil mi, Miss Bee?"

Miss Bee, "İsterdim ama evde giyinmem gerek. Burada yemek yersem çok geç kalırım," dedi.

"Keşke elbiseni buraya getirseydin. Orada giyinip gelmek zor olmayacak mı?"

"Olacak Madam ama artık başka çaresi yok."

"Öyleyse birisi gelsin, seni alsın. Yalnız başına gelmen doğru olmaz."

"Her zaman yalnız başıma gidip gelmeye alışığım ben. Noel gecesi de yalnız dönmedim mi, Madam?.."

"Öyle ama bu gece baloya gidiyorsun. Bir genç kızın baloya giderken evden kavalyesiz ayrılması hiç doğru olmaz." Yaşlı kadın birden Gabriel Samson'a döndü: "Değil mi, Gabriel?"

Gabriel Samson hemen, "Elbette, Madam," diye karşılık verdi. "Eğer bir sakıncası yoksa ben gider kendilerini evlerinden alırım."

Miss Bee duyduğuna inanmıyormuş gibi, şöyle bir ona baktı. Bayan Ludlow da adeta telaşlanmıştı.

"Ama onun kavalyesi Bay Sherwood. Onun gidip alması daha doğru olur."

"Bay Sherwood evi bilmez. Hem ne de olsa okulumuzun konuğudur. Onun yerine ben gidebilirim."

Bayan Ludlow büyük bir isteksizlikle, "Peki, Gabriel, mademki istiyorsun," diye ona boyun eğdi.

Miss Bee belki de itiraz edecek, zahmet olur, filan diyecekti. Ne var ki Bayan Ludlow'un gösterdiği tuhaf isteksizlik nedense onu gizliden gizliye kızdırdı. O da son derece tatlı bir gülümseyişle hocasına dönerek, "Çok teşekkür ederim, efendim," dedi. "Esas yolu izlerseniz evi kolaylıkla bulabilirsiniz. Saat kaçta gelirsiniz? Ona göre bekleyeyim."

Madam, "Bay Sherwood buradan on buçukta ayrılacağını söylüyor," dedi.

"Öyleyse ben de sizi almaya saat onu çeyrek geçe falan gelirim, Beatrice."

Miss Bee hâlâ o tatlı gülümseyişle, "Daha erken gelin, bir fincan çayımızı için," dedi. Sonra Bayan Ludlow'a döndü: "İzninizle ben gideyim, Madam. Biraz dinlenmek istiyorum."

Bayan Ludlow da onunki kadar tatlı bir gülüşle, "Güle güle, kızım, iyi dinlen, sonra da iyi eğlen," dedi.

Miss Bee onun, her nedense, o anda kendisinden hiç hoşlanmadığını açıkça hissediyordu.

Çağrılılar birer ikişer ayrılmaya başlamışlardı. Miss Bee kimseyle karşılaşmamak için yan kapıdan çıktı ve kürküyle çizmelerini hızla giyerek evine döndü. Yolda beş yaşında bir çocuk gibi zıplıyor ve çocukluğundan kal-

ma şarkılar söylüyordu. Öyle sevinçliydi ki ve içi içine o kadar sığmıyordu ki, bir şarkıyı sonuna kadar söylemeye bile sabrı yoktu.

Eve varınca, kapıyı kıracak gibi şiddetle çaldı. Öylesine ki bir felaket haberi geldi diye korkudan merdivenleri çılgın gibi koşarak inip soluk soluğa kalan Felicity onu az daha dövüyordu!

"Daha küçük olsaydın seni şimdi pataklardım, Miss Bee!" dedi. "Kapıyı delice çalıp da benim gibi zavallı bir kadının aklını başından alacak ne vardı, öyle?"

Miss Bee dans ederek içeriye girdi ve bir yandan başındaki yün şalı çıkarırken, öbür yandan tek ayağının üzerinde zıplayarak şarkı söyler gibi, "Baloya gidiyorum, Felicity! Baloya gidiyorum!" diye şakıdı.

Felicity onun elinden fırlatıp attığı paltoyla şalı alıp asarken, "Ne balosu?" diye sordu.

Miss Bee, "Bir bohem balosu!" dedi. "Sen bohem balosu nasıl olur biliyor musun dadı? Ben bilmiyorum ama tahmin ediyorum. Herkes içer içer, sarhoş olur ve birbirine sarılıp öper!"

Felicity kara kaşlarını çatarak, "Böyle sözler senin ağzına yakışmıyor, Miss Bee," diye onu azarladı.

Miss Bee hemencecik gidip onun boynuna sarıldı: "Şaka söyledim, canım!"

Felicity: "Kiminle gidiyorsun bu baloya?"

"Yönetmenimiz götürüyor, Lionel Sherwood. Korkma dadı, gerçekten çok iyi bir adam, beni de kızı gibi seviyor. Zaten uygunsuz bir yer olsaydı Madam beni göndermezdi."

"Demek Bayan Ludlow'un haberi var?"

"Elbette. Hem yanımıza Mariana'yı da kattı."

Felicity'nin kuşkuları biraz yatışmıştı. Genç kızın soyunmasına ve sırtına rahat bir evlik elbise giymesine yardım etti. Miss Bee öylesine büyük bir sevinç içindeydi ki,

sofrada iki lokma ekmeği güçlükle yutabildi. Onun bu halini seyreden Felicity, on beş yaşındayken, babasıyla ilk ve son olarak baloya gidişini anımsıyordu. O zaman da kız böyle heyecan ve sevinçten kabına sığamayan bir ruh durumu içindeydi! Aradan yıllar geçmiş ve Miss Bee yaşının sınırları dışında büyümüştü. Bununla birlikte birçok yönlerden nasıl da çocuk kalmıştı!

Sofradan kalkınca genç kız, "Ben biraz yatacağım, Felicity," dedi. "Sarı dantelimi hazırlayıver, olur mu?"

"Gene onu mu giyeceksin?"

"Evet, onu giymemi istiyor."

Felicity sarı elbisenin giyilmesini isteyen kişinin kıza kavalyelik edecek olan Lionel Sherwood olduğunu doğal sayarak sesini çıkarmadı.

Miss Bee, "Saat onu çeyrek geçe beni almaya gelecek," dedi. "Dokuz buçuğa kadar on-on beş dakika dinlensem kârdır. Sen dokuz buçukta bana haber ver. Onu hiç bekletmek istemem."

"Hemen hazırlan bari, belki erken gelir," dedi.

"Zararı yok. Bir çeyrek dinleneyim, sonra çabucak hazırlanırım. Korkma, onu bekletmeyi ben de istemem."

"Koskoca adamı bekletirsen ayıp olur!"

"Elbette. Hem zaten bugün çok şükür aramız iyi, bozulsun hiç istemem."

Felicity şaşırmıştı: "Hani kızı gibi seni seviyordu?"

Miss Bee büyük bir şaşkınlıkla ona baktı:

"Beni seviyor muydu? Yok canım, bu dünyada benden hoşlanmayan bir insan varsa hiç kuşkusuz odur."

Felicity merdiven başında durarak ona baktı: "Kim götürüyor seni bu baloya?"

"Lionel Sherwood."

"Eee, evden almaya o gelmiyor mu?"

"Yoo, evden almaya Bay Samson geliyor!"

Zenci kadın derin bir nefes aldı: "Haa, öyle söylese-

ne!" Sonra kuşkuyla genç kızın yüzünü süzdü: "Madem seni hiç sevmiyor, nasıl oluyor da baloya götürmek için buralara kadar zahmet ediyor?"

Miss Bee kollarını sevinçle kavuşturup sıkarak, "Ben de anlamıyorum ama geliyor işte!" diye yanıtladı. "Hem de kendisi istedi. Ara sıra böyle esiyor. Bugün aramız iyi. Umarım hep böyle sürer de baloyu bana zehir etmez!"

Zenci kadın kara gözleriyle yan yan ona yumuşak bakarak, "Bu adamı çok merak ediyorum!" dedi.

Miss Bee, "Sabret, yakında göreceksin!" dedi ve odasına girdi.

Felicity sarı elbiseyi ve bununla giyilecek her şeyi gardıroptan alıp çıkınca, Miss Bee yatağın üzerine sırtüstü uzandı ve gözlerini kapadı. Tam on beş dakika Gabriel Samson'dan başka hiçbir şey düşünmeyerek yattı.

On beş dakika sonra dadısının kapıdan seslenmesiyle kalktı. Hazır olan banyoya daldı, çıktı ve giyinmeye başladı. Saçlarını yine iki örgü yapıp taç gibi başına doladı. Gece elbisesini büyük bir titizlik ve özenle giydi. Dudaklarını hafifçe renklendirecek kadar, belli belirsiz boyadı. Kaşlarını ve kirpiklerini koyulttu. Siyah küpeleriyle kolyesini, mücevher kutusundaki bütün takacaklarını kaç kez taktı, çıkardı. Sonunda hiçbirini beğenmedi. Boynunu ve göğsünü çıplak bırakmaya karar verdi. Kendi kendine, "Bay Samson bir eksikliğin farkına varırsa herhalde söyler; o zaman takarım," diye düşündü.

Saat onu tam beş geçe kapı çalındı. Hâlâ aynada kendini seyretmekte olan Miss Bee, dışarıda, sofada Felicity'nin kapıyı açmak üzere merdivenlere doğru ilerlediğini duydu ve hemen dışarıya fırladı.

"Dur kapıyı ben açayım," dedi.

Zenci kadın ona çok şey söyleyen kara gözleriyle şöyle bir baktı, sonra hiç karşılık vermeden yoluna gitti, Miss Bee kendi kendine gülümseyerek odasına girdi. O kendi-

ne yalnızca Gabriel Samson'un öğrencisi gözüyle bakabilirdi. Ama Felicity için hâlâ ve her zaman Virginia'nın en eski ve soylu ailesinin biricik kızı ve mirasçısı Beatrice Karova idi. Bayan Karova'nın, kendini baloya götürecek olan kavalyeye kapıyı kendi eliyle açması olacak iş miydi?

Genç kız oda kapısını azıcık araladı ve aşağıya kulak kabarttı. Zenci kadın ile Gabriel Samson konuşuyorlardı. Seslerinde, anlaşan insanların ne konuştukları anlaşılmasa da belli olan uyum ve rahatlık vardı. Miss Bee bir an önce dışarıya fırlamak ve aşağıya inip hocasını görmek için kabına sığamadığı, ayakları karıncalandığı halde Felicity'nin yukarıya çıkmasını bekledi. Hiç değilse merdivenden seslenseydi ya şu dadı!

Gel gelelim Felicity, en acele etmeyen adımlarıyla ta yukarı kadar çıktı ve Miss Bee'nin kapısın tıklatarak, "Bay Samson buradalar, Miss Bee," dedi.

Şimdi ters ters bakmak sırası genç kıza gelmişti. Miss Bee aşağıdan duyulmasın diye alçak sesle, "Sanki bilmiyormuşum gibi," diye söylenerek dışarıya çıktı.

Felicity kapıda durmuş, onun arkasından bakıyordu. Miss Bee onun bakışlarını üzerinde hissettikçe merdivenleri, elinde olmadan ağır ağır, salına salına indi. Bir eliyle eteğini kaldırıyor, öbür elini merdivenin tırabzanından kaydırıyordu. Onu görünce Gabriel Samson ayağa kalkarak gülümsedi. Miss Bee son basamakları koşarak inip de iki elini birden ona uzatmamak için kendini zor tuttu.

Gabriel Samson yerinden kalkmış ve merdivene doğru ilerlemişti. Sırtında beli vücuduna yatık siyah bir palto ve boynunda beyaz bir fular vardı.

Miss Bee, "Hoş geldiniz, Bay Samson," diyerek dantel eldivenli küçük elini ona uzattı. "Paltonuzu çıkarmamışsınız?"

"Ancak gideriz, Beatrice. Yolumuz biraz iniş çıkış, yerler de karlı."

"Nasıl, evi kolay bulabildiniz mi bari?"

"Elimle koymuş gibi buldum."

Miss Bee büfeye doğru ilerledi: "Bir şeyler içer misiniz?"

"Teşekkür ederim, vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Daha erken gelmek isterdim ama yemekten sonra Bayan Ludlow tatlı bir konu açtı; bir türlü ayrılıp kalkamadık!"

Miss Bee içinden, "Mahsus lafa tutmuştur!" diye düşündü. Sonra bu düşünceden kendisi de utandı ama inancı hiç sarsılmadı. O akşam ihtiyar kadının nedense ondan hiç hoşlanmadığını iyice sezmişti.

"Gidelim öyleyse," dedi. Sonra yukarıya doğru yavaşça, "Dadı!" diye seslendi.

Zenci kadın merdiven başında belirdi: "Buyur, Miss Bee!"

"Biz gidiyoruz, Felicity."

Felicity aşağıya inerek lame sandaletlerini çıkarıp paket yaptı ve çizmelerini giymesine yardım etti. Kürkünü giysin diye tuttuğu zaman Gabriel Samson hemen uzanarak onun elinden aldı ve Miss Bee'nin omzuna kürk kapını o sardı. Felicity erkeğe eldivenleriyle şapkasını verdi. Gabriel Samson zenci kadının elini sıkarak, büyük bir ciddilik ve açık bir sempatiyle, "Hoşça kal, Felicity," dedi. "Korkma, kızına iyi bakarım!"

Felicity gülümseyerek, "Güle güle, teşekkürler, Bay Samson, gene buyurun," diye karşılık verdi.

Miss Bee kendi kendine gülümsedi. Bu tavır Felicity'nin en büyük iltifatıydı. Çünkü sadık zencinin kendince etiket kuralları vardı. Onca en büyük nezaket, kabalık göstermemekti. Nezaket uğruna yaptığı özveri hiçbir zaman bundan ileri geçmezdi.

Miss Bee onu, Gabriel Samson'u sevdi diye minnetle öperek, "Hoşça kal, dadıcığım," dedi.

"Güle güle, Miss Bee. İyi eğlen! Sakın giderken eteklerini ıslatma. Kendini de üşütme Miss Bee!"

"Sen merak etme Felicity!"

Biraz gittikten sonra ikisi de döndüler ve kapıda durmuş arkalarından baktığını hissettikleri dadıya el salladılar.

"Dadım sizi sevdi," dedi Miss Bee.

"Bu herhalde büyük bir iltifat olmalı."

"Öyledir. Felicity herkese kolay kolay ısınmaz çünkü."

"Ben de onu sevdim. Asil ve şefkatli, gene de aman dinlemeyen bir kadına benziyor."

"Öyledir. Hiçbir konuda zayıflığı sevmez. Özellikle sevdiği insanlar söz konusu olunca!"

"Zaten çoğunlukla öyle değil midir? Sevdiklerimizin kusurları bize en ağır gelir!"

"Öyledir; ama birçoklarımız da sevdiklerimizin kusurlarını görmezden geliriz."

Gabriel Samson dalgın dalgın, "O yönden haklısınız," dedi. "Hoşgörünün de bir sınırı olmalı."

O gün kar yağmamış ama hava da açmamıştı. Gökyüzü kapanık ve hava çok soğuktu. Genç kız kısa kürk pelerininin kapüşonunu başına geçirdi, Gabriel Samson da paltosunun yakasını kaldırdı. Bir yandan sevgi ve hoşgörü konusunda konuşurken, diğer yandan da kaymamaya çalışarak küçük vadiye indiler. Bayan Ludlow o sabah yolu temizletmişti ve kar da yağmamış olduğu için yer bayağı kuruydu.

Ludlow tepesine çıktıkları zaman Miss Bee, "Geç filan kalmadık ya?" diye sordu.

Gabriel Samson kolundaki saate baktı: "Beş dakika erken bile geldik. Ama herhalde onlar bizi bekliyorlardır!"

Gerçekten de Lionel Sherwood'un otomobili dağ yolunun asfaltla birleştiği dönemecin hemen berisinde bekliyordu. Yönetmen onların geldiğini duyunca yerin-

den kalkarak arabanın kapılarını açtı. Mariana arkada oturmuştu. Lionel Sherwood, Gabriel Samson'u onun yanına oturttu. Miss Bee'yi de öne, kendi yanına alarak direksiyona geçti.

Miss Bee, "Bir dakika hareket etmeyin, ben daha çizmelerimi çıkaracağım," dedi.

Onun o zarif kıyafetinin altına çizme giymiş olması Mariana ile yönetmeni uzun uzun güldürdü. Bu ufacık olay dördünün de neşesini pekiştirmişti. Birbirlerinden utanmasalar şarkı söylemeye başlayacaklardı.

Mariana pek az konuşuyordu. Mesleğinde attığı ilk adımla büyük bir başarı kazanmak, ona baş dönmesini andıran çılgın bir sevinç değil, dakikalar geçtikte derinleşen ve bütün varlığına işleyen dingin, sonsuz ve içten bir kıvanç vermişti. Bu nedenle kendi derin ve sakin sevincine gömülmüş olarak sessiz oturuyor ve ancak çevresindekiler konuştuğu zaman karşılık veriyordu. Saçlarını toplamış ve küçük, kusursuz başının bütün güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Kulaklarında beyaz taşlar ışıldıyor, beyaz kürkünün altından çıkan gece elbisesinin kalın, parlak etekleri camgöbeği çiniden dökülmüşe benzer kıvrımlar yapıyordu.

Gece içinde, karın beyaz ışığıyla aydınlanmış lambasız caddelerden geçiyorlardı.

Miss Bee, "Gideceğimiz yer uzak mı?" diye sordu.

"Oldukça uzaktır ama geliyoruz!"

"Neresi burası?"

"Altın Kalem Kulübü! Basın mensuplarının, sanatçıların lokalidir."

Miss Bee'nin gözleri parlayıvermişti! Okumayı seven çoğu taşralılar gibi o da ünlülerin gerçek kişiliklerini merak eder, onları yakından görmeyi büyük mutluluk ve onur sayardı.

"Kimler bulunur orada?" diye sordu.

"Birçok ilginç kişiler olacağını sanıyorum. Yalnız dikkat et, hepsi sarhoştur."

Genç kız, "Malum, bohem balosu," dedi. "Sarhoş oldukları zaman ne yaparlar?"

Lionel Sherwood güldü: "Hiçbir şey yapmazlar. Tehlikeli olan da odur zaten. Nara atıp yalpa vursalar, seni uyarmaya gerek görmezdim."

Miss Bee, "Çok ilginç bir gece geçireceğe benzeriz!" diye güldü.

Lionel Sherwood: "Özellikle bir kişi var, umarım buradadır da size onu tanıtırım. Bu akşam oyuna çağırdım. Gelecekti de. Ama kim bilir neye ya da kime takıldı, gelmedi."

Mariana arkadan, "Kimdir bu adam?" diye sordu.

Yönetmen, "Serge Yeo," diye yanıtladı.

Miss Bee heyecanlandı: "Serge Yeo ha! Görecek miyiz onu?"

"Umuyorum!"

Mariana, "Ben de!" dedi. "Onu görmeyi çok isterim!"

Serge Yeo, Avrupa'nın şu sırada en genç ve belki de büyük tiyatro yazarıydı. Yaşı daha kırka gelmeden adı ölmezleşmiş ve "Genç Dâhi"ye çıkmıştı.

Gabriel Samson, "Gerçekten görülmeye değer biridir," dedi. "Eserlerine birazcık olsun benzeyen yazar az bulunur. Ama bu kadar çok benzeyeni artık sanırım bin yılda bir çıkar!"

Mariana, "Öyleyse fırtınalı, dramatik bir adam olsa gerek," diye fikir yürüttü.

Gabriel Samson, "İnsanda şok etkisi yapan bir adam," dedi. "Onu önceden anlatıp da etkisini azaltmak istemem. Serge Yeo'yu ilk kez görmek her insanın hayatında unutulmayacak bir deneyim sayılmalıdır!"

Lionel Sherwood, "Ve gerçekten de öyledir!" diye ekledi. Sonra, "İşte, geliyoruz," dedi.

İki kız heyecanla baktılar. Karanlıkta adını bilmedikleri uyuyan bir kasabadan geçerek geniş bir açıklığa çıkmışlardı. Dümdüz uzanan yolun iki yanında, koruya benzer büyük bahçeler arasında malikâneler sıralanmıştı. Lionel Sherwood'un gösterdiği yapı da bunlardan biriydi. Birçok pencerelerden ışık taşıyordu. İyice yaklaşınca durgun hava içinden kulaklarına çalgı sesi geldi.

Bu, eski tarz yapılmış, yalın, gene de görkemli bir binaydı. Tek süsü dört yanını boydan boya kuşatan geniş, taş terasın sütunlarıydı. Arabadan indiler. Ludlow'un merdivenlerine benzeyen geniş, yassı, taş merdivenden çıktılar ve kapıyı açarak içeriye girdiler. Sıcak ve dumanlı bir hava, çalgıyla karışan insan sesleri bir dalga halinde onları sardı. Erkekler palto ve şapkalarını çıkardılar. Kızlar da son bir kez burunlarını pudralayıp saçlarını düzelttiler, sonra içeriye girdiler.

Balo iç içe açılan, üç büyük salonda veriliyordu. Esas bar bu salonlardan en dipte olanında kurulmuştu. Kenarlarındaki küçük ve loş odalarda da şampanya içiliyordu.

Miss Bee, "Benim bildiğim sanatçıların parası kıt olur," dedi.

Lionel Sherwood, "Buraya gelenler yükünü tutmuş olanlarıdır," dedi. "Sonra zaten iş içip eğlenmeye gelince akan sular durur."

Miss Bee ile Mariana çevrelerine bakındılar. Herkes gerçekten de başka balolarda olduğundan çok daha canlı, çok daha neşeli ve serbest davranmaktaydı ama onların hayallerinde canlandırdıkları bohem balolarına benzer bir durum yoktu. Lionel Sherwood onların düş kırıklığını yüzlerinden okumuş olacak ki, "Pek mi ağırbaşlı bir yer?" diye sordu.

Miss Bee, "Ne münasebet! Ama yeter derecede çılgın değil!" diye yanıtladı.

"Sen ne bekliyordun?"

"Hiç değilse sevgilisinin pabucundan şampanya içen bir tek şair bulunur diye umuyordum!"

Gabriel Samson güldü: "Hiç merak etmeyin. Hele gece yarısını bir geçelim, o zaman sizin istediğiniz tıpatıp olmasa bile ona benzer olaylara çok rastlarız."

Mariana, "İyi bari, hiç değilse o ümit var," diye mırıldandı.

Etraftan birçok kimse Lionel Sherwood'la Gabriel Samson'a selam vermeye başlamışlardı. Birkaç tanesi yanlarına geldi. Kızlarla tanışmak istediklerini ve hayran bakışlarını hiç mi hiç saklamıyorlardı. Hepsi de tanınmış kişilerdi. Kızların onlarla daha fazla konuşabilmek için akılları kalıyorsa da, Lionel Sherwood'un niyetinin başka olduğu anlaşılıyordu.

Bir süre sonra şampanya içilen odalardan birine girdiler ve birer bardak şampanya içtiler. Miss Bee kadehini Lionel Sherwood'a doğru kaldırdı ama Gabriel Samson'a bakarak içti. Gözleri kadehlerinin üzerinden kısa bir an için birleşti. Genç kız daha şampanyanın etkisini hissetmezden önce başının içten içe bir sarhoşlukla döndüğünü hissetti. Aralarındaki dostluk, hele şükür, hâlâ sekteye uğramadan sürüp gidiyordu.

Kendilerini bir ara kalabalık bir grubun ortasında buldular. Bir sürü neşeli erkek ve kadın çevrelerini almıştı. Kadınlardan bir tanesi birden Lionel Sherwood'un boynuna sarılıp onu öptü. Miss Bee yanı başında Gabriel Samson'un, "Saat gece yarısına yaklaşıyor olsa gerek," dediğini duyarak güldü.

Tam o sırada ufak tefek, esmer bir kadın çevredekileri yararak aralarına girdi ve yönetmeni öpen kadını sabırsız ama yumuşak ve dost ellerle iterek adamın boynuna kendisi sarıldı. Göğüslerini, ancak başlarını kapayacak kadar örten ve arkasında kuyruksokumuna kadar açık olan sımsıkı, uzun, parlak siyah bir elbise giymişti. Kü-

çük vücudu bir balık kadar oynak duruyordu. Son derece tatlı bir ses ve sevimli bir şiveyle, "Lionel," dedi. "Buraya gelirsin de beni aramazsın ha!" Lionel Sherwood eğilip onu öperek, "Daha yeni geldim, güzelim!" diye yanıtladı. "Yanımda arkadaşlarım da var, onun için fırsat bulamadım."

"Arkadaşların mı?" Genç kadın kıvrak bir bükülüşle döndü. "Hani? Beni tanıştırsana!"

Yuvarlak bir yüzü, badem biçimi, üzüm gibi siyah gözleri ve durmadan gülen kırmızı bir ağzı vardı. Lionel Sherwood kolunu onun omzuna dolayarak, "Dostlarım, size Fransız Buz Revüsü'nün en cazip balerini Nanette'yi takdim ederim," dedi. "Öyle değil mi, Nanette?"

Nanette bir kedi gibi ona sokulup burnunu kırıştırarak, "O kadar uzun boylu tanıtmanın gereği yok!" diye mırıldandı. "Bütün dünyanın en mutlu kadını de, yeter!" Yönetmene adeta tapınan gözlerle bakıyordu. Mariana ile Miss Bee'ye yaklaşarak sevinçli bir sır verir gibi, "Yakında Lionel'le evleniyoruz da!" diye fısıldadı.

Miss Bee, "Öyle mi? Kutlarım," dedi.

Mariana, "Onu mutlu edeceğiniz kesin!" diye ekledi.

Nanette, "Elbette," diye karşılık verdi. "Kendim o kadar mutluyum ki, onu mutlu etmezsem, içime sinmez!" Sonra yönetmenin koluna girdi ve, "Haydi Lionel, tenha bir yere gidelim; sana anlatacaklarım var," diye onu sürükledi. Bu arada nişanlısının dostlarını da unutmayarak, "Hoşça kalın, biz birazdan geliriz!" diye seslendi.

Lionel Sherwood arkasına döndü ve omzunun üzerinden Miss Bee'ye parmaklarının ucuyla bir öpücük uçurarak, "Seni çok bekletmem, Madame Bovary!" dedi.

Miss Bee, "Umarım!" diye güldü.

Lionel Sherwood gidince etrafındaki grup yavaş yavaş dağılmaya başladı. Birkaç erkek yanlarında kalmak eğilimini gösterdiyse de, Gabriel Samson hepsini nazik, gene de kesin imalarla uzaklaştırmasını bildi. Sonunda kendi kendilerine kaldıkları zaman, "Haydi, biraz dışarıya çıkalım da dans edenleri seyredelim," dedi.

Orkestra oynak tempolu bir hava çalıyordu ve ışıklar kırmızılaşmış, etrafa adeta kızıl bir sis yayılmıştı. Bu vahşi ışık içinden üçü de, kendilerine doğru bir yabancının geldiğini gördüler. Adamın elinde bir şampanya kadehi vardı. Hareketlerinde bir dağ kedisinin yürüyüşünü andıran tuhaf, sinsi, sessiz bir çeviklik ve akıcılık hemen göze çarpıyordu.

Gabriel Samson kısaca, "Serge Yeo," dedi.

Serge Yeo onlara iyice yaklaşmıştı. Üçü de ona bakıyorlardı ama o yalnızca Mariana'ya bakıyordu. Tam önlerine gelince durdu ve Gabriel Samson'a baktı. Elini uzatarak, "Hoş geldiniz, Bay Samson," dedi. "Sizi arıyordum. Bay Sherwood birlikte geldiğinizi söyledi de!" Sözlerini bitirir bitirmez gözlerini gene Mariana'ya çevirdi.

Gabriel Samson, "Kızlar, size sayın Serge Yeo'yu tanıtayım," dedi. "Bay Yeo, Tiyatro Akademisi'nden öğrencilerim Bayan Karova ile Bayan Dunne!"

Serge Yeo iki kızın da elini kusursuz ve zahmetsiz, gösterişsiz bir nezaketle öptü: "İkinizi de Bay Sherwood yoluyla, uzaktan uzağa çok iyi tanıyorum," dedi. "Dünyanın en vahşi gözlerinin sahibi Madame Bovary ve Tanrı'nın kusursuz yarattığı Mariana!"

Yırtıcı gözleri özleme, arzuya benzer bir bakışla Mariana'yı tepeden tırnağa kadar süzdü.

"Sizi demin, daha görür görmez, Bay Samson'u görmezden önce tanıdım," dedi. "Bay Sherwood'un sizden söz ederken abarttığını sanmıştım ama aldanmışım."

Mariana güzel başını sade ve zarif bir teşekkür ifade-

siyle eğerek gülümsedi. Ama bir şey söylemedi. Serge Yeo zaten onun bir şey söylemesine meydan vermeden gene konuştu:

"Sizi önceden bir kerecik görmüş olsaydım bu gece temsilinizde bulunmayı dünyada kaçırmazdım!" dedi.

Mariana o genizden gelen, hafifçe boğuk, gene de duru sesiyle güldü: "Bay Sherwood duymasın! Davetinin temsile gelmeniz için yeterli olmadığını öğrenirse gücenir!"

Serge Yeo da güldü: "Niyetim gerçekten gitmekti, çok istiyordum ama öğle yemeğinden sonra birkaç arkadaş buluşup sohbete daldık. Onlardan ayrılamadım."

Miss Bee için için güldü: "Koyu bir sohbetti herhalde!"

Genç Dâhi, Mariana'dan başka herkesi öylesine tamamen unutmuştu ki, genç kızın sesini duyunca enikonu irkildi. Sonra işaretparmağını Miss Bee'ye doğru uzatarak, "Şarap tadıyorduk," dedi. "Yeni bir bağın ürünü. Hafife alamazdık."

Miss Bee, "Sakın ha!" diyerek gene güldü.

Mariana, "Kırmızı şarap mı, beyaz şarap mı?" diye sordu.

Serge Yeo, "Beyaz, bembeyaz bir şarap," diye yanıtladı. "Hem de çok nadide bir şarap. Rengi gerçekten beyaza çok yakın..." Ve Gabriel Samson'la Miss Bee'yi gene unutarak kendini Mariana'ya verdi.

Orta boydan biraz uzun, zayıf bir adamdı. Gabriel Samson doğru söylemişti. Kendisi de eserleri gibi vahşi ve değişik, fırtınalı bir izlenim uyandırıyordu. Dahası, Serge Yeo insanların eskiden beri hayallerinde yaşattıkları "ideal dâhi" tipine de tıpatıp uyuyordu sanki.

İnsanlığın, tüm yanılgı ve yalanlamalara karşın inatla yaşattığı kimi ortaklaşa inanç ve imgeleri vardır ve bunlardan biri de "genç sanatçı" imgesidir. Sanat dehasının

ille de zarif kalıplarda bulunmadığını, örneğin itici ve galiz tipli yazarların oya gibi yapıtlar verdiğini, bizi kendimizden geçiren kimi müziklerin zibidi tipli, sinir kişilerce yaratıldığını biliriz. Gene de "sanatçı" deyince hâlâ gözümüzün önünde, ister istemez, kartal yüzlü, ateş bakışlı, yabanıl, yalnız ve de yoksul bir tip belirir.

Belki de çok eskiden, dünyanın açıkça anımsayamadığı bir çağda tüm sanatçılar böyleymiştirler, kim bilir?

İşte Serge Yeo bu imgenin canlanmış bir yorumu gibiydi. Öyle ki insan onu bu salonda, sırtında şık ve pahalı bir kıyafetle görmeyi adeta yadırgıyordu. Çıkık elmacıkkemikleri, sert çenesi, ince geniş ağzı, karmakarışık kıvırcık saçları ve derin çukurların içinden acayip bir parıltıyla bakan çok koyu mavi gözleriyle bu baş, sırtındaki şık gece kostümüne, boynundaki beyaz kravata ve gömleğinin koluyla göğsündeki küçük elmas düğmelere isyan eder gibiydi. Bu yırtıcı ve çılgın başın, ucuz bir öğrenci meyhanesinin isli havasında ya da bakımsız bir tavan arasında, yırtık pırtık bir yakanın üzerine yükselmesi gerekirmiş gibi geliyordu, insana.

Serge Yeo hâlâ Mariana ile meşguldü: "Siz gerçekten Amerikalı mısınız?"

Mariana hafifçe gülerek, "Doğma büyüme," diye yanıtladı.

"Şaşılacak şey, doğrusu! Amerika'nın sizin gibi bir eser yaratabileceğine inanamazdım..." Kıvırcık saçlarını alnına düşüren abartılı bir jestle başını iki yana salladı ve Gabriel Samson'a döndü: "Doğru söyle dostum, yoksa ben çok mu sarhoşum? Ama karşımda gördüğümün sahici olduğuna inanamıyorum da!"

Gabriel Samson, Mariana'ya döndü: "Bay Yeo'dan kendinizi sakının, Mariana! Oyunlarında yazmak istediği aşk sahnelerini önce çevresindeki genç hanımların üzerinde denemek onun huyudur."

"Öyle mi?"

"Evet, bunu herkes bilir!"

Mariana bir an Serge Yeo'ya arkasını çevirerek hocasına döndü. Yukarı kalkık çilli burnu, yaramaz bir ifadeyle kırışan alnı, kalkık kaşları ve gülümseyen ağzıyla şu anda yeniyetme bir kız çocuğunu andırıyordu. Ama Miss Bee onun gözlerinin nasıl bir amaç ve nasıl bir dikkatle Gabriel Samson'un yüzüne dikilmiş olduğunun farkındaydı.

"Demek Bay Yeo'nun bana söylediklerini o kadar gerçekten uzak bir hayal ürünü sayıyorsunuz, hocam?"

Gabriel Samson başını hafifçe yana eğerek gülümsedi:

"Öğrencimsiniz, sizi yalnızca biraz uyarmak istedim, Mariana."

Kürsüyle sıra arasındaki uzaklığı burada da korumak istediği belliydi. Mariana hafifçe kızardı. Ve Miss Bee hocasının bu heykel gibi soğukluğuna karşı, içinde gene bir öfke ve isyan duydu. Neden bu adam, böyle bir keyif gecesinde bile, çevresinde gözle görülmeyen ve aşılamayan duvarlar yükseltiyordu?

Işıklar değişerek mavileşmişti. Orkestra nefis bir vals çalmaya başladı. Serge Yeo Mariana'ya bakarak, "En sevdiğim vals," dedi.

Mariana ona cevap bile vermeyerek gene Gabriel Samson'a döndü: "Siz hiç dans etmeyecek misiniz?"

Gabriel, "Öyle ya," dedi. "Niçin dans etmiyoruz?"

Bunu Miss Bee'ye bakarak sormuştu. Genç kız bir an öyle bocaladı ki sesini çıkaramadı.

"Benimle dans etmez misiniz, Beatrice?"

Miss Bee, "Ben mi?" diye sordu.

Gabriel Samson, "Evet, siz," diye yanıtladı. "Yoksa dans etmeyi sevmez misiniz?"

Miss Bee güldü: "Yoo, tersine." Sonra gene güldü: "Tersine çok severim, Bay Samson."

Eteklerini hafifçe toplayarak piste doğru yürüdü. O anda Mariana'nın gözleriyle karşılaşmak istemiyordu. Ama onlar Gabriel Samson'la anlaşadursunlar, sabırsız Bay Yeo, "Benimle dans eder misiniz?" diye sormaya bile gerek görmeden Mariana'yı kolundan tuttuğu gibi piste sürüklemişti.

Gabriel Samson, Miss Bee'yi hafif, serbest, gene de sıkı ve hâkim bir kavrayışla tuttu.

"Serge Yeo bizim Mariana'yı beğendi," dedi.

Miss Bee ciddilikle, "Mariana'yı beğenmeyecek erkeği ben düşünemiyorum," diye karşılık verdi.

Ondan sonra bir süre konuşmadan dans ettiler. Mavi ışıklar ve insanın içini baygın hislerle ürperten ezgilerle dolu bir başka bir dünyada kayar, yüzer, uçar gibiydiler.

Birçok çift yerlerine dönüyorlardı. Bazıları ise pistte durmuş el çırpıyorlardı. Miss Bee kolunu hocasının omzundan indirdi. Fakat o, kolunu kızın belinden çekmedi. Tavandaki mavi ışıklar sönmüş, sadece köşelerdeki donuk, lale biçimi lambalardan salona tuhaf, kan rengi bir aydınlık, sis gibi yayılır olmuştu. Sinirleri geren, hisleriyse kamçılayan bir renk. Sonra vals yeniden başladı.

Miss Bee boğazının bir an kuruduğunu ve avuçlarının ince ince terlediğini hissetti. İyi ki eldiven giymişim, diye düşündü. Sonra eldiveni de, elleri de aklından tamamen silindi. Yalnızca yürek gibi vuran müzikle dolu acayip kızıl bir dünyayı, bu müziğe ayak uydurarak dönmenin, durmadan dönmenin ve Gabriel Samson'un kolları arasında olmanın hazzını ve mutluluğunu yaşıyordu şimdi...

Orkestra valsi üç kez üst üste çaldı. Sonunda ışıklar beyazlaşıp parlaklaşınca Gabriel Samson'la Miss Bee kendilerini bar salonunda buldular. Çevrelerindeki salonun dönmekten vazgeçmesini beklemek için bir an, birbirlerinin kolları arasında gülerek durdular. Sonra Gabri-

el kızın bileğini hafifçe kavrayarak onu bar tezgâhına sürükledi:

"Gel, bir şeyler içelim, Beatrice."

Zaten onunla barışmanın verdiği sevinç ve biraz önceki uzun valsle yarı sarhoş olan Miss Bee, ayakları eteklerine hafifçe takılarak onun arkasından yürüdü.

Yüksek bar iskemlelerine çıkıp oturdular. Orkestra bir Çigan havası çalıyordu. Barmen onlara kan rengi içkiyle dolu birer kadeh uzattı. Miss Bee'nin gözüne her şey bir rüya gibi gelmeye başlamıştı. Sonra başını kaldırdı; vahşi, siyah gözleriyle Gabriel Samson'a gülümsedi. Bardaklarını sessizce kaldırdılar ve hiçbir şey söylemeden bir yudumda boşalttılar. İçine baygın bir sıcaklık yayıldıkça Miss Bee deminki baş dönmesinin azaldığını hisseder gibi oldu. Çevreyi, çevredekileri daha büyük bir açıklıkla görüyordu. Hafif bir şaşkınlıkla, "Ne tuhaf!" diye mırıldandı.

"Nedir tuhaf olan?"

"Bu içki başımı döndüreceğine şampanyanın dumanlarını dağıtmış gibi oldu."

Hocası gülümseyerek elini uzattı ve kadehi kızın parmaklarının arasından çekip aldı.

"Bunun birinci kadehi hep böyledir. İkincisinden sakınmalı."

Sonra kendi kadehini barmene uzattı: "Doldur."

Miss Bee onun ikinci kadehi de bir yudumda içişine baktı. Sonra,"Korkmuyor musunuz?" diye sordu.

"Neden?"

"Sarhoş olmaktan."

"Ben sarhoş olmam."

"Hiç mi?"

"Hiç. Hayatımın talihsizliklerinden biri de budur."

Miss Bee bu anı tutmak, bitmemesi, sona ermemesi için, elinden gelse hapsetmek istiyordu. Gabriel Samson'la arasında ılık, tatlı bir ırmak gibi serbestçe akan bu

yakınlık onu öylesine mutlu ediyordu, öyle uzun zamandan beri istediği bir şeydi ki, sona erecek, bitecek diye içi titriyordu.

Bitmesin bitmesin, diye dua ettiği an, "Oo, Gabriel Samson, sen de buralarda mıydın?" diyen bir sesle dağıldı, yok oldu, sona erdi.

Yakınlarında yerden bitercesine üç tane erkek belirivermişti. Miss Bee başını kaldırınca orta boylu, kır saçlı, sivri sakallı, tıknaz bir erkeğin simsiyah gözleriyle karşılaştı. Büyük bir zekâyla için için yanan, çok gülmekten kenarları kırış kırış olmuş bir çift göz.

Gözlerini bu çekici gözlerin bakışından kurtaramayan genç kız bir an ona öyle bakakaldı. Yürek biçimli, küçük, beyaz yüzünde, aralık duran dudakları ve ürkmüş bir ceylan gibi bakan siyah gözleriyle o an ne kadar çekici olduğunun farkında değildi.

Adam hemen onun yanındaki iskemleye oturdu ve gülümsedi. Şaşırmış olan Miss Bee de nezaket olsun diye başını hafifçe eğerek gülümsedi. Tam o sırada Gabriel Samson'un koluna dokunduğunu hissederek hemen ona döndü ve, ne yapayım, ne oluyoruz, der gibilerden hocasının yüzüne baktı. Gabriel yalnızca dudaklarıyla gülümsüyordu. Ciddi bir tavırla genç kıza önce kendi yanında oturan iki adamı tanıttı:

Bunlar, ünlü gazete ressamı Silverson ile yazar Hildebrand'dı.

Sonra Gabriel Miss Bee'nin öbür yanında oturan adama elini, uzattı: "Merhaba Rex."

Adam kalın dudaklarını aralayarak güldü ve derin, yumuşak bir sesle, "Merhaba Samson," dedi. "Kusura bakma, gözlerim öyle bir kamaştı ki bir an seni göremez oldum."

Ancak duyulacak kadar yavaş, gene de derinden geldiği sanılan kalın bir sesle, tane tane konuşması ve iri,

beyaz dişlerini gösteren gülümseyişi son derece çekiciydi. Konuşurken ufak, sivri sakalının kımıldayışı bile insanı çekiyordu. Öbür ikisi kırk-kırk beş yaşlarında, uzun boylu, sarışın kimselerdi. Fakat Gabriel Samson'un "Rex" dediği bu adam en az elli yaşında vardı. Ünlü güldürü yazarı.

Gabriel onu Miss Bee'ye kısaca, "Sayın Ashton Rex!" diye tanıttı.

Yazılarını zevkle, beğenerek okuduğu imzalar; tanımak istediği, "Acaba nasıl kimselerdir?" diye merak ettiği ünlü kişiler!.. Ama Miss Bee o an Gabriel Samson'la o kadar doluydu ki onların yalnızca çekilip gitmelerini istiyordu. Gel gelelim onların çekilip gitmeye hiç niyetleri yok gibiydi. Hele Ashton Rex gözlerini kızın yüzünden ayırmıyordu.

"Beyaz Rus musunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Ruslarda Beatrice adına pek raslanmaz ama..."

Miss Bee, "Rus ana babadan gelmeyim ama doğma büyüme Amerikalıyım," dedi

Adamın onu lafa tutmak, konuşturmak niyetinde olduğu belliydi. Miss Bee onun söylediklerine gerektiği zaman kısa yanıtlar veriyordu. Çünkü aklı fikri hocasındaydı. Yandaki adama nezaketsizlik etmemeye çalışırken bir yandan gözünün ucuyla durmadan Gabriel Samson'u izliyordu. Dümdüz arkaya yatmış siyah saçları, geniş alnı, uzunca yüzü ve düz, çekme burnuyla ne kadar yakışıklıydı bu gece! Hele elindeki bardağı tutuşu! Miss Bee bu bardağın sık sık dolup boşaldığının farkındaydı. Ashton Rex de iki kez kıza içki önermişti ama Gabriel Samson yanındakilerle o kadar derin derin konuşmaya dalmış olmasına karşın, onu hemen duymuş ve gülerek, gene de kesin bir tavırla, "Beatrice'nin içki içmesi yasak," diye araya girmişti.

Onun ikinci araya girişinde Ashton Rex adeta kızmıştı:

"Burası okul değil, Samson. Zavallı öğrencine bu kadar baskı yapmasana!"

Gabriel usulca, "Peki, öyleyse," demişti. "İsterseniz içebilirsiniz, Beatrice."

Miss Bee'nin yüzüne bakmadan yanındakilere dönmüştü. Miss Bee, Ashton Rex'in yüzüne bakıp gülümsemiş ve başını iki yana sallayarak, "Teşekkür ederim, belki daha sonra, Bay Rex," demişti.

Şimdi Miss Bee hocasının kim bilir kaçıncı kez doldurmuş olduğu bardağı dudaklarına kaldıran elini seyrediyor ve, "Sahiden de hiç sarhoş olmuyor," diye düşünüyordu.

Birden Gabriel Samson'un elinin havada duraladığını gördü. Bu güzel ve biçimli el, yavaş yavaş, büyük bir dikkatle bar tezgâhına doğru indi ve bardağı yavaşça parmaklarının arasından bıraktı. Kolunun bu uzun ve ağır devinimine karşın bedeni ve başı hiç kımıldamıyordu.

Miss Bee, Ashton Rex'in bir sorusunu yanıtsız bırakarak döndü ve hocasının yüzüne baktı. Gabriel Samson büyük ve soluksuz bir dikkatle kapıdan yana bakıyordu. Dudakları kısılmış, burnunun geniş delikleri açılmıştı. Onun bütün benliğini saran bu yoğun dikkat, genç kızın içine, ister istemez bir ürperti verdi. O da döndü ve hocasının baktığı yana baktı.

Barın başı ve çevredeki masalar tıklım tıklım dolu olduğu halde pist ve kapı tarafı boştu. Ve eşikte, tek başına uzun boylu bir kadın duruyordu. Uzun boylu ve siyah saçlıydı. Kusursuz bedenine, her çizgisini belli edecek biçimde yapışmış, tavus tüyü renginde mavi pullarla parıl parıl yanan uzun bir elbise giymişti. Çırılçıplak omuzları ve kolları adeta ışıldıyordu. Siyah saçları çok kısa ve başına çok yakın biçimde kesilmişti. Dirseklerine kadar gelen

mavi eldivenleri vardı ve sağ elinde ince, uzun bir ağızlık tutuyordu.

Eşikte durduğu yerde gözleriyle birisini aradığı belliydi. Derken Gabriel Samson'u gördü. Ta uzaktan seçilen parıl parıl bir gülümseyişle güldü ve hemen ona doğru ilerledi. Hareketleri son derece kıvrak ve güzeldi. Gene de dar, parlak elbisesinin, çıplak omuzlarının insana umdurduğu aşırı ve kasıtlı salınmadan yoksundu. Gösterişsiz ve doğal bir uyumla yürüyordu. Mariana gibi. Zaten yaklaşınca yüzünün kibar ve hatta asil çizgilere sahip olduğu görüldü.

Gabriel Samson'un tam önünde durdu ve elini uzatmadan, "Merhaba Gabriel," dedi. Sonra onun bir şey söylemesine fırsat bırakmak istemiyor gibi ince, duru sesiyle soluk soluğa ekledi: "Senin burada olduğunu duydum da deminden beri seni arıyorum. Nasılsın, Gabriel?" Kendi sorusunu gene kendisi yanıtladı: "Her zamanki gibi iyi görünüyorsun. Yalnız biraz yaşlanmışsın." Abartılı bir tasayla içini çekti ve başıyla omuzlarını biraz arkaya atarak, "Ee, sen bende bir değişiklik görüyor musun?" diye sordu. Bu belli belirsiz devinimle üzerindeki pullar canlı bir deri gibi ışıldayarak kımıldadı. "Nasıl, eski gençlik ve güzelliğimi hâlâ muhafaza ediyorum, değil mi Gabriel?" Hafif bir kahkaha atarak sol elini uzattı: "Ey, bana biraz içki ikram etmeyecek misin? Aramızda o kadarcık hak hukuk da mı yok?"

Gabriel Samson bir bardağa sesini çıkarmadan içki boşalttı ve kadın bardağı bir yudumda bitirdi.

"Yalnız şimdi eskisinden daha çok içiyorum, Gabriel!"

Bardağı uzatırken gözleri birden Miss Bee'ye takıldı.

Gabriel belki bilerek, belki de bilmeyerek Miss Bee'nin önüne karaltı olacak şekilde durduğundan kadın onu şimdiye kadar ayrımsamamıştı. Şimdi bir adım daha ilerledi ve Miss Bee'yi tepeden tırnağa kadar süzerek,

"Yaa, demek küçük damın burada," dedi. "Söylüyorlardı, etrafta epey heyecan yaratmış. Gabriel Samson küçücük bir kızla baloya gelmiş, dedikleri zaman doğrusu inanmamıştım. Benim bildiğim Gabriel Samson genç kızlardan hoşlanmazdı."

Gabriel, "Alison, rica ederim," diye söze başladı.

Kadın onu dinlemiyordu bile. "Ha, sahi, öğrencin olmalı. Öyle ya, sen artık öğretmenlik yapıyorsun. En sevmediğin şey! Hem de bir kız okulunda!" Alaylı bir acıma ifadesiyle kaşlarını kaldırarak dudaklarını büzdü: "Zavallı Gabriel! Seni bu hale düşürenlere lanet olsun, öyle değil mi? Ha, Gabriel, öyle değil mi?.." Adamın suskun kaldığını görünce yakasından kavradı. "Cevap versene, Gabriel!"

Gabriel Samson onun bileğini hafif, gene de güçlü bir kavrayışla tuttu. "Böyle şeyler burada, kalabalıkta konuşulmaz, Alison," dedi. "Gel başka yere gidelim."

Alison küçük bir çocuk gibi dudaklarını büktü: "Ama ben senin arkadaşlarından hoşlanmıştım, Gabriel."

"Olmaz, Alison." Gabriel onun bileğini bırakmadan arkadaşlarına döndü ve, "İzninizle beyler," dedi. "Kusura bakmayın, Beatrice'yi size emanet ediyorum."

Sonra Miss Bee'ye baktı ve, "Ben şimdi gelirim, Beatrice," dedi. "Burada bekle, olur mu?"

Miss Bee olup bitenleri anlamayan ürkek gözlerle ona bakıyordu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını kıpırdattı. Sonra hiçbir şey söylemedi. Yalnızca peki, der gibi hafifçe başını salladı.

"Haydi, Alison."

Hepsi dönerek onların kapıya doğru gidişini seyrettiler. Miss Bee'ye hiç tanımadığı bir yerde, evrenin ortasında yapayalnız kalıvermiş gibi geldi. Bir an gözlerinin dolu dolu olduğunu hissetti. Sanki Gabriel Samson bir daha hiç geri dönmeyecek ve kendisi bu ışık, ses, renk dolu

acayip âlemden bir daha hiç kurtulamayacaktı. Çevresi ve olup bitenler hâlâ genç kıza bir rüya gibi geliyordu ama rüya, bütün rüyaların âdeti olduğu gibi, birden değişmiş, aşırı ve nedensiz bir üzgünlükle dolmuştu. Orkestranın çalmaya başladığı hazin ve ağır tango bu hüzünlü rüya havasını büsbütün artırmaya yarıyordu.

"Yüzüme bak, Beatrice."

Ashton Rex eliyle kızın çenesini tutmuş, başını kendine doğru çevirmişti. Miss Bee gözlerini kaldırarak onun ışıltılı gözlerinin içine baktı.

Adam beyaz dişleriyle etli altdudağını hafifçe ısırarak kıvırcık, kır saçlı başını salladı: "Şaşılacak şey, doğrusu!"

Miss Bee onun yüzüne onu görmeden bakmakta devam ediyordu. Parmakları farkında olmadan, tezgâhın üzerinde duran boş bir bardakla oynamaktaydı. Ashton Rex kızın bileğini tuttu ve elindeki bardağa yassı bir şişeden kayısı renkli bir içki boşalttı.

"Bunu mutlaka içeceksin, Beatrice," dedi.

Miss Bee dalgın dalgın güldü. Gözlerini onun yüzünden ayırarak bardağı dudaklarına doğru kaldırdı ve dönüp gözlerini gene kapıya dikti.

Uzun boylu sarışın erkeklerden biri, "Hâlâ gözleri yolda," diye mırıldandı.

Miss Bee bardağından bir yudum aldı. Bin bir türlü meyve kokan, nefis, buruk bir içkiydi bu.

Öbür sarışın, "Boşuna acele etme, Beatrice," diyordu. "Samson yakasını Alison'un elinden kolay kolay kurtaramaz. Epey bekleyeceksin."

Miss Bee biraz daha içti. Güneşi emmiş meyvelerin sıcaklığı damarlarına yayılmaya başladı. Genç kız uzun zamandan beri konuşmadığını fark etti. Bir şeyler söylemesi gerekliydi. Sonra onun şu Alison denilen kadını kıs-

kandığını sanabilirlerdi. Hem sonra hocası onu bu adamlara emanet etmişti. Nezaket gereği konuşmalıydı. İçkiden bir yudum daha aldı. Nazik, havadan sudan bir şeyler söylemek için ağzını açtı ve,

"Kimdi o... hanım?" diye sordu.

"Alison mu?" Ashton Rex kırlaşmış gür saçlarını hafifçe kaldırarak altdudağını sarkıttı ve başını ağır ağır salladı. O derin, yavaş sesiyle, tane tane, "Küçük kızlar öyle her şeyi sormazlar," dedi ve bardağındaki içkiyi bitirdi. "Haydi sen de bitir de yeniden doldurayım," dedi.

Miss Bee içkisini bitirdi. Nefis bir baygınlık bütün vücuduna yayıldı ve bilekleriyle dizleri su kesilmiş gibi kırık kırık oldu. Gözlerini bir an kapamak için büyük bir istek duyup da kirpiklerini indirince, gözkapaklarının altındaki kızılımsı loşluğun döndüğünü gördü. Sarhoşsun, Miss Bee, diye düşündü. Ama aldırma, hayatta bazen sarhoş olmamak da en büyük talihsizlik değil midir? Sonra yanındaki adamları hatırladı. Gülümseyerek Ashton Rex'e döndü.

"Çok güzel bir hanımdı da, ondan sordum," dedi.

Ashton, "Sen de güzelsin," diye karşılık verdi.

"Ben ha!" Miss Bee güldü. Elindeki bardak dolmuştu. "Beni onunla kıyaslayamazsınız! Ben onun gibi olamam ki!"

Ashton, "Tabii olamazsın," dedi. "Olmana da gerek yok. Dünyanın en vahşi, siyah gözlerinin sahibi Beatrice değil misin sen?" Kısa, sivri sakalını bir parmağıyla sıvazlayarak, "Zevk bu," dedi. "Bana sorarsan, Alison'a karşı hiçbir arzu duymam." Eliyle gene Miss Bee'nin çenesini tutup kaldırdı ve yüzüne baktı: "Ama sen, Beatrice..."

Cümlesini tamamlamadı. Ama sesi arzudan kısılmıştı. Ve gözleri çırılçıplak bir şehvetle o kadar doluydu ki, genç kız ansızın kıpkırmızı kesildi. Öbür yana döndü.

Yaşlı adamın gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu. Bir şeyler yapmış olmak için bardağını aldı ve biraz daha içti. Şimdi başı, gözlerini kapamasa da dönüyordu.

Uzaklardan Ashton Rex'in, "Yalnız saçlarını çözmen gerek," dediğini duydu.

Bir el uzandı ve başında gezindi. Taç gibi tepesine doladığı iki ağır örgü omzuna sarktı. Genç kız başını döndürdü ve şaşkınlığa benzer bir duyguyla erkeğe baktı. Ashton kıs kıs gülerek örgüleri de çözmeye başlamıştı. Miss Bee'nin açık omuzlarında, çıplak kollarında dolaştırdığı gözleri hâlâ arzu doluydu ama genç kız artık kızarmıyordu. Çünkü başı öylesine dönüyordu ki... Saçlarının ılık bir örtü gibi çıplak sırtını kapladığını hissetti. Başını hafifçe sarsınca bu gür, siyah küme, ipek gibi hışırdadı.

Miss Bee alnını hafifçe kırıştırarak düşündü. Bunun böyle olmaması gerekirdi. Genç kız ürkek, şaşkın gözlerle erkeğe baktı ve onun yüzünün kendine iyice yaklaşmış olduğunu görerek irkildi. Ashton Rex'in şehvetli dudakları büsbütün kabarmış ve gözleri daha derin bir hırsla dolmuş gibiydi. Aslan pençesini andıran üzeri kıllı, küt parmaklı ellerinden biriyle kızın bir elini yakaladı. Eldivenini yavaş yavaş ve usta bir hareketle sıyırıp çıkardı ve Miss Bee'nin küçücük, beyaz elini kendi esmer pençesinde sıktı. Miss Bee ürkek ürkek çevresine bakındı. Orkestra iyice iç gıcıklayan bir tango çaldığı için ışıklar adamakıllı loşlaşmıştı. Barmen köşede gömülü bir grupla meşguldü ve tezgâhın önü, masalar, pist, çekinmeden öpüşen çiftlerle doluydu.

Miss Bee yüzünde sıcak bir nefes hissederek döndü. Ashton Rex ona doğru eğilmişti. Bir eliyle hâlâ elini avcunda sıkıyor, öbür eliyle de kolunu okşuyordu. Kesik kesik, "Beatrice," diye inledi. "Benimle gel, Beatrice!"

Genç kız konuşmak istedi ama sesi çıkmadı. Ürkek gözlerini erkeğin arzulu gözlerinden ayırmadan başını

ağır ağır iki yana salladı. Aman ya Rabbi! Başı nasıl da dönüyordu. Fısıldayarak, "Hocam ne zaman gelecek?" diye sordu.

Ashton Rex onun kolunu okşamaya devam ederek, "Hiçbir zaman," diye yanıtladı. "Şimdi Alison'la birlikte o. Haydi sen de benimle gel."

Genç kız gene başını, olmaz, gibilerden salladı. Sonra dudaklarında bir şey hissetti. Ashton Rex ağzına bir kadeh dayamıştı. Miss Bee ne yaptığını fark etmeden, küçük bir çocuk gibi biraz daha içti. Başını kaldırdığı zaman bir an masaları duvarlardan ve pistte dans edenleri birbirinden ayırt edemedi. Ashton Rex'in avcundan kurtardığı elini başına götürdü ve, "Ama, geleceğim, demişti," diye mırıldandı.

"Sen bana inan, Beatrice. Alison onu bırakmaz."

Miss Bee'nin içinde tuzağa düşürülmüş vahşi ve savunmasız bir küçük hayvan duygusu vardı. Rüya gene anlamını değiştirmiş ve bir kâbus olmuştu. Kendini bu adamın elinden kurtarması gerekiyordu. Elini ve kolunu hafifçe çekti. Ama bu arada dengesini kaybederek düşecek gibi sarsıldı. Pençeyi andıran eller bedenine yapışınca genç kız, kızgın demirle dokunulmuş gibi irkildi ve ölgün bir sesle, "Bırakın beni," diye inleyerek çırpınmaya başladı.

O zaman sarışın Hildebrand onu omzundan sıkıca kavradı ve çekip Ashton Rex'in arzulu, sarhoş ellerinden kurtardı.

"Yavaş gel Ashton!"

Ama Ashton Rex'in yavaş gelmeye niyeti yoktu. Arkadaşına, "Sen karışma," diye hırladı.

"Canım, sonra Samson ne der? Kızın üstüne titrediği belli!"

"Samson şimdi Alison'un üstüne titriyor. İkisini de kendisine ayırması doğru mu? Bunu da bana bıraksın!"

"Bu kız, onun öğrencisi, unutma!"

Ashton bir kahkaha attı: "Güldürme beni, dostum!"

Kendi tartışmaları sırasında Miss Bee'yi unutmuşlardı. Genç kız barın arkasındaki duvarı baştan başa kaplayan aynada perişan saçlarını gördü. Elleri tutmayacak gibiydi. Ama Miss Bee bütün iradesini toplayarak saçlarını ikiye ayırdı. Ashton Rex ne derse desin, Gabriel Samson yakında gelecekti. Ve geldiği zaman onu böyle bulmamalıydı.

Silverson, "İleri gidiyorsun, Ashton," dedi.

"Anlamam, dostum, ben bu kızı istiyorum, Samson'dan izin almaya da hiç niyetim yok!"

Ondan mı konuşuyorlardı? Miss Bee'nin buna inanacağı gelmiyordu. Böyle ünlü, saygın kişiler! Ashton Rex gerçi çapkınlığıyla da ünlüydü ama ne olsa, Gabriel Samson'un arkadaşlarıydılar. Miss Bee hocasını mahcup etmemeli, onlarla konuşmalı, sohbetiyle onları oyalamalıydı. Bayan Karova'ya öylesi yakışırdı.

Genç kız, elleri titremesine karşın saçlarını dikkatle toplayıp başına tutturarak, Güneyli bir hanımefendinin nazik gülüşüyle, yanındaki üç erkeğe doğru döndü:

"Bana şarap üstüne bir şiir okusanıza!"

Silverson'la Rex besbelli afallamışlardı. Yalnız Hildebrand hemen Hayyam'dan bir dörtlük okuyarak kızın isteğini yerine getirdi.

Genç kız en tatlı gülümseyişle elini sallayarak, "Hep Hayyam, hep Hayyam!" diye mırıldandı. Kelimeler ağzından biraz peltek mi çıkıyordu?

"Peki kimden okuyayım istiyorsunuz, Beatrice?"

Genç kız, "Keats," dedi. "Keats'den okuyun." Sonra tezgâhta duran yarı yarıya boşalmış kadehi aldı ve başını yana eğerek, dalgın dalgın okudu: "Ah, derin kazılı toprakta serinlenmiş bir içim şarap olsa!"

Bir el, dudaklarına doğru kaldırdığı kadehi parmaklarının arasından aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Miss

Bee başını kaldırdı. Tam önünde duran bir karaltı bulana bulana döndükten sonra apaçık ortaya çıktı.

Bu, Gabriel Samson'du. Genç kızın içini saran, deminden beri dağıtamadığı kâbusa benzer duygu hemen yitip gitti. Miss Bee yüksek iskemleden kayarak indi ve iki elini birden ona uzattı.

"Hiç gelmeyeceksin sandımdı."

"Geldim işte!" Gabriel Samson gülümsüyordu ama gözleri karanlıktı. "Gidelim mi, Beatrice?"

"Gidelim, efendim!"

Birbirine açılan üç büyük salondan geçerek terasa çıktılar. Teras köşelerinde fısıldaşan, öpüşen, sevişen çiftler vardı. Gabriel Samson'la öğrencisi geniş taş merdivenden inerek bahçeye çıktılar. Bahçenin yolları ve ağaçları kardan temizlenmişti. Ama hava çok soğuk olduğu için etrafta kimse yoktu. Miss Bee hafifçe ürperdi. O zaman Gabriel Samson'un aklı başına geldi.

"Bir an burada beni bekle," diyerek gerisin geriye döndü. İki-üç dakika sonra kendi paltosunu giymiş olarak, kolunda Miss Bee'nin kürküyle döndü. Kürkü kıza giydirdi. Sonra kolunu onun omzuna sardı. Çıplak dalların ve kış yıldızlarının altında dolaşmaya başladılar.

Miss Bee, "Yakında döneceğinizi biliyordum zaten," dedi.

"Kim söyledi, sana benim dönmeyeceğimi?"

"Ashton Rex." Genç kız ansızın ürpererek hocasına sokuldu. "Çok kötü bir adam o," diye fısıldadı. Küçük bir çocuk gibiydi.

Gabriel Samson zınk diye durdu ve ona baktı. Tuhaf, kısık bir sesle, "Ne yaptı sana?" diye sordu.

Miss Bee yanlış bir şey yapmış olduğunu, başını saran dumanların arasında bile ayırmsadı. Bütün duyarlıklı, aklı başında kadınların erkekleri birbirine düşürmek-

ten duydukları içgüdüsel çekingenlikle, "Hiçbir şey yapmadı. İnanın bana, bir şey yapmadı," dedi.

Gabriel Samson onun çenesini tuttu ve yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Doğru söyle bana," diye fısıldadı. "Öptü mü seni?"

Miss Bee başını ağır ağır bir o yana, bir öteki yana çevirdi, "İnanın, bir şey yapmadı," diye yineledi.

Gabriel Samson onun yüzünü iki eli arasına alarak, "Doğru söylüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"İnanın bana, doğru söylüyorum."

Yüzleri birbirine çok yaklaşmıştı. Gabriel Samson ellerini onun yüzünden çekmedi. Ona uzun uzun baktı, baktı. Sonra kolları birden yanına düştü.

"Çok sarhoştu," dedi. "Seni onun yanında bırakmamalıydım; ama... mecbur oldum."

Miss Bee ona, niçin "mecbur" oldunuz, o kadın kimdi, diye sormadı. Onun büyük üzüntüsünü seziyor, onu anlayacak, avutabilecek durumda olmadığı için kendi kendine kızıyordu. Kafasının içinde dolaşan dumanları dağıtmak ister gibi başını salladı ve, "Şu başımın dönmesi bir geçse," diye mırıldandı.

Gabriel Samson, "Şimdi geçer," dedi. "Bahçeye onun için çıkardım seni. Serin hava iyi gelir. Üşüyor musun?"

"Hiç üşümüyorum." Sonra Miss Bee kaygıyla, "Ya siz üşüyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır."

Alçak dallı büyük ağaçların altındaki düzgün yollarda ağır ağır gezinmeyi sürdürdüler. Dallar öyle alçaktı ki, Gabriel Samson bazen altlarından geçerken başını eğmek zorunda kalıyordu. Şimdi genç kıza hiç dokunmuyor, hatta yanına bile yaklaşmıyordu.

Miss Bee gitgide açıldığını hissetmeye başlamıştı. Her attığı adımla zihni biraz daha durulaşıyordu. Aklına ilk gelen Mariana oldu.

"İçeride, hâlâ Serge Yeo'yla dans ediyor. Yeo'ya yakalanan bir daha kolay kolay kurtulamaz. Onun için ara sıra şöyle bir bakmaktan başka elimden gelen yok."

"Üzülmeyin, Mariana kendini kollayabilir."

Gabriel Samson yumuşak, tatlı bir sesle, "Sen de öyle," dedi.

Genç kız üzgün üzgün başını salladı: "Baksanıza ben sarhoş oldum."

Gabriel Samson hafifçe gülerek onu bir koluyla omuzlarından kavradı ve kendine doğru bastırdı. Yan yana yürümeyi sürdürürlerken, "Sen buna sarhoşluk mu diyorsun?" dedi. "Hem, sonra Rex, Yeo gibi değildir."

Miss Bee ona bir kedi gibi, bir süre önce Nanette'nin Lionel Sherwood'a sokulduğu gibi sokulmamak için kendini zor tutarak, "Nasıl?" diye sordu.

"Serge Yeo bir kadına tutuldu mu duyduğu arzuya bir süre gem vurur. Bunun nezaket ve romantiklikten çok, kendi kendini sınamak ve iştahını bilemek anlamında olduğunu sanıyorum. Sonra Yeo sırasında kendi arzusunun ateşinden kendisi ürkmesini bilir." Gabriel Samson biraz sustu, sonra dalgın bir sesle, kendi kendine konuşur gibi, "Böyle insanlar vardır," diye ekledi. "İstedikleri şeyi öyle bir şiddetle isterler ki, kendileri kendi arzularının ateşinden korkarlar. İşte Serge Yeo bunlardan biridir. Hem Serge Yeo yalnızca arzu etmekle kalmaz, âşık olmasını da bilir. Âşık olmak da insanı biraz dizginler, ne olsa! Oysa Ashton Rex ömründe âşık olmak nedir bilmez."

Miss Bee sırf onu biraz daha konuşturmak için, "Hiç mi?" diye sordu.

"Hiç bilmez. Bu bir yana, davranışlarında da son derece pervasız ve sabırsızdır. Bir kadını beğendi mi, hemen sahip olmak ister. Gözü karadır, yani."

Miss Bee, "Gene de çekici bir adam," diye mırıldandı.

"Zaten o da buna güveniyor ya!"

Gabriel Samson gene durdu ve kolunu kızın omzundan çekti. Miss Bee hem tuhaf bir eksiklik hem de daha tuhaf bir ferahlık duydu. Sevdiği adamın kolunun omzuna dolanması onu hem avutup yatıştırıyor hem de duyduğu özlemi büsbütün alevlendiriyor gibiydi. Hocası gene dikkatle onun yüzüne bakıyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"İçeriye mi?"

"Hayır, evimize!"

Genç kız, "evimize" sözcüğünü işittiği zaman nasıl içinin titrediğini belli etmemeye çalışarak, "Ama Mariana ile Bay Sherwood ne olacaklar?" diye sordu.

Gabriel Samson elini onun elinin üstüne kapadı: "Üzülme, ben onlara haber bırakırım, okula da kulübün limuziniyle dönerler artık."

"Bay Sherwood'un otomobilini mi alacağız yani?"

Gabriel Samson güldü: "Daha doğrusu kaçıracağız." Kızı elinden tutarak bir tahta sıraya oturttu. "Sen burada beni bekle, şimdi geliyorum!"

İçlerine nedense çocukça bir neşe dolmuştu. Gabriel Samson koşar adımlarla uzaklaştı. Genç kız orada, tahta sıra üzerinde hiçbir şey düşünmemeye, yalnızca Tanrı'nın ona bağışladığı bu mutlu armağanın tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Biraz sonra Gabriel Samson şapkasını, eldivenleriyle fularını takmış olarak döndü. Genç kız hemen ayağa kalktı. Gabriel Samson onun koluna girdi. Her zamanki Gabriel Samson'a hiç benzemiyordu. Dudakları ve gözleri gülümsüyor ve tüm varlığından serbest bir canlılık taşıyordu.

"Haydi, yakalanmadan gidelim!" dedi.

Otomobillerinin durduğu yere neşe içinde uçar gibi vardılar. Gece yarısından sonraki saatlerin derin karanlığı içinde, yalnızca tek tük lambalarla aydınlatılmış yolda araba rahatça kaymaya başladı.

Miss Bee arkasına yaslanarak gözlerini kapamış, sevdiği adamın yanı başında ve onunla yalnız olmanın baş döndürücü zevkini ve yaptıkları hızın çocukça sevincini hissediyordu. Yanındaki erkek Gabriel Samson'dan başkası olsa, aralarındaki bu yakınlıktan sonra, böyle bir gezintide, onun arabayı yolun en kuytu ve karanlık köşesinde durdurup eğilmesini ve onu öpmesini bekleyebilirdi. Ama yanındaki erkek Gabriel Samson'du ve onunla yan yana böyle bir gezinti yapmak Miss Bee için sevinçlerin ve mutlulukların en büyüğüydü. Biraz sonra gözlerini açtı ve ışıklarını söndürmüş, uyuyan bir köyden geçtiklerini gördü. Hocası onun gözlerini açtığını hissetmiş gibi, "Ya da sabaha kadar arabayla dolaşabiliriz!" dedi. "Bu taraflardaki yollar çok güzeldir. Ne dersin?"

Miss Bee, "Harika derim," diye yanıtladı.

Bundan sonra konusuz bir masalı, olaysız bir serüveni andıran o benzersiz gezinti başladı. Yol, önlerinde beyaz bir kurdele gibi uzanıyordu. Köylerden, kasabalardan, bir tek evi olmayan ağaçlı tenhalıklardan geçtiler. Miss Bee bazen gözlerini kapayıp yalnızca otomobilin hızını ve kendi çılgın sevincini hissediyor, bazen de gözlerini açarak hocasını ve yolun iki yanından kayıp devrilerek geçen ağaçları, uyuyan evleri seyrediyordu. Gabriel Samson gözlerini yoldan ayırmıyor ve konuşmuyordu. Ama Miss Bee onun kalemle çizilmiş gibi duran profilini hiç de maskeye benzetmiyordu artık. Bu profilin hareketsizliğinde yalnızca derin bir dikkatin durgunluğu ve bu sessizlikte derin bir dinginliğin rahatlığı var gibiydi şimdi...

Sabaha karşı, şafak sökerken, deniz kıyısında yavaş yavaş uyanmaya başlayan bir köye geldiler. Bacalardan uykulu dumanlar tembel tembel kıvrılarak sakin havaya yükseliyor, sokaklarda tek tük araba ve insan sesleri duyuluyordu. Yirmi dört saat açık duran bir kafeteryanın önünde durdular, denize bakan camlı salonda portakal

suyu, süt, kahve, sıcak çörekle kahvaltı ettiler. Ortalık ağardıkça geceleyin bulutlu mu, açık mı olduğunu pek belli etmeyen gökyüzü yavaş yavaş soluk ve duru bir mavi renk almaya başlamış ve denizin üzerinde yüzen ince bulutların beyazı belli olmuştu. Onlar kahvelerini yudumlayarak çene çalarken, bulutlar ve ufuk gitgide kızarıyordu.

Ulu Tanrı'm, konuşacak ne çok şeyleri vardı! En önemsiz ve gündelik konular üzerinde duruyor, düşüncelerini hiç çekinmeden, serbestçe ve dostça ortaya vurmaktan sonsuz bir zevk alıyorlardı. Birbirleriyle o kadar uzun zaman çarpışmışlardı ki, bu ani ve beklenmedik barış, ikisini de tümden değiştirmişti sanki. Sanki bir ömür boyu konuşsalar birbirlerine söyleyecekleri bitmeyecekti. Duydukları, gördükleri, düşündükleri, hissettikleri her şeyi paylaşmak istiyorlardı. Oysa zaman ancak şu sırada olup bitenlerden konuşmaya yetiyordu: Kenarları ışıklı kızıl bulutlar ve giderek mavileşen sular, durgun denizin hemen üstünden uçan siyah bir kuş sürüsü, kahvenin aroması, sütün tazeliği, ağızda dağılan tereyağlı çörek, uykusuzluklarına karşın duydukları zindelik... Daha saatlerce konuşsalar bıkmayacaklardı. Gel gelelim geri dönmek zorundaydılar. Gabriel Samson kolundaki saate bakarak, "Çok geç kaldık!" dedi. "Bayan Ludlow kalkıp da pencere başına geçmezden önce dönmemiz gerek."

Miss Bee dönmek düşüncesinin içine verdiği ürpertiyi gidermek için kürküne büründü ve hiç sesini çıkarmadı. Arabaya bindiler, sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Bu seferki dönüşlerinde her bitişin, her sona erişin derin hüznü vardı. Yolda bir aralık güneşin doğuşunu seyretmek için durdular ve Ludlow'a, güneşin eğimli ışıkları çıplak dallar arasından korunun yollarına daha yeni süzülürken vardılar. Dikkati çekmeyecek bir yerde durdular. Gabriel Samson dışarıya çıktı ve Miss Bee'nin kapısını açarak elini uzattı. Elleri birbirinin içinde gerektiğinden

bir an fazla kaldı, sonra ayrıldı. Birbirlerine bakmaktan, konuşmaktan korkar gibiydiler.

Sonra Miss Bee ince lame pabuçlarından karların ıslaklığını ve soğuğunu hissederek, "Çizmelerim!" dedi.

Bu olay onları çok güldürdü nedense. Gerilen sinirlerin gevşemesine ve içlerindeki üzgünlüğü, yalancı da olsa, bir neşe maskesiyle örtmeye öylesine gereksinmeleri vardı ki, adeta can havliyle bu çizme olayına sarıldılar ve Miss Bee'nin evine varıncaya dek bunu konuşup konuşup güldüler.

Yeni yılın üçüncü günü Gabriel Samson sabah kahvaltısını Bayan Ludlow'la birlikte yaptı. Bayan Ludlow hocaların kaldığı binada değil de büyük derslik binasındaki ayrı bir dairede otururdu.

Karlı günler sona ermiş, bulutlu ve soğuk, sıkıntılı günler başlamıştı. O sabah Gabriel Samson'la Bayan Ludlow korudaki ağaçların çıplak tepelerinin üzerinden hafif dalgalı ve kurşun renkli denize bakan camlı salonda kahvaltı ederlerken, üzerlerindeki kurşuni göğün ağırlığını yüreklerinde hissediyorlardı.

Bir aralık Gabriel Samson elinde tuttuğu çay fincanını dikkatle masasının üzerine bırakarak, "Sizden büyük bir ricam var, Madam," dedi.

Bayan Ludlow güldü: "Sesinin tonuna bakılırsa, çok ciddi bir şey olmalı bu."

"Evet, Madam. Beni hocalık görevimden affetmenizi rica ediyorum."

Bayan Ludlow'un fincanı kaldıran eli havada kaldı: "Sen deli olmuşsun, Gabriel!"

"Belki, Madam. Ama buradaki görevime daha fazla devam edemeyeceğimi hissediyorum."

Bunu bu kadar açıkça söylediği zaman içi rahattı. Çünkü Bayan Ludlow'un, kadınlığın o boşuna ve ezeli

zaafına kapılmayacağını, hemen, "Niçin?" diye sormayacağını biliyordu. Madam gerçekten de niçin, diye sormadı. Yalnızca uzun ve derin bir bakışla erkeğin gözlerinin içine baktı.

"Ben senin korkak olduğunu bilmiyordum, Gabriel."

"Hakaret ederek beni caydırabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz, Madam."

"Hakaret etmiyorum, doğruyu söylüyorum. Ben seni cesur ve dayanıklı sanırdım."

"Cesaretin de bir sınırı vardır. Bu koşullar altında zorla cesaret taslamak yalancı kahramanlık olur, Madam."

Bayan Ludlow'un gözlerindeki sert pırıltı birden bir şefkat ışığıyla eriyiverdi: "Vah benim zavallı Gabriel'im! Demek umduğundan beter, ha!"

Gabriel karşılık vermedi.

Bayan Ludlow, "Sana cesur ve dayanıklı ol, demekle iki şeyi birden kastetmiştim," dedi. "Elinden geldiğince dayanıklı olmaya çalış. Ama baktın ki olmuyor; metin olmanı gerektiren nedenlere karşı cesurca mücadele aç."

Yüzüne birden bir perde inmiş gibi Gabriel Samson'un gözleri donuklaştı ve yüzü bir maske gibi ifadesizleşti:

"Rica ederim, o konuları açmayalım, Madam."

"O konular açılmadıkça kangren oluyor, Gabriel. Biraz açalım ki alışasın. İnan bana, alıştıkça mücadelesi daha kolay olur."

"Bunları söylemesi kolay, Madam."

"Öyle ama insan konuştukça çözer sorunlarını..."

Gabriel Samson birden ayağa kalktı: "Rica ederim, Madam!"

Bayan Ludlow kaygıyla, "Otur Gabriel, özür dilerim," dedi.

Gabriel Samson yerine oturdu: "Af buyurun Madam."

"Suç bende, dostum. Üstüne üstüne gitmemem ge-

rek. Ama senin bu durumuna, bu yarım hayatına o kadar üzülüyorum ki!"

"Biliyorum, Madam. Ama benim bu yarım hayattan hoşlandığımı, kurtulmak istemediğimi mi sanıyorsunuz?"

"İstediğini ama imkânsız olduğuna inandığını sanıyorum. Ama imkânsız değil, sevgili Gabriel. Kendi kendine çıkıp kurtulman belki çok zordu çünkü savaşmayı sevmeyen bir insansın. Ama hazır şimdi senin elinden tutacak taze bir güç, yeni bir amaç var."

"Böyle konuşmakla elimize bir şey geçmiyor Madam. Hep aynı kısırdöngüyü çevirdiğimiz için dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Birbirimizin de zerrece aklını yatıramıyoruz. Onun için biz esas sorunu konuşalım en iyisi."

Bayan Ludlow ısrarla, "Asıl önemli sorun bu," dedi. Sonra ani bir kuşkuyla kaşları kalkarak, "Yoksa kız seni sevmiyor mu?" diye sordu. "Bu olasılık hiç aklıma gelmemişti."

Ne var ki Gabriel bu kez kararlıydı: "Beni görevimden affetmek lütfunda bulunacak mısınız, Madam?"

"Elbet ki, hayır Gabriel. Bu vakitten sonra bir öğretmen, okuldaki görevini elinden sepet bırakır gibi bırakıp gidemez. Senin yerine ben nereden, kimi bulurum?"

"İsterseniz bir sürü iyi öğretmen bulabilirsiniz, Madam. Bunu sırf beni alıkoymak için söylüyorsunuz."

"Seni bırakıp bırakmamak elimde değil mi? Bir neden göstermeye ne hacet? Bırakmıyorum, işte!"

Gabriel Samson ayağa kalktı: "Öyleyse ben de üzülerek, sizin izniniz olmaksızın gitmek zorundayım."

"Seni dava ederim, Gabriel."

"O sizin bileceğiniz iş Madam."

Madam öfkelenmişti. O da ayağa kalktı. Gabriel Samson'un karşısında kendini kartalın karşısında bir serçe kadar küçük ve cılız hissediyordu. Gözleri şimşekler

çakarak, "Bunu istersem pekâlâ yapabilecek kadar çılgın olduğumu bilirsin, Gabriel," dedi.

Gabriel Samson nezaketle eğildi: "Siz de benim her şeye karşın dediğimi yapacağımı bilirsiniz, Madam."

Bayan Ludlow onu küçümseyerek, "Lakırdı!" diye dudak büktü. "Her şeye karşın istediğini yapan bir erkek olsaydın, şimdi buradan kaçmazdın!"

"Her dediğimi yaparım, dedim, Madam, yoksa istediğimi değil!"

Bayan Ludlow istediğini bu tarzda elde edemeyeceğini anlamıştı. Üzgün ve aciz bir tavırla yerine oturdu ve yumuşak başlılıkla, "Gel bu işten vazgeç, Gabriel," dedi. "Bu vakitten sonra öğrencilerini de düşün. Sana alışmışlarken bunca ay sonra yepyeni biriyle karşılaşmak onlar için hiç de hoş olmayacak."

"Yılın bu vaktinde gelip de sizden böyle bir ricada bulunmak benim için kolay mı oldu sanıyorsunuz, Madam? Kendimi gerçekten zorunlu hissetmesem size böyle bir pürüz çıkarır mıyım sanıyorsunuz?"

"Hakkın var, dostum. Ama benim de hakkım var. Bu sorunu, gel başka yönden çözümleyelim."

"Nasıl?"

"Gel, seninle bir anlaşma yapalım."

"Nasıl anlaşma, Madam?"

"Sana bir ay izin vereyim. İyi mi?"

"Ama ben izin istemiyorum; temelli gitmek istiyorum."

"Farkındayım, gene de senden bu ders yılını tamamlamanı rica ediyorum."

"Madam..."

"Senin üzerinde bu kadar da mı hakkım yok, Gabriel?"

Gabriel Samson başını eğdi.

"Peki, Madam. Dediğiniz gibi bir anlaşma yapalım. Ama bir ay izin çok azdır."

İhtiyar kadın gözlerini parlatan sevinci saklamayarak, "Az değildir, Gabriel!" dedi.

"Azdır, Madam. Ay dediğiniz nedir ki? Göz açıp kapayıncaya dek gelip geçer."

"Ona bakarsan bütün hayat öyledir, oğlum. Göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçer. Örnekse bana..."

"Gene demagoji yapıyorsunuz, Madam. Üç ay izin verin bana!"

"Bir buçuk ay yeter."

"Üç ay!"

"İki ay yetmez mi, Gabriel?"

"Üç ay Madam."

Bayan Ludlow içini çekti:

"Dediğin olsun Gabriel. Yalnız nisanın birinci günü seninle birlikte kahvaltı etmek isterim."

Gabriel Samson ayağa kalkarak onun uzattığı eli öptü, "Kendimi bu zevk ve şereften yoksun bırakmayacağımdan emin olabilirsiniz, Madam," diye mırıldandı.

Ertesi gün Ludlow'lu kızlar kahvaltı salonunun yanındaki duvarda Bayan Ludlow'un daima haber, emir ve uyarılarını yazıp astığı tahtada, yeni bir ilan asılıncaya kadar bir süre hitabet ve inşat derslerine ara verileceğini okudular. Bunu üç-beş gün, bir hafta, çok çok on günlük bir yokluk sandıkları için pek üzerinde durmadılar. Hatta Miss Bee'yi eskisi gibi kapıda karşılayan Hindley Bell bile kısaca, "Bay Samson bugün galiba hasta," dedi.

Bir hafta, on gün, on beş gün geçtiği halde Gabriel Samson'dan haber çıkmaması kızları gitgide merak içinde bırakmaya başladı. Ama zamanla merakları da keskinliğini yitirdi ve günün en önemli olayı olmaktan çıkarak önemsiz konular arasında yer aldı. Şubat ayı geldiği halde Gabriel Samson gelmemişti.

Onun yokluğunu kesintisiz olarak hisseden tek kız, Beatrice Karova'ydı.

Hindley Bell'in Gabriel Samson'daki elle tutulmaz, esrarlı ve karanlık cazibeyle beslenen sevgisi, Gabriel Samson'un varlığından uzak kalınca gitgide küllenmiş ve az zamanda genç kızın aklından tamamen çıkar gibi olmuştu.

Mariana'nın sakin yaşamında ise, ona Gabriel Samson'u çok zaman unutturan bambaşka bir fırtına kopmuştu: Serge Yeo!

Yılbaşı gecesinden sonra Mariana adına her gün uzun saplı güller gelmeye başlayınca okulda keyifli ve heyecanlı bir meraktır başladı: Bir hafta kadar Miss Bee'ye de her gün bir kamelya geldi. Bunlar Ashton Rex'in sözüm ona özür dilemek bahanesi olup aslında yılbaşı gecesi bir kere bile öpemediği o vahşi gözlü bakireyi yeniden elde etmek için kullandığı parlak ve incelikli taktiklerdi.

Ashton Rex'in, istenilen sonucu alamayan kamelyaları bir hafta sonra gelmez oldu. Ama Serge Yeo'nun uzun saplı gülleri daha uzun süre gelmekte devam etti; çünkü Gabriel Samson'un dediği gibi, Ashton Rex'le Serge Yeo'nun arasındaki fark şuydu ki, Yeo âşıktı, Rex ise değil...

Mariana nihayet bu kırmızı güllere yenik düştü. Gabriel Samson'u seviyordu ama Serge Yeo da son derece çekici bir erkekti. Mariana yılbaşı gecesi sabaha kadar onunla ve onun arkadaşlarıyla eğlenmişti. Ve itiraf etmesi gerekir ki, onunla birlikteyken hocasını unutmuştu. Bunu biraz da kendisi istemişti. Gabriel Samson'un dans eşi olarak onu değil de Miss Bee'yi seçmesi, genç kıza kararını verdirtmiş ve Mariana bundan sonra hocasından umudu kesip dikkat ve ilgisini Serge Yeo'ya adamıştı.

Mariana onun ateşli ve sürükleyici konuşmalarının, kimseye benzemeyen davranışlarının, çıkık alnına dökü-

len karmakarışık saçlarının anısıyla birleşince epeyi güçlü bir silaha dönüşen uzun saplı güllerin sürekli saldırısına, önceleri kolayca karşı koymuştu. Ama üç hafta geçip de Gabriel Samson hâlâ gelmeyince genç kızın direnci azaldı ve kırmızı güller sonunda galip geldi.

Mariana ile Serge Yeo hafta sonlarında buluşmaya başladılar. Uzun saplı güllerin artık yalnızca pazartesi sabahları gelmesi Ludlow'dakilere her şeyi anlatıyordu. Ama zaten Ludlow'dakilerin her şeyi anlamaları için uzun saplı güllere gerek yoktu. Çünkü gazete ve dergilerde Mariana ile Serge Yeo'nun baş başa yemek yerken, dans ederken, sirk, tiyatro, sinema, maç izlerken çekilmiş resimlerine ve "Genç Dâhi ile Ludlow Kraliçesi" gibi başlıklı yazılara sık sık rastlanmaya başlamıştı.

Öğrencilerinin özel yaşamlarına her ne pahasına olursa olsun karışmamak siyasetini sürdüren Bayan Ludlow, daha zayıf iradeli bir kadın olsaydı, hiç kuşkusuz kaygıdan bunalıma girerdi. Çünkü Serge Yeo'nun Mariana'yı okuldan alacağından korkuyordu. Pazartesi sabahlarını gerginlik içinde bekler olmuştu. Uzun saplı güller, baş başa geçen mutlu hafta sonu tatilinin bir nişanesi olarak her hafta başı gelmekte devam ediyordu. Elinden gelse Bayan Ludlow, bu hafta sonlarına bir son vermek için büyü bile yapmaktan çekinmeyecekti!

Serge Yeo-Mariana serüveninin Ludlow'lu kızlarda uyandırdığı heyecan ise büsbütün başka, baştan aşağı keyif ve merak dolu bir olaydı. Avrupa sanat dünyasının en çekici kişisi olan Serge Yeo, onların her gün, her gece birlikte oldukları arkadaşları Mariana'ya âşıktı. Mariana daha az güzel, her bakımdan onlardan daha az üstün olsa, kızlar onu herhalde ancak genç kızların duyabileceği o büyük çekemezlikle kıskanacaklardı. Ama Mariana'yı eskiden beri kendilerinden ayrı, üstün bir yere koymuş oldukları için, onu kıskanmayı, kendileriyle kıyaslamayı

hiçbir zaman akıllarından geçirmemişlerdi. Bu sayede Mariana'nın macerasının heyecan ve keyfini hep birlikte yaşıyorlardı.

Uzaktan, tabii. Çünkü Mariana onlara Serge Yeo ve hafta tatilleri konusunda, nerelere gittiklerinden ve gittikleri yerlerde gördükleri şeylerden başka hiçbir şey söylemiyordu.

Kızların o yanlarında olmadığı zaman gizli ve heyecanlı fısıltılarla sordukları bir tek soru vardı: "Serge Yeo ile Mariana "o" anlamda sevişiyorlar mıydı?"

Mariana'yı, bu soruyu ona doğrudan sormayacak kadar iyi tanıyan kızlar yanıtları kendileri vermeye çalışıyorlardı.

Daha pratik ve serbest olanlar doğrudan doğruya, "Evet," diyorlardı. "Bunca zamandır her hafta sonu birlikteler. Hâlâ, acaba mı, diye sorup durmak artık saçma, doğrusu!"

Bazıları, "Serge Yeo'nun çılgın ve ateşli olduğunu dünya biliyor. Bir kızla bu kadar uzun zaman platonik olarak sevişebilir mi?" diye yorum yapıyorlardı.

Ama bu soruya, "Serge Yeo ateşli ve çılgın olabilir ama Mariana serinkanlı ve aklı başındadır, kendini ateşe atmaz," diye yanıt verenler çoğunluktaydı.

Kızlar onunla olan arkadaşlığını bildikleri için birkaç kez Miss Bee'nin ağzını aramaya kalkışmışlardı. Ama Miss Bee onları hemen susturmuştu. Zaten kızlara verecek bir yanıtı da yoktu. Mariana'yla arkadaşlıkları yolundaydı. Ama Serge Yeo konusunda ne Miss Bee bir şey soruyor ne de Mariana bir şey söylüyordu. Gene de Miss Bee, Serge Yeo'nun tüm ateşli karakterine karşın Mariana'nın sakin karakterinde Gabriel Samson kadar fırtına yaratamadığını anlıyordu. Mariana'nın Serge Yeo'ya kendini, kızların merak ettiği anlamda verip vermemiş olduğu sorununa gelince, Miss Bee bu noktayı öğrenmeyi

hiç önemli saymıyordu. Onca Serge Yeo ile Mariana hafta sonları buluştukları zaman yatıp sevişiyor olabilirlerdi; olmayabilirlerdi de! Yatıp yatmadıkları birincil önem taşımıyordu Miss Bee'ye göre.

Zaten gerçekte Miss Bee'nin kafası şu günlerde Mariana'yla çok da meşgul değildi: Gabriel Samson'un özlemiyle o kadar dopdoluydu ki! İlk önceleri, herkes gibi o da Gabriel Samson'un beş-on gün sonra döneceğini sanmıştı. Ancak iki-üç hafta geçip de hocası dönmeyince kaygılanmaya başlamıştı. Bir ay olunca içinde bir kuşku yılanı çöreklendi. Gabriel Samson acaba hiç mi dönmeyecekti? Gerçi öyle olsa Bayan Ludlow, bunu öğrencilerine bildirmez ve yeni bir öğretmen getirmez miydi? Miss Bee mantığıyla böyle düşünüyordu. Ne var ki o rüya gibi yılbaşı gecesinden sonra Gabriel Samson'suz geçen uzun haftaların ıssızlığı duygularını öylesine yıpratmıştı ki, yüreğinde sinsi bir yılan gibi başını kaldıran şüpheler ve bütün yaşamına el koyan çöküntü ve karamsarlık, mantıklı düşüncelerin ışığının ruhuna sızmasına izin vermiyordu.

Gabriel Samson, Ludlow'a döndüğünde korular yeniden canlanmanın, çiçek açmanın sarhoşluğu içindeydi. Arabası kıvrımlı asfalt yoldan yukarıya kayarken Gabriel Samson ağaçların türlü türlü yeşiline, yaprakların arasından ışın ışın süzülen tatlı bahar güneşine, toprak üzerinde her an değişen ışık ve gölge oyunlarına, derin ve parlak mavi bahar göğünde uçuşan bembeyaz, puf bulutlara bakıyor ve içinde katıksız bir korku duyuyordu: Üç aylık tatilinin boşa gittiğini ve insanın kendi kendisinden kaçamadığını söyleyen bir korku. Ludlow'da kendini bekleyen savaşımda baştan yenik düşeceğine ilişkin bir korku. Çünkü bahar gelmişti, ağaçlar yeniden yapraklanmış,

renk renk çiçekler açmış, diz boyu otlar yeşermişti ve Gabriel Samson bu mevsimde kanı şarap gibi başına vurmayacak kadar yaşlı değildi henüz. Ürettiği makinelerle, aygıtlarla doğaya egemen olduğunu sanan budala insanoğlunun her bahar doğaya nasıl yenildiğini ve en ilkel bir böcek, en basit bir bitki gibi nasıl ister istemez yeniden can bulduğunu, maddi manevi tazelendiğini bilirdi. Baharda duyguların nasıl dağ başlarında esen kekik kokulu rüzgârlar kadar başıboş estiğini ve gitgide ısınan hava içinde çiçekler kokmaya, kuşlar ötmeye başladı mı, gözlerin ve kulakların nasıl gerçeğe, sağduyuya ve sorumluluğa sımsıkı kapandığını iyi bilirdi.

İşte arabası bahar rüzgârıyla bir yeşillik, ışık ve renk cümbüşü halinde dalgalanan koruların arasından geçerken Gabriel Samson bu nedenle korkuyordu.

Günlerden pazardı ve koca bahçede bahçıvanlardan başka kimse yoktu. Gabriel Samson önce aşağı kattaki telefonla Bayan Ludlow'un özel dairesini aradı. Bayan Ludlow her zamanki gibi erken kalkmış ve onun geldiğini penceresinden görmüştü bile. Gabriel Samson yaşlı kadına üç ay önce o sabah için vermiş olduğu kahvaltı randevusunu anımsattı. Bayan Ludlow sevinçle gülerek, "Seni bekliyordum, Gabriel," dedi. "En sevdiğin şeyleri hazırlattım. Yalnız şimdiden söz ver bana."

"Niçin Madam?"

"Buraya gelince bana kızmayacağına."

"Size niçin kızayım, Madam?"

"Sen söz ver."

Gabriel Samson bunu ihtiyar kadının bir kaprisi sayarak güldü ve, "Söz veriyorum, Madam," dedi.

"Teşekkür ederim, Gabriel. Bekliyorum."

Gabriel Samson kimseye rastlamadan yukarıya, dairesine çıktı. Cebinden anahtarını aldı, kapıya soktu, açtı ve bomboş bir salonla karşılaştı. Bir an ne olduğunu an-

lamayarak çevresine bakındı. Pencereler perdesiz, yer halısızdı ve odada tek bir eşya yoktu. Gabriel gördüklerine inanmayarak yatak odasının ve çalışma odasının eşiğinde sersemlemiş bir durumda kalakaldı. O zaman aklına Bayan Ludlow'un sözleri geldi. Yaşlı kadın, Gabriel Samson'dan kızmamasını boş yere istememişti! Bu işin içinde bir iş vardı. Gabriel biraz önce vermiş olduğu söze karşın daha şimdiden sinirlenerek merdivenleri indi. Binanın kapısında çamaşırcı kadını Martha'yla karşılaştı.

"Merhaba Martha, iyi sabahlar!"

"Hoş geldiniz, Bay Samson! Nerelerdeydiniz bunca zaman? Özledik sizi!"

"Ben de sizleri özledim, Martha!"

"Otomobilinizi kapının önünde görünce sevindim. Hem de şaşırdım. Bay Samson acaba sabah sabah niçin buraya gelmiş, dedim, kendi kendime."

Gabriel Samson kadına hiçbir şey belli etmemek için gülümsemekle yetindi. Demek dairesi başka bir binaya taşınmıştı ve herkes, doğal olarak, bundan onun haberi olduğunu sanıyordu.

"Belki dostlarımdan birine rastlarım, diye düşünmüştüm. İyi de etmişim, bak seni gördüm, Martha!"

Martha kızara bozara sevinç sesleri çıkarırken, Gabriel onu bıraktı ve Bayan Ludlow'un teras üzerindeki dairesine yollandı. Madam camlı salonun kapısında bekliyordu. Onun, elini öpmek için eğilen parlak siyah başını, kuş pençesini andıran, yüzük yüklü, yaşlı parmaklarıyla okşayarak, "Hoş geldin, Gabriel," dedi. "Üç ay öyle uzun geldi ki bana!"

Gabriel Samson karşılık vermedi. Bayan Ludlow onun yüzüne bakarak, "Söz vermiştin kızmayacağına," dedi.

"Bana böylesi bir '1 Nisan' oyunu oynayacağınızı bilmiyordum ki, Madam."

"İnan bana, kızacak bir şey değil, Gabriel. Otur önce."

Gabriel Samson iştah açıcı tabak ve kokularla dolu sofra başına oturdu. Her şeye karşın karnı açtı. Bayan Ludlow'un doldurduğu dumanı tüten kahve bardağına yan yan bakarak, "Beni nereye taşımayı uygun buldunuz?" diye sordu.

İhtiyar kadın elindeki gümüş ibriği masanın üzerine bıraktı, sonra karşısındaki erkeğin gözlerinin içine bakarak usulca karşıdaki küçük tepeyi işaret etti. Tepenin üzerindeki korunun içine kurulmuş üç evin kırmızı damları, yeşil ağaçların arasından görünüyordu.

Gabriel Samson bir an o kadar büyük bir şaşkınlığa, o kadar keskin bir öfkeye kapıldı ki, gözleri iki buz parçası gibi soğuklaştı ve yüzü bir maskenin ifadesizliğini aldı. Kuru bir sesle:

"Şaka ediyorsunuz, Madam!"

"Ciddi söylüyorum, Gabriel."

"Benim orada dünyada oturmayacağımı biliyorsunuz."

"Hiç de değil! Sen havalar biraz ısınınca o evlerden birine geçmeyi düşündüğünü bana kendin söylememiş miydin?"

"Birbirimize karşı oyun oynamaktan vazgeçelim, Madam. Benim böyle bir sözü ciddi olarak söyleyebileceğime herhalde inanmadınız!"

"İnanmadım, ne var ki düşününce çok yerinde buldum. Orası daha sessiz, daha sakin bir yer. Doğayla baş başa, güzel bir bahar geçirirsin. Senin buna ihtiyacın var!"

Gabriel Samson öfkesine karşın serinkanlıydı. "Bana bu şekilde cevap verirseniz, sizinle konuşmaya devam edemem, Madam!"

"Peki, Gabriel. Oradaki evlerden birinde kalmanın senin için iyi olacağını düşünmüştüm. Bunu sana açıkça önersem belki kabul etmeyecektin. Onun için sana bir

oldubitti yapmayı daha uygun buldum." Bayan Ludlow eğildi ve elini Gabriel Samson'un elinin üzerine koyarak yalvarır gibi, "Gabriel," dedi. "Ben yaşlı bir kadınım. Bunu, seni sevdiğim ve mutlu olmanı istediğim için yaptığımı biliyorsun. Hemen öfkeyle cevap verme. Önce kahvaltı edelim mi?"

Gabriel onun mantıklı konuştuğunu düşünerek ve o evden hemen taşınmak için gizlice verdiği kesin karardan güç alarak kahvesini yudumlamaya başladı. Uzun, acelesiz, çok zevkli bir kahvaltı yaptılar ve bir daha karşı yamaçtaki evden hiç ama hiç söz açmadılar. Karşıda uçsuz bucaksız deniz, güneşin binlerce altın mızrağı altında tembel tembel kımıldanan pullu bir ejderi andırıyor ve Ludlow koruluklarının çeşitli yeşili iç açıyordu. Son lokma tereyağlı ekmeklerine son tane reçeli, dünyada yapılacak en önemli işleri buymuş gibi özenle kondurarak yediler, sonra büyük bir hoşnutlukla arkalarına yaslandılar.

Gabriel Samson, "İzin verirseniz şimdi ben gidip şu meselenin bir çaresine bakıvereyim," dedi.

"Hangi meselenin, Gabriel?"

"Ev meselesinin."

"Ne yapacaksın?"

Gabriel şaşırmış gibi, "Ne yapabilirim ki? Tabii eşyalarımı eski daireme taşıtacağım, Madam," diye karşılık verdi.

Bayan Ludlow bir şey söylemek, ona yalvarmak ya da onu azarlamak için ağzını açtı. Sonra vazgeçti ve sesini onun ifadesine uydurarak, "İstediğini yapmakta serbestsin," dedi. "Sana engel olamam, sen yirmi bir yaşını dolduralı epey olmuş, Gabriel."

Gabriel Samson ayağa kalktı ve kaşlarını hafifçe kaldırıp alaycı bir reverans yaptı: "İlk önce bu güzel kahvaltı için, sonra da benim iyiliğimi böylesi düşündüğünüze çok teşekkür ederim, Madam."

Bayan Ludlow aynı şakacı ses tonuyla, "Bir şey değil, Gabriel," diye yanıtladı.

Dudakları gülümsüyordu ama gözleri karanlıktı. Gabriel'i aşağıya inen merdivenlerin başına kadar geçirdi, sonra hızla geriye döndü ve koruya bakan büyük camlı pencerenin önünde duran telefonu eline alarak dikkatle bir numara çevirdi. Ama gözleri asfalttaydı. Biraz sonra bu asfaltta siyah düz saçları güneşte parlayan, uzun boylu bir karaltı belirdi. Bu karaltı uzun bacaklarının hızlı adımlarıyla yürüyordu.

Bayan Ludlow telefonda, "Buyurun!" diyen yumuşak kadife sese, "Bayan Beatrice Karova'yla konuşabilir miyim?" diye sordu.

Gözlerini, asfaltın dönemecine yaklaşmakta olan karaltıdan ayırmaksızın bekledi. Sonra: "Sen misin, Miss Bee? Ben Bayan Ludlow... Hayır, telaş edilecek bir şey yok, kızım. Hindley Bell mi? Yok canım. Sorun Hindley Bell değil... O iyi... Sorun başka! Bana bak, Miss Bee, eşyaları geçen gün taşınan komşun bugün geliyor. Evet, şimdi. Biraz sonra, on dakika sonra orada olacak. Onu karşıla. Oraya taşınmaktan pek hoşnut değil. Geriye dönmek niyetinde. Onu vazgeçirmeye çalış. Anlıyorsun değil mi, Miss Bee?.. Hoşça kal, Miss Bee!"

Miss Bee, telefonu elinden bıraktıktan sonra bir an yerli yerinde durdu. Sonra hemen ayağa fırladı. Koşarak yukarı çıktı ve odasına girdi. Bu dayanılmayacak kadar sevinçli dakikayı kimseyle paylaşmak istemiyormuş gibi kapısını kapadı. Geceliğini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı ve gardırobunu açtı. Böyle önemli anlarda, "Ne giysem?" diye bocalamak genç, yaşlı tüm kadınların huyudur. Ama Miss Bee bugün ne giyeceğini biliyordu. Uzun kollu, beyaz, şömiziye gömleğini ve lacivert eteği-

ni giyip ince belini kalın bir kemerle sıkarken ilk anki çılgın sevinci biraz duruldu ve yerini daha sakin, daha derin bir kıvanca, mutluluğa çok yakın bir duyguya bıraktı. Miss Bee saçlarını gecelik filesinden çıkarmadan aşağıya inerken Gabriel Samson'un üç aylık bir ayrılıktan sonra en sonunda gene döndüğünden başka şeyler de düşünebiliyordu.

Örneğin, Bayan Ludlow'un telefon edişi ve ondan adeta Gabriel Samson'u kandırmasını isteyişi. Miss Bee ihtiyar müdirenin yılbaşı sıralarında kendisinden hiç hoşlanmadığını sezdiği gibi son zamanlarda da ondan çok hoşlandığını, onunla konuşmak, bir arada bulunmak için adeta bahaneler yarattığını seziyordu.

Kafası bu soruna takılı olarak aşağıya indi. Mutfakta kahvaltı hazırlayan Felicity'ye, "Bay Samson geliyormuş, Madam onu karşılamamı söyledi," dedi ve dışarıya çıktı.

Erken gelen baharın üşütmeden tazeleyen serin havası, renklerinin baş döndürücü güzelliği ve yaprakların arasından süzülen güneş, ona Bayan Ludlow'u unutturdu. Gabriel Samson geliyordu! Miss Bee, "Beni bu sefer görüşü öyle bir hatıra olmalı ki, ölünceye kadar gözünün önünden gitmemeli," diye düşündü. "Örneğin bir gül kokluyor, çiçek topluyor ya da dalgın bir bakışla denizi seyrediyor olmalıyım."

Güneş beyaz bir bulutun arkasına girmiş ve yeryüzüne bir sedef kabuğunun içi gibi ışıklı bir loşluk yayılmıştı. Kimi zaman insanın kafası en önemli sorunlarla uğraşırken en önemsiz bir ayrıntı düşüncelerini dağıtıverir. Miss Bee'ye de öyle oldu. Gözüne birden sandalet şeridinin çözülmüş olduğu çarptı. Genç kız şeridi bağlamak üzere eğildi. Bu sırada beyaz bulutun bir köşesinden bir tek güneş ışını sızarak eğilen kızın üzerine vurmuştu.

İşte çimenli yolda beliren erkek onu üç aydan sonra ilk olarak böyle gördü. Gül koklamamasına ve dalgın bir

bakışla denizi seyretmemesine karşın, o bir tek güneş ışınının içindeki duruşu, erkeğin aklına sonsuza dek kazındı. Sonra Miss Bee doğruldu ve bulut gene güneşi kapladı. Çimenli yolda durmuş, onu seyreden erkeğe bu an asla unutulmaması gereken çok anlamlı bir dakikaymış gibi geldi.

Bakışları karşılaştı. Birbirlerine doğru ilk önce hiç gülümsemeden, hızla ilerlediler. Sonra Miss Bee, Gabriel Samson'un yılbaşındaki kavalyesi değil de hocası, Gabriel Samson olduğunu sezerek içinin sızıyla dolduğunu hissetti. Birbirlerini basmakalıp karşılaşma sözcükleriyle selamlamalarına karşın tokalaşmadılar. Gabriel Samson, "Yeni evimin anahtarı sizdeymiş," dedi.

Gidip Felicity'den anahtarı aldılar ve evi gezdiler. Alt katta, camlı kapıları bahçeye açılan büyük bir salonla mutfak, yukarı katta iki yatak odası, bir çalışma odası ve banyo vardı. Bir de denize bakan geniş bir balkon.

Bayan Ludlow'un balkona çok çekici bir biçimde yerleştirmiş olduğu iki salıncaklı sandalyeye karşılıklı oturdular ve konuşmaya başladılar. Hâlâ mesafeli ve resmiydiler ama bu resmiliğin altındaki dostluk ve hoşnutluk akımı yadsınmayacak kadar güçlüydü. Balkonda oturmaktan bıkınca aşağıya indiler ve koruyu dolaştılar.

Ağaçların en sık yerinde hiç beklenmedik, küçücük bir meydanlık açılıyordu. Bu meydanlığın orta yerinde ufak bir kulübe vardı. Besbelli bir orman bekçisinin kulübesi. İçinde ne zamandan, kimden kaldığı belirsiz birkaç eski eşya vardı.

Bu kuytu, gizli meydanlık, Gabriel Samson'un hayal gücünü kışkırtmıştı. Kulübenin basamağına oturdu, yeniden konuşmaya başladılar. Miss Bee hayatının en mutlu anlarının belki de şu geçirdiği anlar olduğunu düşünüyordu. Biraz sonra Gabriel Samson çıkıp gidecek ve koruluğu bir ikinci hava gibi saran mutluluk sona erecekti.

O geldi ve gitti diye bu koru, genç kıza, bundan sonra her zaman onun yokluğunun etkisiyle biraz hüzünlü ama gelişinin anısıyla çok sevgili ve hatta sihirli gibi gelecekti.

Yeşil gölgeli yolda ayak sesleri duyuldu. Başına beyaz benekli, kırmızı bir eşarp bağlamış olan Felicity ağaçların arasında göründü. Beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu.

"Yemek hazır, Miss Bee," dedi. "Buyurun beyefendi; çabuk olun da çorba soğumasın!"

Felicity besbelli Gabriel Samson'dan hoşlanmıştı. Gabriel Samson'un da zenci kadından hoşlandığı belliydi. Yemekte onun da sofraya oturması için diretti. Felicity ırkına özgü olan o doğal vakarla, efendilerinin sofrasında oturmuş bir dadı gibi davranmamayı bildi. Neşeyle konuşuyor ve sözlerini sade ama güzel ve sevimli esprilerle süsleyerek Gabriel Samson'u güldürüyordu. Sofrada ev sahibesi görevini kendiliğinden üzerine almış, Miss Bee'nin dilini bağlayan ve lokmaları boğazından zor geçiren duyguları sezmiş gibiydi.

Gerçekten de Miss Bee gizli gizli Gabriel Samson'u seyretmekten başka pek az şey yapabiliyordu. Yeşil yolda karşılaştıkları o ilk andan sonra hocasının yüzüne bakmaya cesaret edememişti. Şimdi bakabiliyordu. Üç aylık bir dinlenmeye karşın Gabriel Samson'un yüzü eskisinden daha yorgun ve haşin görünüyordu. Alnındaki ve ağzının kenarındaki o gergin çizgiler hiç yumuşamamıştı. Ve gözlerinde hâlâ o soğuk ve maskemsi ifade vardı. Miss Bee lokmalarını zorla çiğneyip yutmaya çalışırken bu haşin ve manalı başa bakıyor ve üç uzun ay onu hiç görmeden nasıl yaşayabildiğine, nasıl konuşup nasıl gülebildiğine şaşıyordu.

Yemekten sonra Miss Bee bulaşıkları kendisi yıkamakta direndi. Felicity ile Gabriel Samson salonun camlı kapılarını, bahar rüzgârları girsin diye açtılar ve karşılıklı koltuklarına gömülerek sohbete başladılar. Miss Bee mutfaktan onların gitgide mahmurlaşmaya başlayan seslerini ve gitgide seyrekleşen mırıltılarını derin ve huzurlu bir zevkle dinliyordu.

Bulaşıkları kurulamaya başladığı sırada telefon çaldı. Genç kız ellerini önlüğüne silerek koştu. Bayan Ludlow, Bay Samson'la konuşmak istiyordu. Miss Bee hocasını telefona çağırmak için salona girdiği zaman onun başını oturduğu koltuğun yüksek arkalığına dayayıp uyuyakalmış olduğunu gördü. Boğazı, hissetmeye gücü olduğunu bilemediği kadar büyük bir şefkat ve sevgiyle düğümlendi. Bir an durarak onu seyretti. Hocasının yüzündeki o haşin ve mutsuz çizgiler, en sonunda uyku içinde eriyip silinmişti. Kirpiklerinin duruşunda bir dinginlik ve dudak uçlarının yukarıya kıvrılışında bir hoşnutluk var gibiydi. Miss Bee onu uyandırmaya kıyamadı.

Felicity mutfağa gitmiş olmalıydı. Miss Bee onu izledi. Zenci kadın gülümseyerek alçak sesle, "Konuşurken uyuyakaldı," dedi. "Sen de telefona gidince uyanmasın diye kalkıp buraya geldim."

"Bayan Ludlow telefonda. Uyandırmayayım mı?"

Felicity, "Sakın ha!" dedi. "Bayan Ludlow beklesin!"

Miss Bee dadısını o an her zamankinden çok sevdiğini hissederek çekildi ve telefona gitti.

"Bay Samson uyuyor, Madam," dedi. "Uyandığı zaman kendisine söyleyeyim size telefon etsin, olur mu?"

Bayan Ludlow'un ağzının kulaklarına vardığını gizlemeyen sesi, "Peki, yavrum, elbette olur," diye karşılık verdi. "Şimdi en önemli şey onun rahat etmesidir!"

Gabriel Samson yattığı yerde, hiç uyanmadan aşağı yukarı iki saat uyudu. Uyandığı zaman kendini yepyeni

bir insan gibi hissettiğini söylüyordu. Gerçekten de öyle görünüyordu. Uyurken yüzünü saran huzur uyandıktan sonra henüz kaybolmamıştı. Neşeli ve her zamankinden genç görünüyordu. Gündüzleri uyumanın hiç huyu olmadığını söylüyor ve oturduğu yerde iki saat uyuyup kalmasına parlak bir şakaymış gibi gülüyordu. Bayan Ludlow'un kendisini aradığını duyunca hemen telefona gitti.

Miss Bee bir yandan salonun dağınıklığını toplarken öbür yandan Gabriel Samson'un sözlerini duyabiliyordu; ama ne anlama geldiklerini kestirmenin yolu yoktu.

"Evet, Madam... Hayır, Madam... Biliyorum ama öyle istiyorum, Madam... Hayır... Evet... Lütfen gönderin... Size zahmet olacak... Kusura bakmayın, Madam."

Genç kız, kül tablalarını silerken hocasının telefonu kapadığını duydu ve onun adımlarının yaklaşmasını heyecandan yüreği ağzına gelerek dinledi. Gabriel Samson eşikte bir an durdu. Bir eli cebindeydi. Bir elini kapının kenarına hafifçe dayadı ve öğrencisine baktı.

"Karşıdaki eve gitmek zorundayım," dedi. "Bayan Ludlow adam gönderecek." Sonra birkaç adım daha ilerleyerek gülümsedi: "Çok teşekkür ederim. Bana güzel bir gün geçirttiniz!"

Miss Bee onun bir eli cebinde, başını hafifçe yana doğru eğerek karşıdaki eve doğru ilerleyişini içi titreyerek seyretti. Demek ki kalmamak kararı kesindi, Bayan Ludlow da eşyaların taşınması için ona adam gönderecekti.

Miss Bee ilk zamanlar ona o kadar sevinç veren eşyaların taşınmasını görmemek için içeriye girdi ve sürüklenen adımlarla merdivene doğru yürüdü. Adımını daha birinci basamağa yeni atmıştı ki, telefon çaldı. Gene Bayan Ludlow konuşuyordu. Sesindeki o bir sır ortağıyla konuşuyormuş gibi candan, heyecanlı ifade daha belirginleşmişti.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Miss Bee," dedi.

"Niçin, Madam?"

"Bay Samson oraları çok beğendiğini, daha şimdiden dinlendiğini söylüyor. Kalmaya karar vermiş!"

Miss Bee yüreğini ağzına getiren sevinci elinden geldiğince gizlemeye çalışarak, "Kalmaya mı karar vermiş?" diye sordu.

"Evet. Eşyaların düzenini beğenmemiş. Onun için Sam'i gönderiyorum."

Miss Bee telefonun başından mutlu ve dalgın ayrıldı. Bayan Ludlow'u düşünüyordu. Acaba Madam'ın sözlerinde bir başka ima ya da amaç var mıydı? Sonra bu olasılığı aklından sildi ve kendini yeni mutluluğuna bıraktı...

Gabriel Samson'un eşyalarının yeniden yerleşmesine yardım etti. Akşam yemeğini gene birlikte yediler ve gece yatıncaya kadar sohbet ettiler.

Ertesi sabah okula gidince Miss Bee, haberin hemen yayılmış olduğunu gördü. Çünkü Hindley Bell'le daha birkaç kız onu yolda karşıladılar. Hepsi heyecan içindeydiler ve hep bir ağızdan konuşarak sorular soruyorlardı.

Miss Bee durumunun ne denli zor olduğunu ancak o an kavrayarak çevresinde gülüşüp bağrışan bu güzel, neşeli kızları birer küçük canavar gibi gördü bir an! Kendisini ve hocasını onların dişleriyle pençelerinden korumak için çok tetik durması gerekiyordu!

"Susun da anlatayım!" diye kızları susturmaya çalıştı ama sonunda soruları yanıtlamaktan başka çare bulamadı. Gerçekleri gerektiği yerde biraz değiştirmeyi uygun buluyordu:

"Sabahleyin erken geldi... Niyeti taşınmaktı ama Madam telefon etti... Vazgeçirdi... Nezaket örneği diye-

mem, tabii. Ama hiç olmazsa kabalık etmedi... Memnunum ya, neden olmayayım? Bir kere bana zararı yok. Dadımdan çekiniyor, kabalık etmiyor. Hem belki komşuluk hakkı tanır da derslerde de hırpalamaktan vazgeçer."

Ders zili çalıp da herkes yerli yerine dağılınca Hindley Bell bir an Miss Bee'nin yanında oyalandı ve yavaşça, "Pek memnun görünmüyorsun ama hiç değilse benim hatırım için sevin," diye fısıldadı. "Şimdi senin sayende ben de onu sık sık görebilirim, daha yakından tanıyabilirim."

Miss Bee gözleri üzüntüyle kararark, "Sen hâlâ o sevdadan vazgeçmedin mi, Hindley Bell?" diye sordu.

Hindley Bell dalgın dalgın gülümseyerek sarı saçlarını iki yana salladı: "Boşuna, Miss Bee, bazen unutacak gibi oluyorum ama sonra gene bakıyorum ki, dünyada unutamayacağım!"

"Çocukluk ediyorsun, Hindley Bell!"

Hindley Bell taze, pembe dudaklarını sımsıkı kapadı ve başını öte yana çevirdi. Miss Bee onun altın pırıltılı saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu:

"Kızma, canım! Sen mutsuz olmayasın diye söylüyorum, biliyorsun!"

Hindley Bell, "Ben ondan gelecek mutsuzluğa çoktan razıyım!" dedi ve ayrıldılar.

Miss Bee kollarında tuttuğu kitapları yandan yana sallayarak ağır ağır yürürken, "Ben de," diye düşünüyordu.

İki gün Miss Bee için beklenmedik ve eşi görülmedik bir sevinç içinde geçti. İkinci günün akşamı, yemekten sonra Felicity, Gabriel Samson ve Miss Bee bahçede oturdular. Gabriel Samson daha çok Felicity'yle konuşuyordu; fakat genç kız hocasıyla kendi arasında içini heyecanla ürperten, sevinçle yakan sıcacık bir akımın elektrik-

lendiğini hissediyordu. En sonunda Gabriel Samson gitmek üzere ayağa kalktığı zaman bir an genç kıza çok yakın durdu ve, "İyi geceler!" diyerek elini uzattı.

Eli onun avcunda ezildiği zaman genç kız şimdiye değin tatmadığı bir zevkin sarhoşluğuyla içinin bayıldığını hissetti. Bir adım daha atacak gücü kendinde bulamayarak kapıya yaslandı ve hocasının arkasından baktı. Aşkın sonradan gelen bütün öpüşleri ve hatta doyumları bile, hiç kuşkusuz, ellerin o duygu içinde ilk birleşmesi, parmakların o arzuyla birbirine ilk dokunması kadar anlamlı ve sarsıcı olamaz. Miss Bee o gece uyumakta epey güçlük çekti. Çünkü ruhunda Gabriel Samson'u sevdi seveli unutmuş olduğu yepyeni bir duygu vardı; umut! O gece Miss Bee ilk olarak ümit ediyor ve ümit ettiğini kendi kendinden saklamıyordu.

Ertesi sabah ilk dersleri Gabriel Samson'undu. Miss Bee okula onunla birlikte yürüyeceğini umuyordu. Ama kahvaltı ederken Felicity'den onun çoktan çıkıp gitmiş olduğunu öğrendi. Felicity kızın yüzünü gizlice süzerek, "Çok kibar adama benziyor," dedi. "Nasıl olup da sana zıt gittiğini anlayamıyorum."

Miss Bee yumurtasına iştahla saldırarak, "Ben de!" diye karşılık verdi. "Ama farkında mısın? Buraya geldi geleli çok değişti; artık aramız iyi." Sonra tahtaya vurdu. "Aman nazar değmesin!.."

İşaretparmağının bükümüyle tahtaya vurmanın nazara karşı yeterli olmadığını çok geçmeden anlayacaktı...

Gabriel Samson derse girdiği zaman genç kızın gözleri heves ve sevinçle onun yüzünü aradı. Sonra dudakları şamar yemiş bir küçük çocuğun dudakları gibi büküldü. Çünkü Gabriel Samson'un yüzü son birkaç gündür sık sık gördüğü o açık ve neşeli yüz değildi. Donuk

ve soğuk gözleri, kısılmış dudakları, alnındaki ve ağzının kenarlarındaki çizgilerle gene bir maskeye dönüşmüştü. Başını her zamanki gibi hafifçe yana eğerek, "Oturun, hanımlar," dedi ve kızların üç ay sonra onu yeniden görmekle duydukları sevinç üstüne mırıldandıkları kırık dökük nezaket cümlelerini karşılıksız bıraktı.

Miss Bee oturduğu yerde başını kaldırmaktan bile çekiniyordu. Hocasının bu eski haline dönüşü onun bütün gizli umut ve sevinçlerine bir yanıt, haddini bilmediği için ona çarpılan bir azardı sanki.

Gabriel Samson üç ay geri kaldıkları için çok çalışmaları gerektiğini, programlarındaki boş saatlere bir-iki ders ekleneceğini söyledikten sonra ders anlatmaya başladı. Bir elini cebine koymuş ve başını bir yana eğmiş olarak kürsünün arkasında bir aşağıya, bir yukarıya dolaşıyor ve unutmak istediği, kafasından kovmak istediği bir şey varmış gibi bir tür hırs ve tuhaf bir ısrarla konuşuyordu. Konuşmasını bitirdikten sonra kitabından bir parça seçti ve, "Bu dersi, anlattığım noktaları da uygulayarak, kim okumak ister?" diye sordu.

En ön sıradan pembe tırnaklı, uzun ve biçimli, beyaz bir el kalktı. Genizden gelen o duru ses, "Ben, efendim!" dedi.

Gabriel Samson eski bir tanıdığı kalabalık arasında ilk olarak seçiyormuş gibi gülümsedi: "Buyurun, Mariana!"

Mariana Dunne rüzgâr önünde eğilen kamışların o doğal ve büyüleyici zarifliğiyle karatahtanın önüne geçti. Miss Bee onun sakin duruşunu hayranlıkla seyrediyor ve, "Acaba Bay Samson'u hâlâ seviyor mu?" diye de merak ediyordu. "Ben onun yerinde olsam bu kadar sakin duramazdım!"

Hocası sanki onun içini okumuş ve sınamaya karar vermişti. Çünkü Mariana'yı, "Çok güzel okudunuz, Mariana, kutlarım," diye oturttuktan sonra, "Bir de sizi dinle-

yelim, Beatrice!" dedi. "Böyle bir öneri karşısında gönüllü olduğunuzu hiç görmediğim için sizi kendim çağırmak zorundayım!"

Miss Bee yüzünün solduğunu hissederek yerinden kalkarken kızların kıkırdaştığını duydu. Onların, "Gafil, sersem! Komşu oldular diye Gabriel Samson'un kendine iltifat edeceğini sanıyordu. Görsün bakalım!" diye düşündüklerini, Miss Bee, kafalarının içini okuyormuş gibi biliyordu.

Gabriel Samson, Miss Bee için Mariana'nınkinden de daha zor bir parça seçmişti. Gene de genç kız parçayı sakinlikle okumayı başardı. Son cümleyi bitirince hiç olmazsa, "Teşekkür ederim!" demesini bekleyerek hocasının yüzüne baktı.

Gabriel Samson kaşlarını alaycı bir ifadeyle hafifçe kaldırmış, dudakları alaycı bir gülüşle bükülü; ama gözleri gülmeden kendisine bakmaktaydı.

"Bir kere daha okuyun, Beatrice. Belki bu kez kelimelere gereken anlamı daha iyi verebilirsiniz."

Miss Bee yüzüne bir renk yayılmaya başladığını biliyordu. Kızardığı için kendi kendine kızarak, "Okuyuşumun neresini düzeltmemi istiyorsunuz efendim?" diye sordu.

Gabriel Samson'un ince dudakları biraz daha kıvrıldı:

"Okuyuşunuzda düzeltmenizi istediğim hiçbir nokta yok, Beatrice. Baştan okuyun, lütfen."

Miss Bee sesinin titremesini güçlükle önleyerek elinden geldiği kadar özene bezene okudu. Parçayı okuduktan sonra hocasının yüzüne bakmadı. Gene de o siyah başın alaycı bir yavaşlıkla iki yana sallandığını görür gibiydi.

"Olmuyor, Beatrice! Siz bu parçayı hazırlayın da yarın gene okuyun, olmaz mı?"

Gabriel Samson ile Miss Bee arasındaki bu çekişme-

yi artık olağan sayan kızlar, olaya hoş bir eğlencelik gözüyle bakmaktan öte üzerinde durmadılar. Yalnız Hindley Bell bir ara Mariana'ya, "Zavallı Miss Bee!" dedi. "Bay Samson'un bu sürekli tersliğine hiçbir anlam veremiyorum, doğrusu. Miss Bee'ye çok acıyorum."

Mariana, "Ben Bay Samson'un bu sürekli tersliğine ne yazık ki anlam vermeye başlıyorum ve Miss Bee'ye de hiç acımıyorum," dedi.

"Neden acımıyorsun?"

Mariana hemen omuz silkerek, "Niçin acıyayım, canım?" diye mırıldandı. "Bir kere hocayla zıt gitmek o kadar korkunç bir şey mi? Notlarını etkilemiyor ya, sen ona bak."

Ortalık kararırken Miss Bee ile Felicity, Gabriel Samson'un dalgın adımlarla evine dönüşünü seyrettiler ve kendilerine gelmesini beklediler. Ama saatler ilerlediği, yemek vakti gelip geçtiği halde Gabriel Samson görünmedi. Miss Bee sonunda ondan ümidini keserek yattığı zaman saat onu geçiyordu. Işığını söndürdü ve bir süre Gabriel Samson'un penceresindeki ışığı seyretti. Kalbi, dibine inilmez bir düş kırıklığı ve ıssızlık kuyusuydu. Yattığı zaman bir gece önceki ümit ve hülyalarını düşünmeye bile dayanamadı. O kadar zavallı bir durumdaydı ki mutsuzluğunun etkisiyle uyuyakaldı.

Ertesi sabah içinde ufak bir eziklik duyarak uyandı. Bir an perdelerin arasından sızan sabah güneşine bakarak düşündü. Gabriel Samson dün akşam gelmemişti ve bugün onu gene derse kaldıracaktı. Giyinirken kalbi taş gibi ağırdı. Sıkıntısından kahvaltısını zor ederek okul yolunu tuttu.

Bahar sabahı dört bir yanı okşayıcı ve tatlı bir serinlikle kuşatıyordu. Dallar daha şimdiden kuş sesleri ve

çiçek kokularıyla kendilerinden geçmiş gibiydiler. Böyle bir günde bu kadar ümitsiz ve keyifsiz olmak doğa kurallarına aykırı bir şeymiş gibi geldi Miss Bee'ye!

Gabriel Samson geldiği zaman Miss Bee de öbürleri gibi ayağa kalktı ama hocasının yüzüne bakmadı. Gönlü büyük bir boşluğun içinde çırpınıyor gibiydi. "Şimdi beni derse kaldıracak," diye her an yüreği ağzına gelerek bekledi. Oysa Gabriel Samson onu bir türlü kaldırmıyordu. Ancak dersin bitmesine altı-yedi dakika kala, "Derse buyurun, Beatrice" dedi.

Genç kız, her attığı adımda yüreği biraz daha çırpınarak yerinden kalktı, kürsüye doğru indi.

"Dün verdiğim parçayı hazırladınız mı, Beatrice?"

Miss Bee başını kaldırdı ve o soğuk, kurşuni gözlere, içinin nasıl ürperdiğini belli etmemeye çalışarak baktı.

"Hayır, efendim."

Bu yanıt sınıfta bir şaşkınlık ve heyecan dalgası yarattı. Gabriel Samson'un o insanı çıldırtan soğukkanlılığını bile sarstı. Ama yalnızca bir an için. Sonra erkek, kendini topladı ve kaşlarını her zamanki alaycılığıyla kaldırarak buz gibi bir sesle, "Yok canım!" dedi. "Niçin hazırlamadınız?"

Miss Bee onun soğuk gözlerine çekinmeden baktı: "Ne kadar hazırlansam dünkünden daha iyi okuyabileceğimi sanmadığım için, efendim."

"Öyle mi? Dünkü okuyuşunuz sizi tatmin ediyor mu, Bayan Karova?"

"Oldukça efendim."

"Öyleyse bir kez daha okur musunuz, zahmet olmazsa?"

Miss Bee okumaya başladı. Okudukça çirkin okuduğunu biliyor, kendini çok sersem buluyordu. Öylesine mutsuz ve sinirli, öyle öfkeliydi ki, son cümleleri söyler-

ken dili bayağı dolaştı. Sonunda parçayı kekeleyerek bitirdiği zaman ağlamamak için dişlerini sıkarak döndü, hızla ilerledi ve sınıftakiler ne olup bittiğini anlamadan, kapıyı açtığı gibi dışarı çıktı.

Koridor boyunca hem ağlıyor hem koşuyordu. Nereye gittiğini bilmiyor, salt ayaklarının alışkanlığıyla bildik mermerler üzerinde koşuyordu. Sonunda soluğu kesilerek durdu; cebinden mendilini çıkarıp gözlerini kuruladı ve küçük bir çocuk gibi burnunu çekerek çevresine bakındı.

Bakışları Bayan Ludlow'un parlak siyah gözleriyle karşılaştı. Genç kız bir an ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırıp bocalayarak olduğu yerde kalakaldı.

İhtiyar kadın hemen geldi, "Neyin var, Miss Bee?" diye sordu kızın ellerini tutarak.

Bu, Miss Bee'nin yeniden yaşların boşanması için bir işaretti sanki! Genç kız ne kadar kendini tutmak istediyse de tutamadı. Bayan Ludlow kolunu onun sarsılan omzuna şefkatle doladı ve onu Bayan Smith'in şaşkın bakışları önünden geçirerek kendi odasına aldı.

Miss Bee uzun uzun, hiç susmayacakmış gibi ağladı. O kadar uzun zaman ağladı ki, görmüş geçirmiş yaşlı Bayan Ludlow bile kaygılandı. En sonunda genç kızın hıçkırıkları seyreldi, gözyaşları dindi. Kendi mendili sırılsıklam olmuştu. Miss Bee, Bayan Ludlow'un uzattığı mendille gözlerini kuruladı. Son bir kez göğüs geçirdikten sonra arkasına yaslandı ve dudaklarında titrek bir gülümseyiş belirerek müdireye baktı.

Bayan Ludlow da gülümsedi: "Ee, anlat bakalım, çocuğum, bu gözyaşlarının sebebi ne?"

Miss Bee önüne bakarak, "Bay Samson," diye karşılık verdi.

Yaşlı kadının dudaklarında tuhaf, anlaşılmaz bir gülümseyiş belirdi.

"Her şeyi biliyordum ama onun seni bu kadar üzebileceğini bilmiyordum, Miss Bee."

"Sınıftan çıkmak zorunda kaldım, Madam."

"Yani seni kovdu mu?"

"Hayır. Herkesin içinde ağlamamak için odadan çıkmak zorunda kaldım, Madam. Ben..."

Miss Bee son üç günkü olayları uzun uzun anlattı. Bayan Ludlow onu dikkatle dinliyor ve yüzünden durumu kavradığı, genç kıza hak verdiği anlaşılıyordu. Miss Bee onu ilk olarak bir müdire değil de bir kadın olarak gördü ve kendisini anlayacak, önyargılı davranmayacak birine içini dökmek isteğiyle, "Biliyorum, öğrencilerin huyudur, her suçu hocaya bulurlar; hocaların sebepsiz yere kendilerine zıt gittiğini ileri sürerler," dedi. "Ama bu sefer gerçekten bende suç yok, Madam. Ona karşı uysal davranmak için elimden geleni yapıyorum. Ama beni sebepsiz yere o kadar hırpalıyor ki!"

Bayan Ludlow elini onun koluna koyarak, "Biliyorum, kızım," dedi. "Bay Samson'un sana karşı çok haşin davrandığını biliyorum. Bunun sebepsiz göründüğünü de biliyorum. Ama ben şuna inanıyorum ki, bu hırçınlığı dıştan göründüğü kadar sebepsiz değildir."

"Peki ama sebep nedir, dersiniz?"

Bayan Ludlow gözlerini pencereden dışarıya çevirerek kaçamaklı bir tavırla, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Yalnız şundan eminim ki, bu sebep seni sevmemesi değildir."

Miss Bee şaşkınlık dolu bakışlarla ihtiyar kadının gözlerinin içine baktı: "Nereden biliyorsunuz?"

Bayan Ludlow fazla ileriye gittiği halde geri dönemeyenlerin sıkıntısıyla, "Bildiğimden değil," dedi. "Ama Gabriel'i iyi tanırım. Kimseye karşı sebepsiz antipati beslemez. Beslese bile bunun davranışlarını etkilemesine meydan vermeyecek kadar olgundur."

"Öyleyse bana karşı bu kadar hırçın davranmasının sebebi nedir?"

Bayan Ludlow kesin bir tavırla, "Bilmiyorum, yavrum," dedi. Bu tehlikeli konuyu daha fazla uzatmamaya karar vermiş olduğu her halinden anlaşılıyordu. "Onu iyi tanıyorum, dedim ama, Gabriel anlaşılması zor bir adamdır." Ayağa kalktı ve elini Miss Bee'nin omzuna koyarak, yarı şen, yarı tasalı bir tavırla, "Şimdi sana bir tavsiyede bulunsam yapar mısın, çocuğum?" diye sordu.

"Elbette, Madam."

"Tavsiye edeceğim şeyin çok zor olduğunu biliyorum. Gene de benim ihtiyar bir kadın olduğumu ve senden çok fazla şey bildiğimi unutma!"

"Şüphesiz, Madam."

"Gidip Gabriel Samson'dan özür dileyeceksin, Miss Bee."

Genç kız o saat yerinden fırlayarak, "İmkânı yok!" dedi.

Bayan Ludlow ellerini onun omzundan çekmedi ve aynı yarı şen, yarı tasalı ifadeyle gülümseyerek, "İmkânı var, küçük Miss Bee!" dedi. "İmkânı var, yavrum. Hem hocandan özür dilemek zorundasın. Çünkü sen suçlusun!"

Miss Bee başını hırsla arkaya attı: "Değilim!"

"Şekil yönünden suç sende, kızım. Çünkü onun dersinde ona kafa tutmuşsun."

"Ama..."

"Seninle bir müdire olarak konuşmaktan vazgeçiyorum, Miss Bee. Genç bir kıza öğüt veren yaşlı bir kadın, dost olarak konuşuyorum. Gene de gidip özür dilemenin yerinde ve iyi olacağını söylüyorum."

Miss Bee dudağını ısırarak uzun uzun önüne baktı. Sonra, "Peki, Madam," dedi. "Dediğinizi yapacağım."

"Pişman olmayacaksın, yavrum." Sonra ihtiyar kadın yumuşak, tatlı bir sesle ekledi: "Onun şu anda senden daha üzgün olduğuna inanabilirsin."

Miss Bee, "Teşekkür ederim, Madam," diyerek dışarıya çıktı.

Siyah Salon ve iki kat merdiven genç kızın ayakları önünde uzadıkça uzadı. Ama işte, loş koridora ve üzerinde Gabriel Samson yazılı kapının önüne gelmişti! Tereddütle geçireceği her dakikanın cesaretini biraz daha kemireceğini biliyordu. Kapıya cesaretli parmaklarla vurdu ama beklerken yüreği, soluğunu tıkayacak kadar şiddetle çarpıyordu.

"Giriniz."

Miss Bee kapıyı, vuruşuna hiç benzemeyen bir ürkeklikle açtı ve eğer kovulursa hemen kaçabilmek için açık bıraktı. Elleri suçlu bir çocuk gibi arkasında kilitlenmiş, başı eğik, gözleri önünde, bir ayağını dikkatle öbür ayağının hemen önüne atarak adım adım odanın ortasına kadar ilerledi. Odanın ortasında hocasının yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek boynuna, kravatının düğüm yerine baktı ve, "Sizden özür dilemeye geldim, efendim," dedi.

Gabriel Samson hiç sesini çıkarmadı. Hiçbir şey söylemedi. Bu gergin, uzun sessizliğin sonunda genç kız güçlükle gözlerini kaldırdı ve hocasının yüzüne baktı. Bu yüzde derin bir arzu o kadar apaçık okunuyordu ki, genç kız kendini onun karşısında çırılçıplak buluvermiş gibi bir an içinde kıpkırmızı kesildi. Gözlerini o haşin ve arzulu gözlerden ayıramıyor, baktıkça yüzünü yakan alevler gitgide benliğini sarıyordu. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sesi boğazına düğümlenivermişti; konuşamadı. Vahşi, siyah gözleri korkuya, yalvarmaya, hüzne benzer bir hisle buğulanmıştı. En sonunda Gabriel Samson gözlerini yana çevirerek biraz üzgün gene de sakin bir sesle, "Oturun, Beatrice, oturun da konuşalım," dedi.

Genç kız onun gösterdiği koltuğun hemen ucuna ilişti. Gabriel Samson şimdi ondan yana hiç bakmıyor ve piposuna tütün doldurmak çok önemli bir işmiş gibi davranıyordu.

"Demek benden özür dilemeye geldiniz, Beatrice. Oysa ben sizin daha uzun süre benim yüzüme bakmayacağınızı sanıyordum."

Miss Bee, "Bayan Ludlow istedi," dedi.

"Demek onun etkisiyle özür diliyorsunuz?"

"Hayır. Ne de olsa suçluyum. Saygısızlık ettim." Sonra gene erkeğin yüzüne bakarak, "Ama birinci seferinde pekâlâ iyi okumuştum," diye ekledi.

Gabriel Samson arkasına yaslanarak uzun uzun güldü: "Her şeye karşın uysallıkta bir türlü başarılı olamayacaksınız, değil mi, Beatrice?"

"Hayır, efendim." Genç kız ayağa kalktı. "Beni affettiniz mi?" diye sordu ondan yana şöyle bir bakarak.

Gabriel Samson da ayağa kalktı. Ona doğru gelecekmiş gibi ilerledi ama yarı yoldu durdu ve, "Elbette," dedi. "Yalnız işin en önemli yönü şu: Siz beni affettiniz mi?"

Miss Bee gözlerinin aniden yaş içinde kaldığını hissetti. Sesinin titrememesine çalışarak, "Eğer istiyorsanız," dedi.

Gabriel Samson hem şakacı hem hüzünlü bir ciddilikle, "İstiyorum, hem de çok istiyorum," dedi. "Evet, deyin Beatrice."

O zaman genç kız gözyaşlarının arasından ona gülümseyerek, "Evet," dedi.

Sonra onun karşısında ağlamamak için ikinci kez dışarıya çıktı.

Çevresine bakındı. Orada duramazdı. Ama şu haliyle aşağıya, arkadaşlarının arasına inmek, onlara görün-

mek de istemiyordu. Nihayet yalnız kalabilmek için galeriye girdi ve aşağıdan görünmeyecek bir sıraya oturdu. Ne var ki ağlamadı. Ruhu gençliğin mucizeli esnekliğiyle gözyaşlarından uzaklaşıvermişti. İçinde, ruhunun, benliğinin en derininde, bir denizin rüzgâr işlemeyen diplerine benzer sakin ve ışıklı bir duygu vardı: Umut.

Hindley Bell'in aşağıdaki katta bir tellal gibi inişli çıkışlı bir sesle sözcükleri uzata uzata, "Miss Bee-ee! Miss Beatrice Karova! Miss Bee-ee, Miss Beatrice Karova!" diye bağırışı genç kızı düşüncelerinden ayırdı. Hindley Bell hep böyle bağırarak tiyatro salonuna girdi.

Merakla parmaklıktan sarkmış olan Miss Bee, "Hey! Ne oluyoruz?" diye seslendi.

Hindley Bell irkilerek yukarıya baktı: "Ne işin var senin orada?"

"Sen beni ne diye arıyorsun?"

"Ben aramıyorum, telefondan arıyorlar. Çabuk ol çünkü şehirlerarası. Çok beklemezler!"

"Nereden?"

"New York'tan! Soru soracağına koş!"

Miss Bee hemen aşağıya koştu. Onu telefonla arayan Virginia'lı komşularından biriydi. Toprakları onunkine bitişik olan bir genç adam, eski, yakın bir dost. Birkaç gün için o yörede işi olduğunu ve gelip Miss Bee'yi görmek istediğini söylüyordu. O an bambaşka bir âlemde yaşayan genç kız, eski Miss Bee olmaktan o kadar uzaktı ki, bu durumu umursamazlıkla karşıladı. Sonra, konuşmasındaki soğukluğu ayrımsadı ve telin ucundaki iyi dostu gücendirmemek için, "Bu akşam gelip beni alır mısın, Ronald?" dedi. "Komşu kasabada iyi bir yer var. Güzel bir yemek yer, doyasıya dans ederiz." Sonra, "Yılbaşından beri dans etmiyorum," diye ekledi zoraki bir neşeyle. "Ayaklarım pas tuttu!"

Ronald'ın sesindeki sevinç ve öneriyi hemencecik kabul edişi, genç kızın o geceyi evinden ayrı bir yerde,

Gabriel Samson'dan uzaklarda geçireceği için duyduğu büyük üzüntünün tek ve yetersiz avuntusu oldu!

Gene de o akşam evde hevesle giyindi ve randevu saatinin gelmesini adeta sabırsızlıkla bekledi. Çünkü nedense, hocasıyla karışlaşmaktan adeta korkmaya başlamıştı. Onu gene görmek, onunla konuşmak düşüncesi şimdi içini ürküntüyle dolduruyordu. Öyle ya, Gabriel Samson gene değişmişse, sabahki o yakın ve sıcak kişi olmaktan vazgeçmişse?

Kabarık, mavi bir taftanın üzerine ancak bileklerine kadar inen ve yürüdükçe ince bileklerini gösteren siyah tül bir dans elbisesi giydi. Omuzlarına hafif, siyah bir kürk kap aldı ve burarak başına doladığı siyah saçlarıyla boynunu incilerle süsleyip yola çıktı.

Ronald onu otomobiliyle büyük binanın önünde bekliyordu. Uzun aylardan sonra yeniden görüşmeleri Miss Bee'nin umduğundan daha sevinçli oldu. Genç kız ne zamandır kendisini Gabriel Samson'un büyüsüne öylesine kaptırmıştı ki, memleketini ve memleketindeki yaşantısını olduğu gibi unutmuştu. Gece kulübüne varıncaya kadar hep, birbirlerinde gördükleri değişikliklerden ve çiftliklerinden konuştular. Kulüpte de çok iyi vakit geçirdiler. Miss Bee bir yandan Gabriel Samson'u düşünmek, Gabriel Samson'a karşı duyduğu sevgiyi yeni ve büsbütün başka bir tarzda hissetmekle, bir yandan da Ronald'a karşı dost ve nazik davranmakla meşguldü.

Hem dalgın hem neşeli, hem ilgisiz hem lütufkâr, öylesine çekici bir hali vardı ki, Ronald ona yeni baştan âşık olduğunu hissetti.

"Sana evlenme teklif etmeyeli kaç ay oldu, Miss Bee?" diye sordu. "Beni reddettiğini unuttuysan teklifimi yenilemek niyetindeyim de!"

Miss Bee neşeyle gülerek, "Benim bir öğrenci olduğumu unutuyorsun, Ronny," dedi. "Okulunu bitirmemiş genç kızlara bu tür tekliflerde bulunulmaz." Sonra, "Haydi beni eve götür artık, Ronny," diye ekledi yavaşça.

"Daha çok erken değil mi?"

"Benim bir öğrenci olduğumu gene unutuyorsun, canım. Yarın sabah erkenden derse gitmek zorundayım ben!"

Ronald, "Allah şu okulun cezasını versin!" dedi. "Başımıza nereden açtın, bilmem ki!" Ama sesi yumuşak ve neşeliydi. "Seni gene görebileceğim, değil mi, Miss Bee?"

"Elbette Ronny."

"Yakında ama, değil mi? Yarın akşam çıkabilir misin?"

"Yarın gece çıkamam, canım. Bir dahaki geceye olmaz mı?"

"Niçin olmasın? Mademki, yarın gece olmayacak..."

"Haydi gidelim öyleyse..."

Ludlow'a çocukluklarından bildikleri zenci türkülerini söyleye söyleye döndüler. Miss Bee otomobilden okulun önünde indi ve Ronald uzaklaşıncaya kadar bekledi. Ondan sonra evinin yolunu tuttu. Kendini kapıya kadar getirmesin diye yatakhanede yatmadığını ona söylememişti. Yalnız başına yürümek ve düşünmek, hissetmek istiyordu. Düşünceleri o kadar yoğun, hisleri o kadar taşkındı ki, ruhu bir kasırgaya tutulmuş gibi altüst durumdaydı.

Kendi tepelerinin yokuşunu büyük bir dalgınlık içinde tırmandı ve çimenli yolda dalgın dalgın ilerledi. Kendi iç dünyasına öylesine dalmıştı ki, içindeki bu kasırgaya neden olan adamın evine yaklaştığını fark etmedi bile!

"Akşamlarınız hayrolsun Bayan Karova!"

Genç kız irkilerek öyle birdenbire döndü ki, kürkü sıyrılarak bir omzunu çıplak bıraktı. O ânın büyük şaşkınlığı içinde Miss Bee omzunu örtmeyi akıl etmedi.

"Bu ne dalgınlık! Etrafınızın farkında bile değilsiniz!"

Hâlâ şaşkınlıktan kurtulamayan kız, aklına gelen ilk beylik karşılığı verdi: "Düşünüyordum!"

Gabriel Samson kendi bahçesini parkın öteki bölümlerinden ayıran parmaklığın kapısına hafifçe dayanmış, elinde bir sigara, onu seyrediyordu. Her zamanki yarı alaycı ifadeyle, "Orası malum!" dedi. "Danstan dönen bütün genç kızlar düşüncelere dalarlar." Sonra biraz eğilerek Miss Bee'yi daha derin bir dikkatle süzdü: "Yanılmıyorsam üzerinizde evlenme teklifi almış bir genç kız havası var. Böyle durumlarda gözüm hiç şaşmaz! Ne diyorsunuz, doğru bilmiş miyim?"

Miss Bee içindeki, dilini bağlayan yersiz ve tuhaf ürkekliğe kızarak susuyordu. Oysa şakrak ve esprili olmanın tam sırası değil miydi? Gabriel Samson sigarasının birikmiş külünü silkerek aynı alaycı ses tonuyla sözüne devam etti:

"Demek yanılmamışım! Adı Ronald Adair, yaş otuz iki, meslek, toprak sahibi, eğitim Avrupa'nın neredeyse bütün üniversiteleri. Göz rengi mavi, saç ve ten rengi sarışın. Nasıl iyi haber almış mıyım?"

Miss Bee yürek çarpıntısından kısık çıkan bir sesle, "Çok iyi," diye yanıtladı.

Çevrelerinde gizemli, büyülü gece sesleri uzayıp gidiyordu. Taze yaprakları hışırdatan hiçbir rüzgâr yoktu ama, hava salt ilkbahar olduğu için serindi! Bahar yıldızlarının ince ışığı altında karşılıklı kımıldamadan duruyor ve birbirlerinin yüzüne hiç bakmıyorlardı.

"Felicity, Ronald'ı tamamen uygun buluyor. Beni bir baba dostu bilerek bunu söylemek lütfunda bulundu."

Miss Bee, "Demek bu akşam bizdeydiniz," dedi.

Ronald'la gezmeye gittiği için kalbinde pişmanlığın acı dalgalarının kabardığını hissediyordu.

Gabriel Samson, "Evet," dedi. Sonra hiç de alaycı olmayan bir sesle ekledi: "Karşılıklı oturduk ve sizin Ronald'ı bu kez kabul edip etmeyeceğinizi düşündük. Felicity, onun gene evlenme teklif etmeye geldiğinden emindi. Ama kabul etmeyeceğinizi düşünüyordu."

Miss Bee, "Ya siz ne düşünüyordunuz?" diye sordu.

"Ben yalnızca düşünüyordum. Bu konuda tahmin yürütmek gücünden yoksun olduğum için sonucu sizin ağzınızdan öğrenmek için bu vakte kadar bekledim."

Miss Bee inanmaz bir ifadeyle dudak bükerek ona baktı: "Demek bunca zaman sırf beni beklediniz?"

Gabriel Samson kendini genç kızın gözlerine bakmakta devam etmeye zorlayarak, "Evet, sırf sizi bekledim," diye yanıtladı. Yavaş ama kesin konuşmuştu. Birden sigarasını yere attı ve ayağıyla ezerek, "Yoksa bilmiyor musunuz?" dedi. "Evet, ben gece gündüz sizi düşünüyorum, Beatrice!"

Uzun bir an birbirlerine baktılar. Gabriel Samson orada, kımıltısız duruyordu. Bu hareketsizliğinde baskı altında tutulan büyük bir gücün ve ateşin şahlanmaya hazırlanışı vardı. Ve omuzları, taşıyamadığı bir his yüküyle çökmüşçesine, hafifçe öne doğru eğilmiş, kolları arzusunun ağırlığıyla sarkmış gibiydi. Aynı yavaş, hırs dolu sesle, tane tane, "Yoksa biliyor muydunuz, Miss Bee?" diye gene sordu.

Genç kız gözlerini o haşin, arzulu ve ısrarlı gözlerden kurtaramayarak öylece bakıyordu. Sonunda Gabriel Samson bakışlarını çevirdi ve Miss Bee büyüden kurtulmuş küçük, ürkek bir hayvan gibi, hiçbir şey düşünmeden, iki yanına bakmadan kaçtı. Ancak kendi kapısına geldiği zaman kürkünün omzunda olmadığını fark etti. "Ama oraya dönemem... Yapamam bunu," diye düşündü. Anahtarını çıkardı ve kapıyı usulca açıp içeri girdi. Felicity'yi uyandırmamaya çalışarak odasına çıktı.

Kendisini yatağın üzerine attı ve içini altüst eden duygu kasırgası dininceye kadar bekledi. Kaç zaman geçtiğini bilmiyordu. Sonunda çok yorulmuş gibi, adeta sendeleyerek ayağa kalktı. Sırtındakileri çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı, geceliğini giydi. Hummalı bedenini geceliğin serin ipeği şifalı bir el gibi okşadı. Genç kız gür, kara saçlarını çözdü ve aynanın karşısına geçerek uzun uzun, dalgın dalgın fırçaladı. Fırçaladıkça rahatladığını, sakinleştiğini hissediyordu. Simsiyah saçları hışırtılı bir ipek dalgası haline gelince kalktı ve pencereye gitti. Işığı söndürerek perdeleri araladı.

Gabriel Samson'un evinin iki yatak odasında da ışık yanıyordu. Kendi yattığı odanın perdesi inikti. Ama içerisi aydınlık olduğu için gidip gelirken gölgesi perdeye vuruyordu.

Miss Bee bu gölgeyi uzun zaman izledi. Bazen Gabriel Samson'un başının o sert çizgili biçimi, herhangi bir şey için uzanan elleri perdede açıkça belirince, Miss Bee erkeği karşısında görmüş gibi boğazının kuruduğunu hissediyor ve o saçma ürküntüye kapılıp kaçtığı için kendi kendine lanet okuyordu. Gabriel Samson bir aralık perdeyi aralayarak, dışarıya baktı. Miss Bee hocası onu orada, kendisini gözetlerken görmüş gibi kıpkırmızı kesildi. Sonra gene kendi kendine kızdı.

Biraz sonra Gabriel Samson'un ışığı söndü ve kendi ışıksız penceresinde duran genç kıza bütün dünya karanlığa gömülmüş gibi geldi. Gözleri ister istemez karanlık evde şimdi tek ışıklı nokta olan öbür yatak odasının penceresine çevrildi ve o perdede bir gölge kıpırdadığını görür gibi olarak şaşırdı. Gabriel Samson bir an içinde kendi odasından çıkıp öteki odaya gidebilir miydi? Kendi gözleri aldanmış olmalıydı. Genç kız hocasına uzaktan uzağa, "İyi uykular," dedi ve yattı. Bir yandan da, "Dü-

şünmem gerek," diyordu kendi kendine. "Kendimi toparlamam gerek!"

Gel gelelim duyguları o kadar karışıktı ki, hiçbir şey düşünemiyordu. Ve Gabriel Samson'un da karşıdaki evde, yattığı yerde aynı ruh bunalımı içinde olduğunu bilmek genç kızı sevindireceği, yatıştıracağı yerde büsbütün kafasını karıştırıyordu. Neden sonra uykuya daldığı zaman gündoğusunda ufuk ağarmaya başlamıştı.

Akşamüzeri Miss Bee kapı önündeki salıncaklı sandalyede hülya içinde sallanıp dururken bir aralık yanında Felicity'nin belirdiğini gördü. Neşeyle, "Günler ne kadar uzadı, değil mi Felicity?" dedi. "Hiç bu kadar tatlı bir hava gördün mü sen?"

Ama Felicity'nin havadan konuşmaya niyeti yoktu. Siyah gözleri kısılarak Gabriel Samson'un ikinci kat pencerelerinden birine dikilmişti. Bu, konuklara ayrılmış yedek odanın penceresindeydi. Genç kız da merakla dadısının bakışlarını izleyerek oraya baktı ve daima kapalı duran perdelerin aralanmış olduğunu gördü.

"Dün gece ışık yanıyordu," dedi. "Galiba birisi de vardı. Bir gölge görür gibi oldum."

Felicity gözlerini pencereden ayırmadan, "Dün gece o odada bir kadın yattı," diye mırıldandı.

Genç kız döndü, öfke karışık bir şaşkınlıkla dadısına baktı: "Sen deli olmuşsun!"

"Aynı kadın bugün de orada. Nesine istersen bahse girerim!"

Miss Bee tüylerinin dehşetle ürperdiğini hissederek, "Olamaz," diye fısıldadı.

Felicity, "Olur, kızım," dedi. Sonra yumuşak bir sesle, "Erkeklerin çoğu böyledir," diye ekledi.

Gözleri derin bir sevgi ve acımayla doluydu. Miss

Bee ona baktı. Acaba Felicity olup bitenlerin ne kadarını biliyordu? Miss Bee bir an onun sıcak kolları arasına atılmak ve sevgisini, üzüntüsünü, korkusunu anlatmak istedi. Kendisini anlayacak birisine içini dökmeye öyle ihtiyacı vardı ki! Sonra kendini tuttu ve başını öte yana çevirerek sustu.

Duyduğu acının sarsıntısını hafifletmek için koruya çıktı ve çimenli yollarda yoruluncaya kadar dolaştı. Hem böylelikle verandada oturup hocasını beklemekten kurtulmuş oluyordu.

Çalılardan ve ağaçların alçak dallarından dalgın dalgın yapraklar koparark ve sonra bu yaprakları ince ince parçalayarak dolaşırken kendi kendine şaşıyordu. Kıskançlığın bu kadar korkunç ve kemirici bir illet olduğunu şimdiye kadar hiç tahmin etmemişti. İnsanların kıskançlıkla nasıl cinayet işlediklerini ve kendi canlarına kıydıklarını şu anda çok iyi anlayabiliyordu!

Yemekte Felicity'nin kuşkusunu uyandırmamak için kendini bir şeyler yemeye zorladı. Sofradan kalktıklarında dadı, "Bu gece çalışacak dersin var mı, Miss Bee?" diye sordu.

"Hayır dadıcığım."

"Öyleyse istersen sahile kadar bir uzanalım da azıcık deniz kıyısında dolaşalım."

Miss Bee minnetle, "Çok iyi olur," dedi.

Dolaşmak, buradan uzaklaşmak, durmadan Gabriel Samson'un evindeki o kadını düşünmesini önleyebilirdi belki.

Sırtına bir trençkot aldı, dışarıya çıktılar. Bu gecede her gecekinden daha belirli bir duruluk ve parlaklık vardı.

Miss Bee, "Deniz kıyısı şimdi çok güzeldir!" dedi. "Cıvıl cıvıldır. Hiç inmiyoruz ki! Bu dağ başına kapanıp kaldık."

Gabriel Samson cam kapılı salonda, bütün ışıkları

yakmış ve bütün perdeleri açmış olarak tek başına oturuyordu. Onları görünce hemen yerinden kalkıp verandaya çıktı.

"Ben de sizin için, umarım gelirler, diye dua ediyordum," dedi gülümseyerek.

Felicity, "Deniz kıyısına iniyoruz," dedi. "Haydi siz de gelin, Bay Samson."

"Nedense bu gece canım hiç gezmek istemiyor."

Miss Bee içinden, "Evdeki kadını herhalde uyuttu; yalnız bırakmak istemiyor," diye geçirdi.

Gabriel Samson, "Haydi, siz gelin de oturun, hoşbeş edelim," diye üsteledi. "Deniz kıyısına yarın ineriz," dedi.

"Yarın akşam Miss Bee yemeğe çıkıyor."

Erkeğin kaşları yarı alaycı bir ifadeyle kalktı: "Öyle mi? Zararı yok, öbür akşam ineriz."

Felicity güldü: "Öbür akşama da kim bilir gene ne engel çıkar! İyisi mi bu gece inelim. Haydi, tembellikten vazgeçin de bize katılın."

Gabriel bir an duraladı, sonra, "Sevgili Felicity," dedi yalvarır gibi, "Haydi bana bir iyilik yap da hiç değilse Beatrice'yi bana arkadaş bırak!"

Miss Bee hemen, soluğu kesilmiş gibi, "Olmaz!" diye itiraz etti.

Gabriel, "Bence olur!" dedi. "Olur değil mi, Felicity? Deniz kıyısında kendi başına dolaşmayı sevdiğinden söz ediyordun daha geçen gün."

"Ama ben de deniz kıyısına inmek istiyorum."

"Başka gece inersiniz, Beatrice. Önünüzde gece çok. Bu gece bana arkadaşlık yapın."

Miss Bee gene kalmakla kaçmak arasında bocalarken kararı Felicity verdi. Gülerek, "İyisi mi sen kal, Miss Bee," dedi. "Öğretmenlerin suyuna gitmek gerektir, neme gerek!"

Gabriel, "Teşekkür ederim, Felicity," dedi.

Üçü birlikte loş yolun sonuna kadar ilerlediler. Sonra Gabriel Samson'la Miss Bee geriye döndüler.

Yalnızca bahar yıldızlarının aydınlattığı gece içinde onunla baş başa kalmak, genç kıza derin bir hoşnutluğun yanı sıra hâlâ mantıksız bir korku veriyordu. Kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi çarptığını ve avuçlarının terlediğini hissediyordu. Ondan tarafa bakmaya bile cesareti yoktu. Eve kadar hiç seslerini çıkarmadan geldiler.

Bahçe kapısının önünde Gabriel, "Sen dur biraz," dedi.

Miss Bee durdu. Ona boyun eğmek, o ne derse onu yapmak doğal bir şeymiş gibi geliyordu. Gabriel birkaç dakika sonra ışıkları söndürmüş olarak, Miss Bee'nin kürk kabıyla döndü.

"Şunu sizin eve bırakalım da korulukta biraz gezelim," dedi. "Geceleyin ağaçların altı çok güzel oluyor."

Miss Bee evine girip kürkünü asarken aynada kendi yüzünü gördü. Rengi bembeyaz, gözleri kapkaraydı. Ani bir merakla eğildi, dudaklarının yansımasını inceledi. Dudakları da solgundu. "Bu gece beni öpecek mi acaba?" diye düşündü. Gabriel Samson'un kendisini öpmesini düşününce içinin dayanılmayacak kadar tatlı bir heyecanla gıcıklandığını hissetti. Ama öpülmek isteğini de, heyecanını da bastıran bir tek duygu vardı: sevdiği adamın yalnızlığına karşı duyduğu sebepsiz ve mantıksız korku!

Aslında kendi kendinden korktuğunu henüz anlamamıştı.

Çabucak aşağıya indi. Hocası verandada onu bekliyordu. Ay aydınlığında uzun, narin bir karaltı gibi görünüyor ve elindeki sigarası karanlıkta kırmızı bir ışık noktası yaratıyordu.

Miss Bee duyduğu ürküntülü heyecanı bastırmak için konuşmaya başladı. Hocası da tek tük yanıtlar veriyor, konuşmayı uzatmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Aralarındaki, Miss Bee'nin sinirlerini o kadar geren sessizlik onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

Biraz sonra koruya girdiler. Burası sanki başka bir dünyaydı. Yıllardır bakılmadığı için ağaçtan ağaca kol atan sarmaşıklarla, birbirlerine giren dallar, çalılar ve otlarla, küçük bir balta girmemiş ormana benzemiş, iki yanı ağaçlı, uzun ve zikzak yollar patikalara dönüşmüştü. Ortalık derin bir sessizlik içindeydi. O kadar ki insan görünmeyen gece kuşlarının ve böceklerinin ötüşünü neden sonra fark ediyordu. Fark ettiği zaman da bu sesler, sessizliğin bir parçası gibi geliyordu insana.

Bu serin, nem kokulu ve gölgeli sessizliğe girdiklerinde yepyeni, sihirli bir dünyaya girmiş gibi oldular: yalnızca kendileri için yaratılmış olan ve yaratıldığından beri kendilerini bekleyen bir dünya. Zaman ve mekân kavramlarından, gerçek dünyayı yöneten zorunluluk ve kurallardan uzak bir dünya...

Miss Bee bu güzel kokulu loşluk içinde günlerdir içini kemiren öfkeleri, acı duyguları unuttu. İçinde sevdiği adamla beraber olmanın derin ve pürüzsüz, tatlı mutluluğu kaldı yalnızca...

Sohbet, daha elle tutulmaz konulara geçti. Ölümden, duygudan, düşünceden, çocukluktan, yetişkinlikten konuşarak korunun ucuna vardılar. Ağaçların arasından birdenbire denizin parıltısı göründüğü zaman ikisi de durdular.

Gabriel Samson, "Şuraya oturup denizi seyredelim!" dedi.

İki-üç adım sonra ay ışığına çıktılar. Işıklı bir yere oturdular ve biraz önce ruhlarını saran hülyalı ve rahat beraberlik duygusunu gidermek istercesine gündelik, beylik konulardan konuşmaya başladılar.

Bulut öylesine birdenbire ortaya çıktı ve gökyüzüne o kadar birdenbire yayıldı ki, Gabriel'le Miss Bee onun

varlığını ancak genç kızın burnuna ılık bir damla yağmur düşünce fark ettiler.

"Yağmur!" dedi Miss Bee, hayretler içinde.

Gözlerini kaldırınca birkaç dakika önce inanılmayacak derece duru olan gökyüzünün kapkara, gevşek bulut yığınlarıyla dolmuş olduğunu gördüler. İkisi birden ayağa kalktılar.

Gabriel Samson, "Yağmura yakalanmadan kaçalım!" dedi.

Gel gelelim daha onlar ayağa kalkarken ikinci, üçüncü, beşinci, onuncu damlalar pıtır pıtır düşmeye başladı. İri, ılık, seyrek damlalar. Sonra bu damlalar ılıklıklarını ve iriliklerini yitirmeden sıklaştılar. Koruyu bir hışırtıdır aldı ve onlar daha yirmi adım koşmadan sağanak bütün şiddetiyle boşandı. Bunu uğultusundan anladılar. Ağaçların gür ve diri yaprakları yağmuru henüz tutuyordu. Ama sağanağın şiddeti öyleydi ki, çok geçmeden yaprakları yatırıp korunun yollarına oluk gibi akmaya başladı.

Gabriel'le Miss Bee bir an ne yapacaklarını şaşırarak durdular. Sonra Miss Bee, "Koru bekçisinin kulübesi!" dedi. "Şu taraftaydı..."

Saçları ve sırtındakiler henüz tamamen üzerlerine yapışmadan kendilerini koru bekçisinin kulübesine attılar.

Burası korunun orta yerindeki küçük bir meydanlıkta kurulmuş, tek odadan ibaret bir kulübeydi. Eski ve haraptı ama yağmura karşı mükemmel bir sığınak görevi görebiliyordu. Kapıyı kapayıp bir an birbirlerine baktılar, sonra çocuklar gibi kıkır kıkır güldüler. Dışarıda bir soluk rüzgâr bile yoktu. Dallar tuhaf bir hareketsizlik içinde kımıltısız duruyor ve yağmur sevinçli bir ısrarla durmadan yağıyordu. Gözleri karanlığa alışınca bir yanda yığılı duran hurda eşyaları, sararmış kâğıt perdeyle kapanmış tek pencereyi gördüler.

Miss Bee üzerinden sular sızan trençkotunu çıkarıp eşyaların üzerine attı. Gabriel de ceketini çıkardı ve

onun trençkotunun yanına serdi. Dışarıda, ufukların ta ötesinde başlayan bir gümbürtü gitgide yaklaşarak çevrelerini sardı ve tam başlarının üzerinde müthiş bir çatırtıyla sona erdi. Pencerenin kâğıt perdesi bir an şeytansı bir ışıkla yanıp söndü.

Miss Bee, "Şimşek!" diye hafifçe bağırdı.

"Korkar mısın, gök gürültüsünden, şimşekten?"

Genç kız başını arkaya atarak kahkahayla güldü. "Tersine! Bayılırım."

Dışarıda şimdi karanlık içinde görünmeden yağan, gene de ışıklı ve hayırlı olduğu hissedilen yağmurun hışırtısı vardı yalnızca. Sanki bütün dünya eğimli bir bahar sağanağı altında kımıltısız uzanan bir korudan ibaretti ve ikisi bu hışırtılı dünyanın ortasında yapayalnızdılar.

Gök gürültüsü sürüp gidiyordu. Şimşekler birbiri ardına çakmaya başladı. Miss Bee pencere yanına gitti ve perdeyi araladı. Gabriel Samson da gelip onun yanı başında durdu. Şimşekler ve gök gürültüsü bir an için kesilmişti. Ağaçların biçimlerini, gece içinde hortlaklar gibi hayal meyal seçebiliyorlardı.

Sonra gök gürültüsü yeniden başladı. Uzaktan, ta uzaklardan sanki dünyanın, zamanın, evrenin dışındaki ezeli ve ebedi karanlıkların içinden geliyordu. İnsana tuhaf bir heyecan ve keyif veren amansız bir ısrarla yaklaşıyor, yükseliyor, genişliyor, yayılıyordu. Sanki gökyüzünde insanın bilmediği, insan usuna sığmayan müthiş güçler çarpışmaktaydı.

Uzaktan uzağa, sönük bir kandil gibi titrek bir şimşek çaktı. Sonra bir daha, bir daha... En sonunda ışıktan bir kök gibi gökyüzünü damar damar saran parlak bir şimşek uzun uzun çaktı. Başka bir dünyanın güneşini andıran bir garip, eflatun ışığın altında, kımıltısız duran gür yapraklı ağaçlar, ışıklı iri taneli yağmur, en ince ayrıntısına kadar gözler önüne serildi.

Miss Bee heyecan ve zevkten nefesi kesilerek, "Ne güzel, değil mi?" diye Gabriel Samson'a döndü.

Onun koluna dokunmak için uzanan eli yalnızca boşluk ve karanlıkla karşılaştı. Bulutları parçalayan ışık damarları sönmüştü. Miss Bee gök gürültüsünün en son ve en korkunç çatırtısına karışan bir çığlık attı. Bir an hocasının o müthiş şimşek ve gök gürültüsüyle birlikte ortadan kayboluverdiğini sanmıştı. Çenesini birbirine çarpturan, gem vuramadığı bir korkuyla, "Hocam!" diye haykırarak kendini karanlığın içine fırlattı.

Nerede olduğunu, kim olduğunu bile unutmuştu.

Birden iki el onu kollarından sıkıca kavradı, Miss Bee korkusundan kendini kaybetmiş bir halde ona sarıldı ve bir an için elleriyle ona sarılmış, ıslak başını onun göğsüne dayamış olarak durdu. Sonra kendine geldi. Hızla geri çekildi. Gabriel Samson da onu alıkoymaya kalkışmayarak bıraktı. Genç kız karanlıktan daha karanlık gözlerle ona bakıyordu. Gabriel Samson şimdi sırtını duvara dayamış olduğu yerden, alçak sesle, "Korkuyor musun?" diye sordu. "Ben de korkuyorum, yavrum, çok korkuyorum. Bak... ellerim nasıl titriyor?" Ellerini uzattı. O uzun, biçimli, güçlü elleri hafifçe titriyordu.

Genç kız gözleri yaşlarla dolarak, "Gidelim artık," dedi.

"Gidelim, Miss Bee."

Dışarıya çıkınca, kendi heyecanları içinde bir an unutmuş oldukları yağmurun başladığı gibi gene birden dinmiş olduğunu gördüler.

Ertesi sabah Gabriel Samson'un dersi yoktu, gün sakin geçti. Miss Bee, Ronald Adair'le o akşam erken buluşacaktı. Eve vakitli döndü. Felicity, Gabriel Samson'un

bütün gün evden çıkmadığını söylüyor ve evde bir kadın gizlendiğinde ısrar ediyordu. Miss Bee lafı çarçabuk kapadı ve hocasının evinden yana bakmamaya çalıştı. Kulaklarında hep onun hafif ve ateşli fısıltısı çınlıyordu: "Ben de korkuyorum..."

Ve her baktığı yerde gözlerinin önüne hafifçe titreyen, uzun parmaklı, güçlü ve güzel eller geliyordu.

Miss Bee bu sesi kulaklarından, bu hayali gözlerinden silmek için kendine uğraş bulmaya çalıştı. Mutfağa girdi, bulaşık yıkadı, yemek yaptı. Elleriyle vücudu işlerse kafası ve duyguları dinlenecek sanıyordu. Ama sık sık elleri işini bırakarak hareketsiz kalıyor ve gözleri düşler içinde dalıp gidiyordu. O zaman Miss Bee karşıdaki evde kapalı duran kadını düşünmemek için kendini zorluyor ve kendi kendine,

"Sersem!" diyordu. "Sersem!"

Yemekten sonra, pencereden dışarıya bir kez bile bakmamaya çalışarak dikkatle giyindi, süslendi. Makyajına çoğunlukla özen göstermediği halde bu kez bir sanatçı titizliğiyle boyandı. Kendini bir başka erkek için süslemekle hem kendi kendinden hem de hocasından öç alıyordu sanki.

Sonunda Felicity'ye hoşça kal diyerek dışarıya çıktığı zaman, bahar gecesi bütün görkemiyle başlamıştı. Topraktan bir gece önceki sağanağın serinliği ve şahane kokusu yükseliyordu. Miss Bee yüreği özlemle burkularak hocasının penceresine baktı. Gabriel Samson'un evinin bir tek odasında ışık vardı: Yatak odası...

Miss Bee'nin içinde merak, öfke, kıskançlık, acı birbirine karıştı. Bu ışıklı pencereyi taşlayarak camlarını şangır şungur aşağıya indirmek için çılgın bir istek duydu. Benliğini altüst eden duygu kasırgasını biraz olsun dindirmek için bir şiddet eylemine ihtiyacı vardı!

Bu yüzden o gece Ronald'la yoruluncaya dek dans etti. O kadar hırslı ve tuhaf bir neşesi vardı ki, zavallı Ronald onu anlayamadı. Onun bu kadar neşeli olmasına seviniyordu evet ama bir tuhaflık vardı bu aşırı neşede. Genç adamın içi hiç rahat değildi.

Miss Bee onun huzursuzluğunun ayırdındaydı, gene de çılgınca davranmaktan kendini alamıyordu. Bir ara Ronald'la kıvrak bir Arjantin tangosu yaptıkları sırada, zavallı kavalyesinin kollarından sıyrıldı ve pistte kendi başına figürler yapmaya başladı. Müziğe uyarak hareket etmenin ruhu da, bedeni de hafifleten büyüsüne kendini öyle bir kaptırdı ki bu zevkten başka hiçbir şey düşünmez oldu. Pistin çevresinde halka olan öbür dansçıların alkışla tuttukları tempoyla büsbütün coşuyordu.

Bir ara kenarda Ronald'ın asık yüzünü seçti ve, "Zavallı Ronny!" diye geçirdi içinden. "Benimle evlenmek istemekten vazgeçer artık."

Çılgın alkış ve ıslıklar arasında masalarına döndüklerinde, "Gidelim mi, Ronny?" dedi.

"Gidelim," dedi Ronny, gitmek için sabırsızlandığı yüzünden okunarak.

Miss Bee ondan ayrıldıktan sonra hafif bir ıslık tutturarak evine döndü. Dans etmek içini yatıştırmıştı. "Bu duygular bir gün beni öldürecek!" diye düşünüyordu. "Biraz daha sakin, daha az yoğun olabilmem gerek!"

Sonra yüreği ansızın gene dört-beş saat önceki heyecanla deli gibi çarpmaya başladı. Gabriel Samson'un parmaklığının önünde bir karaltı duruyordu. Miss Bee karanlıkta daha iyi görmek isteyen kediler gibi gözlerini kısarak baktı. Acaba bu gerçekten bir karaltı mıydı? Yoksa yıldız ışığında binanın, ağaç dallarının ve parmaklığının gölgesi mi öyle duruyordu? Yüreği ürküntülü bir

heyecanla çarparak ilerledi ve bir-iki adım sonra gölgeler içinden Gabriel Samson'un sesi, onun kuşkularına karşılık verdi:

"İyi geceler, Miss Bee."

Genç kız içinde hep o sebepsiz ve mantıksız ürküntüyle durup ona baktı. Gabriel Samson gene geçen akşamki gibi omzunu parmaklığın kapısına yaslamış duruyordu. Omzunun düzeyine kaldırmış olduğu sağ elinde bir sigara vardı.

"İyi geceler, efendim."

"Görüyorum, bu gece daha erken dönüyorsun!"

"Evet, efendim."

"Biraz içeriye girmez misin, konuşalım!"

Genç kız gene korkudan sırtının ürperdiğini hissetti:

"Girmeyeyim efendim," diye söze başladı.

"Gir, Miss Bee."

Gabriel Samson orada, sırtını parmaklığa dayamış kıpırtısız duruyordu. Bununla birlikte genç kızı kendine doğru zorla çekiyor gibiydi. Sessizlik içinde, iradelerinin birbirine çarpışının uğultusu ikisinin de kulaklarında yankılar yaparak çınlıyordu. Sonunda Gabriel Samson kızın sessiz yenilgini sezmiş gibi kısaca, "Gel Miss Bee," diyerek bahçe kapısını açtı. Ve Miss Bee başını eğerek içeriye girdi.

Eve doğru hiç konuşmadan ilerlediler. Genç kızın içi yenilginin hırsıyla çalkalanıyordu. Merdivenleri çıkıp da ev kapısına varınca duraladı. Kendi kendine ve ona karşı duyduğu öfkenin hıncını alaya almak için, "İçeriye girersem rahatsız etmiş olmaz mıyım?" diye sordu.

"Rahatsız edecek olsaydın çağırmazdım."

"Sizi değil, başkalarını."

"Başkalarını mı?"

Genç kız gözlerini masum bir çocuğun gözleri gibi yuvarlayarak ona baktı: "Yani evinizdeki öbür kişiyi."

Gabriel Samson hiç sesini çıkarmadı. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve gözleri de artık karanlığa alışmış olduğu için genç kız, onun yüzünün korkulacak bir şekilde maskeleştiğini, ağzının gerilip gözkapaklarının gözlerini yarı örttüğünü görebiliyordu. Anlam ve korku yüklü bir an, aralarında sonsuzlaşarak uzadı. Genç kız şimdi yaptığına bin kez pişman olmuştu. Onun, böyle heykelsi ve maskemsi olduğu halde, anlaşılmaz ve ürkütücü duygu fırtınalarının işareti olan duruşu, Miss Bee'nin yüreğini soğuk bir korkuyla sıkıştırıyordu.

Sonra Gabriel Samson'un kasılan omuzları ve yüzünün gergin çizgileri kesik bir gülüşle gevşedi.

"Demek küçük sırrımı öğrendin?"

Biraz önce duyduğu korkunun ezici yükünden kurtulan ve korktuğu için hem karşısındakine, hem de kendine yeniden kızan Miss Bee, başını hafifçe eğerek, "Pek de küçük değil," diye mırıldandı.

Gabriel Samson bu kez gerçek bir neşeyle güldü. Artık iyice rahatlamış gibiydi. "Boyu bosu iri olabilir ama kendisi küçük sayılır."

Miss Bee sesini çıkarmadı.

Gabriel Samson, "On beş yaşında," diye ekledi.

Miss Bee dehşet içinde kalmıştı. Elinin ayağının sinirden titremeye başladığını hissediyordu: "O kadar mı genç?"

"O kadar genç." Gabriel Samson hınzırca gülümsüyordu. "İstersen onu sana göstereyim. Uyuyor şimdi ama uyurken de çok güzeldir. Görmek ister misin?"

Miss Bee gururla burun kıvırdı: "Hayır, teşekkür ederim."

Gabriel Samson ona bir adım daha yaklaştı. Miss Bee şimdi onun varlığından taşan o neredeyse elle tutulabilir mıknatıs gücünü hissediyor ve vücudunun ona doğru sallanıp devrilmesine engel olabilmek için topuk-

larını iyice yere batırıyordu. Erkek ise son derece rahattı. Ellerini robdöşambrının ceplerine sokmuş, ayaklarının ucunda belli belirsiz yaylanarak ona bakıyor ve gülümsüyordu.

"Yoksa benimle birlikte yukarıya çıkmaktan korkuyor musun, Miss Bee?"

Bu soru, zaten hocasının gizli ziyaretçisini görmek için can atan genç kızın kararını vermesine yeterli geldi. Miss Bee uzun eteklerini hafifçe tutup kaldırarak içeriye girdi ve merdivenin dibine kadar yürüdü. Orada durup soru sorarcasına arkasına baktı.

"Buyur, çık, Miss Bee!"

Genç kız eteklerini toplayarak basamakları çıkmaya başladı. O sahanlığa gelince Gabriel Samson bir delikanlının çevik ve hafif adımlarıyla ona yetişti, önüne geçti ve yatak odalarından birini açtı. Sonra elini karanlığa uzatarak el yordamıyla bulduğu bir düğmeye bastı. Odaya hafif ve gölgeli turuncu bir ışık yayıldı.

Gabriel Samson elini kapının topuzundan çekmeden, öylece duruyordu. Eliyle kıza gelmesini buyurdu. Miss Bee istemeyerek ilerledi. İçeriye bakmak için eşikte, Gabriel Samson'un hemen önünde, ona çok yakın durması gerekiyordu. Ama bu kadar geldikten sonra artık geri dönemezdi. Bir adım daha ilerledi ve içeriye baktı.

Karyolada, siyah saçları yastığa yayılmış genç bir kız yatıyordu. Yüzünde uykunun pembeliği ve yarı aralık dudaklarında hafif, belli belirsiz bir gülümseyiş vardı. Bir kolu sere serpe yastığın üzerine atılmıştı, öbür kolu da pikenin üzerinde uzanıyordu. Genç kız içinde onu bir yerden tanıyormuş gibi tuhaf, belirsiz bir duyguya kapıldı...

Gabriel Samson'un sesi, "Beğendin mi?" diye sordu. Öyle yakındı ki, yakıcı soluğu genç kızın boynunda gezindi.

Miss Bee deminden beri içini kasıp kavuran çapraşık duyguların birden dindiğini ve yüreğini incecik bir sızının kapladığını hissetti. Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunarak, "Çok güzel bir kız," dedi.

Sonra hemen kaçmak, ondan uzaklaşmak için dönüp yürüdü.

Gabriel Samson serbest elini hemen duvara dayayarak onun yolunu kesti. Öbür eliyle de yatak odasının kapısını hafifçe kapayarak durdu ve duyduğu ürkekliği gizlemeyi başaramayarak, duvara dayanmış duran kıza bakarak gülümsedi. Okunmaz bir gülüş...

"Bu kızın kim olduğunu öğrenmek istemez misin?"

Miss Bee omuzlarını silkti. Boğazı öylesine kurumuştu ki, karşılık vermeye kalkışırsa sesinin çıkmayacağını biliyordu.

Gabriel o zaman gülümsemekten vazgeçti: "Sen istemesen de ben söyleyeceğim, bu kız benim kızım, Miss Bee!"

Miss Bee'nin siyah gözleri şaşkınlıktan büyüdü: "Kızınız mı?" Sonra içini ne zamandır saran şüphe ve kıskançlık, korku birikintileri sanki bir mucizeyle dağılıverek hafifledi, sevindi adeta. "Neden sakladınız benden?" Ona inanmamak aklına bile gelmemişti.

Gabriel Samson kollarının, onu içinde hapseden kafesini biraz daha daraltarak, "Sormadın ki!" diye yanıtladı.

Genç kız için için gülümsedi. Sonra gözleri o anda aklına gelen korkunç bir olasılığın dehşetiyle kısıldı:

"Karınız?"

Gabriel Samson kısaca, "Öldü," dedi. Sonra kızın siyah gözlerinde beliren acımayı görerek, "Çok oluyor," diye ekledi. "Doğum yaparken öldü."

Genç kız bir an sesini çıkarmadı. Ama orada, onun kollarının kafesi arasında hiç konuşmadan durmakta, bek-

lemek gibi sinirleri geren bir şey vardı. Konuşmak, bir şey söylemek gerekiyordu.

"Kızınızın geldiğini bize söyleyebilirdiniz," dedi Miss Bee. "Felicity'nin aklına her türlü şey geldi."

Gabriel Samson hafifçe gülümseyerek: "Boyumca kızım olduğunu öğrenirsen beni artık beğenmeyeceğinden korktum," dedi. "Hakkım var mıydı?" Ansızın değişmişti. Arzuyla kapkara kesilmiş gözlerini kızın gözlerinin ta içine dikti. "Yoksa yanılmış mıyım?"

Genç kız karşılık vermedi. Boğazının korku ve arzuyla düğümlendiğini hissediyordu. Bedeni acayip bir ateşle eriyor gibiydi. O anda başı öyle dönüyordu ki, Gabriel Samson'un yaklaştığını, ona doğru eğildiğini görmedi bile.

Sonra çıplak omuzlarına erkeğin elleri kıskaç gibi yapıştı ve onu hırsla kendine doğru çekti. Dudakları yakıcı ve acıtıcı bir öpüşle genç kızın dudaklarını ezdi. Miss Bee onun bastırışı ve ağırlığı altında bedeninin arkaya doğru yattığını ve bütün sinirlerinin, gene o beyinsiz korkuyla gerildiğini hissediyordu. Elleri boşuna bir hırsla erkeğin göğsünü dövüyor ve küçük bedeni ondan kurtulmak için boş yere kıvranıp duruyordu. Ama ne kadar çırpınırsa çırpınsın çıplak omuzlarını sıkan kıskaçlar gevşemiyor, dudaklarını ezen ağız, ağzının üzerinden kalkmıyordu.

Sonunda Miss Bee mücadeleden vazgeçti; gergin, soğuk ve hareketsiz kaldı. Biraz sonra Gabriel Samson'un elleri omuzlarından aşağıya kayarak belini kavradı ve ağzı dudaklarından ayrılarak kulakmemesini buldu. Genç kız bütün direncine ve korkusuna karşın içinin hafifçe gıcıklandığını hissedince kendi kendinden korkarak, "Bırakın beni, bırakın beni!" diye inledi.

Gabriel Samson başını kaldırdı ve ona baktı. Yüzü büsbütün değişmiş, bir yabancının yüzüne benzemişti. Üst dudağını, beyaz dişlerini gösterecek biçimde kaldıra-

rak, alayla, "Hoyrat mı buldun öpmemi?" diye sordu. "Sizin Güneyli kavalyeler böyle öpmezler insanı, değil mi? Böyle öpülmeye alışık olmasan gerek, ha?"

Genç kız çekildikçe o yüzünü yaklaştırıyordu.

Miss Bee, "Ne olur," diye yalvardı.

Erkek o zaman, her zamankine daha çok benzeyen bir sesle hafifçe güldü. Gözlerindeki ürkünç karanlık biraz sıyrıldı.

"Peki, senin dediğin olsun, Külkedisi," diye mırıldanarak kızı daha şefkatli, daha sıcak bir tutkuyla sardı. Kollarını onun kolları altından geçirerek yüzünü şakaklarından kavradı ve arkaya iterek üzerine doğru eğildi.

"Kasma kendini öyle!" dedi. "Bırak kendini bana. Korkma, incitmem seni!"

Sonra dudakları gene kızın ağzını buldu. Ama ah, bu seferki öpüşü ne kadar başkaydı! Dudakları kızın ağzı üzerinde sıcak ve yumuşak duruyor, kızın dudaklarını bir şeyler arar, bir şeyler sorar gibi, hem arzulu hem sabırlı, hem ateşli hem şefkatli bir öpüşle eziyordu. Ve Miss Bee, bütün vücuduna baygın bir zevkin yayıldığını hissediyordu. Şimdiye kadar böylesine büyük ve derin bir zevkin, böyle bir mutluluğun var olduğundan habersiz yaşamıştı. Erkeğin göğsüne itmek için dayadığı elleri okşayıcı bir teslimiyetle omzuna doğru süründü ve sonra kolları erkeğin boynuna dolandı. Gabriel onun ayaklarını kendi ayakları arasına hapsetmişti. Uzun bir an birbirlerine tamamen sokulmuş ve sımsıkı sarılmış olarak, kendi kendilerini ve çevrelerini unuttular. Ilık, kırmızı ışık huzmeleriyle titreşen nefis bir loşluk içinde, zaman ve mekânın dışında yüzer gibiydiler.

Sonra Gabriel'in eli kızın yüzünü okşayarak indi. Boynunda, kollarında, çıplak omuzlarında dolaşarak ince kumaşın altındaki göğsünün üstüne kıvrıldı. Genç kız vücudunun gene gerildiğini hissederek çekilmeye çalıştı.

Ama Gabriel onu büsbütün sıkarak, "Hırçınlaşma!" diye söylendi.

Parmakları hırslı, gene de usta bir bükülüşle kızın göğsü üzerindeki kumaşı sıyırırken dudakları onun ılık boynundan, omzundan, göğsünden aşağıya doğru iniyordu. Onun ateş gibi yanan ağzını şimdiye dek hiçbir erkeğin elinin bile değmediği teninde hisseden genç kız, içinden taşan kaçma arzusunun verdiği güçle bir anda hocasının kollarından sıyrıldı ve kendini o hızla merdivene doğru attı.

Basamakları, bastığı yeri görmeden, acelesinden ayakları birbirine dolaşarak, yuvarlanırcasına indi. Sokak kapısını açmaya çalıştı ama sürmelenmişti. Genç kız panik içinde sürmeyi tuttuğu an, bir el bileğini kavradı. Miss Bee'nin parmakları açıldı ve sürmeyi bıraktı.

Gabriel Samson onun elini eli içine aldı. O kadar çok sıkıyordu ki, genç kız büyük bir can acısının yol yol, damar damar yüreğine doğru aktığını hissetti; kararan gözleri önünde şimşek gibi ışık çizgileri çakıyordu. Elinde olmadan bükülerek taş zemin üzerine diz çöktü.

Gabriel Samson karşısında durmuş gülümsüyordu. Miss Bee diz çökmüş olduğu yerden ona baktı. Erkek hafifçe gülerek eğildi ve kızın ağır, uzun saçlarını hapseden lame fileyi çekip çıkardı. O gür, siyah saçlar hışırtılı ipek bir şal gibi Miss Bee'nin çıplak beyaz omuzlarını bürüdü.

Gabriel Samson bu saçları tam ense kökünden kavrayarak sıktı. Elini yavaş yavaş yukarıya doğru kaldırdıkça Miss Bee de duyduğu acıya dayanamayarak yavaş yavaş dizlerinin üzerinde doğruluyordu.

Gabriel Samson onu bir koluyla sarıp kolunun üzerine yatırdı. Kızın bir kolu kendi bedeniyle onun bedeninin, öbür kolu da onun kolunun kıskacı arasındaydı. Gabriel onun ayaklarını da kendi ayakları arasına hapset-

ti, sonra onu böyle kıskıvrak bağlamaktan hoşnut, güldü, "Şimdi çırpın bakalım çırpınabilirsen," dedi ve kızın gece elbisesini elinin bir tek devinimiyle beline kadar sıyırdı. Onun kopardığı hafif çığlığı ağzıyla susturdu:

"Bırakın beni artık."

"Artık mı? Daha bir şey yapmadım ki, artık bırakayım?"

"Bırakın beni."

"Git öyleyse."

Ama şimdi ne Miss Bee gitmek için çırpınıyor ne de Gabriel Samson onu sımsıkı saran kollarını çözüyordu. Salonun büyük kanepesinde uzanır gibi oturmuşlardı.

"Beni bırakmazsanız nasıl gidebilirim?"

"Bundan sonra nasıl bırakırım ben seni?"

Erkeğin alnında ter taneleri boncuklaşmıştı. Genç kızın göğsü sık sık inip kalkıyor, nefesi kısık, konuşması kesik çıkıyordu:

"Ama ben korkuyorum."

"Kimden korkuyorsun, canım? Benden mi, kendinden mi?"

Miss Bee karşılık vermedi.

Gabriel sıcak, kesik nefesini onun çıplak teni üzerinde dolaştırıp elleriyle elbisesinin altından bacaklarını okşayarak, "Sen de beni istiyorsun," diye soludu. Sonra onu şefkatle göğsüne bastırdı ve yüzünü onun ılık, gümrah saçlarına gömerek son derece munis, yalvaran bir sesle erkeğin ezeli ricasını yineledi:

"Kal benimle bu gece."

"Deli olmuşsunuz siz!"

Erkek yüzünü onun ılık saçlarından ayırmadan sordu:

"Delilik mi bu?"

"Elbet delilik. Bırakın beni gideyim artık."

Gene de kurtulmak için hiçbir şey yapmıyor, uzandığı yerden doğrulmaya bile kalkmıyordu. Gabriel Sam-

son başını kaldırdı ve onun çenesini tutup gözlerinin içine bakarak, "Bıraksam gidecek misin?" diye sordu.

Genç kız, "Elbette," dedi. Eli, kendinin de farkında olmadığı bir arzu ve sevgi kıpırdanmasıyla erkeğin boynunu okşuyordu.

Gabriel Samson ona hafif bir gülümseyişle bakarak, "Kendine o kadar güveniyorsun madem, git bakalım," dedi.

Onun yarı çıplak, sıcak bedenini bırakıp doğruldu. Ayağa kalkarak, "Git bakalım," dedi gene.

Miss Bee sıcak bir yerden ansızın soğuk, karlı bir sokağa atılıvermiş gibi olmuştu. Sevdiği adamın yakınlığının ısısından yoksun kalmanın kendisini bu kadar yalnız ve tesellisiz bırakıvermesine şaşıyordu. Onun kollarının, dudaklarının, ellerinin yokluğunu hem maddi bir eksiklik hem de ta içini burkan bir boşluk olarak hissediyordu. Bir an ne olduğunu, onun ne söylediğini bile anlamayarak şaşkın, üzgün gözlerle Gabriel'in yüzüne bakakaldı.

Onun gidebileceğine bir an bile inanmamış olan erkek, bu haline gülerek bakıyordu. Birdenbire gözlerini kısarak, "Sen de gidemiyorsun, değil mi?" dedi ve gene ona doğru uzandı.

O zaman Miss Bee bir geyik çabukluğuyla kanepeden yere kaydı. Yüreği, bedeni, ruhu, bütün varlığı şu anda sevdiği erkekten ayrılıp gitmeye isyan ediyordu. Ama Beatrice Karova gururlu bir kızdı ve henüz sevişme ânında söylenen şeyleri ciddiye almanın şart olmadığını bilemeyecek kadar gençti. Mademki, giderim, demişti, gitmeliydi. Elbisesinin yakasını kaldırmaya çalıştı, olmadı. Ama uzun uzun uğraşmaya vakit yoktu. Hem de onun önünde, o bakışların karşısında... Genç kız çıplak göğüslerini kollarıyla örtebildiği kadar örtmeye çalışarak adım adım geriledi ve, "Gidiyorum işte," dedi.

Gabriel Samson onu durdurmak, yakalamak için hızla bir adım attı. Sonra birden, gözle görülebilir bir çabayla kendini tuttu. Başını önüne eğdi ve yumruklarını sıkarak, "Evet, git!" dedi. "Kalman delilik olur, ikimiz için de..."

Geç doğan kırmızı bir ay camlı kapılardan vurmuş ve salonu başka dünyalardan gelen, vahşi bir ışıkla doldurmuştu. Dışarıda ilkbahar gecesi, uzayıp kısalan gizemli ötüşlerle, ağaçları hışırdatarak ay ışığını sürükleyen ve gitgide güçlenen bir rüzgârla dört bir yanlarını kuşatmıştı.

Delilik yapmak için yaratılmış bir geceydi bu! Bütün doğa kırmızı aydaki acayip büyüyü hissederek çılgınlaşmış ve rüzgârın gizemli çağrısına uyarak bir çılgınlık ve sarhoşluk dansına başlamış gibiydi. Böyle bir gecede çılgınlık yapmamaya mahkûm olmak ne kadar acı ne hazin ve nasıl da gereksizdi!

Kimi geceler sabah olacağını unutmak gerekir. Ertesi sabah pişmanlıklar baş gösterse bile kaderden çalınan gece yaşanmıştır: Mantıklı ve olgun saatlerle dolu yaşam havuzunun dibinde, bir pırlanta gibi ışıyan tek bir kusursuz, büyülü, unutulmaz çılgınlık gecesi! Pişmanlığın acı suları ne denli kabarırsa kabarsın bu benzersiz taş, sonsuza dek ışık saçacaktır.

Miss Bee orada, o vahşi kırmızı ışığın altında, kollarıyla çıplak göğsünü kapamaya çalışarak dururken bütün bunları kavradı. Böyle çılgın ve sihirli dakikalar olmazsa insan hayatının belki de yaşanmaya değmeyeceğini düşündü. Ve içinde keskin bir pişmanlık duyarak başını eğdi. Çünkü bir çılgınlık gecesi yaşamayı çok istiyordu. Ama bu geceyi ışıklı ve kusursuz, unutulmaz kılacak olan tılsımlı dakikayı elinden kaçırmış olduğunu da çok iyi biliyordu. Geç kalmıştı. Artık geri dönemezdi.

Hocasının dalgınlığından yararlanarak göğsünü örttü. Dağınık saçlarını rasgele, iki kalın tutam halinde ayı-

rıp çarçabuk ördü. Gabriel'in yanına giderek, "Hoşça kalın!" dedi. Elini şefkatle onun koluna koydu.

İçine sıcak bir şeylerin yayıldığını hissetti. Ama deminki ateş, deminki cıva gibi elle tutulmaz, ışıklı iç gıcıklanmaları, o vahşi büyü ve baş döndürücü çılgınlık yoktu. Şimdi artık o, saçları çözük, yarı çıplak dolaşan, ruhunu büyüye kaptırmış vahşi kız değildi; iki çiftliği tek başına yöneten ciddi ve aklı başında Bayan Karova'ydı.

Acele etmeyen ölçülü adımlarla kapıya yürüdü. Tam kapıyı açacağı sırada çıplak omuzlarında bir sıcaklık ve yumuşaklık duyarak döndü. Hocası onun unutmuş olduğu kürkünü omzuna koymuştu.

"Dışarıda serinlik çıkmıştır. Sonra üşürsün."

"Teşekkür ederim." Ağırbaşlı, olgun, hoşgörülü. Genç kız o anda erkeğin yüzünde okuduğu derin yalnızlık ve acıyı görünce ondan çok daha yaşlıymış gibi geldi. Kendini ondan daha çabuk toparlayabilmişti ve bunun tek nedeninin ondan daha genç olduğunu anlayamayacak kadar gençti.

Gabriel Samson kızı birden kendine doğru çevirerek kollarını kürkün üzerinden kavradı ve, "Beni bağışlayabilecek misin, Miss Bee?" diye sordu.

Genç kız gülümsedi. Gene kendini olgun ve hoşgörülü hissederek, "Bağışlayacak ne var ki?"diye gülümsedi.

"Bu gece... demin..."

"Zararı yok... Hem suç yalnızca sizde mi? Ben gelmeseydim hiçbir şey olmayacaktı!" Miss Bee gene hafifçe gülümsedi. "O kadar üzülmeyin. Ben pişman değilim." Sonra bir an erkeğin gözlerinin ta içine baktı ve başını eğerek, "Bugün hava ne güzel," dercesine umursamadan ve rahatça, "Sizi seviyorum çünkü!" diye ekledi.

Sesindeki o rahatlık ve umursamazlık, hayatının bu ilk ve belki de son aşk itirafını yaparken duyduğu büyük ve ürpertici heyecanını bastırmak içindi.

Gabriel onu kollarından sımsıkı kavrayıp sararak, "Sevme beni!" diye fısıldadı. "Sevme! İstemiyorum! Doğru değil!"

"Doğru değil mi? Neden?" Sonra Miss Bee'nin birden gözleri parladı: "Kızınız var diye mi? Öyleyse hiç önemi yok!"

"O değil... O değil."

"Ne öyleyse?"

"Anlatamam, Miss Bee... Anlatamam!"

Genç kız onun büyük üzüntüsünü görerek gene, "Zararı yok," dedi. "Sonra anlatırsınız."

Gabriel Samson ansızın eğildi ve yüzünü onun sıcak, beyaz boynuna gömdü: "İyisin ve büyük gönüllüsün. Aynı zamanda çok genç ve dünyadan habersizsin, Miss Bee."

Miss Bee onun siyah saçlarını sevgi dolu ellerle okşadı ve tepesine bir öpücük kondurdu: "Siz de dünyanın en harika insanısınız, efendim!"

Eşikte birbirlerinin elini bir an tuttular, sonra bir daha öpüşmeden, sessizce ayrıldılar. Bahçe kapısında Miss Bee elini sallamak için döndü. Ama veranda boştu. Gabriel Samson içeriye girmişti bile!

Miss Bee, baharda güneşli bir pazar sabahının bütün renkleri, ışıkları, sesleri ve kokuları, elle tutulur, gözle görülür bir neşe seli biçiminde ince perdelerden içeriye süzülürken uyandı.

Bir an yattığı yerde kalbindeki sonsuz neşenin ve kıvancının cümbüşünü dinledi. Sonra bu neşeyi ve mutluluğu doğuran olay, bir anılar çağlayanı gibi zihnine doldu. Miss Bee yatağın içinde nefis bir tembellik ve mahmurlukla gerinerek, "Birer birer," diye fısıldadı. "Hepsini sırayla düşüneyim..."

Ama öylesine neşeli ve mutluydu ki anılarının pasif keyfi ona yetmedi. Gabriel'in onu kolları arasına aldığı yere gelince bir ıslık tutturarak yataktan aşağıya atladı.

Dantelli beyaz geceliğiyle aynanın karşısına geçip yüzünü inceledi. Acaba bir değişiklik var mıydı? Sonra hafifçe güldü. Elbette vardı. Dudakları daha kırmızı, dolgun ve gergin görünüyordu...Ve altdudağının sol ucunda hafif mor bir benek vardı. Miss Bee telaşlandı. Ya Felicity farkına varırsa? Eline hemen bir ruj aldı ama alması yla bırakması bir oldu. Giyinip yıkanmadan boyanması daha kuşku çekici olmaz mıydı?

Kapıyı aralayarak aşağıya kulak verdi. Felicity mutfakta o siyah kadife sesiyle hazin bir zenci şarkısı tutturmuş, her zamanki gibi çanak çömleği pek az şakırdatarak bulaşık yıkıyordu.

Miss Bee hemen dışarıya çıktı ve gürültü yapmamaya çalışarak banyoya girdi. Küveti soğuğa yakın ılık suyla doldurup içine gömüldü. Biraz sonra içinde kaynaşan neşe ve canlılık daha da güçlenmiş olarak banyodan çıktı. Islaklığını havluyla şöyle bir kuruladı, sonra çırılçıplak, aynanın karşısına geçti. Gabriel elbisesini beline kadar sıyırdığı zaman nasıl göründüğünü görmek istiyordu.

Şehevi bir zevkle aynaya çevrilen gözleri birden telaşla büyüdü; çünkü sol omzuyla göğsünün arasında da, irice bir para büyüklüğünde bir morluk vardı. Havluya sıkıca sarınarak odasına koştu.

Mutfaktan Felicity, "Günaydın, Miss Bee, kahvaltı hazır!" diye seslendi.

"Şimdi, dadı!"

Gene ayna başına geçti. Vücudu ufarak ama biçimli ve dişiydi. Miss Bee neredeyse kendini bile utandıran bir cüretle, "Yazık, beni tepeden tırnağa çıplak görebilmeliydi!" diye içini çekti. Göğsündeki ve altdudağındaki morlukları parmağının ucuyla okşadı, Gabriel'in dudaklarının

dokunuşunu anımsayarak bir an hayal içinde gözlerini yumdu. Bu çürükleri ömür boyu saklayabilmek isterdi: onun aşkının belirtileri olarak.

Biraz sonra giyinmiş, merdivenden inerken verandada bir topuk tıkırtısı duydu ve Hindley Bell'in, "Miss Bee aah!" diye şakıyan sesini duydu.

İki arkadaş sevinçle kucaklaştılar.

"Ne iyi ettin de geldin, Hindley Bell!"

"Akşama kadar sendeyim!"

"Haydi gel, öyleyse kahvaltı edelim!"

"Sen daha yeni mi kahvaltı ediyorsun, haylaz, saat on oldu!"

"Ama dün gece çok geç yattım."

"Neden?"

Miss Bee başını yana yatırıp gözlerini süzerek, "Dışardaydım da ondan!" dedi.

Hindley Bell çocuk gibi ellerini çırptı. Sonra Felicity duymasın diye sesini alçaltarak sordu: "Güneyliyle mi?"

"Evet."

Hindley Bell arkadaşının kolunu heyecanla sıktı: "Sonra anlatırsın!"

Miss Bee bir yandan kahvaltı ederken öbür yandan Felicity'ye dün geceki yemeği anlatıyordu. Sonunda çekinerek, "Benim geldiğimi duydun mu?" diye sordu.

"Kapıyı açıp içeriye girdiğini duydum... Kalkacaktım ama, gene hemen dalmışım. Saat epey geç olsa gerekti."

Miss Bee, "Ha şunu bileydin!" diye güldü.

Hindley Bell, "Bizimki ne âlemde?" diye sordu.

Miss Bee dudaklarının sevecen bir gülüşle aralanmasına engel olmak için çaba harcayarak kısaca, "İyidir," diye karşılık verdi.

Felicity, "Bugün görünürlerde yok," dedi. "Sabahleyin çok erken gitmiş olsa gerek."

Miss Bee içinden, "Kızını götürdü belki de..." diye düşündü. "Kızı... Onun kızı... Bir kızı var..." Gözleri daldı.

Hindley Bell, "Sana ne oluyor, kuzum?" diye çıkışıyordu. "Kendi kendine gülümsüyorsun; bizim dediklerimizi de duymuyorsun!"

Miss Bee hafifçe gülerek hülyalarından uyandı: "Kusura bakma, bir şey düşünüyorum da!"

Karşıdan Felicity, Miss Bee'yi şefkat dolu gözlerle süzüyor ve içinin ferahladığını hissediyordu. Dün geceki yemekten sonra kızın bu kadar mutlu bir şekilde dalgın ve neşeli olması hayra işaretti. Felicity, Miss Bee ile hocasının arasındaki tehlikeli çekimi görmüş ve çok korkmuştu. Gabriel Samson'dan hoşlanmıyor değildi. Ama onun mutsuz, huzursuz ve anlaşılmaz bir adam olduğunu görebiliyordu. Gözbebeği kızının böyle zor bir erkekle evlenmesini isteyemezdi. Bu nedenle, Miss Bee'nin genç, bildik bir erkekle gezdikten sonra bu kadar hülyalı ve mutlu olması, sadık zencinin içini rahatlatıyordu.

Biraz sonra iki genç kız korunun içine daldılar ve mis kokan otların içinde sırtüstü uzandılar. Ağaçların dalları arasından gökyüzünün inanılmaz mavi rengi sanki üzerlerine serpiliyordu. Miss Bee'ye öyle geliyordu ki, rüzgâr hiçbir zaman böylesi güzel ve ılık esmemiş, kuşlar hiçbir zaman böylesi neşeli ötmemiş ve çevre hiçbir zaman böylesi canlı, yeşil ve taze olmamıştı.

Otların üzerine uzanıp da kollarını başlarının altına yerleştirir yerleştirmez, Hindley Bell, "Ee, anlat bakalım," dedi. "Öyle merak içindeyim ki! Evlenecek misin onunla?"

Miss Bee bir kahkaha attı: "Evlenmek mi? Yok canım!"

"Ama Miss Bee..."

"Bunun aması filan yok! Onu yeni tanıyor olsaydım belki düşünebilirdim. Ama ne zamandan beri tanıyorum. Evlenecek olsaydım, şimdiye kadar çoktan evlenirdim, elbet!"

"Evet ama, ne bileyim, insanların duyguları bazen zamanla değişir de!" Hindley Bell bir çocuk gibi üzgündü.

Miss Bee onun bu haline gülerek, "Hakkın var," dedi. "İnsanların duyguları değişebiliyor. Ama benimkiler değişmedi işte!"

Hindley Bell uzun uzun içini çekti: "Yazık, ne hoş bir serüven olurdu! Neden evlenmiyorsun sanki? Senin anlattığına bakılırsa bu Ronald tam evlenilecek adam!"

"Yani senin karşına böyle biri çıksa evlenir miydin?"

"Hem de hiç düşünmeden! Yakışıklı, zengin ve iyi!"

Miss Bee kopardığı bir otu dişlerinin arasına alıp dalgın dalgın çiğneyerek, "Hani ya sen Gabriel Samson'u seviyordun?" diye sordu.

Hindley Bell dudaklarını bükerek hafifçe omuz silkti: "Seviyorum gene..."

"Öyleyse başka biriyle evlenmeyi nasıl aklından geçirebiliyorsun?"

Hindley Bell başını öte yana çevirdi: "Nasıl olsa Gabriel Samson'la evlenemeyeceğime göre..."

"Aferin, Hindley Bell. Demek sonunda umut beslemekten vazgeçtin. Bir de sevmekten vazgeçsen!"

Hindley Bell hemencecik, "Elimde değil, Miss Bee!" dedi. "Onu asla unutamam."

"Ama başkasıyla evlenmeyi..."

"O başka! Gabriel Samson'un beni seveceğinden nasıl olsa umudum yok. Beğendiğim birisiyle evlenirsem, çocuklarım olur, evim olur. Kocama belki zamanla bir tür sevgi duymaya başlarım. Onu unuturum demiyorum ama, hayatımda birinci planda yer vermemeye başlarım."

Miss Bee için için gülerek, "İyi bir kurgu," diye düşündü. "Kim bilir hangi 'aşk ve ıstırap romanı'ndan alınmıştır!" Sonra çekinerek, "Hindley Bell..." diye söze başladı. "Demek Gabriel Samson başka birini... Örneğin Mariana Dunne'yi sevse pek o kadar üzülmezsin?"

"Ama sevmiyor!" dedi Hindley Bell çarçabuk.

"Canım farz edelim ki seviyor..."

Hindley Bell gözlerini kısarak gökyüzüne dikti, sonra sahnedeymiş gibi bir sesle, "Onun başka birini sevdiğini anladığım an kendimi öldürürüm!" dedi.

Miss Bee güldü: "Evlenip çocuk yaptığın zaman da mı?"

"O zaman başka. O zaman beni avutan uğraşlarım olacak. Ama şimdi, bu durumda başka birini sevecek olursa dayanamam..."

Ondan sonra lafı değiştirdiler ve başka şeylerden konuştular...

Akşamüzeri Miss Bee, Hindley Bell'i okula kadar geçirdi. Yolda otomobiller gidip geliyordu ve büyük binayla yatakhane binasının önü kalabalıktı. Ludlow kızları hafta sonu tatilinden dönüyorlardı.

Miss Bee eve döndüğünde hocası henüz gelmemişti. Genç kız akşam erkenden odasına çekildi ve Gabriel Samson'un evinde ışık yansın diye, pencerenin önünde belki iki saat bekledi. Ne var ki Gabriel Samson dönmedi. Ve Miss Bee içinde büyük bir yalnızlık duyarak yattı.

Ertesi sabah bir gün önceki neşesi yerine gelmiş olarak kalktı. Gene Gabriel Samson'u görecekti!

Açık sarı renkte bir bluz, gri bir etek giydi ve eline kitaplarıyla yün ceketini alarak yola çıktı. Dalgın yürüyor, durup durup içinde hocasına karşı tutku ve şehvetten tamamen uzak bir sevgi selinin kabardığını hissediyordu. Onu, bu sır dolu muammalı erkeği en sonunda

anlayabildiğini sanıyordu. Gözlerinin önünde onun hayat öyküsü canlanmış gibi oluyordu:

Çok sevdiği genç karısı çocuk doğururken ölüyor. Genç adam hayata küsüyor, hatta düşman kesiliyor. Kendini tamamen kızının yetiştirilmesine veriyor. Çünkü sevgi ve aşk ona yalnızca acı ve düş kırıklığı vermiştir...

Kızlar gitgide ısınan güneşten yararlanmak için mermer merdivenlere toplanmışlardı. Miss Bee'yi görünce hep bir ağızdan, "Beni gene eski Virginia'ya götürün," diye şarkı söylemeye başladılar. Besbelli Virginia'lı kavalye, kızların arasında büyük bir heyecan yaratmıştı. Miss Bee'ye hep bir ağızdan onunla ilgili sorular sormaya başladılar. İçlerinden kimileri kaçamak sorularla onun ağzından laf almaya çalışıyorlardı. Kimileri de açıktan açığa, pek de hoş olmayan ima ve şakalar yapıyorlardı. Bir kısmı doğrudan doğruya dost ve içtendiler. Miss Bee de öylesine mutlu ve neşeliydi ki, iğneli lafları duymazlıktan gelerek Ronny'yle nasıl vakit geçirdiğini anlattı. Bu arada biraz da Virginia'daki ortak çocukluk günlerinden söz açtı. Tam Albay O'Roarke'nin kızlarının çifte düğününde dans yarışmasını nasıl kazandıklarını anlatıyordu ki, Gabriel Samson'un arabası asfalt yolda göründü.

Kızlar hemen toparlanıp kendilerine çekidüzen... daha doğrusu çekici pozlar verdiler. Ama ne yazık ki araba hiç oyalanmadan arkaya kıvrıldı. Kızlar bu kez ürkmüş bir kuş sürüsü gibi yerlerinden fırlayarak içeriye akın ettiler.

Basamaklarda Mariana ile Miss Bee yalnız kalmışlardı.

Mariana, "Kızardın, Miss Bee," diye güldü.

Miss Bee daha da kızararak, "Ben senin gibi soğukkanlı olamıyorum!" dedi.

"Şunca zamandır onu o kadar sık gördüğün halde hâlâ her seferinde kızarıyorsun. Demek ki onu benim sevdiğimden daha çok seviyorsun."

Miss Bee dalgın dalgın, "Bana öyle geliyor ki, onu hiç kimse benim kadar sevemez," dedi.

Ağır, büyük kapının ansızın takkadak kapanmasıyla irkilerek döndüler. Kapıda kimse yoktu. İki kız ürküntü içinde birbirlerine baktılar. Acaba birisi kendi haberleri olmaksızın orada durup onları dinlemiş miydi? Sonra kuşku ve kaygılarını yersiz bularak kendi kuruntularına güldüler ve ayağa kalkıp yan kapıdan içeriye girdiler.

Oysa kuşku ve kuruntularının ne kadar yerinde olduğunu bilselerdi!.. Öteki kızlarla birlikte Gabriel Samson'u karşılamak için davranan Hindley Bell tam binanın kapısını açtığı sırada salona girmekten vazgeçmiş ve eşikte durunca Mariana ile Miss Bee'nin konuştuklarını işitmişti.

İçeriye girip yerlerine oturdular. Miss Bee kendi sınırsız mutluluğuna öylesine dalmıştı ki, yanı başında oturan Hindley Bell'in her zamanki neşeli gevezeliğine hiç benzemeyen bir suskunluk içinde olduğunu bile fark etmedi. Ve koridorda nöbet bekleyen kızlar, "Geliyor!" haberini verdikleri zaman, Miss Bee içinde bundan önce duyduğu o kulaklarını uğuldatıp gözlerini karartan ürküntülü heyecanı duymadı. Kalbi tatlı ve mutlu bir heyecanla derin derin çarpıyordu. Gabriel Samson'un da kendisi kadar mutlu olmasa bile sakin ve rahat olacağından o kadar emindi ki, hocası içeriye girdiği zaman bir tokat yemiş gibi sersemledi. Çünkü erkeğin yüzü gene bir maske gibi ifadesiz ve gözleri iki buz gölü gibi sert ve soğuktu.

Miss Bee yüzüne bir şamar inmiş gibi dudaklarının titrediğini hissetti. Gabriel Samson ondan yana bakmıyordu bile. En ters ve soğuk günlerinden biri olduğu belliydi.

"Verdiğim ödevleri hazırladınız mı?"

Birkaç ses birden, "Evet, efendim," diye karşılık verdi.

"Önce kim gelmek istiyor?" Ama gözleri Mariana'daydı.

O da gülümseyerek, "Her zamanki gibi ben, efendim," dedi.

"Gelin bakalım, öyleyse!"

Mariana hazırladığı uzun, güç parçayı akıcı ve kusursuz bir şekilde okudu. Bitirince Gabriel Samson, "Sizi dinlemek bana her zaman umut ve moral veriyor, Mariana," dedi. "Sizi dinledikten sonra en büyük düş kırıklıklarına bile dayanabileceğimi hissediyorum. Bu yüzden şimdi Miss Karova'yı dinleyebilirim artık."

Kızlar kıkır kıkır gülüştüler. Gabriel Samson bir kaşını hafifçe kaldırarak, "Nasıl olsa kendiliğinden geleceği yok..." diye ekledi.

Birkaç kız çekinmeden kahkaha attılar. Miss Bee gözleri ateş püskürerek ayağa kalktı ve kürsünün önüne indi.

"Nasıl, iyi okuyabileceğinizden emin misiniz, Miss Beatrice?"

Genç kız ateş püsküren gözlerle onun soğuk gözlerinin ta içine baktı: "Sizin cesaret verici sözlerinizden sonra iyi okumamak elde mi, efendim?"

Gabriel Samson, sakin, "Hayır, her zaman kendinize o kadar güvenirsiniz ki!" dedi.

Bir sessizlik. Sonra Gabriel Samson, "Buyurun, okuyun, Beatrice," diye buyurdu.

Genç kız gözlerini yere dikerek: "Af buyurun, efendim," dedi. "Okuyamayacağım."

"Gene aynı terane mi, Beatrice? Okumak zorunda olduğunuzu bilmiyor musunuz?"

Genç kız sesinin titrediğini belli etmemeye çalışarak, "Biliyorum ama herhalde bu koşullar altında değil," dedi.

"Saygısızlık yapıyorsunuz, Beatrice."

Genç kız dudaklarını sımsıkı kapadı ve karşılık vermedi.

Kızlar heyecanla onları seyrediyorlardı, bu çatışmadan büyük keyif aldıkları belliydi.

"Son olarak soruyorum, okuyacak mısınız?"

"Okumayacağım, efendim."

"Öyleyse sizi sınıfta boş yere tutmayalım, Bayan Karova."

Miss Bee herkesin gözü önünde ağlamamaya çalışarak kitaplarını topladı ve başını dimdik tutarak dışarı yürüdü.

Dişlerini sıkarak dışarıya, koruya koştu. Denize bakan kuytu bir köşe bulup oturdu. Ağlamak için başını ağacın serin gövdesine dayadı. Ama ağlayamadı.

Öfke ve üzüntüsünün ilk kaynaştığı an geçmişti. Miss Bee şimdi üzgün gene de mantıklıydı. Daha salim kafayla düşünebiliyordu. Hocasından çok şey beklemişti. Şefkat, sevgi, kaynaşma beklemişti. Oysa Gabriel Samson'un kendine karşı yalnızca cinsel bir istek duyduğunu şimdiye kadar anlamış olması gerekirdi.

Gabriel Samson ona karşı gerçek bir sevecenlik ve beraberlik belirtisi göstermiş miydi? Ne gezer! Miss Bee kendi büyük sevgisinin verdiği körlükle kendi kendini aldatmıştı. Dün gece Miss Bee, "Sizi seviyorum," dediği zaman bile Gabriel Samson, "Ben de seni seviyorum," dememişti. "Beni sevme," demişti hatta.

Zavallı budala, romantik kız! Onun bu sözlerini roman ve filmlerdeki gibi "hayattan, aşktan korkmak" olarak yorumlamıştı. Oysa durum gerçekte ne kadar daha basit... ve acıydı. Gabriel Samson onu yalnızca şehvetle arzu ediyor ve işin içine aşk gibi karışıklıkların girmesinden korkuyordu. Miss Bee şimdi tarafsız olmaya çalışarak bakınca onu, genç öğrencisine karşı duyduğu şiddet-

li cinsel arzuyu yenmeye çalışan ama bunu başaramayan bir erkek olarak gördü. Kendini de bu erkeğin, arzulamayı istemediği halde arzuladığı dişi. Hepsi buydu işte.

Miss Bee yüzü soluk, gözleriyle ağzı azimle sertleşmiş olarak ayağa kalktı. Karar vermişti: Bundan sonra Gabriel'e karşı hiçbir yakınlık göstermeyecek ve onun da kendisine yakınlık göstermesine kesinlikle izin vermeyecekti.

Akşamüzeri eve döndüğü zamanki hali sabahkinden öylesine farklıydı ki, Felicity kaygıyla, "Hasta mısın?" diye sordu.

Miss Bee üzgün bir sesle, "Bay Samson beni sınıftan kovdu," diye yanıtladı.

Kendini en soğuk ve duygusuz sandığı anda gözlerinin yaş içinde kalıvermesine şaştı ve kendi kendine kızdı. Ama birine birazcık içini dökmeye öyle ihtiyacı vardı ki!

Umut dolu gözlerle Felicity'nin gözlerinin içine baktı. İhtiyar zenci tek bir şey söylese, anladığını, bildiğini bir belli etse, Miss Bee kendini onun o cömert ve şefkatli göğsüne atacak ve günlerdir kalbinin köşesinde yumaklanan gizli duyguları gözyaşlarıyla eriterek her şeyi anlatacaktı.

Ne var ki tam o sırada dışarıdan, "Felicity!" diye bir ses yükseldi.

Genç kız, gözleri telaşla büyüyerek, "Bay Samson!" diye fısıldadı ve merdivene doğru fırladı.

Felicity ise ellerini sakinlikle önlüğüne silerek, "Buyurun, Bay Samson," diye karşılık verdi.

Genç kız yukarıdaki sahanlıkta aşağıdan görülmeyecek biçimde durmuş, tırabzanların arasından onları gözlüyordu. Gabriel Samson'un yüzünü göremiyordu; ama saçlarının akşamüzeri çıkan rüzgârla dağılmış olduğunu

görebiliyordu. Gabriel Samson ceket de giymemiş, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Bu haliyle, yüzündeki o derin çizgiler, o maskemsi soğukluk görülmediği zaman ne kadar genç duruyordu, bir delikanlı gibi... Zaten yapısı da çok dinç ve sağlamdı, zarif ve düzgün, ince kaslı... su verilerek zarif ve çevik bir kılıç haline getirilmiş çelik gibi. Genç kız bir an onun kollarının ezici sıkışını, göğsünün, bacaklarının sertliğini yeniden hisseder gibi oldu ve gözleri buğulandı.

Gabriel Samson bir kucak dolusu çiçek getirmişti – sarı, pembe, kırmızı, mavi bahar çiçekleri... Felicity'nin önünde eski zaman kavalyelerini andıran bir nezaket reveransıyla eğilmiş, yarı şaka, yarı ciddi bir ifadeyle, "En derin sevgi ve saygılarımın bu basit nişanelerini kabul buyurmanızı rica ederim, Madam Felicity!" diyordu.

Felicity güzel çiçekleri kucağına alarak sevinçle, "Ah, Bay Samson, ne güzel şeyler bunlar!" dedi. "Buyurun, bir dakika oturun. Ben bunları hemen vazoya koyayım."

"Oturmayacağım, Felicity. Gidiyorum. Sizden bir ricam var."

"Ne demek. Buyurun?"

"Bu gece Miss Bee'yle birlikte benim fakir soframı onurlandırır mısınız?"

Felicity hafifçe güldü: "Ben gelmeyi çok isterim ama Miss Bee'nin bu daveti kabul edeceğini hiç sanmıyorum."

Gabriel Samson şaşkınlıkla, "Ama neden?" diye sordu.

"Okuldan çok üzgün döndü de."

Miss Bee'nin yüreği ağzına geldi: Ya söylerse! Nitekim Felicity söylemişti bile:

"Onu sınıftan kovmuşsunuz, ağzını bıçak açmıyor." Gene de bunu öyle umursamadan ve doğal olarak söylemişti ki, Miss Bee'nin üzüntüsü, azar yemiş bir öğrencinin olağan üzüntüsü gibi görünmüştü. Miss Bee hiç değilse buna şükretti.

Gabriel Samson pişmanlık dolu bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Ona takılmaktan kendimi alamıyorum. Kızması o kadar hoşuma gidiyor ki!" Sonra hafif bir gülüşle, "Ama herhalde beni bağışlar," diye ekledi. "Ne de olsa onun büyüğüyüm. Bu kadarcık kusurıma bakmayıversin!"

Yukarıda Miss Bee, "Kurnaz!" diye dişlerini gıcırdattı. "Sanki sorun küçük bir şeymiş de ben büyütmüşüm! Felicity'nin bunu yutmayacağını bilmiyor mu?"

Aşağıdan görünmemeye ve ses çıkarmamaya çalışarak kalktı, pabuçlarını ve ceketini çıkarıp yazı masasının başına oturdu ve bir ders kitabı açtı. Birkaç dakika sonra Felicity geldiği zaman onu uslu uslu kitap okur buldu.

"Bay Samson geldi, Miss Bee."

"Biliyorum. Ne istiyormuş?"

"Bu gece bizi evinde yemeğe çağırıyor."

Miss Bee hemen, "Ben gitmem!" dedi.

"Ben de öyle söyledim zaten."

"Ne dedi?"

"Genç öğrenciler büyüklerinin kusurlarını bağışlar, dedi." Felicity bir an durdu. Sonra, "Bence de öyle, Miss Bee," diye ekledi.

"Bence öyle değil Felicity."

"Biliyorum ama..."

"Kararım kesin, dadı. Sen istersen gidebilirsin."

"Ben bu gece sinemaya gidiyorum."

"Ben de erkenden yatacağım. Erken yiyelim olur mu?"

Felicity hafifçe, gizlice gülümseyerek dışarıya çıktı. Miss Bee merdivenin başından onların konuştuklarını dinlemek için duyduğu isteği güçlükle bastırdı. Odanın içinde ellerini birbirine vurarak çaresizlik içinde dolaşıyor ve içindeki acı, uyuşturucu duyguları avutmaya çalışıyordu.

Erkenden yemek yediler. Az sonra Miss Bee yattı. Felicity sinemaya geç kaldığı halde o yatıncaya kadar oyalanıp beklemişti. Onu bırakıp gitmek istemiyor gibiydi. Belki de Gabriel Samson'un geri gelmesinden korkuyordu. Sonunda kapıyı sessizce çekerek çıktı. Gittiğinden Gabriel Samson'un haberi olsun istemiyordu galiba!

Miss Bee bir süre kitap okumaya çalıştı. Ama romandaki aşk öyküsü ona pek kuru ve yavan geldi. Kendi yüreği böyle parçalanırken uydurma bir kuklanın kurgulama acılarını okumak çekilmezdi, doğrusu.

Kitabı kapayıp yere çarptı. Ama içini kemiren acı duygular hafiflemedi. Genç kız yataktan yere atladı ve dışarıya çıktı. Evde yalnız olmak hoşuna gitti o an. Nedense aynı çatı altında bir kişi daha olsun istemiyordu. Sofanın penceresinden baktı. Gabriel Samson'un odasında ışık vardı.

Hırsla, "Bir an önce yatsa olmaz mı?" diye düşündü.

Bahçeye çıkmak istiyordu. Belki bahar gecesinin serin, tatlı havası şahlanan duygularını yatıştırır da uyuyabilirdi! Işığı yakmadan aşağıya indi. Camlı kapılardan süzülen yıldız ışığı Felicity'nin salondaki büyük vazolara yerleştirmiş olduğu çiçekleri yer yer aydınlatıyordu. Oda çiçeklerin, hafif, isimsiz kokularyla dolmuştu... onun çiçekleri... Miss Bee bu çiçekleri onun kendisine getirdiğini biliyordu. Gönlünü almak istemişti. Çünkü onu arzu ediyordu ve darıltmak istemiyordu. Genç kız ellerini çiçeklerin serin, ince, diri yaprakları üzerinde gezdirdi ve biraz ağladı...

Yeniden yukarıya çıktı ve pencereden baktı. Gabriel Samson da pencereden dışarıya bakıyordu. Yatak odasının perdesini açmıştı ve pencerede duran silueti iyice seçilebiliyordu. Genç kız bir an kendisi de görülebilirmiş gibi yüreği ağzına gelerek geriledi. Sonra karanlıkta durduğunu anımsayarak rahatladı.

Gabriel Samson pencerede uzun zaman hareketsiz durdu. Sonra çekildi ve ışığını da söndürdü. Balkona çıktı. Hava ipek gibi hafif ve ılıktı. Genç kız sırtına hiçbir şey almadan bir tek gecelikle aşağıya indi ve dışarıya, bahçeye çıktı.

Bir an eşikte durarak tatlı havayı derin derin içine çekti. Bedenini yumuşak bir el gibi okşayan bu hava içini yatıştırmıyor, tersine duyduğu acıyı, özlemi daha da kamçılıyordu. "Tanrı'm!" diye fısıldadı. "Tanrı'm!" Elini kalbine bastırdı. Orada, Gabriel Samson'un okşayıp öptüğü göğsünün altında ateşten bir yumru var gibiydi ve her nefes alışta bu yumru büyük bir sancıyla ağrıyordu. O anda Miss Bee'ye öyle geldi ki bu sancı biraz kesilmez, hiç değilse biraz hafiflemezse onu öldürürdü.

Merdivenden aşağıya indi ve yüzünü serinlesin diye gece rüzgârına doğru kaldırarak ilerledi. Terlikli ayakları çimenler üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Köşeyi döndü ve ansızın bir çığlık koparmamak için elini ağzına kapadı. Orada, kendi balkonunun altında bir karaltı duruyordu. Başını kaldırmış, hiç kımıldamadan Miss Bee'nin balkonuna bakan bir karaltı.

Miss Bee'nin dudaklarından kopan boğuk sesi duyarak döndü. Gabriel Samson'un sesi, "Korkma, Miss Bee, benim," dedi.

Uzun bacaklarının iki adımıyla onun yanına geldi. Dokunacakmış gibi elini uzattı ama dokunmadı. Tuhaf, anlaşılmaz bir sesle, "Niçin çıktın bahçeye?" diye sordu.

"Uyuyamadım da."

Gabriel hafifçe güldü: "Sen öyle san! Ben çağırdığım için çıktın!"

"Çağırdınız mı?"

"Çağırdım ya!"

"Ama ben duymadım ki!"

"Sesle çağırmadım da ondan! Balkonun altında durdum. Seni öylesine yürekten istedim ki sonunda geldin!"

Genç kız başını eğerek sustu.

"Nereye gidiyordun?"

"Hiç öylesine çıktım!"

"Gel havuza gidelim... Yalnız sırtın ince, üşümezsin ya?"

"Yoo."

Çimenlerin üzerinde ses çıkarmadan ilerlemeye başladılar. Miss Bee havuz yönünde gittiklerinden memnundu. Çünkü üstünde nilüfer açan ve yapraklar yüzen bu eski, gömme havuz eve yakın, açıklık bir yerdeydi. Böyle bir gecede Gabriel Samson'la bir arada, bahar sarhoşluğuyla iç çeken korunun daha derinlerine dalmak tehlikeli olurdu.

Eski havuzun mermer kenarına oturdular. Su yer yer ışıldıyordu ve ışıldadığı yerlerde nilüferlerin sarı gözlü, beyaz çiçekleri görünüyordu.

Uzun zaman ses çıkarmadan oturdular.

Miss Bee sulara bakıyor ve sessizlik uzadıkça yüreğindeki acılı yumrunun yavaştan erimeye başladığını hissediyordu. Artık Gabriel Samson'u hırs duymadan düşünebiliyor ve sevilmeden sevdiği için yalnızca sabır dolu bir hüzün duyuyordu. O anda kendini Gabriel Samson'a, sevilmediğini bile bile, isteyerek verebilir ve sonradan hiçbir pişmanlık duymazdı.

Gabriel Samson onun bu düşüncesini okumuş gibi, birdenbire ayağa kalktı ve, "Gidelim artık," dedi. "Sen üşüyeceksin!"

Miss Bee, "Sahiden de üşüyorum," diye mırıldandı.

Gerçekten bütün bedeni titremeye, hatta çeneleri birbirine çarpmaya başlamıştı. İnce geceliğinin içine büsbütün sarınmak istermiş gibi narin omuzlarını kısarak, "Çok üşüyorum," diye ekledi.

Gabriel Samson onu elinden tutup kaldırdı. Ellerinin birbirine değmesi yetti. Ne olduğunu ikisi de anlama-

dan kendilerini birbirlerinin kolları arasında buldular. Gabriel Samson kızın dudaklarını dudakları arasına öyle bir hırsla aldı ki, Miss Bee başının arkaya doğru yattığını hissetti. Ama artık korkmuyordu. Gözlerini kapayarak kendini onun kolları arasına bırakmıştı. Bu hoyrat sevişmeden, arzulu erkek elinin bu ısrarlı ve acıtıcı okşayışlarından zevk almıyordu, gene de kendini bırakmıştı. Çünkü onu seviyordu... O kendini sevmese bile Miss Bee onu seviyordu. Ve onu sevdiği için, ondan hiçbir şey beklemediği için tek arzusu ona istediğini vermekti. Birden kollarını erkeğin boynuna doladı. Gabriel o kadar uzun boyluydu ki, genç kızın ona sarılmak için ayaklarının ucunda durup uzanması ve onun da eğilmesi gerekiyordu. Miss Bee çıplak, sıcak kollarını onun boynuna sımsıkı sardı ve ona bir kedi gibi sokuldu. Gabriel soluğunu içine ıslık gibi hızla çekerek kollarıyla onun küçük bedenini çepeçevre sardı. Bacaklarını dizleri arasına aldı. Bir an tek vücut gibi sallandılar, sonra yavaşça yere çöktüler. Uzun zaman sonra Gabriel Samson dudaklarını onun ağzından çekmeye razı olduğunda kesik şehvet sözlerinden başka bir şey söyleyemedi. Sonra ter içinde doğruldu, elini alnından geçirerek, "Delilik bu," dedi. "Delilik!"

Geriye çekildi.

Genç kız hareketsizdi. Sıyrılan bol geceliği bir göğsünü ve bacaklarını çıplak bırakmıştı. Hareketsiz yatıyordu ve büsbütün irileşmiş görünen parlak siyah gözlerini erkeğin yüzünden ayırmıyordu. Hiç kımıldamıyor ve sesini çıkarmıyordu ama bu hareketsiz sessizliği, bu bakışı bir tür deliliğe çağrı, bir kışkırtmaydı.

Gabriel iradesinin yenilgisini bildiren bir iniltiyle eğildi ve kendini onun üzerine bıraktı. Kızın kolları gene sessizce onun boynuna dolandı. Erkek şimdi onu rasgele öpüyor ve, "Canım, canım," diye mırıldanıyordu. Hafifçe kımıldanarak elini uzattı ve kızın bol, beyaz geceliğini

omzuna kadar sıyırdı. Sonra ateş gibi yanan ellerini kızın göğüslerinden aşağıya kaydırdı. Onun çırılçıplak olmadığını görünce bir şeyler mırıldandı ve onu, ağırlığını üzerinden kaldırmadan, doğrulmadan soydu.

Deminden beri bir heykel kadar donuk yatan Miss Bee, içinde birden kıskançlık ve isyanın burgulandığını hissetti. Ateşli ve fırtınalı yaradılışına temelden aykırı olan bu pasif fedakârlık ve usluluk bir an içinde dağıldı ve genç kız hemen oradan kaçması, uzaklaşması gerektiğini düşündü. Bu erkek onu sevmiyordu. Varsın bu arzusunu başka kadınlarda dindirsin! Bu konuda deneyimli ve usta olduğu belliydi. Miss Bee niçin herhangi birisinin de kolayca tatmin edebileceği bir şey için kendini feda edecekti?

Gabriel Samson bir an kızın çıplak bedeni üzerinde boylu boyunca uzanarak dudaklarını öpmeyi sürdürdü. Sonra onun kalçalarını okşayarak boğuk sesle, "Geceliğini çıkarıp altına serelim, üşümeyesin," dedi.

Miss Bee sesini çıkarmadı ama kaçmaya hazırlanan bir geyik gibi bacaklarını gerdi ve Gabriel Samson doğrulur doğrulmaz fırlamak için bir hamle yaptı. Ne var ki erkek daha tetik davranıp onu omuzlarından tutmuş, dizlerini dizlerine bastırarak yeniden yere yatmaya zorlamıştı.

"Maymunluk yok," dedi, dişlerinin arasından hırsla, "sen istedin."

Geceliğin askılarını hınçlı parmaklarla kopardı. Kızı omuzlarından ve dizlerinden yere bastırarak bir an doğruldu ve çimenlerin üzerinde çırılçıplak uzanan küçük, beyaz bedene bakıp güldü,

"Elimdesin artık," diye mırıldanarak eğildi. Dudaklarını kızın el değmemiş beyaz ipek teninden ayırmadan, "Çiçek gibisin," diye fısıldıyordu. "Çimenler arasında bir çiçek..." ve onu durmadan öpüyor, okşuyordu.

Genç kız birden, "Durun, yapmayın" diye inledi ve korkunun verdiği içgüdüsel güçle erkeği itip kurtuldu. Ama Gabriel'in onu yeniden yakalaması bir an sorunu oldu.

Şimdi aralarında bir boğuşma başlamıştı. Çimenler arasında iki hayvan gibi boğuşuyorlardı. Gabriel daha güçlü ve iriydi, evet ama bakireliğin erkeğe karşı olan o ilkel, beyinsiz korkusu da Miss Bee'ye olağanüstü bir güç veriyordu.

Böyle her şeyi unutmuş oldukları sırada birden, Felicity'nin sesini duydular. Zenci kadın Miss Bee'nin balkonundan, "Miss Bee! Miss Bee!" diye sesleniyordu.

Miss Bee dehşetle, "Dadım!" diye fısıldadı. "Neden erken döndü acaba?"

Gabriel, "Yoksa biz mi geç kaldık?" dedi. "Sesini çıkarma."

"Siz deli mi oldunuz? Gelir bizi burada bulur."

"Başka yere kaçarız!"

Miss Bee, "Aklınızı kullanın," diyerek doğruldu.

Ama Gabriel Samson onu bırakmaya niyetli değildi. Oturduğu yerden kucağına alarak, "O kulübeye gideriz," diye fısıldadı. "Kimse bulamaz bizi orada."

"Olmaz, olmaz, delirdiniz mi siz!"

Gabriel yüzünü onun boynuna gömdü, sonra kulakmemesini bulup emerek, "Gidemezsin," dedi. "Bırakmam seni..."

Felicity gene, "Miss Bee! Miss Bee!" diye bağırdı.

Miss Bee başını hızla sarsıp kaldırarak, "Buradayım, dadı!" diye bağırdı.

"Neredesin?"

"Havuzun başındayım!"

Gabriel Samson onu öfkeyle sarsıyordu. Ama genç kız aldırış etmedi. "Haydi, siz gidin artık!" dedi. "Ama arkadan dolaşın ki dadım gelince beni yalnız bulsun!"

Gabriel Samson hiçbir şey söylemeden, ona hiç bakmadan ayağa kalktı ve gölgeler arasına dalıp gözden yitti.

Miss Bee ayağa kalktı. Bir an beyni çaresizlik içinde çatlayacakmış gibi oldu. Şimdi ne yapacaktı? O kadar büyük bir korku ve heyecan içindeydi ki ne yapacağını bilemiyordu. Titreyen ellerle yerden geceliğini alıp giydi. Gecelik gene ayaklarının dibine kadar düşüverdi. Askılarının kopuk olduğunu Miss Bee unutmuştu. Hırsla mırıldanarak geceliğin içinden çıktı, bu beyaz kumaş yığınını telaşla yerden aldı. Yaklaşan ayak seslerini kulaklarının ve beyninin ta içinde, ürkütücü çekiç vuruşları gibi duyuyordu.

Birden, çılgın bir esine uyarak döndü. Yırtık geceliğini bir çalının altına sakladı ve gözlerini yumarak kendini havuzun suları içine bıraktı. Gömme havuzun karanlık suları sandığından daha derindi. Ayakları dibe değmedi bir an. Yüzmek zorunda kaldı.

Bu, belki de iyi olmuştu. Çünkü su, akıl almayacak kadar soğuktu. Ilık yaz denizlerinin şıkırtılı sularında yüzmeye alışık olan genç kız, yıldızların soğuğunu, bahar gecesinin ayazını emmiş olan bu karanlık, buz gibi suyun içinde soluğunun kesildiğini, yüreğinin sıkıştığını duydu. İçinden ilk gelen şey, hemen çıkıp kendini toprağın üstüne atmaktı. Toprak ve çimenler adeta ılıkmış gibi gözünde tüttü. Ne var ki Felicity gelinceye kadar suyun içinden çıkmaması herhalde daha iyi olurdu.

Çıplak bedenini bir bıçak acısıyla sızlatan soğuk suyun içinde, kendini biraz olsun ısıtmaya boş yere çabalayarak çırpınmayı sürdürdü. Ve biraz sonra, nihayet, Felicity havuzun yanı başında belirdi. Miss Bee'yi havuzda görünce öfke, şaşkınlık, korku karışık bir ifadeyle bağırıp çağırmaya başladı. Onun serin bahar gecesinde, gece yarısı, mermer havuzun suyunda yüzmesi karşısında öyle bir dehşete kapılmıştı ki ne söylediğini kendi de pek bilmiyordu..

Miss Bee titreyerek dışarıya çıktı. Bedeni, etinin her zerresini ayrı kesen binlerce bıçağın arasından sıyrılıp geçmiş gibi sızlıyordu. Ve içi... ta içi üşüyordu. Felicity'nin dehşetten gözleri büyümüş, öfkeden artık dili tutulmuş, öylece baktığını görünce zorla gülerek, "Biraz yüzeyim dedim," dedi boğuk sesle.

Ama çeneleri öyle atıyordu ki sözcükleri birbirine karışarak sustu.

Felicity, bir şeyler yapmayı gerektiren koşullarda boş yere konuşan bir kadın değildi. Kısaca, "Yürü, gidiyoruz," dedi.

Miss Bee hemen geceliğini yerden alıp kurulandı, askıların kopuk olduğunu belli etmeyecek biçimde bedenine sardı. Felicity sırtındaki bol pardösüyü Miss Bee'nin omzuna verdi. Vücudu fırtınaya tutulmuş yaprak gibi titriyor, adeta sarsılıyordu. Felicity onu elinden tuttu ve neredeyse sürükleyerek, koşa koşa eve götürdü.

Miss Bee'ye yün bir fanila, üstüne de kuru bir gecelik giydirerek yatırdı. Biraz konyak içirdi, sonra aşağıya indi. Miss Bee hemen geceliğini aldı ve kopuk askılarını iki küçük çengelliiğneyle gizlice tutturdu. Şimdi Felicity bu geceliği görürse bir şeyden kuşkulanmaz, yalnızca, "Pasaklık genç kızlığa hiç yakışmayan bir şeydir," diye ona ders verirdi. "Ben çengelliiğneleri genç kız zarafetinin en büyük düşmanı sayarım."

Miss Bee geceliği rasgele fırlattı ve bu kadar korkunç –evet gerçekten korkunç– bir durumdan yakasını böyle kolay sıyırabildiği için övünçle gülümsedi. Kendi kurnazlığıyla gurur duyuyor, kurnazlığın şimdiye dek hiç yararlanmadığı bir silah olduğunu düşünüyordu. Şimdiye dek hep açık ve kestirme yolları seçerken, şimdi gizli kapaklı ve çapraşık, dolaşık yollara sapmış olmasını da hiç yadırgamıyordu.

Felicity ona büyük bir bardak çay daha içirdi, sonra

bir sandalye çekip yatağın ayakucuna oturarak kaşlarını çattı:

"Anlat bakalım, ne işin vardı gece yarısı havuzlarda?"

Miss Bee içinin ürpermesine karşın gülerek, "Uykum kaçtı da soğuk bir banyo yaparsam belki iyi gelir, diye düşündüm."

"Banyoya girebilirdin!"

"Evet ama hava almak için bahçeye çıkmıştım. Havuzu görünce dayanamadım, işte!"

Felicity, "Sen hiç uslanmayacaksın Miss Bee!" diye içini çekti. "Yaptığın iş öylesine akıl almaz bir budalalık ki seni azarlamaya bile gerek yok. Çünkü sen yaptığın deliliği bilecek kadar akıllısın!"

Miss Bee başını eğerek, "Biliyorum, dadıcığım," dedi. "Bu halimle beni azarlamadığın için sen bir meleksin!"

Siyah kadife gözler yeniden endişeyle buğulandı: "Çok üşüyor musun?"

"İçim titriyor!"

"Allah vere de hastalanmasan!" Felicity ayağa kalktı ve elini ışığın düğmesine götürerek, "Uyuyabilecek misin?" diye sordu.

"Sanırım."

Oda karanlığa gömüldü.

"Allah rahatlık versin ve seni korusun, benim çılgın çocuğum."

"Allah senden razı olsun, Felicity."

Felicity kapıyı açarken Miss Bee birden aklına bir şey gelerek arkasından seslendi: "Dadı? Sen sinemaya gitmemiş miydin? Neden bu kadar erken döndün?"

"Bu gece öyle acayip bir halin vardı ki içim rahat etmedi, ben de döndüm."

"Sen bir meleksin, Felicity! İyi uykular."

"Sana da Miss Bee!"

Miss Bee yalnız kalınca yataktan kalktı ve perdeyi aralayarak dışarıya baktı. Gabriel Samson'un penceresi

hâlâ aydınlıktı. Genç kız, "Uyuyamıyor," diye düşündü. İçindeki donukluk kendisini bile şaşırttı. Biraz önceki o yabanıl şehvet sahnesini, hocasına karşı duyduğu aşkı ve onun hırslı arzusunu düşündükçe içinden gülmekten başka bir şey gelmiyordu. Soğuk su sanki bütün heyecanlarını dondurmuş ve onu insansal tutkulardan arındırmıştı. O boğuşma sahnesini anımsayınca, "Ne gülünç, Tanrı'm ne gülünç!" diye düşündü.

Gene de kalktı ve Gabriel Samson'un penceresine bir daha baktı. Işık sönmüştü. İçindeki ürperti şiddetlenmiş gibi oldu. İçine derin bir karamsarlık ve yaşamla ilgili bir ümitsizlik çöktü. Yatağına girdi, battaniyeyi kulaklarına kadar çekti. O kadar titriyordu ki ona bütün yatak ve oda sarsılıyormuş gibi geliyordu. Bir yandan da ateş içinde yanıyordu sanki.

Biraz sonra çok tedirgin bir uykuya daldı. Yoklamaya gelen Felicity onu ateş içinde kendini bir yandan bir yana atar ve anlaşılmaz şeyler sayıklar durumda buldu.

O gece Felicity sabaha kadar uyuyamadı. Bütün kaygısına ve telaşına karşın genç kızın sayıkladığı şeyleri anlamadığı için üzülmekten de kendini alamıyordu. Sabaha karşı genç kız ansızın sakinleşti ve başını yastıktan azıcık kaldırarak açık, duru bir sesle, "Gabriel!" dedi.

Ertesi gün Gabriel Samson'la Miss Bee'nin okula gelmeyişleri Mariana ve Hindley Bell'in içinde merak ve üzüntü uyandırdı. İki kız, Miss Bee'nin yokluğu karşısında duydukları üzüntüyü açığa vurmakla birlikte, Gabriel Samson gelmedi diye duydukları üzüntüyü gizlediler. Herkesten büyük bir dikkatle sakladıkları bir duygu daha vardı: kuşku!

Gabriel Samson'la Miss Bee'nin birlikte yok oluşları ikisinin de içinde, kendilerini bile utandıran bir kuşku uyandırmıştı. Acaba? Gerçi Bayan Smith, Gabriel Sam-

son'un bir hafta kadar bir süre için bir yolculuğa çıktığını bildirmişti. Ama gene de...

Öğleden sonra serbesttiler. Gidip Miss Bee'yi görmeye karar verdiler; ama gereğinden çok telaş göstermemeye özellikle dikkat ettiler.

Felicity onları görünce sevindi, "Biraz sonra ben de size telefon edecektim zaten," dedi. "Doktorun verdiği ilaçları almak için eczaneye inemedim. Bay Samson'a rica edecektim ama o da evinde yok."

Mariana, "Yolculuğa çıkmış," dedi.

"Yazık! Yapayalnızım. Burada olsa bana yardım ederdi."

"Biz sizi boş bırakmayız, Felicity. Haydi, reçeteleri ver de eczaneye gidelim. Miss Bee'nin yanında sen kal. Ne yapılacağını daha iyi bilirsin."

Hindley Bell, "Tehlikeli miymiş?" diye sordu.

"Evet. Şiddetli grip. Zatürreye çevirebilirmiş."

Koşa koşa eczanenin yolunu tuttular. Miss Bee'nin hastalığına üzülmekle birlikte içlerinin ferahlamış olduğu da yadsınamazdı!

Miss Bee beş gün kendini bilmeden yattı. O akşam gelen doktor, "Bu gece hastalığın sonu belli olacak," dedi.

Ertesi sabah Miss Bee'nin ateşi düşmüştü. Uzun ve derin bir uykudan uyanıyormuş gibi gülümseyerek gözlerini açtı.

"Merhaba, Felicity," dedi.

Felicity gözlerine dolan yaşları saklamadı: "Tanrı'ya çok şükür!"

Miss Bee elini kaldırdı ve bu elin güçsüzlükten düşüşüne şaşkın şaşkın baktı: "Bu kadar mı hasta oldum ben?"

"Ödümü kopardın!"

Miss Bee odada bulunması gereken birini göreme-

yince şaşmış gibi, "Bay Samson nerede?" diye sordu. Ateşliyken bütün düşlerinde onu görmüş olsa gerekti.

"Yok! Senin hastalandığın gecenin sabahı kısa bir yolculuğa çıkmış."

Genç kızın dudakları düş kırıklığıyla büküldü: "Ama neden?"

Sonra hastalandığı gece ve hastalığına neden olan olaylar gözünün önüne geldi. Gözlerinde beliren ifadeyi Felicity görmesin diye kirpiklerini indirdi.

"Okuldan ne haber?"

"Mariana ile Hindley Bell seni her gün yokladılar. Bayan Ludlow da geldi. Dün doktor geldiğinde kızlar da buradaydı. Benden telefon bekliyorlar. Durumun iyiyse gelip öğle yemeğini seninle birlikte yiyecekler."

Miss Bee'nin gözleri parladı: "Yemek yiyebiliyor muyum?"

"Tabii. Durmadan, önüne ne gelirse yiyeceksin. Bak ne kadar zayıf kaldın! Bir-iki gün içinde kendini toplaman gerek ki okula dönebilesin!"

"Perdeyi açsana, dadı!"

Felicity bahar rüzgârında hafif hafif dalgalanan perdeyi açtı ve bahar sonunun en güzel günlerinden biri, renkleri, kokuları, sesleri ve tüm canlılığıyla odaya doldu.

Miss Bee uzun uzun gerindi ve, "Karnım aç!" diye bağırdı. "Bana yiyecek bir şeyler getir, dadı!"

Karnını iyice doyurduktan sonra gene uyudu ve ancak Mariana ile Hindley Bell'in sesleriyle uyandı. Birlikte yedikleri öğle yemeğinden sonra artık uyuyamadı. Yatakta yatmak bile zor geliyor, "Her taraf bu kadar canlıyken yatılır mı?" diye sızlanıyordu.

Akşamüzerine doğru arkadaşlarını geçirmek için yataktan kalktı. Ama Felicity onu odada gezinir görünce hemen bağırarak gene yatırdı. Miss Bee yatar yatmaz uyudu.

Yedinci günün sabahı Gabriel Samson derse geldi. Miss Bee'nin gelmediğini duyunca söylediği alaylı sözler, kızları o kadar güldürdü ki, sonunda Mariana araya girmek zorunluluğunu duydu.

"Miss Bee bir haftadan beri hasta efendim," dedi. "Ateşi ancak dün sabah düştü."

Gabriel Samson kaygılı bir tavır takınacak kadar incelik gösterdi. Kızlar, "Ne de olsa terbiyeli adam," diye düşünüyorlardı.

"Yaa! Doğrusu üzüldüm! Nedir hastalığı?"

"Grip, efendim. Zatürreye çevirecek diye korktuk ama çok şükür çevirmedi."

"Bu mevsimde bu kadar şiddetli soğuk algınlığı olur mu? Nasıl olmuş?"

"Bir gece havuza girmiş!"

Gabriel Samson kaşlarını alaycılıkla kaldırmaktan kendini alamadı. Kızlar, "Eğlence başlıyor!" diye düşünüyorlardı.

"Miss Karova'nın hastalığı bile başkalarının hastalığına benzemiyor. Geceleyin havuza girmesinin sebebi neymiş, biliyor musunuz, Mariana?"

Mariana soğuk soğuk, "Üzgünüm, bilmiyorum, efendim," diye yanıtladı.

Miss Bee hocasının döndüğünü o öğleyin telefonda Hindley Bell'den öğrendi. Artık ne yatakta yatabiliyor ne de odada durabiliyordu. Felicity'nin bütün paylamalarına karşın yataktan kalktı ve dadısı onu zorla yatırıncaya kadar evin içinde dolaşıp durdu.

Gabriel Samson'un eve geleceği saat yaklaşınca genç kız en sonunda yatağına yattı. Yattığı yerden dışarısını görebilmek için yastığının yerini değiştirdi. Miss Bee artık hocasını kaçırmamak için gözlerini yoldan ayır-

maktan bile korkarak, hemen hemen hiç kımıldamadan yatıyordu.

En sonunda çimenli yolda hocasının uzun boylu, ince silueti göründü ve benliğini saran heyecanın büyüklüğüne kendisi bile şaştı. Onu o kadar çok seviyordu ki bunca zamandır hemen her gün gördüğü halde, hâlâ alışamamıştı. Ona parmaklarının ucuyla uzaktan uzağa öpücükler gönderdi ve evinin kapısından içeriye girinceye kadar gözleriyle onu izledi.

Gabriel Samson en sonunda evine girip de görünmez olunca Miss Bee gözlerinden aşağıya sessiz, ılık ve iri gözyaşlarının akmakta olduğunu ayrımsadı. Ne zamandan beri ağlıyordu? Haberi bile yoktu! Duygularının bu beklenmedik derinliği genç kızı şaşırttı ve kaygıya düşürdü. Onu birkaç gün görmemenin kendisini bu kadar üzeceğini ve yeniden görmenin bu kadar sevindireceğini hiç tahmin etmemişti. Oysa bu adama böylesine bağlanmak doğru bir şey değildi. Gabriel Samson onu sevmiyor, ona olan tutkusunu yenmek için elinden geleni yapıyordu. Onun da kendisini sevmesini istemiyordu. Miss Bee ellerini birbirine vurarak, "Onu bu kadar sevmemem gerek! Bu kadar sevmemem gerek!" diye düşündü.

İçinde gene fırtınalar kopmaya başladığını anlayınca kalktı. O duygu gelgitlerini bir daha çekemezdi! Hemen bir kitap aldı, okumaya çalıştı ama boşuna! Satırlarla gözlerinin arasına hep hocasının karaltısı giriyordu.

"Tanrı'm! Hiç gelmeyecek mi?"

Bakışları, sonunda gene karşıdaki eve kaydı ve ona yüzyıllar kadar uzun gelen dakikalardan sonra hocasının kapıdan çıktığını gördü. Gabriel Samson onlara doğru geliyordu. Miss Bee sevinçle yataktan aşağıya atladı ve dışarıya, merdiven başına sindi.

Kapının çalındığını, Felicity'nin gidip açtığını duydu. Onların nezaket ve dostlukla selamlaştıklarını, sonra ho-

casının kendisini sorduğunu duydu. Felicity, Miss Bee'nin hastalığı konusunda ayrıntılı bilgi veriyor, Gabriel Samson da ince ince sorular soruyordu. Sonunda öğrencisinin gece yarısı havuza girmekle gösterdiği deliliğe ve yakalandığı hastalığa karşı üzüntü, iyileştiği için de sevinç belirtti. Ama yukarıya çıkmadı.

"Hoşça kal, Felicity. Tekrar geçmiş olsun. Miss Bee'ye de benim adıma geçmiş olsun, de!"

Miss Bee onun gidişini görmek için hemen odasına koştu. Gabriel Samson arkasına bile bakmadan evine gidiyordu. Hiç değilse Miss Bee'nin penceresine doğru bir baksaydı!

Genç kız kapının dışında Felicity'nin ayak seslerini duyunca çabucak yatağına girdi. Kapı açıldı ve içeriye Felicity'den önce kucağındaki bir yığın gülün kokusu geldi. Nefis güllerdi bunlar; kırmızı, pembe, beyaz, sarı... Miss Bee bu çiçeklerin piyano kulübelerinin arkasındaki, öğrencilere yasak olan gül bahçesinden özellikle toplanmış olduğunu biliyordu. Yüzünü çiçeklerin serin, taze yaprakları arasına gömdü. Gözlerinden durmadan yaşlar dökülüyordu. Omuzları sarsılmadan, hıçkırmadan ağlıyordu ve Felicity'nin dediklerini duymuyordu bile.

Yaş içinde kalan yüzünü kaldırdığı zaman, Felicity gitmişti. Miss Bee içinden gene dadısına, anlayışlı ve ince olduğu için teşekkür etti ve gözlerini sildi. "Şaşılacak şey! Ne çabuk ağlıyorum!" diye düşünüyor, hastalığın kendini bu kadar zayıf bırakmış olmasına şaşıyordu. Biraz sonra Felicity elinde vazolarla geldi ve gülleri, neşeyle çene çalarak yerleştirdi. O gece Miss Bee vazoları odasından çıkartmadı ve o rengârenk güllerin kokusu içinde uyudu.

Ertesi sabah Gabriel Samson okula gitmezden önce uğradı ve selamlarını gene Felicity yoluyla genç kıza iletti. Uzaktan görüp sesini duyduğu halde onunla konuşa-

mamak genç kızı adeta çıldırtıyordu. Duyguları öylesine coşku içindeydi ki kendi kendisinden korkmaya başlamıştı.

Bütün gün durup durup Hindley Bell'e ve Mariana'ya telefon etmekle vakit geçirdi. Kendini zorlayarak biraz kitap okudu. Ama Gabriel Samson'un geleceği saat yaklaştıkça hiçbir şey para etmez oldu. O zaman genç kız gene pencere başındaki sevda nöbetini tutmaya oturdu.

En sonunda hocası yolun başında göründü. Yorgun, bezgin bir duruşu vardı. Kendi evine uğramadan doğru onların kapısını çaldı. Miss Bee'nin yüreği ağzındaydı: "Bugün... artık bugün mutlaka bana gelecek..." Ama Gabriel Samson gene kapıdan döndü.

Miss Bee hırsından bağırmamak için kendini zor tutarak yatağa yattı. O gece gene biraz ateşi çıktı. Felicity çok telaşlandı ama ateş birkaç saat sonra düşünce rahatladı.

"Yorgunluktan," dedi. "Fazla dolaşıyorsun da ondan!"

Ve ertesi sabah Miss Bee'yi yataktan dışarıya çıkarmadı.

Gabriel Samson'un geleceği saat yaklaştıkca genç kız gene onun yolunu beklemeye başladı. Yatağa, yolu ve karşıdaki evi görebilecek şekilde uzanmıştı. Storu yarı inik penceresinden Gabriel Samson'un geleceği yol, olduğu gibi görülüyordu. İnce pikenin altında uzanmış yatan Miss Bee, hocası bugün de gelmezse öleceğini sanıyordu. Bedeni bir gün önceki ateşin etkisiyle kırık, bahar sonunun sıcağıyla mahmurdu. Ve bu arada genç kız hocasına karşı, bedenini daha da hamura çevirdiği halde hislerini kamçılayan bir özlem duyuyordu. O geceden sonra konuşmamışlardı. Şu anda genç kız onun yokluğunu, maddi bir eksiklik gibi duyuyordu. Onunla mutlaka konuşmalı, onun sıcaklığını gene mutlaka bedeninde hissetmeliydi.

Gabriel'in bugün kendisini görmeye geleceğinden emindi. Ama o geldiği zaman Felicity evde olmamalıydı.

Miss Bee yaradılışına ters düşen, arzunun verdiği bir kurnazlıkla, "Dadı!" diye seslendi.

"Buyur Miss Bee," dedi.

"Başımda bir dönme var, Felicity, ne yapayım?"

Zenci kadın telaşla geldi, elini kızın alnında gezdirdi.

"Ateşin yok ama..."

"Yok, iyiyim. Yalnız başım dönüyor." Yeşil yolda uzun boylu bir karaltı belirmişti. Miss Bee ani sevincini Felicty görmesin diye kirpiklerini indirdi. "Acaba doktora kadar gidemez misin, dadı? Bana bir ilaç yazar sanıyorum."

"Ben yokken sana bir şey olmasın, Miss Bee?"

"Yok, iyiyim. Yoksa seni dışarıya gönderir miyim?"

"Peki, Miss Bee. Ama sakın ben yokken kalkayım deme."

Miss Bee güldü: "Üzülme, dadıcığım. Uslu dururum."

Ona parmaklarının ucuyla bir öpücük yolladı. Acaba Felicity kuşkulanmış mıydı? Miss Bee açık pencere ve karşıdaki evle hiçbir ilgisi olmadığını ispatlamak için gerinerek arkasını döndü ve uykulu bir sesle, "Kuzum, şu perdeyi de bütün bütün indiriver," diye mırıldandı. "Belki biraz kestiririm."

Yüreği, kulaklarını uğuldatan bir şiddetle çarpıyordu.

Dışarıdan, balla ağırlaşmış bahar çiçeklerinin baygın kokusu ve sessizliği bozmadan titreşimler yapan arı vızıltıları geliyordu. Miss Bee bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve çevresini dinlemeye başladı. Duygularının bu aşırı keskinlik dakikasında Gabriel Samson'un evinden çıkışını, merdivenlerden inişini ve onların evine doğru gelişini yanı başındaymış gibi duydu. Gabriel ile Felicity kapının önünde karşılaştılar. Miss Bee onların alçak sesle gülüşerek konuştuklarını duydu. Sonra anahtar kapıda bir kez daha tıkırdadı ve kapı bir kez daha açılıp kapandı.

Merdivenden ağır ağır çıkan ayak sesleri. Saniyeler yüzyıllar gibi uzadı... uzadı... Miss Bee'nin beyninde tekdüze ayak sesleriyle yankılanan ve anaforlaşarak dönen kapkara bir boşluk açılmıştı sanki. Heyecanı ve sabırsızlığı o derece büyüktü ki, kapı açıldığı zaman yüzü bembeyazdı ve başı gerçekten dönüyordu.

Gabriel Samson eşikte bir an duraladı. Felicity kızın iyi olduğunu söylemişti. Onu birdenbire böyle bembeyaz yüzlü, karanlık gözlü görünce Gabriel ani bir kaygıyla, "Miss Bee!" dedi. Uzun bacaklarının iki adımıyla yatağın başına geldi ve diz çökerek elini kızın alnına koydu: "Ateşin mi var, Miss Bee?"

Genç kız sakin ve mutlu gülümsüyordu. "Bir şeyim yok," diye yanıtladı. "Yalnız biraz başım dönüyor, o kadar!"

Gabriel elini yavaşça kızın alnında, yanaklarında dolaştırdı. Gözleri kaygı, tasa ve arzu doluydu. Boğuk bir sesle, "Barıştık mı Miss Bee?" diye sordu.

Miss Bee onun bakışlarından kaçınmadı. Dudaklarında hâlâ o mutlu gülümseyiş vardı. Elini yavaşça kaldırarak adamın parlak, siyah saçlarını okşadı: "Dargın mıydık ki?"

Gabriel Samson eğildi. Dudakları kızın ağzını ararken bir eliyle pikeyi, onun beline kadar sıyırdı. Miss Bee yan yatmıştı. Beli incecik, kalçaları büsbütün yuvarlak görünüyordu ve göğsü ince basma geceliğin açık yakasından hafifçe dışarıya taşmıştı. Erkeğin arzulu bakışlarının karşısında örtünmedi. Tersine, onun gitgide kararan gözlerinin içine gülerek baktı ve ellerini onun boynunun arkasında kilitleyerek başını kendine doğru çekti. Gabriel soluğunu ıslık gibi hızla içine doğru çekerek haşin ellerle onu omzundan kavradı ve sırtüstü yatırdı. Alnında ter taneleri birikmişti.

"Ne yaptığını biliyor musun, Miss Bee?"

Miss Bee ne yaptığını bilmiyordu. Yalnızca onun bedeninin özlemiyle bütün bedeninin sızladığını ve onun ellerinden benliğine anlayamadığı bir avuntunun yayıldığını biliyordu. Küçük elleri durmadan Gabriel Samson'un siyah saçlarını okşuyordu. Gabriel Samson gene eğildi ve dudakları kızın dudaklarını buldu. Miss Bee'nin başını, omzunu, sırtını ve gömleğinin açık yakasından gözüken göğsünü okşuyordu. Onun ellerini sımsıkı yakaladı ve hafifçe terlemiş pembe avuçlarını öperek gene, "Ne yaptığını biliyor musun, Miss Bee?" diye fısıldadı.

Miss Bee karşılık vermiyor, hâlâ mutlu ve sakin, gülümsüyordu. Gabriel Samson onun ellerini birdenbire, hızla bırakarak pikeyi sonuna kadar sıyırdı. Dizini kızın dizleri arasına hırsla soktu ve bütün ağırlığını onun üzerine bıraktı. Miss Bee onun ağırlığıyla ezilmekten, onun elleriyle hırpalanmaktan, dudaklarının acımasından nefis bir sarhoşluk duyuyordu. Bedeni tam bir teslimiyet içinde kırık dökük ve kolları sımsıkı sevdiği adamın boynundaydı...

Gabriel Samson onu birdenbire iterek doğruldu. Titreyen elini, terden alnına yapışmış saçlarından geçirdi. Gri mavi, koygun gözleri kapkara kesilmiş, yüzü büsbütün değişmişti. Pikeyi tek bir hareketle kızın boynuna kadar sımsıkı örttü ve yumuşak bir sesle, "Gafil," dedi. "Ne yaptığını bilmiyorsun."

Sonra dönüp arkasına bakmadan dışarıya çıktı ve merdivenleri koşarak indi...

Felicity döndüğü zaman Miss Bee perdeleri kapalı, loş odada uyuyordu. Beyaz yanaklarında kurumuş gözyaşı izleri vardı. Sadık zenci, birden bir kuşkuyla irkilerek eğildi ve pikeyi usulca kızın topuklarına kadar sıyırdı...

Sevgili Miss Bee'sini yeni baştan sıkı sıkı örterken

onun gözyaşlarının ve Gabriel Samson'un arka bahçede bir aşağı bir yukarı dolaşmasının nedenini anlamış bulunuyordu. Pencere başına gitti ve perdeyi aralayarak karşı eve baktı. Beyaz dişlerini ışıldatan hüzünlü bir gülüşle kendi kendine, "İyi adam!" diye fısıldadı.

Gene de sadık yüreği, geleceğe ilişkin karanlık kaygılarla doluydu.

"Derse kalkınız, Beatrice."

Miss Bee kalemini bıraktı ve ağır ağır aşağıya, kürsünün karşısına indi.

"Okuyun!"

Miss Bee hocasının uzattığı kitabı aldı.

"İşaretli yerden başlayın."

Gabriel Samson kızın yüzüne bakmadan konuşuyordu. Çünkü duygularını her zamanki gibi saklayamayacağından korkuyordu. Gene de onun sesini duymaya, onu karşısında görmeye ihtiyacı vardı.

Miss Bee okurken Gabriel Samson onun küçük, siyah pabuçlarına, yuvarlak kalçalı, dar belli, ufak bedenine bakıyordu. Onu seyretmeye, onu gözleriyle sevmeye o kadar dalmıştı ki, parça bitince farkında olmadan, "İyi okudunuz. Teşekkür ederim, Miss Bee," dedi.

Sınıfta birden bir sessizlik oldu ve Miss Bee'nin kararan gözleri önünde bu sessizlik sonsuzluğa dek uzadı sanki... Şimdi kızlar her şeyi anlayacaklardı... Artık anlamamalarına imkân yoktu. Duyduğu mantıksız korkuya karşın genç kız biliyordu ki, bu dakikayı kurtarmak için eski Miss Bee olması ve yaramaz bir gülüşle, "Beatrice Karova diyeceksiniz hocam, Miss Bee değil," demesi yeterdi. Ama boğazı o kadar kurumuştu ki, sesi çıkmıyordu.

Düş güçleri en kısır ve sezişleri en kıt olan kızlar bile, kadın, erkek, aşk konularına gelince tazı kadar iyi koku duyar ve bir medyum gibi gaipten haber alırlar.

Kızlar Gabriel'in ağzından kaçan bu ufacık, "Miss Bee!" sözcüğünden gerçekten kuşkulanmışlardı. Susuyor ve parlak, kuşku dolu gözlerle, bir öğretmene, bir de öğrenciye bakıyorlardı.

Uzun bir an süren gergin sessizliği bir kahkaha parçaladı. Mariana Dunne şahane başını arkaya atmış gülüyordu. Sonra şakrak bir sesle, "Yenildiniz efendim," dedi.

Kızlar koro halinde, şarkı söyler gibi, "Yenildiniz! Yenildiniz!" diye bağırmaya başladılar.

Gabriel Samson da güldü: "Gerçekten de yenildim. Herkesten Miss Bee lafını duya duya sonunda kulağım alıştı. Hele Miss Bee'yle komşu olduktan sonra..."

Onun ders dışında bu kadar çok konuşmasına alışık olmayan kızların keyiften ağızları kulaklarına varıyordu. Gabriel Samson candan bir sır ortağı tavrıyla sınıfa doğru eğildi ve sesini biraz alçaltarak:

"Size bir şey söyleyeyim mi?" diye sordu. Sonra Miss Bee'yi işaret etti: "Ama bu genç hanım duymasın!"

Kızlar zevk ve sevinç içinde kıpırdaşarak çocuk gibi, "Söyleyin, efendim! Söyleyin!" diye bağırdılar.

"Ne zamandan beri kendisiyle konuşmak için her ağzımı açışta dilimin ucuna Miss Bee adı geliyor ama Beatrice demeye kendimi zorluyorum."

Kızlar öyle şen ve dost bir ruh hali içindeydiler ki, Gabriel Samson parlak bir nükte savurmuş gibi kahkahalarla güldüler.

"Okumanıza devam edin, Miss Bee. Siz bunları duymadınız."

Gene neşeli gülüşmeler oldu ve genç kız okumaya devam etti. İçinde Mariana'ya karşı büyük bir minnet duyuyordu. Kızların şüphesi derhal yatışmış ve durum kurtarılmıştı. Mariana sayesinde... Miss Bee, "Oysa o da onu seviyor," diye düşündü bir an, sonra parçayı okuyup bitirdi.

Gabriel Samson, "Pek iyi okuduğunuzu iddia etmeyeceğim," dedi. "Ama sizi azarlayacak da değilim. Çünkü o zaman hemen sınıftan çıkıyorsunuz. Dersten kurtulup da bahçelerde gezme fırsatını size kendi elimle verecek değilim. Oturunuz, Miss Bee!"

Sınıfı yeni bir gülüşme sardı. Miss Bee yerine geçti. Uzaktan Mariana'nın kendisine göz kırptığını gördü ve o da göz kırparak karşılık verdi. Ama yanı başında ses çıkarmadan oturan Hindley Bell'in güzel, mavi gözlerinin yaş içinde olduğunu ve dudaklarının titrediğini bilmiyordu.

Kızlar akşamüzeri mermer merdivenlerde toplanmışlardı. Kimi dört sesle şarkılar söylüyor kimi konuşuyor kimi tartışıyordu. Onların seslerini daha içeriden duyan Gabriel Samson arka kapıdan çıkmaya karar verdi.

Hemen pardösüsünü ve şapkasını alarak çıktı. Ne var ki yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Çünkü köşeyi döner dönmez binanın yan tarafındaki havuzun başında Mariana ile arkadaşlarının birikmiş olduklarını gördü. Geriye dönemezdi. O sabahki dostluklarından sonra eskisi gibi soğuk ve nazik bir selam verip geçemezdi de! Çaresiz, çevresinin hemen onlar tarafından sarılmasına izin verdi...

Kızlar, Mariana'ya Serge Yeo'dan gelmiş olan büyük bir kutu çikolatayı yağma etmekle meşguldüler. Miss Bee, Mariana'nın yanı başında duruyordu. Ama her zaman Miss Bee'nin yanında duran Hindley Bell nedense gerilerde kalmıştı. Çikolata, Gabriel Samson'a da sunuldu. Gabriel Samson çikolatalardan birini ağzına attı ve, "Hımm... Nefis!" diye söylendi.

Kızlar kıkır kıkır gülüştüler. Lola hocasına sokularak büyük ve korkunç bir sır veriyormuş gibi abartılı bir fiskosla, "Kimden geldi, biliyor musunuz?" diye sordu.

Gabriel bilmediğini belirtince Lola, "Söylersem kimseye söylemeyeceğinize yemin edin!" dedi.

Gabriel ondan aşağı kalmayan, abartılı bir jestle elini kalbine bastırdı ve, "Şerefim üzerine yemin ediyorum!" diyerek sesini alçalttı ve herkesin duyabileceği bir fısıltıyla sordu: "Kim gönderdi?"

Lola da herkesin duyabileceği bir fısıltıyla karşılık verdi: "Genç Dâhi!"

"Sakın... Serge Yeo mu yoksa?"

Gabriel Samson, Mariana'ya baktı. Kızın güzel yüzü hafifçe pembeleşmişti ama dudaklarında sakin bir gülümseyiş vardı.

Gabriel de gülümseyerek, "Bunun böyle olacağını tahmin etmeliydik!" dedi.

Kızlar onun alaya kaçmadan bu konuyla ilgilenişine hem şaşmış hem de sevinmişlerdi. Kuşlar gibi cıvıldaşarak, hep bir ağızdan gevezelik ve dedikodu etmeye başladılar.

"Bu bir şey mi? Siz gönderdiği gülleri görseniz!", "Her hafta hiç aksatmadan gül gönderiyor.", "Bazen haftada iki, hatta üç kere gönderdiği oluyor!", "Mariana'ya tapıyor!", "Ne güller! Kim bilir ne çok para veriyordur!", "Deli gibi âşık Mariana'ya!", "Mariana'nın başrolünü oynayacağı bir oyun hazırlıyormuş!", "Bu seferki çikolataları geçen seferkinden daha güzel!", "Evlenseler ne iyi olur, değil mi?"

"Ama Mariana'nın evlenmeye niyeti yok galiba!"

Evlenme konusu açılır açılmaz, Mariana'nın dudaklarındaki gülümseyiş silindi. Genç kız çikolata kutusunu Gabriel'e uzatarak, "Bir tane daha almaz mısınız, hocam?" diye sordu.

Gabriel bir çikolata daha aldı. Onun konuyu değiştirmek istediğini anladığını ve bu isteğe saygı gösterdiğini belirtmek için, "Havalar ne kadar ısındı, değil mi?" diye sordu.

Bu yönden kendisi de Mariana'ya çok benzediği ve özel yaşamını gözler önüne sermekten nefret ettiği için onun duyarlılığını çok iyi anlıyordu.

Mariana gene gülümsedi: "Evet efendim. Ama mevsimidir, değil mi?"

"Pek değil. Baksanıza bir-iki gündür havalar sanki yaz..."

Shirley Page ellerini çırparak, "Böyle giderse yakında denize girerim ben!" dedi.

Gabriel Samson, "Beklemeye ne hacet?" diye güldü. "Sizden daha cesurları var, Shirley! Bakın Miss Bee on gün önce yüzdü. Hem de gece yarısı taş bir havuzun suyunda!"

Miss Bee o anda öfkeden bembeyaz kesildiğini hissetti. Gabriel o geceden nasıl oluyor da herkesin yanında, hiç gereği yokken, lafı açılmamışken, hem de alay konusu yaparak konuşabiliyordu?

Kızlar gülüşerek Miss Bee'ye baktılar. Genç kız başını önüne eğmiş, dişlerini sıkmış, hiç sesini çıkarmadan duruyordu. Mariana gene onun imdadına koşmak için çikolata kutusunu Gabriel'e uzattı. Neşeyle, "Buyurmaz mısınız, hocam?" diye sordu.

Gabriel gözlerini Miss Bee'den ayırmadan elini uzattı ve bir çikolata aldı. Sonra Mariana'ya dönerek yapmacık bir şaşkınlıkla, "Bayan Karova öfke buyurdular galiba," dedi. "Acaba kendilerine dokunacak bir şey mi söyledim?"

Mariana karşılık vermedi.

Gabriel gene Miss Bee'ye dönerek, "Ama sanırım ben ne söylesem Bayan Karova'yı sinirlendiriyor," dedi.

Kızlar gülüştüler.

Gabriel, "Emin olun, onu kızdırmak en istemediğim şey," diye açıklama yaptı. Sonra aklına birden bir şey gelmiş gibi elini kaldırdı ve biraz önce almış olduğu

çikolataya baktı. "Acaba bu bonbonu kendisine bir barış armağanı olarak versem beni bağışlar mı dersiniz?" Kızlar durmadan gülüyorlardı. Gabriel yanıt beklemeden, "Ama hiç sanmıyorum," dedi. "Miss Bee son derece kinci bir hanım. Virginia'da bu kinden 'Karova'ların kini' diye söz ediyor olsalar gerek." Bonbonun kâğıdını çıkarmaya başlamıştı. "Onun için, iyisi mi bu güzel çikolatayı kendim yerim daha iyi!" dedi ve ağzına attı. Sonra, "Hoşça kalınız, hanımlar, yarın görüşürüz!" diyerek oradan uzaklaştı.

Kızlar onun arkasından, "Ne hoş adammış meğer!" diye içlerini çekiyorlardı.

Miss Bee öfkesini söndürmek için Mariana, Hindley Bell, Ingrid ve Maryk'yle birlikte bir set tenis oynadı. Ama öfkesini bu da yenemedi. Genç kız evine dönerken duygularını o kadar iyi kontrol edebilen Mariana'ya doğrusu çok imreniyordu.

Asfalttan ayrıldıktan sonra biraz ilerledi, sonra birdenbire durdu: Yolun iki tepe arasındaki küçük vadiye indiği yerin biraz ilerisinde Gabriel Samson bekliyordu. Miss Bee onu, heyecanlandığını belli etmeden, çok resmî ve nazik bir ifadeyle selamladı. Gabriel bir tek uzun adımla onun yanına geldi.

"Seninle konuşmak istiyorum, Miss Bee."

Miss Bee hiç sesini çıkarmadı. Başını eğmiş yürüyordu. Bir süre Gabriel de konuşmadı. Miss Bee onun böyle bocalamasından hem büyük bir zevk alıyor hem de üzülüyordu. Bocalamak, duraksamak Gabriel Samson'a o kadar hiç yakışmayan şeylerdi ki!..

Vadinin yeşil loşluğuna iyice daldıkları zaman Gabriel Samson birden durdu ve, "Sana şunu söylemek istiyorum, Miss Bee," dedi. "Bana kızmamalısın. Ara sıra seni kızdıracak şeyler söylüyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki! Ama seni sevmeye o kadar az hakkım var ki!

Daha doğrusu hiç hakkım yok, diye duyduğum hırsı, hıncı senden almak istiyorum."

Miss Bee hiç sesini çıkarmadan yürüyordu. Gabriel gene o uzun bacaklarının bir tek adımıyla ona yetişti. Onu kolundan kavradı ve alçak sesle, "Yüzüme bak, Miss Bee," dedi.

Miss Bee vahşi, siyah gözlerini yavaş yavaş ona kaldırdı. Ve karşısında ilk olarak arzulu bir erkek çehresi değil de seven bir adamın acı dolu yüzünü gördü. Gözleri sıcak yaşlarla doldu ve dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı. Ama hiçbir şey söylemedi. Gabriel Samson onu kollarının arasına almış, göğsüne basmıştı:

"Seni o kadar çok seviyorum ki, Miss Bee!"

Miss Bee yanağının altında onun göğsünün sıcaklığını ve yüreğinin atışını duyuyordu. Birkaç gün önceki gibi onun kollarıyla ezilmek, öpülmek istemiyordu şimdi. Ölünceye kadar onun göğsünde yatmak ve onun, sebebini bilmediği halde derinliğini, yoğunluğunu duyumsadığı derdini avutabilmek istiyordu. Onun sessizliğe, konuşmadan anlaşmaya ihtiyacı olduğunu sezdiği için suskun kaldı. "Ama neden? Beni sevmeye, beni istemeye niçin hakkınız yok?" diye sormadı.

İkisi de ummadıkları bu sevgi ve şefkat ânından hoşnut, dakikalarca öyle kaldılar. Sonra Miss Bee, "Gidelim artık," dedi.

Gabriel, kaçmasından korkar gibi onun kolunu sıkıca tuttu, birbirlerine sokularak, konuşmadan ilerlediler.

Evin üst kat pencerelerinden birinde Felicity onların gelişini kaygıdan kısılmış, sevgi dolu gözlerle seyrediyordu.

Miss Bee niçin uyandığını bilmeden uyandı ve kalbi çarparak yatağında doğruldu. Tam o sırada pencerenin

camında hafif bir tıkırtı oldu. Miss Bee bir an durdu. Sonra tıkırtı gene duyuldu. Birisi cama küçük taşlar atıyordu.

Genç kız sessizce yataktan aşağı kaydı. Sırtına hafif bir ceket alarak balkona çıktı ve aşağıya eğildi. Yıldızların soluk ışığında, Gabriel Samson'un uzun ve narin karaltısını gördü. Gabriel hiç sesini çıkarmadan eliyle, gel, işareti yaptı. Miss Bee balkon kapısını usulcacık kapayarak içeriye girdi. Oda kapısını tıkırdatmadan açtı, kapadı ve merdivenden aşağıya bir gölge gibi kaydı.

Balkonun gölgesinde kucaklaştılar ve bir an birbirlerine sımsıkı sarılarak durdular. Sonra Gabriel elini kızın başına götürerek ağır saçlarını hapseden ince fileyi çekip çıkardı. Saçlarını kavrayarak dudaklarını öptü. Uzun uzun öptü. Karanlık içinde bir an bakıştılar. Bir tek öpüşmenin kendilerini bu kadar sarsmasından ikisi de ürkmüşlerdi. Bir şey söylemeden ilerlediler ve karanlık yolda ses çıkarmadan, yan yana yürüdüler. Evler, ağaçların arasından görünmez olunca Gabriel Samson gene durdu ve kızı bileğinden tutarak kendine çekti, sımsıkı sardı.

"Sana söyleyeceklerim var, Miss Bee," dedi. "Sana dokunmamaya, seni hiç öpmemeye karar vermiştim. Ama şimdi söyleyeceğimi, seni öperken söylemek istiyorum. Çünkü beni anlaman gerek. Bunu seni yeter derecede sevmediğim için değil, çok sevdiğim için yaptığımı ispatlamam gerek."

Miss Bee'nin yüreği ani bir korkuyla sıkıştı. Nefesi boğazına düğümlenmiş gibiydi. Konuşamıyordu. Yalnızca başını soru sorar gibi kaldırdı. Gabriel Samson eğildi ve dudaklarını kızın ağzının tam ucuna hafifçe dayayarak, "Ben gidiyorum, Miss Bee," dedi.

Miss Bee hafifçe geriledi. Kalbi en korktuğu anda bile bu kadar büyük bir felaket beklememişti: "Gidiyor musunuz?"

"Gidiyorum."

"Ama neden, neden?"

Gabriel Samson gene onun koluna girdi. Ağaçların arasından denizin göründüğü yere doğru yürüdüler. Miss Bee gene, "Ama neden?" diye sordu.

"Miss Bee, birbirimize bu kadar yakın olduğumuz sürece seni görmememe imkân yok. Ne kadar karşı koymak istedim, biliyorsun. Ama yapamadım. Dayanamadım."

Genç kız kolunu hırsla ondan kurtardı. "Ama neden karşı koymak istiyorsunuz? Beni görmeyi niçin istemiyorsunuz?"

"Seni görmem ikimiz için de tehlikeli de ondan."

Genç kız ağır saçlarını hırçın bir hareketle arkaya atarak, "Bunlar boş laflar," dedi. "Anlamıyorum."

Gabriel Samson onun küçük yüzünü elleri arasına aldı ve, "Bizim öğretmen öğrenciden başka bir şey olmamıza imkân yok, Miss Bee," dedi.

Genç kız şimdi gözyaşlarını tutmadan ağlıyor ve küçük yumruklarıyla erkeğin göğsünü döverek, "Neden? Neden?" diye hıçkırıyordu.

Gabriel onun ellerini tuttu ve hırsla sıkılan yumruklarını açarak avuçlarını şefkatle, çaresizlikle yeniden öptü. "Ben evliyim de ondan, Miss Bee."

Genç kız bir an hiçbir şey hissetmedi, düşünmedi. Beyninde ve yüreğinde, göğsünün ta içinde tuhaf, donuk bir yumru dehşete dönüşüp büyüyerek tıkanıp kalmıştı. Gabriel onun yüzünü ve saçlarını yavaş yavaş, incitmekten korkar gibi usul usul okşamaya başlamıştı.

"Bakma bana öyle, yavrucuğum," dedi. "Bakma öyle."

Kolunu kızın beline sardı. Beraberce yere serdiği ceketin üzerine oturdular. Gabriel, Miss Bee'nin başını omzuna dayadı ve saçlarını, yüzünü şefkatle okşamayı sürdürdü. Bahar gecesi onların yüreklerini saran büyük ve çaresiz hüzünle dolup taşmış gibiydi. Uzun zaman sessiz oturdular.

Sonra Miss Bee, "Madem evlisiniz, niçin birlikte değilsiniz?" diye sordu.

"Yıllardan beri ayrı yaşıyoruz. Burada benim evli olduğumu Madam'dan başka kimse bilmez."

"Öyleyse neden tamamen ayrılmıyorsunuz?"

"Mümkün değil de ondan."

"Niçin mümkün değil?"

Gabriel elini onun saçlarından çekti: "Uzun hikâyedir."

Miss Bee parıl parıl yanan vahşi, siyah gözlerini ona çevirdi: "Zararı yok. Anlatın, ben dinlerim."

"Miss Bee, o kadar gençsin ki, anlamayacağından korkuyorum."

"Zararı yok, siz anlatın."

"O kadar önemli bir öykü değil. Hatta basmakalıp bir olay. Evlendiğim zaman çok gençtim. Ancak yirmi üç yaşında. Karım da yirmi-yirmi bir yaşlarındaydı. Her yönden çok parlak bir kızdı. Kendisiyle çok övünüyordum."

"Sevişerek mi evlenmiştiniz?"

"Hayır. Aramızda büyük bir aşk filan geçmiş değildi. Ama ondan çok hoşlanıyordum. Bermuda'daydık. O sırada Avrupa'dan yeni gelmiştik. Bermuda'nın asil ve ağırbaşlı, tutucu çevresinin içindeydik. Alison ise, evet yılbaşı gecesini ikimize de zehir eden Alison odur işte, *Café Society* dedikleri serbest, modern sosyetedendi. Onu her yerde, kendi gibi şen ve pervasız bir gençlik çevresi içinde görüyordum. Son derece güzeldi. Hatta Mariana'dan daha güzeldi diyebilirim. Onu gördün işte! Ne kadar olağanüstü çekici olduğunu biliyorsun. Dansı, yüzmeyi, tenisi, biniciliği, otomobil kullanmayı, her şeyi çok iyi yapıyordu. Olağanüstü iyi giyiniyordu. Bu gibi kızlar uzun zaman bekâr kalmazlar. Onun da daha on yedi yaşındayken nişanlandığını ve iki nişanlıdan ayrıldığını kulaktan kulağa duyuyordum. Ama nişanlılarından niçin ayrıldığı-

nı bilmiyordum. Türlü söylentilerin arasında gerçek de belki vardı. Ama insan böyle bir durumda hangi duyduğuna inanır ki?

Yavaş yavaş birbirimizi tanımaya başladık. Herhangi bir yerde karşılaştığımız zaman gözlerinin ısrarla beni aradığını hissediyordum. Bu bana gurur veriyordu. Çünkü Alison, Bermuda'nın en güzel kızıydı. Adı da hoşuma gidiyordu. Geceleri onun hakkında hülyalar kurar olmuştum.

Sonunda bir bahane yaratarak benimle tanıştı. Daha ilk günden birlikte gezmeye başladık. Yaradılıştan romantizme eğilimli, duygusal bir insan olduğum için kadınları eskiden beri yüksek ve ince birer yaratık olarak görmek isterdim. Onlara, uğurlarında birçok fedakârlıklar yapılacak birer yarı tanrıça gözüyle bakmayı dilerdim. Bu aşırı romantizmin doğal olduğu çağ, ilk delikanlılıktır. Ben tam o yaşta Avrupa'nın bohem sanat çevresine karıştığım için kadın ve aşk dünyasına bambaşka bir kapıdan girmiştim. Alison benim bütün tapınmak ve hülyalar kurmak özlemlerimi tatmin eder gibiydi. Yaşına, başına, sonra yaşadığı başıboş hayata, uçarı çevreye uymayan bir zekâsı vardı. İnsanı şaşırtacak kadar kültürlüydü. Sonra yüzü, gözleri de bir Rönesans Madonna'sının çehresi kadar masumdu. İçimdeki bütün romantizm onun karşısında geç kalmış bir şiddetle fışkırdı. Beni mahveden de bu oldu. Keşke ona deli gibi âşık olsaydım! O zaman bile gözlerim bu kadar körleşmezdi. Olayları daha normal, daha açık görür, Alison'un nasıl bir yaradılışa sahip olduğunu önceden anlayabilirdim!"

Gabriel Samson sustu. Gitgide artan bir hırsla konuştuğu için yorulmuştu. Miss Bee'nin kucağında kıpırtısız duran elini avcuna hapsetti. Sonra daha sakin, daha acı bir sesle gene konuşmaya başladı:

"Onu ilk öptüğüm gün beni şaşırtan bir şehvetle

bana teslim oldu. Daha doğrusu onu baştan çıkarmaya beni sürükledi, zorladı. Çünkü ben ona dokunmaktan bile çekiniyordum. Günlerdir onunla ilgili olarak aşırı hülyalar bile kurmaya, gözlerinin içine bile bakmaya kıyamıyordum. Onu nasıl öpmeye cesaret edebildim diye kendi kendime şaşıp dururken böyle bir şey aklımdan bile geçmezdi...

Artık onun öbür nişanlılarından neden ayrıldığını anlamaya başlıyordum. Ama romantikliğimin, gafletimin gözü kapalı budalalığı içinde gerçeğe gözlerimi yumuyordum. Son derece, hatta şeytani denecek kadar zeki olduğu için Alison, benim nasıl bir budala olduğumu sezmişti. Davranışını bağışlatmak için bir özür göstermek ya da kadınların ezeli silahına sarılarak ağlamak zahmetine bile katlanmıyordu. Çünkü onu suçsuz gösterecek özrü benim bulacağımdan, onu kendi gözümde nasıl olsa temize çıkaracağımdan emindi.

Nitekim de böyle oldu. Kendi kendimi, Alison'un ateşli gene de saf bir kız olduğuna inandırdım. Bağlandığı adama bütün varlığıyla bağlanıyor, kendini ondan hiç esirgemiyordu. İlk iki nişanlısı onu anlamamışlardı. Oysa ben, anlayışlı âşık, budala ortaçağ şövalyesi, onu anlayacak ve mutlu edecektim. Böylece evlendik...

Bir süre, gözlerimdeki bağ çözülünceye kadar, çok mutlu oldum. Karımın 'saf' şehvetini gözümde yüceltiyor, başım bulutlarda geziyordum. Zamanla gerçeği yadsıyamaz oldum: Alison sırf şehvet için yaşayan bir kadındı.

Bunu kendi kendime itiraf ettikten sonra yaşamak bir cehennem azabı olup çıktı. Çünkü karım beni de adeta büyülemişti. Ona karşı hiçbir duygusal bağım kalmamış olduğu halde, gene de ona karşı zayıftım. Sen bunu anlayabilir misin, Miss Bee? Birbirini hiç sevmeyen iki insanın uzun zaman böylesine ateşli bir ilişki yaşamasını anlayabilir misin? Kendi gözümde o kadar kü-

çüldüm ve alçaldım ki, zamanla kendi kendimden iğrenir oldum. Sonra Alison'dan nefret etmeye başladım.

Oysa o, kendince beni seviyordu. Ben ona elimi bile sürmek istemezken, o geceleri gelip beni dişleriyle parçalıyordu. Onu... yatıştırmak zorunda kalıyordum, çaresiz. Düşün sevgilim, o derece perişandım ki, karım başka bir erkek bulsun, beni aldatsın diye can atmaya başlamıştım. Nitekim çok geçmeden, saklamaya zerrece gerek görmeden beni aldatır oldu..."

Miss Bee, "Ama neden?.." diye söze başlamıştı.

Gabriel, "Neden sürükleyip durdum bu hayatı, öyle değil mi? Neden hâlâ da sürüklüyorum? Çok basit, bir tanem. Boşanmamıza imkân yok. Çünkü Alison da, ben de Katoliğiz. Dinimizce yasak boşanmamız bizim!"

Miss Bee şaşkınlıkla, "Sizin bu derece dindar olduğunuzu tahmin etmezdim," diye mırıldandı.

"Değilim, sevgilim. Aslında değilim. Kiliseye bile gitmem ben. Ama öyle şeyler var ki... Küçükten benimsediğimiz görenekler... içimize işlemiş birtakım inanç mı desem... hurafe mi desem... Öyle şeyler... Ne kadar yadsırsak yadsıyalım, bunların etkisinden kurtaramıyoruz kendimizi...

İşte böyle, kızımız doğduktan az sonra Alison onu aldı, beni bıraktı. Yıllar var ki, birbirimizi orada burada rastlayınca görürüz. İlk zamanlar aklına esince gelir, aylarca kalırdı. Sonra gene aklına esince çıkar giderdi. Buna engel olmak için kızımızı İsviçre'de bir okula yazdırdım ve Alison'a da orada oturduğu sürece para vereceğimi söyledim. Böylece hem çocuğun yaşayışı biraz düzenlendi hem de Alison'un aklına estikçe çıkıp gelme alışkanlığı ortadan kalktı. Gerçi bana çok pahalıya patlıyor ama hiç değilse hem çocuğum, hem de ben biraz daha rahatız."

"Peki, bu hep böyle mi sürüp gidecek yani?"

"Sanırım, evet, böyle sürüp gidecek!"

Genç kız, "Ama olmaz!" diye isyan etti. "Olamaz! Bu kadar kolay boyun eğemezsiniz!"

Gabriel acı acı güldü: "Kolay, diyor! Bu benim için kolay mı oldu sanıyorsun? Ama mecburum."

"İnanmıyorum. Gitmediğiniz bir kilisenin anlamsız buyruklarına böyle körü körüne boyun eğeceğinize inanmıyorum! Beni gerçekten sevseniz..."

Gabriel parmak uçlarını hafifçe onun dudaklarına bastırdı:

"Sus, Miss Bee. Eğer senden kaçıyorsam bunu, sana olan sevgimin yetersizliğine değil, çaresizliğimin büyüklüğüne vermelisin! Ben ömrümde hiçbir kadını, seni sevdiğim gibi sevmedim, Miss Bee. Beni yaşama yeniden bağlayabilirdin. Seni yitirdiğim an belki de son umudumu yitirmiş olacağım. Ne yaparsın ki başka yolu yok, anlasana. Ama o kadar gençsin ki daha! Anlayamazsın... anlayamazsın! Yolun başındasın sen daha. Bir gün gelecek, gene seveceksin. Oysa ben... Ömrünce mutlu olmanı dilerim, sevgili Miss Bee. Ancak nasılsa bir gün gelecek sen de çaresizliğin, ümitsizliğin ne demek olduğunu anlayacaksın. O zaman bana hak vereceksin..."

Miss Bee oturduğu yerden başını dizlerine dayamış onu seyrediyordu. Gabriel Samson yolun kenarında, ayakta duruyordu. Omuzları gene taşıyamayacağı bir yüke dayanmak ister gibi öne doğru eğilmişti. Ama başı dikti. Miss Bee onun kafese kapatılmış bir yırtıcı hayvan gibi, çevresini saran parmaklıkları yıkmak için çabalayarak harap olduktan sonra çaresiz tutsaklığını acı bir gururla kabul etmiş olduğunu anlıyordu. Belki sonradan, çok sonradan kendisi de bu tutsaklığı, bu kıskıvrak bağlanmayı, böylesi bir isyan duymadan, aynı acı gururla boyun eğerek kabullenebilecekti.

Ama henüz gençti. Karşısına yıkamadığı hiçbir duvar çıkmamıştı şimdiye dek. Onun için umarsız kalmayı, kadere boyun eğmeyi kabul edemiyordu. Başını dizlerine

koymuş, Gabriel Samson'u seyrediyor ve sadece onu sevdiğini ve yitirmek üzere olduğunu biliyordu. Duruma çare bulmak, Alison'dan kurtulmak, kaderi yenmek... Bütün bunlar sonradan düşünülecek şeylerdi. Şu anda en önemli şey, sevdiği adamı bırakmamaktı. Gençliğinin bütün soylu ve iç sızlatan iyimserliğiyle Miss Bee, Gabriel'i bir süre yanında tutabilirse duruma mutlaka bir çıkar yol bulacağından emindi. Ve Gabriel'in hemen gitmesine engel olmak için de uzun uzun düşünmenin, karışık planlar kurmanın gereği yoktu.

Orada, bahar yıldızlarının ve kendi çiçeklerinin kokularıyla sarhoş olmuş ağaçların altında, Miss Bee kadınlığının bilincine erdi. Yavaşça doğrularak bir ağaca yaslandı ve yavaşça, "Peki," dedi. "Ama gitmezden önce beni bir kere daha öpmeyecek misiniz?"

Gabriel Samson döndü. Ama ilerlemedi. Genç kızın boynu beyaz bir yay gibi arkaya doğru gerilmiş ve siyah saçları bir çağlayan gibi arkasına dökülmüştü. Miss Bee, "Bir kerecik daha," diye fısıldadı. "Son bir kez daha."

Gabriel Samson uzun bacaklarının iki adımıyla onun yanına geldi. Ayakta durduğu yerden ona baktı. Genç kız onun gözlerinin kapkara ışıldadığını ve kollarının, zorla karşı koyduğu arzunun yüküne dayanamıyormuş gibi aşağıya sarktığını görebiliyordu. Bu, aralarında sessiz bir mücadele, ikisini de hiç kıpırdamadıkları halde bitkin düşüren bir irade çarpışmasıydı. Uzun bir an, birbirine benzemeyen duygularla, birbirlerine baktılar.

Sonra Gabriel Samson ansızın döndü ve uzaklaştı.

O zaman Miss Bee yerinden kalktı ve onun arkasından koştu. Ona yetişti ve kollarını arkasından beline doladı. Gabriel dönerek onu kollarından kavradı ve, "Çocukluk etme, Miss Bee!" diye hırsla sarstı. "İkimize de kötülük ettiğini görmüyor musun?"

"Görmüyorum."

Gabriel onu hâlâ sarsıyordu.

"Ateşle oynuyorsun, Miss Bee. Ben koskoca bir adamım. Böyle aşk oyunlarına alışık değilim. Kendimi bir yere kadar tutabilirim. Anlamıyor musun?"

Miss Bee kollarını onun hırçın ellerinden kurtararak boynuna doladı ve, "Anlıyorum," dedi. "Kendinizi tutmayın işte, siz de anlayın artık."

Gabriel onun kollarını sımsıkı tutup boynundan çözdü. "Miss Bee..." diye söze başladı.

Gel gelelim kız bir kedi sokulganlığıyla bedenini ona yaslamıştı bile. Dudaklarını onun ağzının köşesine yaklaştırarak, "Siz niçin anlamak istemiyorsunuz?" diye fısıldadı.

Gabriel'in kızın kollarını tutmak için uzanan kolları düştü ve dudakları kızın ağzını buldu. Bir an birbirlerine o kadar sımsıkı sarıldılar ki, düşecek gibi sallandılar. Gabriel kesik, anlamsız, kopuk kopuk aşk ve tutku sözcükleri mırıldanarak onu durmadan öpüyor ve küçük, sıcak bedenini, hoyrat, arzulu elleriyle rasgele okşuyordu. Alnında tane tane terler boncuklanmıştı. Kızın belini kavrayarak dudaklarını kaldırmadan, boğuk sesle, "Gel," diye mırıldandı ve onu ağacın altına serili cekete doğru sürükledi.

Arkalarında birden bir ayak sesi duyarak hızla döndüler.

Birkaç adım ötelerinde, abanozdan yapılmış bir heykel gibi hareketsiz, Felicity duruyordu. Miss Bee hafif bir çığlık koparmamak için elini dudaklarına bastırdı. Ama zenci kadın durumda hiçbir tuhaflık yokmuş gibi, hiç istifini bozmadan, "Seni telefondan istiyorlar, Miss Bee," dedi. "Hindley Bell hastaymış."

Miss Bee hiç sesini çıkarmadan koşa koşa eve gitti. Karanlıkta utançtan yüzünün alev alev yandığını hissediyordu. Ama eve varıp da telefonun başına geçince, utan-

cını da, Felicity'yi de, hocasını da unuttu. Mariana konuşuyordu:

"Hindley Bell seni görmek istiyor, yoksa rahatsız etmezdim, Miss Bee... Yok, tehlikeli bir şey değil. Ama oldukça ağır. Galiba ayağı kayıp düşmüş. Kendinde değil. Seni sayıklıyor. Yanına gelirsen belki biraz sakinleşir... Haydi, canım... Yalnız başına gelemeyeceksen Bay Samson'u uyandır. Daha iyi olur. Ama çabuk gel, Miss Bee."

Miss Bee bir an bile durup düşünmeden, çarçabuk giyindi. Kalbi korkulu bir önseziyle sıkışıyordu. Mariana gibi serinkanlı bir kız, önemli bir şey olmadan, gece yarısı onu çağırmazdı. Saate baktı, gece yarısından sonra bir buçuktu.

Dışarıya çıkınca Felicity ve hocasıyla karşılaştı:

"Hindley Bell bir kaza geçirmiş, Bay Samson. Beni görmek istiyormuş. Okula kadar benimle birlikte gelir misiniz?"

"Elbette, Miss Bee. Telefondaki kimdi?"

"Mariana. Korkulacak bir şey yok dedi ama inanmıyorum."

Felicity yumuşak ve sevecen bir sesle, "İyi ki ceket giymişsin, Miss Bee. Gece vakti ne kadar kalacağınız belli değil. Ayaz çıkar da!" dedi.

Miss Bee minnetle ona baktı. Zenci kadın bu bir tek cümleyle deminki olayın tamamen kapandığını anlatmıştı. Artık ömrünün sonuna dek bu konuda bir tek kelime bile söylemeyeceğini Miss Bee biliyordu. Onun buruşuk, siyah yanağına bir öpücük kondurarak yavaşça, "Hoşça kal," dedi. "Belki ben artık bu gece dönmem."

"Hoşça kal, Felicity."

Öğretmenle öğrenci bir süre yan yana ama birbirlerinden uzak, hiç konuşmadan ilerlediler. Çakıllı dere yatağına geldiklerinde genç kızın her zamanki gibi ayağı takıldı. Gabriel onun koluna girdi, onu kendine doğru

çekti. Yan yana, bedenleri birbirine değerek yürümeyi sürdürdüler.

Biraz sonra Gabriel, "Felicity'ye her şeyi anlattım," dedi. "O da bana hak veriyor. Ayrılmamızı doğru buluyor."

Miss Bee acı acı güldü: "Benim iyiliğim için değil mi?"

"Evet, yavrum; senin iyiliğin için."

"Siz büyükler böylesinizdir zaten. Her şeyin daima kolay yolunu seçersiniz. Sonra da karşınızdakinin iyiliği için fedakârlık ettiğinizi söylersiniz!"

Haksızlık ettiğini kendi de biliyordu. Ama o derece çaresiz ve mutsuzdu ki, hiçbir şeye aldırış ettiği yoktu. Göğsü sık sık inip kalkıyor ve vahşi, siyah gözleri ateş püskürüyordu. Gabriel sabırdan doğan bir serinkanlılıkla, "Siz gençler de hep böylesinizdir," dedi. "Önünüzdeki duvarı görmez, çarparsınız. Ancak kanadınız kırıldıktan sonra aklınız başınıza gelir."

Ağaçlarda serin bir rüzgâr çıkmıştı. Miss Bee karşılık vermeden yoluna devam etti. Hocası da başka bir şey söylemedi. Biraz sonra gene tepeye çıktılar ve ağaçların arasından okulu gördüler. Koca bina ve çevresindeki ufak binalar karanlıktı. Yalnızca revir binasında ışık yanıyordu. Gündüzün gün ışığında, akşamları da şıkır şıkır aydınlık görmeye alıştıkları okulu böyle karanlık görmek, ikisinin de içindeki hüznü derinleştirmişti. Gabriel Samson bir ağaç dibinde durdu ve kızı kolları arasına alarak bağrına bastı. Uzun dakikalar boyunca, hiç konuşmadan öylece durdular. Sabaha karşının havasındaki hüzün ve ıssızlık onların içindeki hüzünlü, ıssız duygularla birleşmişti sanki.

Miss Bee'nin tehlikeli biçimde gerilmiş olan sinirleri sonunda boşandı. Gözlerinden sessiz, hıçkırıksız yaşlar sızıyor ve erkeğin gömleğini ıslatıyordu. Ondan ayrılacağını sonunda anlamış, iyice kavramıştı. Ve kalbi kırılacakmış gibi, hiç avuntu bulmayacakmış gibi ağlıyordu.

Onun gözyaşlarını kalbinin üzerinde hisseden erkek yüzünü elleriyle okşayarak kaldırdı. Gözyaşlarıyla tuzlanan dudaklarını, ıslak kirpiklerini şehvetsiz bir şefkat ve sevgiyle yeniden öptü. Onun ne denli mutsuz olduğunun farkındaydı. Miss Bee çok gençti ve hayatın nasıl zalim olabileceğini henüz öğrenmediğinden mutsuzluğunu haksızlık sayıyor, isyanla karşılıyordu.

"Miss Bee, bundan sonra beni yalnızca okulda öğretmen olarak göreceksin. Bunu, seni sevdiğim için yaptığımı anlıyorsun, değil mi?"

Miss Bee elini onun o çok sevdiği yüzünde dolaştırarak, "Evet, efendim," dedi. "Siz benim sözlerime bakmayın. Anlıyorum."

Sustular. Miss Bee onun kollarından kendi isteğiyle ayrıldı. Bu en son ve en zor dakikada Gabriel'den daha metin ve cesur olması gerekiyordu. Çünkü kadındı.

"Haydi gidelim," diyerek gözlerini sildi. "Mariana, çabuk gel, demişti!"

Revir binasının kapısında onları Mariana karşıladı. Yüzü kaygıdan solmuş, adeta küçülmüştü. Lacivert gözleri iri ve karanlıktı; kızıl saçları darmadağın duruyordu.

"Baygın yatıyor," dedi. "Doktora telefon ettik. Ben gelinceye kadar bir şey yapmayın, dedi. Onu bekliyoruz."

Hindley Bell'in yattığı odaya giderlerken Gabriel, "Çok mu ağır, Mariana?" diye sordu.

"Korkarım ki, öyle efendim!"

"Bir ayak kaymasıyla nasıl olur? Başı mı zedelenmiş?"

Mariana onun yüzüne bakmadan, baştan savma bir tavırla "Ayrıntılarını ben de bilmiyorum," diye karşılık verdi.

İçeriden bir hıçkırık sesi geliyordu. Miss Bee yüreğini deli gibi çarptıran telaşı daha fazla bastıramayarak ka-

pıyı hızla açıp içeri girdi. Hastabakıcı kadın yatağın üzerine eğilmiş, bastırmaya gayret bile etmediği gözyaşlarını beyaz çarşafa akıtarak, "Yavrum, benim! Meleğim!" diye ağlıyordu.

Onların geldiğini duyunca başını kaldırdı. Ağlamaktan şişmiş bir yüz ve akları bile kızarmış, iki iri mavi göz gördüler. Kadının yarı yarıya kırlaşmış sarı saçlarını örten hastabakıcı bonesi kaymış, saçları bozulmuştu. Miss Bee'nin korkudan irileşmiş gözlerinde apaçık okunan sessiz soruyu görünce başını ağır ağır iki yana doğru salladı ve hıçkırıktan boğulmuş bir sesle kısaca, "Yaşıyor!" dedi.

Miss Bee derin bir nefes alarak yatağın başına çöktü. Hindley Bell'in bütün başı sargı içindeydi. Yalnızca burnu ve bir tek gözü görünürde kalmıştı. Miss Bee onun boynuna kadar örtülmüş olan pikeyi sıyırınca vücudunun da sargı içinde olduğunu gördü. Bu manzara ondan çok, hastabakıcıya dokunmuş gibiydi. Kadın kendini tutamayarak yeniden hıçkırmaya başladı. Ondan bir şey öğrenemeyeceğini anlayan Miss Bee doğruldu ve soru sorar gibi Mariana'ya baktı.

Mariana hiç sesini çıkarmadan, öylece, put gibi duruyordu. Onun bu taş sessizliği Miss Bee'nin içindeki adsız korkuyu büsbütün kamçılar gibiydi. Öyle ki genç kız konuşmaya cesaret edemedi.

Beri yandan Gabriel Samson odanın içinde esen ve kadınları etkileyen tuhaf felaket havasını pek hissetmediği için ilgi ve merakla, "Kızın durumu bütün kaygılarımızın ötesinde ağır," diye konuştu. "Mariana, bilmem ama, insan ayağı kayıp düşünce böylesine yaralanmaz, gibime geliyor."

Mariana aynı serinkanlılıkla, "Tuvalette ayağı kayarak düşmüş olmalı," diye karşılık verdi. "Orada ben buldum. Her yer mermer, sonra çok girintili çıkıntılı köşeleri olduğu için kötü zedelenmiş."

Gabriel, "Olamaz bu!" diye direndi. "Ne olsa bu şekilde yaralanamaz."

Mariana'ya adeta meydan okurcasına bakıyordu. Genç kız o şahane serinkanlılığını hiç bozmadan, "Ama olmuş ve yaralanmış işte, efendim," dedi.

Gabriel ona şöyle bir baktı, sonra üstelemesinin boşuna olduğunu anlamışçasına sustu. Hasta odasında bir an hastabakıcının seyrek hıçkırıklarıyla bozulan bir sessizlik uzayıp gitti. Sonra Gabriel, Mariana'ya, "Doktor ne zaman gelecek?" diye sordu.

Mariana saatine baktı: "On dakikaya kadar gelir, sanıyorum."

"Öyleyse haydi çıkalım da dışarıda bekleyelim. Hastanın odasında fazla gürültü doğru değildir." Hastabakıcıya döndü:

"Doktor geldiği zaman bize, büyük binaya haber verin, lütfen, olmaz mı?"

Kadın gözlerini silerek, "Peki efendim," dedi.

Miss Bee, "Doktor gelmezden önce hasta kendine gelirse de haber verin, ne olur," dedi.

Sonra üçü birden dışarıya çıktılar.

Hindley Bell'in yaralanma olayındaki tuhaflığa o kadar dalmışlardı ki hastabakıcının sergilediği aşırı üzgünlükteki tuhaflık, Mariana konuşuncaya kadar akıllarına gelmedi.

Mariana kaygıyla, "Hindley Bell'i o yeni hastabakıcıyla bırakmaya da içim razı olmuyor ya!" diyordu. "Çok gergin ve tuhaf bir kadın. Kızı kollarımda görür görmez bir çığlık kopardı. Sonra ağlamaya başladı. Bu kadar sinirli bir kadın nasıl hastabakıcı olmuş, anlamıyorum."

Gabriel Samson hâlâ ilk merakında direnerek gene saldırıya geçti: "Herhalde kızın durumu çok korkunçtu ki hastabakıcı bile görür görmez bu kadar etkilendi. Senin soğukkanlılığına hayranım, Mariana."

Mariana istifini bozmadan, "Ben eskiden beri öyleyimdir zaten," dedi. Gabriel'in Hindley Bell konusunda söylediklerini yanıtsız bırakmıştı.

Gabriel, "Onu ta yatakhaneden revire kadar sen mi taşıdın, Mariana?" diye sordu.

"Evet, efendim. Doğal değil mi? Ben boylu boslu bir kızım. Hindley Bell'cikse kuş kadar bir şey!"

Gabriel Samson gene sustu. Okul binasına gelmişlerdi. Yayvan mermer merdivenleri çok gürültü yapmamaya çalışarak çıktılar. İçeride gece bekçisi eli ayağı titreyerek, yüzü dehşetten solmuş, gözleri büyümüş, onları bekliyordu.

"Madam sizi bekliyorlar, efendim," dedi yutkunarak.

Birkaç adım sonra Gabriel ters ters, "Nedir bu adamın hali öyle?" diye söylendi. "Hortlak görmüş sanırsınız! Bu gece herkeste bir tuhaflık var."

Bayan Ludlow içerideki özel ofisinde onları beklemekteydi. Her zamanki gibi kendine son derece hâkimdi ama dikkatli bakılırsa kuş pençesini andıran ihtiyar ellerinin hafifçe titrediği görülüyordu.

"Buyurun, oturun," dedi. "Biraz çay içer misiniz diye sizi çağırdım. Sabahın bu saatinde yataktan kalkmak hiç de hoş bir şey değildir."

Gabriel Samson, "Hele böyle bir durumda!" dedi. "Ben Hindley Bell'in durumunu pek ağır görüyorum, Madam."

Bayan Ludlow onun gözlerinin içine bakarak, "Ben de öyle," dedi. "Ama hiç vakit geçirmeden doktoru çağırttık. O gelince her şey düzelir."

"Madam, insan ayağı kayıp düştüğü zaman böyle yaralanmaz!"

Bayan Ludlow onun gözlerine bakmakta devam ederek, "Öyle değil mi?" diye sordu. "İnsan çocuğun o perişan haline bakınca sırf bir ayak kaymasıyla olabilece-

ğine inanmak istemiyor. Ama Mariana kendi gözleriyle görmüş."

Bu, daha fazla ses çıkarmaya yer bırakmayan bir sözdü. Gabriel Samson sustu. Çaylarını bir süre hiç konuşmadan içtiler. Çayın yanında gelen çörekleri, kendilerini şaşırtan bir iştahla yiyorlardı. İçinde bulundukları şu tuhaf, gizli korkularla yüklü durumun gerginliğini hafifletmek içgüdüsüyle yemeye, içmeye sarılıyorlardı belki de.

Aralarındaki sıkıntılı sessizlik uzadıkça uzuyordu. Sonunda Gabriel Samson bu sessizliği bozmak için:

"Sizden bir ricam var, Madam," dedi.

"Ne demek, Gabriel. Söyle."

"Buradaki eski dairemi geri istiyorum, Madam. Taşınmaya karar verdim."

Bayan Ludlow'la Mariana'nın kaşları ani bir şaşkınlıkla kalktı, gözleri erkeğin yüzüne dikildi. Ama o kendi gözlerini, inik kirpiklerinin perdesi ardına gizlemiş, okunmaz bir yüzle oturuyordu.

"Neden, diye sorabilir miyim, Gabriel?"

"Madam, benim için seçtiğiniz ev gerçekten şairane ve çok güzel. Hele baharına doyum yok. Ne var ki ben tembel bir adamım, Madam. Hele şimdi havalar da ısınmaya başladı ya, sabah akşam o yolları gidip dönmek bana zor geliyor artık."

Bayan Ludlow alaylı bir dudak büküşüyle, "Demek bu kadar tembelleştin ha?" diye, yavaşça sordu.

"Evet, Madam, bu kadar, hatta daha fazla."

Kısa bir sessizliğin sonrasında Bayan Ludlow, "Sen daha rahat edersin diye taşımıştım seni oraya," dedi. "Başını dinlersin, çok sevdiğin doğayla kucaklaşırsın diye."

"Minnettar olmadığımı sanmayın, sakın, sevgili Madam. Neylersiniz ki yıllar beni yıpratmış. Genç öğrencilerin kolayca gidip geldiği yollar beni yorar olmuş artık."

"Laf! Bedenin değil ruhun hımbıllaşmış senin!"

İkisinin arasında gizli bir mücadelenin geçtiğini ve bu mücadelenin neye dair olduğunu hisseden Miss Bee ile Mariana, konuşmaları merakla bir birinin, bir öbürünün yüzüne bakarak izliyorlardı. Odadaki gerginlik neredeyse elle tutulacak kıvama ulaşmıştı ki kapıya vuruldu ve gece bekçisi kapıdan başını uzatarak, "Doktor Bey geldi, Madam," dedi.

Hepsi birden ayağa kalktılar.

Bayan Ludlow, "Oturun," dedi. "Bizim gitmemizin gereği yok. Haberi birazdan doktordan alırız."

Miss Bee, "Ama ben Hindley Bell'i gene görmek isterim, Madam," diye ona karşı çıktı. "Doktorun yanında bulunmak isterim."

"Burada kalman daha uygun olur, Miss Bee." Bayan Ludlow gece bekçisine döndü: "Doktora söyle, hastayı gördükten sonra buraya kadar zahmet etsin."

"Başüstüne, Madam..."

Bekçi çekilince gene sustular ve doktor gelinceye kadar hemen hiç konuşmadılar. Arada birinden biri, sırf sessizliği bozmak için beylik bir laf diyordu. Hepsinin kendi adsız ve karanlık düşünceleriyle doldurdukları bu sıkıcı suskunluk yarım saat kadar sürdü.

Sonunda gece bekçisinin başı içeriye uzandı: "Doktor Bey geliyor, Madam."

Bayan Ludlow şaşırtıcı bir telaşla yerinden kalktı ve, "Bir dakika," diyerek dış ofise geçti.

Doktorla orada konuştu. İçeridekiler onların alçak ve ısrarlı fısıldaşmalarını duyabiliyorlardı. En sonunda kapı gene açıldı.

"Buyurun, Doktor Bey. Arkadaşlarım da hastadan haber almak için sabırsızlıkla bekliyorlar."

Okul doktorunun bildik yüzü, ya sabahın bu serin ve loş saatinden ya da şimdiye dek hiç alışık olmadıkları bir kaygıyla gergin olduğu için, onlara neredeyse yabancı göründü.

Miss Bee kendini tutamayarak, "Çok mu ağır?" diye sordu.

"Çok ağır, yavrum. Ama kurtulmaması için bir neden yok."

"İyileşmesi çok uzun mu sürecek?"

"Pek o kadar değil. İki-üç hafta sonra yataktan kalkabileceğini sanıyorum."

"Siz buna, pek uzun değil mi, diyorsunuz, Doktor Bey?" Doktorun dudakları hafif bir gülümseyişle kıvrıldı:

"Yataktan hiç kalkmaması ihtimalini göz önünde bulundurursan iki-üç haftayı sen de kısa bulursun, yavrum."

Miss Bee başını eğdi. Daha başka şeyler sormak, daha çok bilgi almak istiyordu. Ama içinde, bu konunun herkesin yanında daha fazla deşilmeyecek kadar derin olduğunu söyleyen bir duygu vardı. Bu yüzden o da sustu. Gözleriyle Mariana'yı arıyordu ki, Bayan Ludlow, "Siz artık gidip yatın, kızlar," dedi. "Yarın sabah dersiniz var, daha fazla uykusuz kalmanız doğru olmaz."

Miss Bee ile Mariana kalktılar ve hepsine rahat geceler diledikten sonra dışarıya çıktılar. Büyük binanın ezici sessizliğinden kurtulup da yıldızların altına çıkar çıkmaz Miss Bee arkadaşına döndü ve korku dolu bir sesle, "Mariana..." diye söze başladı.

Mariana parmağını dudağına götürerek onun sözünü yarım bıraktı: "Odamıza gidince hepsini anlatırım, Miss Bee. Şimdi hiçbir şey sorma."

Miss Bee yüreğinin, derin bir boşluğun içinde atar gibi sızladığını hissediyordu: "Onu göremez miyiz, Mariana?"

Mariana arkasına baktı: "Madam şimdi onlarla meşgulken belki gizlice revire gidebiliriz."

"Yeni hastabakıcı hiç de güvenilir bir kimseye benzemiyor."

"Bana da öyle geldi! Ama herhalde yanılmış olacağız. Çünkü Madam okulun hastanesine rasgele bir hemşire seçmez ya!"

"Öyle ama neydi o halleri?"

"Biliyor musun, kadına bir dereceye kadar hak vermemek de elimde değil. Çünkü Hindley Bell'in o halini görseydin sen de dayanamazdın!"

Miss Bee içinde gene büyük bir korkunun derinleştiğini hissederek sustu. Revir binasının kapısına gelmişlerdi. Çevreye dikkatle bakındıktan sonra içeriye süzüldüler.

Hindley Bell'in odası loştu. Hastabakıcı hâlâ hastanın başucundaydı ama daha sakindi. İki kıza ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerle hafifçe gülümsedi.

"Şükürler olsun sakinleşti!" dedi. "Doktor sabaha kadar uyuyacağını söylüyor."

Mariana, "Öyleyse siz de biraz uyuyun," dedi. "Bitkin düştünüz, Bayan Evans."

Kadın başını yandan yana salladı: "İstesem bile uyuyamam. Zaten ben alışığım. Asıl siz gidin de uyumanıza bakın. Yarın dersiniz var." İkisinin de yüzlerine gülümseyerek baktı. "Onun en iyi arkadaşları sizler misiniz?"

Mariana, "Evet, özellikle Miss Bee," dedi.

Kadın gene gülümsedi: "İyi uykular, Miss Bee. İyi uykular..."

"Mariana, Mariana Dunne."

"İyi uykular, Mariana."

Kızlar bir ağızdan, "Size de Bayan Evans," dediler.

Büyük binadan görülmeyen yan kapıdan çıktılar. Biraz sonra Mariana'nın odasındaydılar. Mariana kapıyı kapayıp köşedeki gölgeli ışığı yakar yakmaz Miss Bee'ye döndü.

"Ne oldu Mariana?"

"Hindley Bell kendini öldürmeye kalktı, Miss Bee!"

Miss Bee çığlık koparmamak için elini ağzına kapadı. Sonra kendini yatağın üzerine bırakıverdi. Dehşet dolu, donuk gözleri Mariana'nın yüzüne takılmıştı.

"Ama neden?"

Mariana ağır ağır soyunmaya başlayarak, "Bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum," dedi. "Sen edemiyor musun?"

Miss Bee başını önüne eğdi: "Tahmin etmek değil biliyorum. Bana kendisi söylemişti. Ama ben hiç ciddiye almadım!"

"Ciddiye alsan elinden ne gelir ki? Ne söyledi sana?"

Miss Bee bir an sustu. Gafil avlanmıştı. Bu soruya karşılık vermek demek, Gabriel Samson'la arasındaki sırrı ele vermek demekti. Ama Mariana'ya da yalan söyleyemezdi ki! Cesaretini toplayarak başını kaldırdı. Gözleri Mariana'nın hüzünlü bir gülüşle ışıldayan gözleriyle karşılaştı.

"Çekinmeden söyleyebilirsin, Miss Bee. Ben nasıl olsa her şeyi biliyorum."

Miss Bee ayağa kalkıp soyunmaya başladı. Bir yandan yavaş yavaş, dura dura soyunurken bir yandan da konuşuyorlardı.

"'Gabriel Samson benim gözümün önünde başka bir kıza âşık olursa kendimi öldürürüm,' dedi. Ama inan bana, böyle bir şeyi gerçekten yapabileceğini hiç sanmamıştım."

"Dedim ya, sansan elinden ne gelirdi? Gabriel Samson'un seni sevmesine engel olabilir miydin, Miss Bee?"

Bakışları bir an karşılaştı.

"Ne zamandan beri biliyorsun, Mariana?"

"Bilmem! Kendim de farkında olmadan, zamanla anladım. Doğru değil mi?"

Miss Bee gene başını eğdi: "Evet, Mariana."

"Ama için rahat etsin. Sen bunu belli eden bir şey

söylemiş, yapmış değilsin. Ben doğrudan doğruya onun sana karşı olan anlaşılmaz davranışlarından kuşkulandım. Her şeye karşın emin değildim. Ancak sana, Miss Bee, dediği gün emin oldum. Hindley Bell'in de o sabah anladığını sanıyorum!"

"Sizden başka anlayan oldu mu acaba?"

"Hayır, hiç kimse farkında değil. Bizim kafamız hep onunla ve seninle meşgul olduğu için anladık. Şükret ki Prissy yok. O burada olsaydı o saat anlardı. Artık adınızı en çirkin şekilde bütün mektebe yaymaktan çekinmezdi."

Miss Bee, "Zavallı Prissy," diye mırıldandı. "Bana hiç kuşkusuz düşman olurdu!"

"Gene de bahsi kazandığı için sevinirdi!"

İkisi de şimdi gülünç ve çocukça buldukları o sevda bahsini anımsayarak güldüler. Bu gülüş Miss Bee'nin cesaretini yerine getirdi. Genç kız Mariana'nın verdiği geceliği giyerek yattı ve Mariana'nın da gelip yanı başına yatmasını bekledi. Mariana ışığı söndürerek geldi ve Miss Bee'nin yanı başına uzandı. O zaman Miss Bee, "Mariana," diye söze başladı. "Anlat bana, bu iş, Hindley Bell... nasıl?.." Sonra boğazı kuruyarak sustu.

Mariana alçak sesle anlatmaya başladı:

"Gece yarısından sonraydı. Kapıma vurulmasıyla uyandım. İçeriye Hindley Bell girdi. Işığı yaktım. Son derece solgundu, vahşi bir ifadesi vardı. Hani geçenlerde bana bir uykusuzluk arız oldu da doktor uyku hapları vermişti. Onlardan istedi. 'Uykum kaçtı, bir türlü uyuyamıyorum. O haplardan kaldıysa ver,' dedi. Kalktım, baktım. Tüpün içinde üç hap kalmış. Tüpü verdim. 'Üç tane var ama sen iki tane al. Hatta bir buçuk tane alsan bile yeter,' dedim. Hiç memnun olmadı. Hatta düş kırıklığına uğramış gibiydi.'Daha fazla yok mu?' diye sordu. Şaşırdım. 'Ne yapacaksın daha çoğunu?' diye sordum. 'Üç tanesi bile fazladır. Daha çoğunu alırsan, Tanrı saklasın, ölürsün!'

dedim. 'Ya tesir etmezse?' diye sordu. 'Tesir etmez olur mu? Bunlar en güçlü haplar!' dedim. Ama o hâlâ direniyordu. 'Daha fazla varsa ver, Mariana. Bunlar tesir etmezse onları alırım,' diyordu. Hindley Bell bu! Çocukluk yapıyor gene, diye düşündüm. Başımdan savdım. Ancak ondan sonra aklım başıma geldi. Oysa zavallı çocuk! Saflığından amacını iyice ortaya vurmuştu... Ama ben sersemlik ettim. Nasıl oldu da anlayamadım bilmem!"

Miss Bee, "Elbet anlayamazsın!" diye onu avuttu. "İnsan gecenin yarısında, tatlı uykusundan uyandırılırsa aklına hiç böyle şey gelir mi?"

"Öyle, herhalde uyku sersemliğinden olacak! Her neyse, Hindley Bell dışarıya çıktı. Ben de tam yeniden yatağa girmek üzereydim ki aklım başıma dank etti. Hemen, ses çıkarmamak için yalınayak dışarıya fırladım. Onun odasına koştum. Oda boştu. O zaman ne hale geldiğimi artık sen düşün! Şu ünlü soğukkanlılığım o saat uçup gitti! Deli gibi aşağıya koştum. Kapıyı açıp dışarıya çıktım. İyi bir rastlantı sonucu kimse duymadı, uyanan da olmadı." Sustu. Sonra dalgın dalgın, "Bazen öyle olur zaten," dedi. "En dikkat ettiğin zaman herkes uyanır da, böyle durumlarda kimsenin ruhu duymaz."

Miss Bee, "Öyledir," dedi. "Hani Hindley Bell'in kaçıp bana geldiği gece biraz dikkatsiz davransaydık bütün okul başımıza üşüşürdü artık!"

"Dışarıya çıktığım zaman aklım başıma geldi. Eğer şüphelerim haklıysa kimsenin bir şey duymaması gerekti. Uzun zaman durup içerisini dinledim. Hamdolsun, çıt bile çıkmıyordu. Birden, hâlâ yalınayak olduğumu fark ettim. Hemen yukarıya çıkıp yumuşak ökçeli bir pabuç giydim. Yeniden aşağıya indim. Binanın çevresini dolaşmaya başladım. Köşeyi dönünce onu gördüm. Bir ağacın altında beyaz bir yığın gibi yatıyor, durmadan inliyordu. Çok feciydi." Genç kız bir an boğazı kuruyarak

sustu. Miss Bee de içinin ezildiğini hissediyordu. Sonra Mariana sözünü sürdürdü: "Kendini benim odamdan çıkar çıkmaz ilk önüne gelen pencereden aşağı atmış."

"Ama nasıl olmuş da... ölmemiş?"

"Bir ağaca takılmış. Ağacın dalları düşmesindeki hızı kesmiş olacak. Çok büyük bir şans eseri!"

"Hem de nasıl!"

"Sonra dallar da onu parçalayabilirdi. Ne bileyim, gözünü filan çıkarabilirdi. Tanrı'ya şükür, öyle zararlı bir şey olmamış! Bununla birlikte zavallı kız perişan durumdaydı."

Miss Bee, "Ben görseydim herhalde dayanamazdım," dedi.

"Önce ben de öyle sandım. Bir an için, bağırmazsam bayılıp kalacağımı sandım. Ama böyle anlarda insana bir güç geliyor, onu kucağıma almaya çalıştım. O kadar paramparça durumdaydı ki elimi sürünce büsbütün inlemeye başladı. Ürktüm. Gözlerimden de durmadan yaş akıyordu."

Miss Bee kendi gözlerinden akan yaşları silerek, "Gece bekçisini sen mi çağırdın?" diye sordu.

"Allah'tan kendisi geçti. Yoksa koskoca koruda ben onu nereden bulup çağırırdım? Zaten hiç kimseyi çağırmaya da cesaretim yoktu. Bekçi çıkıp gelince bir oldubitti oldu. Adamcağız hemen koşup bir sedye getirdi. Hindley Bell'i yatırdık ve revire taşıdık. Orada gece bekçisine de, hastabakıcı kadına da bu olay hakkında ağızlarından bir şey kaçırırlarsa işlerinden olacaklarını söyledim. Hindley Bell durmadan seni sayıklıyordu. Sana telefon ettim. Sonra gidip Madam'ı uyandırdım ve ona Hindley Bell'in intihara kalkıştığını söyledim. O da kimseye bir şey söylememekten yana çıktı, tabii."

"Hindley Bell'in bu işi niçin yaptığını merak etmedi mi?"

"Etmez olur mu? Ona gerçeğin yarısını söylemeyi uygun buldum. Düpedüz yalan söylesem nasılsa inanmayacaktı. 'Hindley Bell, Bay Samson'a âşık olduğunu sanıyor. Herhalde onun için intihara kalkışmış olmalı,' dedim."

"Üzülmedi mi?"

"Üzülmez olur mu? Gene de, 'Tanrı izin verir de kurtulursa aklı başına gelir. Gabriel'in aşkından kurtulmuş olur,' dedi. Böyle aşk yüzünden intihara kalkanların kurtulurlarsa aşklarını da unuttuklarını söyledi."

"Bu da bir avuntu!"

"Evet ama doğru. Hindley Bell kurtulacak ve gene eski tasasız, neşeli Hindley Bell olacak. Ben buna inanıyorum."

Miss Bee, "Ben de inanmak isterim," dedi.

Mariana hafifçe güldü: "Bana güven, Miss Bee."

Miss Bee de güldü.

Mariana alçak sesle, "Mutlu değilsin, Miss Bee," dedi. "Oysa o seni seviyor. Sorun nedir?"

Miss Bee, "Evlenmemize imkân yok," diye içini çekti.

"Niçin? Yoksa bu soruyu sormamam mı gerek?"

"Onun sırrı, Mariana. Yoksa söylerdim."

"Fark etmez, canım! Sonuç hep aynı değil mi? Demek senden kaçmak istemesine de sebep bu!"

"Evet."

"Elinden bir şey gelmiyor mu?"

"Gelmiyor ya!"

"Bu gibi durumlarda kadının elinden gelen yalnız bir tek şey vardır: ezeli ve ebedi silah. Onu denedin mi?"

"Denedim ama para etmedi, Mariana." Miss Bee böyle konuşmaktaki kendi pervasızlığına şaşıyor ama bir yandan da içini boşalttıkça rahatlıyordu. "Silahı kullanmama bile izin vermedi. Öylesine katır inatlı bir onur anlayışı var, öylesine demir gibi bir irade!"

"Daha genciz, Miss Bee. Karşımıza çıkan aşkın eğer sonu gelmeyecekse, elimizden geldiğince az yaralanarak çıkmaya çalışmalıyız."

Miss Bee dirseğinin üstünde yarı doğrulup Mariana'ya bakarak, "Ya sen?" dedi uykulu bir sesle. "Serge Yeo'yla evlenecek misin?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Ben tiyatro oyuncusu olacağım, Miss Bee. O zamana kadar da hayatımda aşka, evlenmeye yer yok. Eğer Gabriel Samson beni sevseydi bu idealimden vazgeçerdim. Belki sonradan pişman olurdum ama, onun için değerdi bu fedakârlık. Şu var ki Serge'yi bu fedakârlığı yapacak kadar sevmiyorum."

"Niçin bırakmıyorsun onu öyleyse?"

"Bırakmak da istemiyorum. Beni adeta büyüledi."

"O ne diyor bu işe?"

"Çok üzgün tabii. Çünkü beni gerçekten seviyor. Onunla evlenmeyeceğime inanç getirince, 'Ben bu duruma daha fazla dayanamam,' diye tutturdu. Beni bırakmak için Paris'e gitmeye karar verdi... Bay Samson'un senden kaçışı gibi."

"Peki nasıl engel oldun?"

Mariana uykulu bir gülüşle, "Basit!" dedi. "Sana tavsiye etmediğim şeyi yaptım."

Gabriel Samson büyük binanın mermer merdivenlerini ağır ağır indi. Merdivenlerde, ince elbiselerinin yaka ve eteklerini açmış durumda ya da kısacık şortlarıyla sere serpe otururken onu görünce biraz toparlanan kızlar gene eski hallerini aldılar. Havada erken gelen bir yaz başının tatlı sıcağı ve baygınlığı vardı. Akşamüzeri olmuş, yer yer gölgeler inmiş olmakla birlikte beklenen serinlik henüz çıkmamıştı. Gölgeli yollarda kızlar kol kola, ağır ağır piyasa ediyor ve alçak seslerle konuşuyorlardı. Ara sıra yükselen bir kahkaha, yaz böceklerinin uykulu vızıltılarını bastırarak çevreyi çınlatıyordu.

Ama Gabriel Samson bunların hiçbirinin ayırdında değildi. O bütün dikkatini biraz önünde ağır ağır yürüyen üç kıza vermişti ve onları seyretmek, onların önüne geçmemek için o da ağır ağır yürüyordu.

Bu kızlar Mariana, Hindley Bell ve Beatrice Karova'ydı. Miss Bee sırtına çok ince bir bluz ve dar bir etek giymişti. Ayağında sandalet vardı. Bacakları çorapsızdı. Ve hafif bluzuyla dar eteği küçük bedeninin bütün o sıcak, çekici çizgilerini ortaya çıkarmıştı.

Gabriel bir zamanlar bu ince bele sarılmamış mıydı? Bu yuvarlak kalçaları, bu küçük, narin bedeni okşamamış mıydı? Şimdi ondan o kadar uzaktı ki, kısa süren o birkaç

yakınlık dakikası erkeğe düş gibi geliyordu. O kadar ki, bazen dersi anlatırken gözü Miss Bee'ye takıldığı zaman, bedenini bir ateştir kaplıyordu ve söyleyeceğini şaşırmamak için başını öte yana çevirmek zorunda kalıyordu.

Bu susuzluğu istediği anda giderebileceğini de biliyordu. Miss Bee onu o kadar seviyordu ki, hele sevildiğini bildikten sonra, her şeye razı olacağı kuşkusuzdu. Bayan Ludlow bilse, bu kadar tereddüt ettiği için Gabriel'e herhalde aptal, derdi.

Ama Bayan Ludlow bilmiyordu. Hindley Bell'in intihara kalkışmasından iki-üç gün sonra hastalanmış ve doktorun tavsiyesi üzerine yazı geçirmek için Riviera'ya gitmek zorunda kalmıştı. Ve Gabriel Samson şimdi kendi sarsılmaz vicdanı ve soğuk mantığıyla baş başa, bir yandan Bayan Ludlow'un yardımcılığını yaparken, bir yandan da duygularını içine gömmekle meşguldü. Miss Bee'ye her yönden öylesine ihtiyacı vardı ki Bayan Ludlow gelse de onu gene sevdiği kızla baş başa yaşamaya zorlasa herhalde razı olurdu!

Dört yolun birleştiği yerde üç kız ayrıldılar. Mariana yatakhane binasına, Hindley Bell revire doğru saptılar. Miss Bee de yoluna devam etti. Gel gelelim Gabriel Samson artık onu gözleriyle izlemiyordu. Bakışları ve aklı şimdi de Hindley Bell'deydi. Hindley Bell'in gene revir binasına yollanışı o kadar canını sıkmıştı ki, ona Miss Bee'yi bile unutturmuştu!

Bir an ne yapacağını bilemeyerek durdu ve çatık kaşla, görmeden denize doğru baktı. Acaba kendisi çok kötü fikirliydi de bu yüzden mi öyle sanıyordu? Çünkü tahmin ve kuşkuları öyle çirkin, öyle iğrençti ki!

Bu kuşkular daha Hindley Bell revirdeyken uyanmıştı. Hindley Bell'e karşı Gabriel eskiden beri bir kedi yavrusuna karşı duyulabilecek türden bir şefkat ve sevgi beslerdi. Onun için –ve biraz da hastayı sık sık yoklayan Miss Bee'yle karşılaşmak olasılığı her zaman aklında ol-

duğu için– hastalığı sırasında kendisi de Hindley Bell'i sık sık görmeye gitmişti...

Yeni hastabakıcı kadın Harriet Evans'ın, daha o ilk gece gözüne garip görünen tutumları birkaç gün sonra büsbütün tuhafına gitmeye başlamıştı. Bayan Evans hastanın durumuyla aşırı derecede ilgileniyor, genç kıza bir hastabakıcının normal sevecenik ve yakınlığına benzemeyen bir sevgi gösteriyordu. Gabriel arada onu belli etmeden süzünce, kadının Hindley Bell'e bakarken gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdiğini görüyordu. Sonra Harriet Evans'ın hastanın odasından hemen hemen hiç çıkmaması da normal sayılamazdı.

Hindley Bell ise hastabakıcıya bayılıyor ve bunu hiç saklamadan her fırsatta dışarı vuruyordu. Gabriel'e, "Bayan Evans ne iyi kadın değil mi? Beni de o kadar çok seviyor ki!" demişti kaç kereler.

Böyle durumlarda Harriet Evans odadaysa başını önüne eğiyor ve hiç sesini çıkarmıyordu. Hindley Bell doktorun umduğundan da kısa zamanda iyileşip revirden çıkmıştı ama gene her zaman revirdeydi sanki. Her fırsatta Bayan Evans'ın yanına koşuyordu. Onun ne kadar saf ve dünyadan habersiz bir kız olduğunu bilen Gabriel, kararsızlık içindeydi... Acaba Hindley Bell'e Bayan Evans'la ilgili bir uyarıda bulunması gerekli miydi? Eğer Harriet Evans gerçekten onun sandığı gibi bir kadınsa temiz bir çocuğu korumak Gabriel'in görevi sayılırdı. Ama ya değilse?..

Gabriel Samson sigarasını öfkeyle yere attı, ayağıyla ezerek, "Şimdi Madam olsa ne yapılacağını çok iyi bilirdi," diye düşündü, sonra revire doğru yürüdü.

Revirin loş koridorunda Harriet Evans ile Hindley Bell birbirlerine sımsıkı sarılmış duruyorlardı. Ayak sesini duyunca Harriet Evans genç kızı hemen bırakarak ka-

pıya doğru döndü ve boğuk bir sesle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Gabriel Samson son derece sakin ve nazik gülümseyerek, "Hiç," dedi. "Biraz boş zamanım var da Bayan Evans'ı ziyaret edeyim, dedim. Belki bana bir fincan çay sunar, diye düşündüm."

Hastabakıcı kadın kendini gözle görülür bir çabayla topladı ve "Çok iyi ettiniz de geldiniz," dedi. "Buyurun."

Hindley Bell gülümsüyordu. Gabriel'e manalı manalı bakarak, "Bana izin verin de ben gideyim," dedi.

Gabriel onun kolunu tuttu: "Yoo! Seni dünyada bırakmam. Üçümüz birlikte bir çay içelim."

On beş gün önce olsa bu, Hindley Bell'i ne kadar mutlu ederdi! Oysa şimdi! Bayan Ludlow'un dediği çıkmış, genç kız bedenindeki yaralardan kurtulunca Gabriel'e karşı duyduğu marazlı aşktan da kurtulmuştu.

Revirin denize bakan odasına oturdular. Bayan Evans çay yapmak için içeriye gidince Hindley Bell gülümseyerek Gabriel'e döndü ve, "Bayan Evans'ı siz de beğeniyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Doğrusu eşsiz bir kadın. Onu o kadar çok seviyorum ki, kendim bile şaşıyorum!"

"Kimdir bu kadın?"

"Brooklyn'liymiş. Yoksul bir ailenin kızıymış. Ama kendi kendini yetiştirmiş. Öğretmen okulundan diploması varmış. Savaş sırasında da hastabakıcılık yapmış. Dulmuş."

"Buraya nasıl olmuş da gelmiş?"

"Bundan önceki hastabakıcıyı tanıyormuş. Onun çıkmak istediğini öğrenince hemen Bayan Ludlow'a başvurmuş. Diploması ve referansları o kadar iyiymiş ki, Bayan Ludlow onu hemen işe almış. Buradan çok memnun."

"Seni de çok seviyor, değil mi, Hindley Bell?"

Hindley Bell'in duru mavi gözleri içten bir ışıkla aydınlandı: "Belki Miss Bee'den bile daha çok seviyor!"

"Galiba sen de onu Miss Bee'yi sevdiğinden daha çok seviyorsun?"

"Galiba öyle."

Hindley Bell güzel, sarı başını eğdi. Beyaz yanakları hafifçe kızarmıştı. Ne kadar saf ne kadar saydam bir kızdı! Onun Harriet Evans'la gizli kapaklı işler çevireceğini Gabriel'in aklı almıyordu. Hastabakıcı kadına gösterdiği sevgiyi doğal biçimde yorumlayabilmek de mümkündü:

Miss Bee ona Hindley Bell'den söz etmişti. Hindley Bell çok zengin olan, Bell ailesinin manevi evladıydı. Babası Ingram Bell, Amerika'nın tipik zengin işadamıydı. İşlerini yönetmekten ve para kazanmaktan, kazandığı parayı harcamaya bile zaman bulamayan bir borsa kralı. Böyle adamların kazandığı parayı çoğunlukla evlerindeki kadınlar harcarlar. Gerçekten de öyle oluyordu. Hindley Bell'in annesi Karen Bell çok para harcayan bir kadındı. Yalnız harcadığı para lükse, gezmeye, gösterişe değil, ilaç ve doktora gidiyordu. Bayan Karen Bell yıllardır ümitsiz ve kemirici bir mide hastalığı çekiyordu. Ingram Bell'in kazandığı paranın bir kısmı da Hindley Bell için harcanıyordu. Bir bakıma Hindley Bell şanslı bir kızdı. Kim bilir hangi kentin yoksul bir mahallesinin sefil bir kulübesinde büyüyeceğine bir sarayı andıran Bell kâşanesinde uşaklar, mürebbiyeler, dadılar arasında yetişmişti. O kadar çok elbisesi vardı ki, giymeye yetişemiyordu ve dünyanın en lüks okullarından birinde okuyordu. Ve Hindley Bell bütün bunları da bilmez ve bu nimetleri için Tanrı'ya dua etmez değildi.

Gel gelelim genç kız dünyada her şeyden fazla gereksinme duyduğu şeyden yoksundu: sevgi ve özen. Annesi ve babası onu kendilerince seviyorlardı; manevi evlat olduğu için asla soğuk durmuyorlardı ona karşı. Hindley Bell onların kendi kanlarının ve canlarının parçası, öz evlatları da olsa aynı derecede yalnız kalacaktı. Çünkü Bay

ve Bayan Bell kendi sorunlarına o kadar dalmışlardı ki, başka kimseyle fazlaca uğraşacak halleri yoktu.

Oysa Hindley Bell de tam tersine bir yavru kedi gibi okşanmaya, üzerine titrenmeye, her zaman büyük şefkat görmeye gereksinme duyan bir yaradılıştaydı. Bu yüzden, okulundaki hastabakıcıya karşı gösterdiği aşırı bağlılık bir yerde doğal sayılabilirdi. Hindley Bell kimden sevgi görürse onun kölesi oluyordu...

Harriet Evans elinde çay tepsisiyle geldi. Çaylarını yudumlayarak dereden tepeden konuşmaya başladılar. Gabriel düşünüyordu. Acaba Harriet Evans'ın Hindley Bell'e karşı gösterdiği sevgi de olumlu yönden yorumlanamaz mıydı? Ama kadının Hindley Bell'e bakarken gözlerinin parlayışında öyle aşırı bir şey vardı ki, Gabriel bütün iyi niyetine karşın kuşkulanmaktan kendini alamıyordu.

Etüt saati başlamıştı. Bahçede kuş cıvıltısını andıran sesler kesilmiş, ortalığa sessizlik inmişti. Ama Hindley Bell'in hâlâ yerinden kıpırdadığı yoktu. Gabriel Samson, "Belki dalmıştır," diye bir süre sesini çıkarmadı.

Harriet Evans'ın ikinci olarak, "Öyle değil mi, Bay Samson?" diye sormasıyla kendine geldi.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Tabii, Bayan Evans," dedi. Oysa sorulan şeyin ne olduğundan haberi bile yoktu. "Galiba pireyi deve yapıyorum!" diye düşündü. Ama bu durum artık böyle sürüp gidemezdi. Gabriel saatine bakarak, "Etüt zili çoktan çaldı, Hindley Bell," dedi.

Genç kız tasasızca, "Bugün nöbetçi Mona," dedi. "Nasıl olsa idare eder!"

"Bunu bana mı söylüyorsun, Hindley Bell?"

Hindley Bell hafifçe kızardı ve altdudağını somurtkan bir çocuk gibi sarkıtarak, "Siz halden anlarsınız diye söylüyorum," diye yalvaran bir sesle sızlandı. "Çalışacak hiçbir şeyim yokken ne diye koca bir saat kapalı yerde kalayım? Yemin ederim, efendim, çalışacak hiçbir şeyim yok!"

Gabriel, "Ne de olsa kurallara boyun eğmemiz gerekir," dedi. "Haydi bakayım, koş şimdi!"

Hindley Bell dudaklarını hoşnutsuzlukla bükerek, "Peki efendim," dedi ve ayağa kalktı. Hocasının karşısında eski tarz bir reverans yaparak çocuksu bir sesle, "Akşamlarınız hayrolsun, Bay Samson!" dedi. Bu ufacık hareketle, söylediği beylik sözlere bir üzüntü ve dargınlık ifadesi vermeyi bilmişti. Sonra Bayan Evans'a veda etmek için arkasını döndü.

Ama hastabakıcı kadın dışarıya çıkmıştı bile. Hindley Bell'i kapıdan uğurlamak istediği anlaşılıyordu. Hindley Bell çabucak dışarıya çıktı. Gabriel de sessizce eşiğe çıkıp durdu. Revir binasının loş koridorunun ucunda arka kapı bir ışık dörtgeni biçiminde ışıldıyordu. Harriet Evans'ın ince bedeni bu aydınlık üzerinde karanlık bir siluet gibi gerilmişti. Hindley Bell ansızın arkasını döndü ve gene hocasının yanına geldi. Yüzündeki ifade tamamen değişmişti. Mavi gözleri şimdi şeytanca bir yaramazlıkla ışıldıyordu. Suç ortaklarının anlamlı fısıltısıyla, "Anlıyorum, efendim," dedi. "Unutmuştum da onun için bu kadar geç kaldım. Kusura bakmayın."

Sonra Gabriel'in bir şey demesine fırsat vermeden döndü ve kapıya doğru yürüdü. Gabriel onun sözlerinden bir şey anlamamıştı. Anlam çıkarmaya da vakti olmadı. Çünkü şimdi aydınlık kapının çevresinde iki siluet gibi görünen kadınla kızı seyrediyordu. Alçak sesle konuştukları için onların ne söylediklerini Gabriel duyamıyordu. Harriet Evans bir şey söyledi. Hindley Bell karşılık verdi. Harriet Evans gene konuştu. Hindley Bell son olarak bir şey söyledi ve döndü, gitmek üzereydi ki hastabakıcı kadın çarçabuk eğildi ve kızın kendine doğru dönük yüzündeki yarı aralık ağzı çabucak öptü. Hindley Bell koşarak uzaklaştı. Harriet Evans bir süre onun arkasından baktı. Sonra ağır ağır geri döndü.

Gabriel'i eşikte görünce hiçbir telaş belirtisi göstermedi. Ya erkeği dışarı yeni çıkmış sanıyordu ya son derece pişkindi ya da... masumdu...

Öpüş sahnesinin içine verdiği karmakarışık duygulardan henüz kurtulmamış olan Gabriel, çaresizlikten ve kararsızlıktan başının döndüğünü hissediyordu.

"Ne o? Siz de mi gidiyorsunuz, Bay Samson?"

"Eee, vakit çok geç oldu. Öğrencimden istediğim şeyi kendim yapmazsam olur mu?"

Hastabakıcı kadın onun kalmasında ısrar etmedi. Yalnızca büyük bir kaygıyla, "Bu akşam geç kaldı diye onu... onu cezalandıracak mısınız?" diye sordu.

Gabriel, kadını gafil avlamak için sorusunu yanıtlamadan, "Onu çok seviyorsunuz, değil mi, Bayan Evans?" dedi.

Koridorun loşluğu içinde kadının badem biçimli, iri mavi gözleri kedi gözü gibi fosforlaşarak parladı. Sonra Harriet Evans, duyguyla titreyen, alçak bir sesle, "Evet," diye karşılık verdi. "Benim yüzümden ona bir kötülük gelmesini istemem. Ona ceza vermezsiniz, değil mi?"

"Hayır... Bu seferlik. Yalnız Hindley Bell fazla düşüncesiz bir çocuk. Böyle bir durum yinelenirse ona bir ders vermek gerekebilir. Hindley Bell sizi çok seviyor, Bayan Evans, sözünüzü dinler. Rica ederim, böyle geç kaldığı zamanlar siz onu uyarın, olmaz mı?"

Hastabakıcı son derece saygılı bir sesle, "Elbette, Bay Samson," dedi.

Gene de Gabriel aralarında elle tutulmaz bir şeylerin gerildiğini adeta dokunurcasına hissetti. Revir binasından ayrılırken, "Demek ki aramızda çekişme olacak," diye düşünüyordu.

Miss Bee ağır, siyah saçlarını uzun uzun, dalgın dalgın fırçaladı. Sonra örmeden burup kalın bir halat gibi başına doladı. Pencereden içeri giren yeşil dallar aynaya

yansımıştı. Bu yeşil çerçeve içinde yüzü pek küçük, siyah gözleri pek büyük görünüyordu. Eli bir an aynanın kenarına sıkıştırmış olduğu resme uzandı. Bu, okul bahçesinde çekilmiş bir grup resmiydi. Grubun içinde Gabriel Samson da vardı.

Genç kız, resmi gene aynanın çerçevesine sıkıştırdı ve ayağa kalktı. Sırtında gene ince bir bluz ve dar bir etek vardı. Bluzun yakasına eteğinin renginde bir kurdele bağlamış, ince belini kalın bir kemerle sıkmıştı. Saat henüz sabahın erkeni olduğu halde hava sıcaktı. Miss Bee o kadar iştahsızdı ki, Felicity'nin bir dakika bile üzerinden ayrılmayan keskin, siyah gözleri olmasa kahvaltı filan etmeyecekti. Sofranın üzerindekileri zorla bitirdi ve dadısını öptükten sonra yola çıktı. Asfalta varıp da karşıdan büyük dershane binası görününce, kalbi çarpmaya başladı. İşte, şu sabah güneşinin vurmasıyla alev dörtgenlerini andıran iki pencere, onun ofisinin pencereleriydi. Acaba şimdi odasında, gene bir eli cebinde, başı bir yana eğilmiş olarak duruyor ve dışarısını seyrediyor muydu? Seyrediyorsa, Miss Bee'yi görüyor, demekti. Acaba kalbi, kendi yüreğinin şu anda, daha onu görmeden çarptığı kadar çarpıyor muydu? Birden, "Selam! Miss Bee!" diyen bir sesle dalgınlığından uyandı.

Hindley Bell revirin kapısından ona el sallıyordu. Miss Bee de elini salladı; selamlaştılar.

Hindley Bell'in sabah sabah revirde olması, Miss Bee'yi şaşırtmadı. Çünkü Hindley Bell bugünlerde ders binasında ya da yatakhanede bulunmak zorunda olmadığı zamanlar hep revirdeydi. Bir zamanlar Miss Bee'ye karşı gösterdiği sevgi ve bağlılığı şimdi hastabakıcısına aktarmıştı. Hem de çok daha fazlasıyla! Hindley Bell arkadaşını hâlâ seviyordu ama artık o eski bağlılığı kalmamıştı. İntihar olayından sonra arkadaşlıklarında da esaslı bir değişiklik olmuştu; artık sırdaş değildiler. İntihardan

hiç konuşmamışlardı, konuşmuyorlardı. İntihar olayı ve Bayan Evans bir kısırdöngünün iki yarısı gibi birbirlerinin tamamlıyorlardı: Hindley Bell, Miss Bee'yle aralarındaki adsız uzaklıktan ötürü Bayan Evans'a daha fazla bağlanıyor ve Miss Evans'a daha fazla bağlandıkça Miss Bee'yi aramaz oluyordu.

Genç kız yassı mermer merdivenleri dalgın dalgın çıktı. Kapıyı açarak Siyah Salon'un loşluğuna girdi ve sekreter Bayan Smith'le karşılaştı."Günaydın, Bayan Smith."

"Günaydın, Bayan Karova. Bay Samson sizi görmek istiyor."

Miss Bee elindeki kitapları bir koltuğun üzerine bırakarak ilerledi. Acaba yüzünün birden ne kadar solduğunu Bayan Smith fark etmiş miydi?

Sabah güneşinde mavi şeritler gibi halkalanıp dağılan sigara dumanlarıyla dolu odada hoca ile öğrenci karşılaştılar.

"Günaydın, efendim."

"Günaydın, Miss Bee. Oturmaz mısın?"

Miss Bee oturdu. Bir güneş ışını pabucunun tam burnuna vurmuştu. Miss Bee pabucunun burnu üstünde oynaşan toz zerreciklerini seyretmeye koyuldu. Demek pencereden bakıyormuş ve görmüş...

"Seninle, Hindley Bell'i konuşmak istiyorum, Miss Bee!"

Genç kızın yüreği ağzına geldi. Gabriel Samson acaba gene intihar konusunu mu açacaktı? Gabriel, Hindley Bell'in o unutulmaz gecede kazayla yaralanmadığını biliyordu. Bildiğini Madam, Mariana ve Miss Bee de biliyorlar, ama, "Kazaydı," diye diretiyorlardı. Gabriel Samson buna inanmıyor, inanmadığını da belli ediyordu. Onlarsa anlamazlıktan geliyorlardı. Bunu aralarında çok tartışmışlardı. Sonunda Gabriel ağızlarından laf alamayacağını

anlamış olmalı ki bu konuyu kurcalamaz olmuştu. Şimdi acaba gene aynı konuyu mu tazeleyecekti?

"Buyurun efendim."

"Sana bir şey soracağım, Miss Bee. Ama bu soruya dürüst yanıt vereceksin. Benimle açık konuşacaksın."

"Ama hocam..."

"Korkma, yaralanma konusu değil!" Gabriel hafifçe gülümsedi. "Bambaşka bir konu bu. Benimle açık konuşmaya Hindley Bell'in hatırı için mecbursun."

"Sorun öyleyse, efendim."

"Yüzüme bak!"

Miss Bee gözlerini hocasının yüzüne kaldırdı.

"Bu... çok zor bir soru, Miss Bee. Hindley Bell gerçekten göründüğü kadar saf yürekli bir kız, öyle değil mi?"

Miss Bee'nin ince kaşları anlamazlıkla çatıldı: "Nasıl, efendim?"

"Yani ahlakça, kafaca, yürekçe?"

"Evet, son derece saftır. Emin olun, aynı dışından göründüğü gibidir. Duru bir su kadar tertemiz."

Gabriel derin bir nefes aldı: "Acaba onda manen... ruhen bir başkalık, tuhaflık sezdiğin oldu mu?" Ah, demek istediği şeyi nasıl anlatsa bu kıza? Ama şaşılacak şey! Miss Bee, "Evet," diyordu. Hemencecik anlamış olabilir miydi?

"Evet efendim. Aşırı derecede duyarlı ve alıngandır. Çok zeki de olmadığından bu duyarlık onda bazen tuhaf dengesizlikler yaratıyor. Çok acayip ve dıştan bakınca anlaşılmaz görünen şeyler yapıyor bazen."

"Miss Bee, Harriet Evans'ı nasıl buluyorsun?"

Genç kızın gözleri ansızın karardı: "Ne demek istiyorsunuz?"

Gabriel Samson ellerini çaresizlik içinde birbirine vurdu:

"Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum, Miss Bee. Yalnız sana itiraf edeyim ki, o kadının Hindley Bell'e beslediği sevgiden kuşkulanıyorum."

Ne zamandır içini kemiren çirkin şüpheyi ortaya atınca erkek ferahlamıştı. Fakat genç kızın beyninden vurulmuşa döndüğü ortadaydı.

"Olamaz bu!"

"Neden? Bildiğin bir şey mi var?"

"Hayır, bildiğim hiçbir şey yok ama bu gibi olayları aklım o kadar almaz ki!.. Sonra Hindley Bell!.."

"Hindley Bell'den hiçbir zaman kuşkulanmadım zaten. Yalnız böyle sorunlarda her şeyden kesin biçimde emin olmak gereklidir de sana bu yüzden sordum."

"Demek Bayan Evans'tan kuşkulanıyorsunuz? Biliyor musunuz, şimdi düşünüyorum da, Hindley Bell'e gösterdiği sevgi gerçekten de pek aşırı."

Gabriel Samson ayağa kalktı: "Yanılmış olabilirim elbet. Bu nedenle önce Bayan Evans'a uyarıda bulunacağım. Ancak tam kanaat getirdikten sonra harekete geçeceğim."

Miss Bee de ayağa kalkmıştı: "Herhangi bir şey öğrenirsem gelir size söylerim. İzninizle, efendim."

"Güle güle... Beatrice."

Bunu duyunca genç kız kapıda ansızın durdu ve siyah gözlerindeki hiçbir şeyi saklamadan hocasına bakıp gülümsedi. Bir an hoca ve öğrenci olduklarını unutup yalnızca iki sevgili oldular. Sonra genç kız bir gölge gibi yavaşça dışarıya süzüldü.

Gabriel Samson ellerini arkasına kilitlemiş olarak pencerede duruyor ve dışarısını seyrediyordu. Ludlow bahçesinde yaz alacakaranlığı gitgide derinleşmekteydi. Ortalığı akşamın gölgeleri sarıyordu ama revirin kapısın-

dan çıkan bir genç kızı gözden gizleyecek kadar değil. Oysa Gabriel Samson ne zamandan beri beklediği halde genç kız revirin kapısından çıkmıyordu! Erkek belki bir buçuk saatten beri gözetlemedeydi. Ara sıra ofisin içinde biraz dolaşıyor, sonra gene pencereye gidiyordu. Sanki revirle yatakhane binası arasında solgun bir şerit gibi uzanan yol, onu büyülemişti.

Etüt zili on beş dakika önce loş koridorlarda yankılar uyandırarak çınlamış, sonra kuytu köşelerde sönüp gitmişti. Bina bir an birçok yönlerden gelerek bir tek yöne giden ayak sesleri, koşuşma, gülüşme, ıslık ve şarkılarla uğuldamış, sonra gene sessizliğe gömülmüştü. Dışarıda Bayan Smith'in daktilo tıkırtısı da sona ermişti.

Gabriel Samson omzundaki kararsızlık ve sorumluluk yüküyle bitkindi. Görünüş, ona kuşkularının haklı olduğunu söylüyordu. Ama kafasında bu kuşkuları kabul etmeyen inatçı bir köşe vardı ki, Gabriel bir türlü onu susturamıyordu. Dakikalar sürüklenerek geçti. Sonunda zil çaldı. Gabriel beklemeye artık dayanamayarak basamakları koşa koşa indi.

Yaz havası ipek gibi yumuşak ve tatlıydı. Ama Gabriel bunun farkına bile varmadı. Öfkeli bir aceleyle revir binasına yürüdü. Revirin kapısı açıktı. Gabriel parmağıyla kapıyı tıkırdattı. Yan tarafta bir odanın kapısı açıldı. Bu, hastabakıcının yatak odasıydı. Biraz aradan sonra eşikte Bayan Evans göründü. Kimin geldiğini görebilmek için koridorun ışığını yaktı. O sırada Hindley Bell de eşiğe çıkmıştı. Gabriel Samson'u görünce gösterdiği tepki, korku ve telaş değil, sevinç oldu. Çocuk gibi ellerini çırparak:

"Demek gene geldiniz, Bay Samson!" dedi. "Öyle sevindim ki!" Sonra neşeli bir kahkaha attı: "Sakın beni azarlamayın! İşte gidiyorum!"

Harriet Evans hiç sesini çıkarmadan, bir heykel kadar hareketsiz duruyordu. Hindley Bell hemen içeriye

kaçıp kitaplarını aldı ve, "Hoşça kalın, Bay Samson, Bayan Evans!" diye gülerek koşup gitti.

Kadınla erkek ona, "güle güle" demek zahmetine bile katlanmadılar. Hiç ses çıkarmadan birbirlerine baktılar. Gabriel Samson'un gözleri soğuk ve manidar, Bayan Evans'ın gözleri suçlu ve isyankâr. Gabriel onun ne kadar alımlı bir kadın olduğunu aralarındaki o düşmanlık ânında fark etti.

"Hindley Bell'in gevezeliğinden size hoş geldiniz diyemedim, Bay Samson. Buyurun, oturun, lütfen."

"Oturmaya gelmedim, Bayan Evans. Bunu siz de biliyorsunuz. Artık bir antlaşmaya varmamızın zamanı geldi, sanırım."

"Anlamıyorum, Bay Samson."

"Çok iyi anlıyorsunuz, Bayan Evans. Şimdiye kadar size birkaç imada bulundum. Bunlara aldırış etmeyerek beni bu şekilde konuşmak zorunda bıraktığınız için üzgünüm. Hindley Bell'le bu kadar fazla arkadaşlık etmemenizi sizden rica edeceğim."

Genç kadının az önceki isyancı hali kaybolmuş, gözlerine bir tasanın gölgesi düşmüştü: "Ama benim arkadaşlığımın ona ne zararı dokunuyor?"

"Hindley Bell bütün boş vakitlerini sizinle geçiriyor. Yıl sonundaki bu kritik günlerde hocaları onun derslerine fazla önem vermediğinden yakınmaya başladılar. Etüde sizin yüzünüzden iki kere geç kaldığını ben kendim gördüm."

"Ama Bay Samson..."

"İtirazlarınızı dinlemek istemiyorum, Bayan Evans. Geçen akşamki ricamdan sonra bu sefer onu gene geç bıraktınız."

"Ben göndermezlik etmedim ki..."

"Bu özür yeterli değil. Ben sizden onu özellikle uyarmanızı istemiştim. Unuttunuz mu?"

Hastabakıcı kadın başını eğdi. Hafif sesle, "Hakkınız var, Bay Samson," dedi. "Hata işledim. Ne olur bağışlayın. Bir daha olmayacaktır."

Gabriel soğuk bir resmilikle, "Teşekkür ederim, Bayan Evans," dedi. "Anlaştığımıza çok memnun oldum."

Biraz ferahlamış olarak dışarıya çıktı ve gene dershane binasına döndü; yemek saatine kadar ne yapacağını bilmediğinden yukarıya çıktı ve tiyatro salonundaki piyanonun başına oturdu. Çektiği acının incisi olan ve yürek acısını ifade eden notalar gecenin gitgide sardığı salonu elle tutulacak kadar yoğun bir keder havasıyla doldurıyordu. Bu hüzünlü notalar, Gabriel Samson'un kendi içindeki sonsuz yalnızlığı ve yüreğini ateşten bir bıçak gibi deşen ıstırabı coşturmuyor, tersine kutsanmış bir şifa gibi yatıştırıyordu. Karanlıkta müzik, salonun içinde bir başka dünya yaratmış gibiydi. Gabriel ağaçların arasından denizin göründüğü yere doğru kıvrılan bir yol ve bahar sarhoşluğuyla sallanan ağaçları gördü. Bu dekorda saçları simsiyah, arkasına dökülmüş, beyaz yüzü ve ışıklı kara gözleriyle Miss Bee gözünün önünde canlandı.

"Beatrice!" diye fısıldadı. "Beatrice!"

Ve sevdiği kızın varlığını bir an o kadar kuvvetle hissetti ki, başını arkaya çevirse onu orada göreceğini sandı; dudakları bir şey söyleyecekmiş de vazgeçmiş gibi yarı aralık, gözleri sessiz bir sitemle dolu... Bunun bir düş olduğunu bildiği halde bir an damarlarındaki kan, Miss Bee'nin yakınlığının her zaman verdiği o derin zevkle tutuştu. Başını arkaya çevirmek için adeta maddi bir gücün kendini çektiğini duyduğu halde bu düşsel zevki biraz daha uzatmak için başını önüne eğdi ve gitgide coşarak çalmayı sürdürdü. Tuşlara gitgide daha ateşle basıyordu. Nihayet melodi salonun duvarlarını son ıstırap nağmeleriyle çınlatarak sona erdi. Gabriel ayağa kalkıp da arkasına dönünce yarattığı sihirli dünyanın dağılıp

kaybolacağını çok iyi bildiği için bir an piyanonun başında oturdu. Sonra bütün kuruntulara, hayallere, elle tutulmaz şeylere ama en çok kendi gönlüne, yalnızlığını avutmak için hayaletler yaratan kendi yüreğine meydan okurcasına, birdenbire ayağa kalktı ve hızla arkasına döndü. Onu o sırada bir gören olsa, arkasında gafil avlamak istediği birisi var sanırdı.

Gabriel kendini salonun bomboş kapısıyla karşı karşıya bulduğu zaman, alnında boncuk boncuk terler tanelenmişti. Piyanonun kapağını hırsla kapayarak ilerledi. Bu böyle sürüp gidemezdi! Kendi içine daha fazla kapanmakta devam ederse, yakında hayaletleri hissetmekle kalmayıp görmeye de başlayacağı kesindi. "İnsan içine karışmam gerek!" diye düşündü. "Her zaman kalabalık arasında bulunmam gerek."

Siyah mermer salonda ağır adımlarla yürürken, kafası durmadan işliyordu. Yalnızlık, eskiden beri en büyük düşmanıydı. Miss Bee'yi kollarında tuttuğunu anımsadıkça, şimdi tutamamaya mahkûm kalmak onu büsbütün çileden çıkarıyordu. Ve işin en kötü yanı, ondan başka kimseyi istemiyordu. Alison'dan ayrıldıktan sonra sayısız kadınla düşüp kalkmıştı ve bu türlü bağlılıkların yürekteki yalnızlığa merhem olmadığını çok iyi biliyordu.

Bu yalnızlığını, çaresizliğini başka bir kadının yakınlığıyla geçirmeye çalışmak boşunaydı. Onun için de kendini başka yoldan avutmalı, başka uğraşlar bulmalıydı.

O akşam yemeği büyük yemekhanede, kızlarla birlikte yedi. Elektrik ışıkları altında renk renk elbiselerin üzerinde renk renk pırıldayan saçlarıyla, arada çatal bıçak şakırtılarını bastıracak kadar yükselen neşeli sesleriyle genç kızlar bu gece onda hiç de eskisi gibi küçümseme duyguları uyandırmıyordu nedense. Piyano başında geçirdiği o ürkütücü hayal ânından sonra bütün insanlara karşı içinde, denize düşenin yılanı görünce duyabileceklerine ben-

zer bir şeyler uyanmıştı. Yanında oturan Charles Lake'ye, "Şimdiye kadar yemeklerimi yalnız yediğime pişman oldum!" dedi. "Burası ne kadar neşeli ve güzelmiş!"

Charles Lake, "Öyledir," dedi. "Ama kızlar bu gece her zamankinden daha neşeliler. Baksanıza durmadan gülüyorlar."

Señor Nikola, "Yalnız kurt ininden çıktı ya, onun şerefine!" diye lafa karıştı.

Masaya birden gergin bir sessizlik indi. Herkes yüzüne o maskemsi ifadenin gelmesini, gözlerinin iki buz parçasına dönüşmesini bekleyerek Gabriel Samson'a baktı. Ama o yalnızca gülümsedi.

Masasındakiler Bay Nikola'nın yaptığı gafın Gabriel'i kızdırmadığını görünce ferahlamışlardı. Başka bir konu bulup da lafı kapamak niyetindeydiler ama her zaman açık konuşmak meraklısı olan Nikola, "Şaşılacak şey, gülümsedi!" dedi. "Oysa biz sizin kızacağınızı sanmıştık, Mösyö!"

Gabriel gene gülümsedi: "Öyle mi? Bu da insanın bazen ne kadar yanılabileceğini gösterir, Señor Nikola! Örneğin ben de bugün yemeklerimi hep yalnız yemekle ne büyük bir hata yaptığımı anlamış bulunuyorum. Bundan sonra Madam'ın yardımcılığını daha eksiksiz olarak yapmaya karar verdim!"

Angela, "Öyleyse hemen bir parti verin!" diye lafa karıştı.

"Parti mi?"

"Evet! Madam'ın âdetiydi: Her yıl bu mevsimde kızlar çok çalışıyor diye çok büyük, şahane bir *garden* parti verirdi."

Gabriel'in gözleri parladı. Bir *garden* parti! Dallara asılan ışıklar, dallar altında uzayan kahkahalar ve müzik içinde kısalan saatlerle sona eren bir yalnızlık gecesi daha! Özellikle gecelerini yapayalnız geçirmek Gabriel'e zor

geliyordu. Bu durumda bir *garden* partiden daha iyi çare ne olabilirdi? Keşke her gece bir *garden* parti verebilseydi!

Yüksek sesle, "Evet, bu iyi fikir!" dedi.

"Yemekten sonra kızların Siyah Salon'a gelmesine izin verirseniz, onlar plak çalar, dans ederken siz de Mariana'yı bir kenara çeker, *garden* parti konusunu konuşursunuz."

Gabriel, Charles Lake'ye gülümseyerek, "Teşekkür ederim, gerçekten de öyle yapayım," dedi. İçinden, "Bana yardım etmek istiyorlar," diye düşünüyordu. "Benimle dost olmak istiyorlar. Kendimi şimdiye kadar onlardan uzak tutmakla kendi kendime ne büyük kötülük etmişim."

Sonra Señor Nikola'ya döndü, "Yalnız kurtun ininden çıkması şerefine kızlar güledursun, bizlerin birer kadeh bir şeyler içmemiz daha uygun olmaz mı?" diye sordu.

Nikola gözlerini yapmacık bir utançla devirerek, "Bay Samson! Rica ederim bana böyle şeyler teklif etmeyin!" diye mırıldandı. "Öğrencilerimin gözü önünde ha!"

"Yok canım, onlar Siyah Salon'a gidedursunlar, bizler de Madam'ın mahzenine ineriz!"

Öneri sevinçle kabul edildi. Bundan sonra herkes yemeği bir an önce bitirmek için daha çabuk yedi. Gerçekten de hocaların masasında yemek, kızların yemeğinden çok önce sona erdi. Diğerleri henüz otururlarken Gabriel ayağa kalktı; onun kendilerine hitap edeceğini anlayan kızlar çatal ve bıçaklarını ellerinden bırakarak sustular ve bekleyen gözlerle ona baktılar. Gabriel Samson başını hafifçe bir yana eğdi ve, "Hanımlar!" dedi. "Bu gece yemekten sonra Siyah Salon sizlere açık olacaktır. Yapacak başka işleri olmayanlar oraya buyurabilirler. Fazla gürültü ve patırtı etmemek şartıyla plak çalıp dans etmekte de serbestsiniz!"

Kızlardan sevinç bağrışları yükseldi. Herkes bir ağızdan konuşup gülmeye başladı. Öyle ki, sonunda ma-

sabaşlarındaki nöbetçiler onları azarlayarak susturmak zorunda kaldılar. Yatakhanelerinde gayet rahat ve güzel oturma salonları olduğu halde genç ve deneyimsizlerin "yasağa" karşı duydukları o büyük eğilimle Siyah Salon'da oturup eğlenmeyi, bir akşam geçirmeyi dört gözle beklerlerdi.

Barbara, "Yaşasın Gabriel Samson!" dedi.

Lola, "Yaman adamdır!" diye ekledi.

Ağırbaşlı Ingrid hafifçe öksürekek, "Bay Samson bizi düşündüğü için hepimiz seviniyoruz!" dedi ve karşısında oturan Lola'nın bacağına masanın altından bir tekme savurdu. Lola hocası konusunda daha teklifsiz ve renkli bir dille övgüde bulunmaya hazırlanırken birden masabaşındaki nöbetçi hocanın varlığını anımsayarak sustu ve Barbara'ya gözlerini çevirerek işaret verdi. Barbara, "Gerçekten öyle, Bay Samson çok nazik, doğrusu!" dedi.

Köşede Hindley Bell, Mariana'ya, "Pastanı neden bitirmedin?" diye soruyordu.

Mariana uzun, beyaz parmaklarını alev rengi saçlarından geçirerek, "Bilmem, birden tıkandım," diye yanıtladı.

Yarım saat sonra Siyah Salon'da kızlar, içeriye giren hocalarına saygı gösterisi olarak bir an danslarından vazgeçtiler. Oturanlar da ayağa kalktı. Hocalar pek neşeli görünüyorlar ve elleriyle birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Señor Nikola, Gabriel Samson'un koluna girmişti ve onu, "Azizim, Samson!" diye çağırıyordu.

Mariana en gözde kavalyelerden biriydi. Uzun boyu sayesinde pek aranıyor ve durmadan kolundan tutulup tutulup piste sürükleniyordu. Bu yüzden Gabriel Samson onu "bir kenara çekmekte" epey güçlük çekti. Sonunda kızı, kimsenin dikkatini çekmemek için Angela'nın aracılığıyla hocaların dinlenme salonuna çağırdı. Hocaların bir bölümü dışarıda Lake'nin çevresini almışlar, onun çaldığı halk havalarını alçak sesle söylüyorlardı.

Böylece Mariana, Angela ve Gabriel Samson bir köşede rahatça konuşabildiler. *Garden* parti fikri Mariana'ya çok çekici geldi. Güzel gözleri dalarak, "Dışarıda, havuz başında veririz," dedi. "Dallara Japon fenerleri asarız. Öyle, yapraklar arasına gizlenmiş ampul falan istemez. Tam bir eski zaman festivali gibi olsun. Sırf fener ışığında dans ederiz."

"Bir orkestra bulmak gerekmez mi?"

"Hayır! Plaklarla dans etmek en iyisi. Bütün kızların beyaz giymesini şart koşarız!"

Angela ellerini çırptı: "Harika! Erkekler de siyah giyerler. Peri balosuna benzer!"

Gabriel Samson aklına birden bir şey gelmiş olan insanların telaşıyla, "İşte sorun onda ya!" dedi.

"Nede?"

"Erkeklerde."

"Ne olmuş erkeklere?"

"Hiçbir şey olmamış tabii! Ortada bir şey olacak erkek yok ki! O fenerleri, beyaz elbiseleri, çiçekleri şuradaki bir avuç yaşlı erkek için mi hazırlayacağız?"

Angela'nın gözlerindeki ışık birden söndü: "Sahiden de! Bunu hiç düşünmemiştik!"

Sonra o da, Gabriel Samson da, Mariana'ya baktılar. Genç kızın en zor durumları bile çok zaman pürüzsüz çözüvermesini bilen büyük ve duru bir sağduyu sahibi olduğunu biliyorlardı. "Bu işe sen bir çare bul, Mariana!"

Mariana'nın lacivert gözleri dikkatle düşündüğünü belli ederek daldı. Bir an sonra genç kız, "Buldum!" dedi.

"Eee?"

"Son sınıfın yıl sonu için hazırladığı üç oyun var. Bu üç oyunda epey erkek rol alacak."

Angela, "İyi ama henüz tanışmadılar ki!" dedi.

Mariana onun bu itirazını elinin bir sallayışıyla kenara itti: "Nasıl olsa tanışacaklar, değil mi? Bundan güzel bahane mi olur."

"Doğru. Ama ne de olsa yetmez!"

"Elbette. Bizim yılbaşı oyununda tanıştığımız kavalyeler de var. Bay Sherwood onları gene getirir."

Gabriel, "Ben bu işin içinden çıkamam!" diye kestirip attı.

Düğümü buraya kadar çözen Mariana, bundan sonra böyle ufak tefek bir sorun yüzünden geriye dönmek niyetinde değildi. Son derece pratik bir tavırla sordu: "Bayan Ludlow ne zaman telefon ediyor?"

"Bu sabah telefon etti. Bir dahaki haftadan önce aramaz artık ama biz ona telefon edip akıl danışabiliriz!"

Mariana, "Daha da iyi bir fikrim var!" dedi. "Telefon etmek uzun ve zahmetli bir iş. Hemen cevaplı bir telgraf çekeriz olur biter!"

Gabriel Samson elini uzatarak, "Teşekkür ederim, Mariana!" dedi. "Sen olmasaydın biz bu işin içinden dünyada çıkamazdık!"

Mariana ince, beyaz elini onun esmer eli içine bırakarak, "Bir şey değil!" dedi. "Size yardım etmek benim görevimdir, efendim."

Angela, "Haydi, biz de şarkı söyleyelim!" dedi.

Charles Lake kızları içeriye almış, hep bir ağızdan şarkı söylemeye başlamışlardı. Hep birlikte söylenen marşlarda, halk ve okul türkülerinde nasıl da bulaşıcı bir coşku vardır! İnsan şarkıya katılmadıkça boğulacak gibi olur ve ferahlamak için ille de şarkı söylemek ister! Sesleri yılların etkisiyle çatlak çatlak olan ve ne zamandır banyolarının içinde bile şarkı söylemekten çekinen yaşlı hocalar, söylenen oynak havaya birer birer katıldılar. Gabriel Samson, "fazla gürültü etmemek" koşulunu çoktan unutmuştu. Gürültüden rahatsız olacak kimse yoktu ki! Herkes şarkı söylüyordu.

Sonunda herkesin bildiği şarkılar repertuvarı tükendi. Düetler söylenmeye başlandı. Ve gözler çevrede ister

istemez okulun sevgili kanaryası Hindley Bell'i aradı. Charles Lake piyanonun başından, "Hindley Bell nerede? Bize şarkı söylesin!" dedi.

Herkes birbirine, "Hindley Bell nerede? Hindley Bell nerede?" diye sormaya başladı.

Ama Hindley Bell görünürlerde yoktu.

"Yok!", "Demin buradaydı.", "Hayır. Çoktandır yok!"

Mariana, "Herhalde gidip yatmıştır," dedi.

Gabriel Samson çabucak, "Herhalde!" diye ona hak verdi.

Birkaç kişi, "Yazık!" diye yazıklandılar.

Gabriel, "Ne yapalım, artık onun yerine Madam Nikola bize biraz bale yapar!" dedi.

Fikir alkışlarla karşılandı ve Angela biraz nazdan sonra öneriyi kabul etti.

Karıkoca, Charles Lake'le hangi parçanın nasıl çalınacağını tartışıyorlardı. Tartışma uzadıkça Gabriel sabırsızlıktan yerinde duramayacak hallere geliyordu. Nihayet piyanonun ilk tıngırtısı duyuldu.

Nikola, "Daha yavaş, Lake!" dedi. "Sonra hızlanırsın!"

Kızlar bir halka çevirdiler ve yaşlı baletle genç, güzel karısı dans etmeye başladılar. O zaman Gabriel Samson kimseye belli etmeden yavaşça dışarı çıktı. Onun salondan bir gölge sessizliğiyle süzülüşünü yalnızca Mariana gördü.

Gabriel kimseye görünmemeye çalışarak Siyah Salon'dan geçti ve dışarıya çıktı. Yaz gecesi ılık ve esintiliydi. Gabriel bir an Miss Bee'yi düşündü. Şimdi kim bilir Miss Bee ne yapıyordu? Herhalde penceresini ya da balkonun kapısını açmış yatıyor olmalıydı. Hava sıcaktı. Gabriel yıldız ışığında bürümcük gibi duran beyaz perdelerin ılık nefeslerle yavaş yavaş dalgalandığını görür gibi oldu. Miss Bee'yi çok düşünmemeye az önce karar vermişti. Ama gece sıcak ve yıldızlar büyükken, insanın

içi ne yapsa yenemediği bir özlemle yanarken, verilen kararların önemi mi olurdu sanki! Sigarası parmaklarının ucunu yaktığı zaman erkeğin aklı başına geldi. İzmariti mermerin üzerine attı ve birkaç basamak indi.

Dışarıya, yaz yıldızları altında düşlere dalmaya değil, önemli ve tatsız bir iş yapmaya çıkmıştı. Gözleri önce revir binasına çevrildi. Bina tamamen karanlıktı. Sonra yatakhaneye baktı. Yatakhanenin birkaç penceresinde ışık vardı. Gabriel yan kapıdan içeriye süzüldü; kimseye duyurmamaya çalışarak müdüriyet ofisine girdi. Yatakhanenin numarasını yavaşça çevirdi.

"Alo? Yatakhane mi? Hindley Bell acaba odasında mı?"

Tanımadığı bir kız sesi kuşkuyla, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Gabriel hafifçe gülümsedi. "Benim kim olduğumun önemi yok. Siz yalnız onun odasında olup olmadığını söyleyin, bana."

"Korkarım onunla konuşamazsınız."

"Demek odasında."

"Hayır. Yani odasında olup olmadığını bilmiyorum."

"Siz bana bunu öğreniverin. Yalnızca odasında olup olmadığını bilmek istiyorum. Zaten konuşacak değilim."

"Peki."

Gabriel telefon başındaki kızın, "Lucinda!" diye bağırdığını duydu.

Lucinda, "Hey!" diye karşılık verdi.

"Yukarıya sesleniver, bakalım, Hindley Bell odasında mıymış?"

Lucinda'nın merdivenlerden yukarı avazı çıktığı kadar, "Hey yukarıdakiler!" diye bağırdığı duyuldu. Sonra, "Hindley Bell odasında mı?" dedi ve telefondaki kıza doğru, "Yokmuş! Gelmemiş! Siyah Salonda'ymış!" diye bağırdı.

Telefondaki kız, "Yokmuş odasında," dedi.

"Duydum, küçükhanım. Teşekkür ederim."

Hindley Bell odasında olmadığına göre revirdeydi. Ama revirde de ışık yanmıyordu! Yoksa... Gabriel Samson yumruklarını sıkarak merdivenden aşağıya indi. Ama son basamaktan daha yeni inmişti ki, yerine çivilenmişçesine durdu. Aşağıdan gelen asfaltın dörde ayrıldığı yerdeki fenerin serptiği geniş ışık halkasına iki kişi çıkmıştı. El ele yürüyen bu iki kişi, hastabakıcı kadın Harriet Evans ile Hindley Bell'di.

Gabriel ayakkabılarının kauçuk altlı olduğuna şükrederek ve yol kenarındaki taflanların gölgesine sinerek hızla ilerledi. Şimdi onları adamakıllı görebiliyordu. Bir şeyler konuşarak yürüyorlardı. Fenerin serptiği ışık dairesinden çıktıkları zaman kadın bir kere dönüp okuldan yana baktı. Gabriel gölgelerin arkasından kendi kendine acı acı gülümsedi. Sonra Harriet Evans kolunu genç kızın omzuna doladı. Hindley Bell'in ona bir kedi gibi sokulmasını görmek Gabriel Samson'u öyle sarstı ki, buna kendisi de şaştı.

Revirin hizasına gelince durdular. Hindley Bell eliyle yatakhaneyi gösteriyordu. Kadından yatakhane kapısına kadar gelmesini istediği belliydi. Ama Harriet Evans yerinden kımıldamıyordu. Sonunda Hindley Bell onu kandıramayacağını anlamış olacak ki, veda için elini uzattı. Bir an öylece durdular. Sonra ayrıldılar. Ve Hindley Bell yatakhaneye doğru yürümeye başladı. Harriet Evans gene onun arkasından bakıyordu. Gabriel sindiği ağaç gölgesinden çıkıp yolun ortasında durdu. Öyle ki, Hindley Bell yatakhaneye girince bir iç çekişiyle arkasına dönen kadın ansızın onunla karşılaştı ve hafif bir çığlık kopardı.

"Ne işiniz var sizin burada?"

Gabriel, "Hiç," dedi. "Biraz hava alayım diye çıkmıştım da! Ne iyi bir rastlantı değil mi, Bayan Evans?"

Harriet Evans susuyordu.

"Bu seferki raslantıyı nasıl açıklayacaksınız, merak ediyorum."

Harriet Evans hiç sevmediği bu adamın karşısında gene haksız duruma düşmenin verdiği hırsla, "Hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim!" dedi. "Çok rica ederim beni rahat bırakın."

"Peki ama bir şartla, siz de Hindley Bell'i rahat bırakacaksınız!"

"Benim Hindley Bell'e bir kötülüğüm dokunmuyor ki!"

"Bu meseleyi sizinle tartışmak niyetinde değilim."

Bayan Evans hırsla, "Ama neden?" diye sordu. Sesinin titremesinden, ağlamamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu. "Anlamıyorum! Benim bu kızla arkadaşlık etmemin niçin bu kadar karşısındasınız? Niçin hiç peşimizi bırakmıyorsunuz? Niçin böyle gece yarıları bile bizi gözetliyorsunuz?"

"Ben de sizin bu sorularınıza karşılık vermek zorunda değilim."

"Öyleyse ben de sizin anlamsız buyruklarınızı yerine getirmek zorunda değilim."

"Durumlarımızın arasındaki farkı unutuyorsunuz, Bayan Evans. Benim elimde sonsuz yetkiler var!"

Bayan Evans birden kaygılı ve ürkek bir sesle, "Ona bir şey mi yapacaksınız?" diye sordu.

"Hayır! Hindley Bell saf ve düşüncesiz bir çocuktur. Bu durumlardan sizi sorumlu tutuyorum. Sizin bir daha onunla yalnız konuşmanızı, onu revire almanızı yasaklıyorum."

"Anlamıyorum!"

Gabriel öfkesini baskı altında tutmaya çalışarak, "Anlamadığınız ortada!" dedi. "Bundan önceki uyarılarıma kulak assaydınız, şimdi beni bu güç duruma sokmazdınız!"

"Yani onunla hiç mi konuşmayacağım?"

"Ders saatlerinin dışında, herkesle bir aradayken konuşabilirsiniz. Başka yerde olması gerektiği zamanlar revirde veya başka bir yerde sizinle yalnız kalmasını yasaklıyorum. Şimdi anladınız mı?"

Harriet Evans yıldız ışığında koyu pırıltılar saçan badem gözleriyle erkeğe baktı ve aşırı öfkenin verdiği aldatıcı bir yavaşlıkla, "Anladım," dedi. "Anladım. Anlamadığım tek bir şey varsa, o da sizin ne biçim bir insan olduğunuzdur!"

Gabriel, "Bu konuda beraberiz, hanımefendi," diye yanıtladı. "Çünkü ben de sizin ne biçim bir insan olduğunuzu anlayamıyorum!"

Harriet Evans'ın deminden beri baskı altında tuttuğu öfkesi sonunda taştı. Eli uzandı ve Gabriel Samson'un yanağında ateşten bir iz kaldı. Erkek ne olduğunu kavrayabildiği zaman hastabakıcı kadın koşa koşa revirden içeri giriyordu!..

Ertesi sabah erkenden Bayan Ludlow'a telgraf çekildi. *Garden* parti lafını duyan kızlar sabırsızlanıyorlardı. Onun için balonun hemen ertesi hafta verilmesi kararlaştırılmıştı. Birinci sınıf kızları hummalı bir faaliyet içindeydiler. Mariana'nın serinkanlı ve akıllı yönetimi olmasa herhalde birbirlerini yerler ve her şeyi birbirlerine karıştırırlardı. Büfe, müzik, çağrılılar, ışık, kıyafet, eğlence ve düzen işleriyle Gabriel Samson da çok yakından ilgileniyordu. Artık vakti hiç boş geçmiyordu, o da bundan hoşnuttu. Hele her an çevresini saran kızların arasında Miss Bee'nin bulunmayışı onu daha da hoşnut ediyordu.

Bayan Ludlow'a telgraf çekildiği gün dersleri yoktu. O akşam Felicity, Gabriel Samson'a telefon etmiş ve Miss Bee'nin birkaç gün okula gelemeyeceğini söylemişti. Genç kız geceleyin odasından çıkıp korulukta dolaşır-

ken bir ağaç altında uyuyakalmış ve sabah serinliği çıkınca adamakıllı üşümüştü. Gabriel, "Bir hafta gelmesin, Felicity," demişti. "Ama önümüzdeki hafta içinde bir *garden* partimiz var. O geceye kadar iyileşip kalkması gerekli. Ona göre!"

Sonra Felicity'yle eski günlerdeki gibi şundan bundan sohbet etmişlerdi ve telefonu kapadığı zaman Gabriel, soğuk havada sıcak bir yuvadan ansızın sokağa atılmış gibi olmuştu. Felicity'yle konuşmak Miss Bee'yle birlikte geçirdiği günleri geri getirmiş gibi, o gün akşama kadar hüzünlü bir hülya içinde, dalgın ve sessiz gezmişti. Ertesi gün kendini gene bütün hevesiyle *garden* parti işlerine verdi. Miss Bee'yi derste olsun görememek düşüncesi içinde sızlayan bir boşluk yaratmasına karşın, hoşnuttu da! Seyrek görürse onu unutmak için giriştiği seferberlikte daha başarılı olacağına inanıyordu.

Garden partiden bir önceki gece yemek erken yendi, yemekten sonraki etüt de yapılmadığından kızlar bir saat erken yattılar. Gabriel onların yatmalarını sağlama bağlamak için yatakhanede nöbetçi dolaştırdı. Ertesi gün öğleden sonra ders yapılmadı. Öğleden önceki derslerin önemli bölümü de tatlı ve heyecanlı, beklenti dolu konuşmalarla geçti. Öğleden sonra kızlar, havuzlu bahçeyi balo için özene bezene hazırladılar. İkindi kahvaltısından sonra da kendileri hazırlanmak için yatakhanelerine çekildiler...

Onlarla birlikte, onlardan biriymiş gibi çalışan Gabriel'in canı Hindley Bell'e sıkılmıştı. Ne zamandan beri hocasına karşı bir küçük kardeş ya da yeğen gibi içten bir sevgi gösteren genç kız, bir haftadır Gabriel'le konuşurken çok çekingen, soğuk ve küskün duruyor; onunla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu.

Harriet Evans'ın onunla konuşmuş olduğu belliydi. Ve bu yasak buyruğunun genç kızı büsbütün ters etkileyeceği de kesindi. Hindley Bell belli ki hastabakıcıya, genç kızların çok zaman kendi cinslerinden bir büyüğe, özellikle de bir öğretmene karşı duydukları, bir bakıma aşka çok benzeyen ama cinsellikle ilişkisi bulunmayan temiz bir sevgiyle bağlanmıştı. Bu yasak yüzünden şimdi Harriet Evans gözünde büsbütün büyüyecek ve genç kız, hocasının yasağını dinlememek için romantik bir isteğe kapılacaktı.

Gabriel yemekte hep bu sorunu düşünüp durdu. Karşı masada oturan Hindley Bell'in hiç tutturulmadan dalga dalga omuzlarına inen ışıklı saçlarını görünce yüreği sevgi ve öfkeyle doluyordu. Şu sarı saçları yakalayıp çocuğu dizine yatırsa ve aklı başına gelinceye kadar pataklasa! Yazık ki uygar ortamlarda bu ilkel, gene de çok etkili yöntemler kullanılmıyordu!

Gabriel yemekten sonra odasına gidip de giyinmeye başlayınca Hindley Bell'i de, Harriet Evans'ı da unuttu. Artık Miss Bee'den ve biraz sonra onu göreceğinden başka bir şey düşünmüyordu. Giyinirken sevgilisiyle ilk olarak buluşmaya gidecek bir delikanlı kadar heyecanlıydı. Ve içinde, yüreğinin en gizli bir köşesinde, onu bir kerecik kollarına alıp dans ederse, kendi yarattığı bu özlemin sona ereceğine, artık bir daha ondan ayrılmayacağına ilişkin, kendi kendine bile itiraf edemediği bir karar vardı...

Papyonunu bağlarken ellerinin kötü titrediğini gördü. Dışarıya çıktı ve Charles Lake'nin kapısını çaldı.

"Bu gece nedense boyunbağımı bağlayamadım," dedi. "Bana yardım eder misiniz?"

Yaşlı adam, Gabriel Samson'un papyonunu bağlarken, "İnsan evlenmediğine işte böyle anlarda yanıyor!" dedi. "Şimdi boynuna benim kalın parmaklarım yerine bir kadının ılık parmakları sürünseydi daha iyi değil miydi?"

Gabriel, gözleri dalarak gülümsedi. Sesini çıkarmadı. Charles Lake kim bilir hangi içgüdüyle, "Ha, aklıma geldi," dedi. "Davetlilerin arasında Serge Yeo da varmış, öyle mi?"

"Evet."

"Onu çağırmanız doğru muydu?"

"Niçin? Genç Dâhi balomuzun gözdesi olacak."

"Öyle ama biliyorsunuz, Mariana'yla arasında bir şeyler olduğu biliniyor."

"Orası öyle. Ama Mariana'ya güvenebiliriz. Başka kızın sevgilisi olsaydı belki çekinirdim ama..."

Odasına dönerken, "Mesela ben de Miss Bee'nin sevgilisiyim," diye düşünüyordu. "Bana güvenebilir misiniz?"

Bir haftalık ayrılıktan sonra, ondan temelli ayrı kalmak kararları kaygı verecek biçimde aşınmış gibiydi. Miss Bee'yle kendisini hep, Serge Yeo ile Mariana gibi sevişen, sevişmeye hakları olan bir çift olarak görüyordu. Aynada papyonunu düzeltirken, "Bu böyle olmaz!" diye kendi kendini azarladı. "Onunla dans etmeyeceksin!" Ama onunla dans edeceğini o kadar iyi biliyordu ki içi titriyordu...

Erkenden gidip ışıkların yanmasına nezaret etti. En son hazırlıkların başında bulundu. Ama aklı Miss Bee'deydi. Bahçenin yola bakan tarafında durmuş, çağrılıları karşılıyordu. Kızların çoğu önceden gelmişlerdi. Loş Japon fenerlerinin altında beyaz elbiseleriyle birer kelebek gibi, rüzgârda salınan çiçekler gibi geziniyorlardı. Bu masalsı dekorun ve beyazlı perilerin, gürültülü, modern bir *garden* parti beklemiş olan konuklar için nefis bir sürpriz olduğu kesindi.

Ama Miss Bee bir türlü gelmiyordu. Geç kalan kızlar birer ikişer geliyorlardı. Herhalde o da sonradan gelecekti. Sonra erkeğin kalbi ansızın soğuk bir kuşkuyla burkuldu: Ya hiç gelmezse? "Gelmeyecek olsa bana haber

verirdi!" diyerek kendini avutmaya çalıştı. Ama boşuna! Yüreği onu rahatsız edecek kadar şiddetle çarpıyordu.

Birden başını çevirince Serge Yeo'yu gördü: "Sizi aramızda görmek bizim için gerçekten büyük bir onurdur, Bay Yeo. Şöyle buyurun, şu fenerin altında duran genç hanımı tanıyacağınızı sanıyorum."

Genç Dâhi gene elmas düğmeli gece kostümü içinde, dağınık saçları alnına düşmüş olarak gelmişti. Pırıl pırıl yanan vahşi gözlerini Gabriel Samson'un işaret ettiği yana doğru çevirdi.

Mariana fenerin altında, rüzgârsız bir gölgedeki sazlar kadar incecik ve kıpırtısız duruyordu. Başkasının sırtında olsa anlamsız ve sünepe duracak kadar yalın, basit bir beyaz elbise giymişti. Ancak, elbisenin sadeliğinden ve renginin beyaz oluşundan cesaret almış olacak ki, her zamankinin tersine mücevher takmıştı. Boynunda, kulaklarında ve kollarında beyaz taşlar ışıldıyordu. Saçları, dudakları ve uzun ellerinin tırnakları kırmızıydı. Genç Dâhi'nin gözleriyle karşılaşınca yerinden hiç kımıldamaksızın gülümsedi.

Gabriel Samson'un gözleri Genç Dâhi'deydi. Charles Lake'ye söylediklerine karşın içi pek rahat değildi. Serge Yeo'nun bir taşkınlık yapıvereceğinden korkuyordu. Onu kızların ısrarıyla davet etmişti. Gabriel, sevgilisini ilk gördüğü ânın Genç Dâhi için bir sınav dakikası olacağını biliyordu. Serge Yeo şu anda kendini unutup coşmazsa parti boyunca da dikkatli davranacak demekti.

Serge Yeo, Mariana'yı ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Sonra Gabriel'e dönerek, "Gözüm ısırıyor ama pek çıkaramadım," diye gülümsedi.

Gabriel rahat bir soluk aldı: "Onu size kendisi anlatsın artık!"

Eliyle Genç Dâhi'yi Mariana'ya emanet ettiğini belirtir bir işaret yaptı ve işte tam o sırada, döneceği anda

onu gördü. Havuzun hemen kenarında, salkımsöğüdün ince dalları önünde oturmuştu. Bir elini oturduğu hasır sandalyenin arkasına dayamış, hafifçe öne doğru eğilerek Rejisör Lionel Sherwood'u dinliyordu. Demek kendisine görünmeksizin, arka taraftan dolaşmıştı ha! Gabirel Samson'un içini sözle tarif edilemeyecek kadar büyük bir ferahlık kapladı. Gelmişti! Gerçekten, en sonunda işte gelmişti! Gabriel bir yandan gelen konukları, makine gibi beylik sözlerle karışlarken, bir yandan da onu seyrediyordu. Japon fenerlerinin hülyalı ışığında ne kadar asılsız duruyordu duru beyaz elbisesiyle! Etten kemikten yapılma bir insankızından çok elle tutulmaz bir varlığı andırıyordu. Ve gözleri yüzünün yarısı kadar vardı neredeyse!

Gabriel'in duyduğu ferahlık ve sevinç az sonra büyük bir kıskançlığa dönüştü. Lionel Sherwood bir ayağını havuzun kenarına koyarak Miss Bee'ye doğru eğilmiş, neler anlatıyordu da, kız onu öylesine dalgın dinliyordu acaba? Gabriel, Miss Bee'nin o Ronald olacak gençle gezmeye gittiği geceler duyduğu azabı gene duydu. Şu anda gidip yönetmeni yakasından tuttuğu gibi suya atmak ve Miss Bee'yi kolları arasına alarak kaçırmak istiyordu... Başka bir yere... Dünyanın öbür ucuna.

Beklenen çağrılıların gelmesi nihayet sona erdi ve Gabriel dosdoğru Miss Bee ile Sherwood'un yanına gitti. Yönetmenle selamlaştıktan sonra sevdiği kıza döndü:

"İyi akşamlar, Miss Bee."

"İyi akşamlar, Bay Samson."

Sonra koca dünyada birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri yokmuşçasına sustular. Lionel Sherwood da gevezelik etmese zor duruma düşeceklerdi. Onların sessizliğinde bir şey sezmeyen yönetmen biraz sonra bir başkasının çağırması üzerine yanlarından ayrıldı. O zaman Gabriel, "Hasta olduğunu duydum," dedi. "Üzüldüm. Şimdi iyisin ya?"

Miss Bee, terbiyeli, neredeyse resmî, "Teşekkür ederim, iyiyim efendim," diye yanıtladı.

Sevdiği adamın davranışındaki eskiye dönüşü, sokulmak isteyişi anlamazlıktan, görmezlikten geliyordu. Aralarında öğretmen öğrenci durumunu hiçbir şekilde bozmaya niyeti olmadığı belliydi. Gabriel ona öfkelendiğini hissetti. Gerçi bu durumu kendisi istemişti. Yalnızca öğretmen öğrenci olmalarında kendisi ısrar etmişti ama ne de olsa, bir genç kızın bu kadar da inatçı olması doğal mıydı? Ama bir yandan ona haksızlık yaptığını da biliyordu. Şu anda kendisi zayıf, o güçlüyse suç kimindi?

Hülyalı bir dans parçasının yürek gibi atan, sıcak, iç ürpertici melodisi havaya yayılmıştı. Sırma kordonla çevrili mermer pistte çiftler dönmeye başladılar.

Gabriel, Miss Bee'ye, "Bak," diye fısıldadı. "Mariana ile Serge Yeo dans ediyorlar... Yılbaşındaki gibi. Sen de benimle dans etmeyecek misin?"

Yılbaşı gecesinden söz edince genç kızın hafifçe solduğunu seçti ve onun en sonunda zayıflık göstermesinden büyük bir zevk duydu. İkisi için de ümitsiz olan aşklarından yine ikisi için duyduğu çaresiz keder onu acımasız ve haşin yapmıştı.

Piste doğru yürüdüler. Gabriel, kızı dışarıdan kuşkuyu çekmeyecek biçimde, gene de sıkıca kavradı. Miss Bee dimdik ve sert duruyordu. Gabriel ise ona acımıyordu artık. Şimdi tek istediği, onun gururunu ve direncini tamamen yıkmaktı. Elinin içine hapsettiği küçük, sıcak eli hafif hafif sıkmaya başladı. Her sıkışında içine yayılan ateş daha bir alevleniyordu. Genç kızın da gözleri kararmış ve dimdik tuttuğu başı yavaşça eğilmişti. Sımsıkı taranmış siyah saçları fenerlerin aydınlığında yol yol ışıldıyordu.

Gabriel yüzünü onun saçlarına yaklaştırarak ancak onun duyabileceği bir sesle, "Şimdi saçlarını çözsem de boynuma dolasam," diye mırıldandı.

Genç kız karşılık vermedi. Ama Gabriel onun beyaz boynunda bir damarın kabarıp söndüğünü gördü. Hafifçe gülümsedi ve dönerken kimsenin fark etmeyeceği biçimde parmağını bu damara basıp çekti.

"Miss Bee," diye fısıldadı. "Beatrice... Beatrice..."

Genç kız nihayet, "Efendim," diye inledi. "Ne olur... Ne olur, susun!"

Gabriel yarı alaycı bir gülüşle, "Ne o, Bayan Karova?" diye sordu. "Yoksa gene korkuyor musunuz?"

Miss Bee isyankâr bir sesle, "Evet korkuyorum," dedi. "Ama bu sefer sizin korkmadığınız belli."

Bahçıvan kulübesinde, gök gürültüleriyle çınlayan ve şimşeklerle aydınlanan o eflatun dakikayı yeniden yaşadılar. Gabriel onu kırmak için verdiği kararı unutarak, "Hem de o kadar çok korkuyorum ki, sevgilim," dedi.

Kollarında tuttuğu bedenin eskisi gibi katı durmadığını hissediyordu. Şimdi istese onu göğsüne basabilir, kucaklayabilir ve başka yerlere, dünyanın öbür ucuna kaçırabilirdi. Bir an birbirlerine hem bu kadar yakın hem bu kadar uzak olmanın işkencesini yaşadılar.

"Bu gece bana merhamet et, sevgilim. Yalnızca bu gece benim sevgilimmişsin gibi davran. Gizli gizli gül bana. Sen ki benden daha cesursun... Bunu benden esirgeme."

Genç kız büyük, vahşi gözlerini onun yüzüne kaldırdı ve Gabriel bu gözlerin yaş içinde olduğunu görerek kalbinden vurulmuşa döndü.

"Siz ne isterseniz, efendim... Biliyorsunuz..."

Gabriel onu etraftan görürlerse diye önem vermeden kendine doğru çekti: "Beni unutmaya başladın mı, Miss Bee?"

Genç kız gözlerinde yaşlarla hafifçe güldü: "Hayır, efendim. Henüz başlamadım." Yutkundu, sonra ciddiliğini bir şaka altında gizlemeye çalışarak sordu: "Ya siz?"

"Bir hafta önce başlamıştım. Ama bu gece vazgeçtim."

Miss Bee derin bir soluk aldı. Sonra gene kaygılandı:

"Ne zaman? Beni gördükten sonra mı?"

"Hayır. Çok önce."

Bir süre hiç seslerini çıkarmadan dans ettiler.

Sonra Gabriel Samson, "Miss Bee," dedi. "Birkaç kişiyle daha dans ettikten sonra gizlice içeriye, benim yukarıdaki ofisime git. Kapı açıktır. Gir ve beni bekle."

Miss Bee, "Niçin?" diye sordu. Heyecandan soluğu kesilmiş, sesi kısılmıştı.

"Sorma işte; bu gece sevgilim değil misin?"

Genç kız başını eğdi.

Gabriel, kaygıyla sordu: "Gelecek misin?"

"Tabii değil mi?"

Kim bilir kaçıncı plak çalıyordu. Miss Bee sonunda kendini daldığı düşlerden uyandırdı ve çevresine bakındı. Herkes eş değiştirmiş, yeni birisiyle dans ediyordu. Kendileri aynı şekilde dans etmeyi sürdürürlerse herkesin kuşkusunu çekecekleri yüzde yüzdü. Hocası bundan tümüyle habersiz görünüyordu. Miss Bee hafifçe gülümseyerek onun kolları arasında kıpırdandı. Şu erkekler! Romantik diye alay konusu edilen kadınlar gerçekte ne kadar daha pratikti!

Gabriel, Miss Bee'nin kımıldanışından rahatsız olmuştu. "Ne oluyorsun?" diye söylendi.

"Artık duralım. Çok dans ettik."

"Yoruldun mu?"

"Hayır ama herkes..."

Gabriel başını arkaya atarak onun sözünü kesti: "Herkes bana vız gelir."

Miss Bee hiç sesini çıkarmadan pistin orta yerinde durdu. O zaman Gabirel de durmak ve dalmış olduğu düşten uyanmak zorunda kaldı. Kızı hâlâ bırakmak niyetinde değildi. Kolunu sıkıca yakalayarak salkımsöğüdün altındaki sandalyesine yönlendirdi.

"Tanrı aşkına konuklarınızla meşgul olun, efendim!"

Gabriel bir şey söyleyecekkken sustu, çevresine bir bakındı, sonra, "Hakkın var, sevgilim," dedi buruk bir gülümseyişle. "Hemen gidiyorum."

Başını hafifçe yana eğilip bir reverans yaparak öğrencisini selamladı ve uzaklaştı.

Aklını Miss Bee'den ayırmaya çalışarak kendini konukların ağırlanmasına ve öğrencileriyle dans etmeye verdi. Arada, başka bir erkeğin kollarında dans eden Miss Bee'yi görmezlikten geliyordu. Görürse başka her şeyi görmez olacağını biliyordu çünkü. Kendini kusursuz ev sahibi olmaya öyle bir adadı ki, sonunda, Miss Bee'nin ne zaman ortadan kaybolduğunun farkına bile varmadı.

Onu bir süreden beri etrafta görmediğini fark edince bütün havuzlu bahçeyi kimseye belli etmeden dolaştı. Miss Bee gerçekten ortadan kaybolmuştu. Herhalde şimdi yukarıda, o kuytu ve loş odada onu bekliyor olmalıydı. Hemen yukarıya çıkmak ve o ılık karanlık içinde onu kolları arasına almak düşüncesi kafasını öyle sardı ki, hemen koşmak, gitmek istedi. Gel gelelim sakıngan, dikkatli olmak gerekti. Miss Bee içeriye yeni girmişse ve onun girdiğini fark eden olmuşsa... kendisinin hemen onun arkasından kayboluşu kuşkuyu çekebilirdi.

Bundan sonra sabırsızlık ve heyecan dolu dakikalar uzadıkça uzadı. Japon fenerleri, beyaz elbiseler ve iç gıcıklayan, hisleri kamçılayan müzik, yaz gecesinin zaten şarap gibi başa vuran tutku, hülya dolu havasını büsbütün geriyordu. Sonunda erkek yeterince vakit geçirdiğine kanaat getirerek bahçeden gizlice kaçtı. Bu vakitten sonra onu önemli bir iş için mutlaka arayacaklarını ve bulmaya çalışacaklarını hiç tahmin etmiyordu. Umulmadık bir olay çıksa da onu ille arayıp bulsalar bile, o zamana kadar Miss Bee'yi hiç değilse öpmüş olurdu ya!

Siyah Salon'a arka kapıdan yavaşça girdi. Tam vestiyerden geçmek üzereydi ki, birden durdu. Çünkü Siyah

Salon'un karşı tarafındaki vestiyerde hızla ilerleyen bir beyaz gölge görmüştü. Loşlukta gözlerini dört açarak baktı ve vestiyerden çıkan beyaz gölgenin karanlık içinde kendiliğinden ışık saçarcasına parlayan sarı saçlarını gördü. Bu Hindley Bell'di. O da hocası gibi gizli gizli bir yere kaçıyordu. Gabriel Samson kızın nereye kaçtığını merak etme gereğini bile duymadı. Biliyordu çünkü!

Ayaklarının ucuna basarak karşıya ilerledi ve Hindley Bell'in yan kapıdan çıktığını gördü. Koşup kapıyı araladı ve dışarıya baktı. Hindley Bell asfalt yolun yan tarafındaki meyve bahçesine dalmış, ürkek ürkek çevresine bakarak, ağaçların gölgesine sine sine ilerlemeye başlamıştı.

Gabriel'in ilk içinden gelen, hemen kızın peşinden koşmak oldu. Ama yukarıda Miss Bee bekliyordu. Ona haber vermeden gidemezdi. Hem biraz beklemek belki daha iyi olurdu. Öyle ya, biraz vakit bırakırsa belki Harriet Evans'ı suçüstü yakalayabilirdi.

Loş merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı ve odasının kapısını hızla açtı. Genç kız pencerede, arkası kapıya dönük olarak durmuş denizi seyrediyordu. Kapının açıldığını duyunca yavaş yavaş döndü ve bekledi. Gabriel bütün vücudunun titrediğini hissederek kapıyı arkasından dikkatle kapadı, sonra uzun bacaklarının iki adımıyla pencereye vardı ve kızı kolları arasına aldı. İkisi de bir tek kelime söylemediler. Gabriel bir yandan onu, kemiklerini kırarcasına sıkıp bedenini kendi bedenine bastırırken bir yandan da ağzı saçlarında, şakaklarında, yanaklarında gezindi ve sonunda onun o sıcak, gergin dudaklarını kendi dudaklarının arasına aldı. İkisinin de dizlerini titretip kalplerini deli gibi çarptıran ve damarlarındaki kana nefis bir sarhoşluk baygınlığı yayan bu öpüşün büyüsü içinde, solukları kesilinceye kadar durdular. Sonra kız başını onun göğsüne dayadı. Erkeğin sıcak soluğu ensesinde, boynunda ve elbisesinin açık yaka-

sından görünen omuzlarında dolaşıyordu. Gabriel kolları arasında tuttuğu küçük, sıcak bedeni hafifçe çevirdi ve dudaklarını beyaz elbisesinin ince, bürümcük kumaşı üstünde gezdirdi. Kızın bedeni, onun dudaklarının emrine itaat edercesine tomurcuklanıvermişti. Gabriel damarlarındaki kanın ürkütücü bir hızla aktığını ve alnında terlerin boncuklandığını hissettiği zaman, insanın kendi canını almasına çok benzeyen müthiş bir irade gücüyle başını o beyaz, bürümcük kumaştan kaldırdı ve kızı kollarından tutup kendinden uzaklaştırdı.

"Gene kendimi unuttum," dedi. "Oysa sana, aşağıya in, demeye gelmiştim."

Miss Bee kaygıyla, "Yoksa bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Evet. Hindley Bell biraz önce gizlice revire kaçtı!"

"Olamaz!"

"Gözlerimle gördüm. Ben de hemen arkasından gidiyorum!"

Miss Bee pencereye gidip baktı: "Ama revir karanlık!"

Gabriel dişlerinin arasından, "Daha kötü ya!" diye söylendi. Sonra genç kızın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ben şimdi gidiyorum, Miss Bee. Sen arkadaşlarının arasına dön, olur mu?"

"Peki. Ama çok üzülüyorum. Umarım durum sandığımız gibi değildir."

Gabriel Samson, "Ben de umarım," dedi ve sonra onu gene kendine çekti. Tutkunun boğuklaştırdığı bir sesle, "Bilsen, senden ayrılmak bana ne zor geliyor şimdi!" diye fısıldadı. "Ne zor..." Ansızın aklına bir şey geldi: "Beni burada bekler misin, Miss Bee?"

Genç kızın deminden beri söylemek isteyip de bir türlü söylemeye cesaret edemediği şey buydu: "Elbette, efendim."

"Geç kalmayacağım!"

Gabriel Samson merdivenleri hızla ve bir gölge ses-

sizliğiyle inerek müdüriyet ofisine girdi. Bir çekmecede duran anahtarlar arasından revir kapısının anahtarını seçip aldı. O sırada gözü saate ilişti. Konukların yanından ayrılalı yirmi dakikaya yakın oluyordu. Pek fazla değil. Bundan sonra ne kadar kalacağını bilemiyordu. Onun için kendini bir süre daha bahçedekilere göstermeye karar verdi.

Havuzlu bahçede dansa ara verilmişti. Herkes güllerin kokusunu içine sindirerek uzakta ışıldayan denizi seyrediyor ve alçak sesle konuşuyordu. Onun yokluğunu kimse yadırgamamıştı.

Gabriel konuklara, "Sizi bir süre daha yalnız bırakacağım için özür dilerim," dedi. "Öğrencilerden biri hastalanmış da! Belki de evine göndermek gerekecek."

O anda aklına ilk gelen yalanı uydurmuştu. Bir-iki öğrenciden başka bütün kızlar balodaydı. Birkaç kız bir ağızdan, "Kim hastalandı, efendim?" diye sordular. "April mi?"

"Acaba Cheryl mi?", "Amy olmasın?" diye sesler yükseldi.

Böyle zor anlarda Tanrı insana bazen bir hazırcevaplık bağışlar. Gabriel de hiç düşünüp duraksamadan, "Öğrencilerden biri mi, dedim, özür dilerim," dedi. "Çalışanlardan biri demek istemiştim."

Kızlar gene denizi seyre daldılar. Yalnız Mariana,

"Bir yardımcıya ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır, Mariana. Çok teşekkür ederim. Bir şey olursa seni çağırtırım."

Sonra Gabriel Samson hızlı adımlarla, gene de pek telaşlı görünmemeye çalışarak uzaklaştı. Bahçeden görünmez olduğu zaman taflanların gölgesinden koşmaya başladı ve revir binasının çevresini biraz uzaktan dolaştı. Evet, bütün pencereler karanlıktı. Gabriel binanın kapısı önünde kalbinin çarpışını biraz dindirmek için durdu.

"Ya rezil olacağım ya da bu feci durum sona erecek," diye düşünüyordu.

Sonunda anahtarı deliğe soktu ve sessizce çevirdi. Ayağında kauçuk ya da lastik altlı bir pabuç olmadığına üzülerek parmaklarının ucuna basa basa ilerledi. Kapıyı kapatmaya gerek görmemişti. Çünkü artık sabredecek durumda değildi. Hastabakıcının odasının kapısı altından ışık sızıyor ve içeriden sesler geliyordu.

Gabriel eli ayağı titreyerek kapının önünde durdu. Sinir gerginliğinin verdiği anormal bir duyarlılıkla, içeride konuşulanları açıkça duyabiliyordu. Harriet Evans heyecanla konuşmaktaydı. Karşısındakini kandırmaya çalıştığı belliydi.

"Mademki kimseye görünmemişsin, kuruntu edecek bir şey yok. Bay Samson senin yok olduğunu görse bile konuklarıyla uğraşmaktan peşine düşmez. Hem bu gece o kadar telaş içinde seni unutmuştur bile."

Hindley Bell'in gümüş çıngırakların şıngırtısına benzeyen tatlı sesi, biraz kaygıyla bulutlanmış olarak duyuldu:

"Hakkın var, Bayan Evans. Gene de korkmaktan kendimi alamıyorum!"

"Korkulacak bir şey yok, diyorum sana!" Kadının sesi somurtkan bir çocuğun isteksiz tonunu aldı: "Ama o kadar korkuyorsan gidebilirsin. Seni zorla tutmam!"

"Yok! Yok! Gitmek istemiyorum." Hindley'in sesi telaşlıydı. "Geceleyin senin yanında kalmam için bundan iyi fırsat olamaz. Haklısın, eğlencenin telaşı arasında beni fark etmezler nasıl olsa."

"Hah şöyle... Mantıklı düşün biraz!" Kadının gülümsediği belliydi. "Düşün, biricik Hindley Bell! Yakında okul kapanıyor. Ondan sonra da sen başka yere, ben başka yerlere gideceğiz!"

"Bayan Evans, sevgili Harriet, benimle gelmeyi ne-

den istemiyorsun? Babam çok zengindir. Annem hasta. Arkadaşım olmayışına üzülüyorlar. Gelirsen çok sevinirler, inan bana."

Harriet Evans bir korku ifadesiyle, "Yok! Yok!" diye öneriye karşı çıktı.

"Ama neden?"

"Ben sığıntı olmaktan hoşlanmam da ondan!" Kadın besbelli bu lafı kapatmak istiyordu. "Her neyse, bu konuyu sonra da düşünürüz, yavrum. Şimdi artık sen soyun da yatalım!"

Bir ipek hışırtısı, sonra kadının hayranlık dolu sesi yükseldi: "Ne kadar güzelsin Hindley Bell! Vücudun da yüzün kadar güzel!"

Gabriel Samson kapıyı, sara tutmuş gibi titreyen bir elle iterek açtı! Onu eşikte görünce kadın da, genç kız da bir çığlık kopardılar. Hindley Bell yarı çıplaktı ve Harriet Evans'ın sırtında ince bir gecelik vardı. Hemen yataktan atladı ve Hindley Bell'in önüne siper oldu. Dehşetten büyümüş gözlerle, hiç sesini çıkarmadan erkeğe bakıyordu.

Erkek de taş kesilmiş gibi, ne kımıldıyor ne de bir şey söyleyebiliyordu.

Kendini ilk toplayan Harriet Evans oldu, "Ne arıyorsunuz gece vakti odamda?" diye haykırdı boğuk sesle.

O zaman erkeğin soluk yüzüne kan geri geldi ve dili çözüldü. Kadının akıl almaz küstahlığı karşısında öylesine öfkelenmişti ki, onu kolundan tutup sertçe yana doğru itti, Hindley Bell'e bir sandalyede duran giysilerini uzattı:

"Çabuk giy şunları da git buradan!"

Genç kız hiç sesini çıkarmadan, titreyen ellerle giyindi ve arkasına bile bakmadan kaçarcasına dışarıya çıktı. O zaman Gabriel Samson hastabakıcı kadına döndü:

"Bayan Evans, size ne söyleyeceğimi bilmiyorum! Hindley Bell'i yalnız olarak revire almanızı yasaklamıştım!" Göğsü heyecan ve öfkeyle inip kalkıyordu.

Harriet Evans'ın öfkesi de onunkinden aşağı değildi. Badem biçimli gözleri ateş püskürüyordu: "Siz ne biçim adamsınız? Bütün işiniz bizi gözetlemek mi sizin?"

"Bayan Ludlow'un yokluğunda okulun şerefini gözetmek benim görevimdir, Bayan Evans, siz bunu unutuyorsunuz!"

"Ama ben Hindley Bell'le arkadaşlık ediyorsam okulun şerefine leke mi sürülüyor? Niçin bizimle bu kadar çok uğraşıyorsunuz?"

Gabriel kendini unutmamak için kapının tokmağına yapışarak, "Bu itirazların hiçbir yarar vermeyeceğini artık öğrenmiş olmanız gerekir," dedi. "Emin olun, bu konu üzerinde durmak beni son derece tiksindiriyor. Durumun bu kadar ilerlemesini istemezdim ama belki laftan anlarsınız diye umuyordum. Belki biraz olsun utanmanız, sıkılmanız vardır sanıyordum. Sizin bu kadar küstah, böylesine pervasız olduğunuzu bilmiyordum."

O konuştukça kadının gözleri dehşet doluyor, benzi sararıyor, ağzı açık kalıyordu. En sonunda alçak sesle, "Neler söylüyorsunuz siz?" diye fısıldadı. "Anlamıyorum!" Sesi gitgide yükseliyordu: "Anlamak istemiyorum! Doğru olamaz bu! Böyle düşünemezsiniz!"

Gabriel, "Böyle düşünmemeyi ben de isterdim," dedi. "Ama artık bilmem, bu geceden sonra düşünmenin bile gereği var mı? Her şey ortada, değil mi?"

Ama kadın onu işitmiyordu, dinlemiyordu bile. Büyüye kapılmış gibi, bakışlarını yüzünden ayırmayarak adım adım ona yaklaşmıştı: "Neler diyorsunuz siz? Hangi çirkin suçla itham ediyorsunuz beni? Ben hiçbir şey yapmadım, hiç! Anlıyor musunuz?"

Gabriel bezgin bir tavırla omuz silkti: "Lafı daha fazla uzatmaya gerek yok! Yarın sabah ses seda çıkarmadan buradan uzaklaşır gidersiniz. Sonra da istifanızı gönderirsiniz. Hindley Bell'i sizin kışkırttığınızı çok iyi bildiğim için onun bu ders yılını tamamlamasına izin vereceğim!"

Kadın birden onun yakasına sarıldı, "Hayır! Hayır! Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı onu sarsarak. Gözlerinden yaşlar yuvarlanıyordu. "Beni ondan ayıramazsınız! Onsuz yaşayamam ben artık! Acıyın bana, Bay Samson! Göndermeyin beni! Onsuz yaşayamam ben!"

Güzel bir kadının sapık bir tutku uğruna kendini bu kadar alçaltması, erkeğin içini hem tiksinti hem de acımayla doldurmuştu. Kadının ince bileklerini sıkıca tutup yakasını kurtardı ve, "Yarın sabah erkenden çıkıp gideceksiniz!" diyerek kendini dışarıya attı.

Harriet Evans bir sandalyenin üzerine çökmüş, ağlıyordu.

Temiz gece havasına çıkınca Gabriel'in duyduğu tiksinti ve nefret, yavaş yavaş yerini bir rahatlamaya bıraktı. Bu iğrenç sorunun böyle sessizce kapanmış olduğuna seviniyordu. Büyük binaya, kimseye görünmemek için meyve bahçesinin içinden geçerek yan kapıdan girdi ve karanlık merdivenleri koşarak çıktı. Soluk soluğa kalmıştı. Sahanlıkta biraz soluk almak için durdu. Miss Bee'ye yaklaşmanın ve ılık karanlığın verdiği baş dönmesi bütün benliğini sarmıştı. Bu sefer... bu sefer onu hiç bırakmayacaktı. Bütün dünya, Felicity, Alison, her şey vız gelirdi.

Geri kalan basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktı, odasının kapısını yüreği ağzına gelerek açtı ve tutkudan boğulacakmış gibi bir sesle, "Miss Bee!" diye fısıldadı.

Karşılık veren olmadı. Oda bomboştu. Miss Bee gitmişti.

Gabriel Samson bu gerçeği bütünüyle kavrayıncaya kadar epey zaman geçti. Sonra bir koltuğa oturdu ve başını elleri arasına aldı.

"Çok şükür!" diye mırıldandı.

Bu, Tanrı'nın bir lütfu olmuştu! Harriet Evans'la Hindley Bell, onların büyük bir hata işlemelerini önlemişlerdi. Miss Bee o gittikten sonra, onun yakınlığının baş döndürücü etkisinden uzak kalınca mantığını kullanmış ve yaptıklarının delilik olduğunu anlayarak kaçıp gitmiş olmalıydı.

Gabriel ışığı yakıp kendine bir çekidüzen verdi, sonra yavaş adımlarla aşağıya indi. Saat hayli ilerlemiş olmasına karşın balonun neşesi ve hızı hiç tavsamamıştı. Herkes aynı neşeyle gülüyor, dans ediyordu. Balonun en neşeli kızlarından birisi de hiç kuşkusuz, Miss Bee'ydi. Gabriel onunla bir daha hiç dans etmedi ve genç kız bir aralık kendisine sandviç sunduğu zaman onun af dileyen gözlerinin ta içine bakarak, "Teşekkür ederim, Miss Bee," dedi. "Çok, çok teşekkür ederim."

Miss Bee dudaklarında tuhaf bir gülüşle uzaklaştı.

Balo, horozlar ötmeye başladıktan sonra dağıldı. Ve kızlar ertesi gün ders yapılmayacağını bildikleri için neşe içinde yataklarına serildiler...

Öğleye doğru Gabriel Samson hademenin kapıya vurmasıyla uyandı: "Özür dilerim, Bay Samson, iki bey sizi görmek istiyorlar."

Hademenin hemen arkasında duran "iki bey" Gabriel'in bir yanıt vermesine meydan bırakmadan, hademeyi nazik, gene de kesin bir tavırla yana ittiler ve içeriye girip kapıyı sıkıca kapadılar. Bir tanesi, "Sizi bu şekilde rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Bay Samson," dedi.

Gabriel şaşkın, "Kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz, beyler?" diye sordu.

İki adam yakalarının iç tarafındaki sivil polis rozetini gösterdiler. Birisi, "Nazik bir durumda olduğunuzu bildiğimiz için sorun çıkarmak istemedik, Bay Samson," dedi. "Lütfen hemen giyinip bizimle birlikte müdüriyete kadar gelirseniz sizin için daha hayırlı olur."

İkincisi tiyatromsu bir edayla, "Söyleyeceğiniz herhangi bir şeyin aleyhinizde kanıt olarak kullanılabileceğini de unutmayın, Bay Samson!" diye ekledi.

Akşam gazeteleri başsayfalarında büyük manşetlerle ünlü Ludlow Tiyatro Akademisi hitabet hocası Gabriel Samson'un, okulun revirinde hastabakıcılık yapan Harriet Evans'a tecavüze yeltenme ve geceleyin yatak odasına zorla girme suçundan tutuklandığını yazıyor ve okulun öğrencilerinden Bayan Hindley Bell'in de Gabriel Samson'un çoktandır Hemşire Evans'ın peşinde koştuğuna ve geceleyin yatak odasını habersiz açıp girdiğine tanıklık ettiğini bildiriyorlardı!

Polis görevlisi, Gabriel Samson'un oturduğu loş köşeye bakarak, "Kefaletiniz ödendi, bayım," dedi. "Suçunuz mahkemece kesinleşinceye kadar serbestsiniz." Sonra alaycı bir sesle ekledi: "Hele karşı taraf mahkemeden vazgeçerse büsbütün yaşadınız demektir!"

Gabriel Samson, "Kim kefil oldu bana?" diye sordu.

"Öğrencilerinizden biri. Karova adında bir bayan. Dışarıda sizi bekliyor!"

Gabriel sevincin kanat taktığı adımlarla onun önüne geçip dışarıya çıktı. Biraz sonra sevdiği kızın ellerini sıkı sıkı avcuna almış bulunuyordu.

"Miss Bee, meleğim benim!"

Genç kız çevresine dehşet dolu gözlerle bakarak, "Efendim, çabuk çıkalım buradan!" diye fısıldadı.

Arkalarından polis görevlisinin yere tükürdüğünü duydular ve birbirlerinin yüzüne bile bakmaktan çekinerek koşarcasına yürüdüler.

Yaz ikindisi küçük sahil kasabasının üzerine pembe renkli ufuklarının ve yer yer yanmaya başlayan ışıklarının sözle anlatılmaz dinginliğini serpiyordu. Bu huzurla avunmaya boş yere çalışarak kıyı boyunca el ele yürüdüler.

Sonunda Gabriel, "Bir yere girelim de konuşalım," dedi.

Biraz sonra önlerine çıkan bir kahveye girdiler. Müşteri ve garsonların kendilerine dik dik baktıklarını fark ettiler. Kötü haber ne kadar da çabuk yayılıyordu! Kapıya yakın, kenarda bir masaya oturdular. Ve ancak o zaman birbirlerine uzun uzun, doya doya baktılar.

Gabriel gene, "Miss Bee, meleğim!" diye fısıldadı.

"Efendim, Hindley Bell bu işi nasıl yaptı, anlayamıyorum."

"Anlamayacak bir şey yok, sevgilim. Harriet Evans'ın dediklerine inandığı için yaptı. Okulda herkes ona inanıyor, öyle değil mi?"

Genç kız onların kötü düşüncelerinden kendisi sorumluymuş gibi hafifçe kızararak başını önüne eğdi.

Gabriel yavaşça, "İyi ki durumu sana daha önce anlatmıştım," dedi. "Yoksa sen de..."

Genç kız birden o vahşi, siyah gözlerini kaldırdı ve parmaklarını erkeğin dudaklarına bastırarak, "Susun!" dedi. "Yoksa bana öyle bir şey söylemenizi asla bağışlamam!"

Gabriel onun küçük elini yakaladı ve avcunu öptü. O sırada garsonun gelmiş olduğunu fark ederek toparlandılar. Garson gizlemeyi gerekli görmediği bir merakla Gabriel'i süzüyordu. Erkek bu küstah bakış karşısında sinirlenmemeye çalışarak, "Bize iki kahve," dedi.

O gidince Gabriel Samson gene uzandı ve kızın ma-

sanın üzerinde duran ellerini avuçları arasına hapsetti: "Madam'dan haber var mı?"

"Var. Bir telgraf. İşin tuhafı bana çekmiş."

Gabriel Samson hafifçe gülümsedi: "Hiç de tuhaf değil. Benim senin için deli olduğumu Madam biliyordu."

Miss Bee sevinç ve utançtan gene kızardı. Gabriel onun ellerini hafifçe sıkarak sordu:

"Ne diyor?"

"Gabriel'i yalnız bırakma. Geliyorum, diyor."

Gabriel gene gülümsedi: "Büyük kadındır, Madam Ludlow!"

"Evet."

"Söyle, Miss Bee, beni buradan kurtarmak fikri ne zaman aklına geldi?"

"Dün gece, gazeteyi okur okumaz. Ama Felicity gece vakti bir iş yapamayacağımızı söyledi. Bu sabah erkenden kasabaya indik. Sabahtan beri uğraşıyoruz."

"Nerede Felicity şimdi?"

"Eve, sizin odanızı hazırlamaya gitti."

"Oda mı?"

Miss Bee'nin yanıtlamasına vakit kalmadan garson gene yanı başlarında belirdi. Eli boştu ve pis pis sırıtıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ama patron, üzülerek..."

Gabriel, yeter, dercesine elini kaldırarak onu susturdu ve Miss Bee'nin elinden tutup ayağa kalktı. Kahvedekilerin meraklı ve tiksinti dolu bakışları önünde dışarıya çıkarken küstah bir alaycılıkla kendilerine kapıyı açan garsonun yüzüne bir tokat vurmamak için kendilerini zor tuttular.

Sokakta Gabriel kızın koluna girdi ve onun sinirden yaprak gibi titrediğini hissetti.

"Aldırış etme, yavrum," dedi. "Bu da unutulur elbette!"

"Kendinizi savunmayacak mısınız?"

Gabriel omuz silkti: "Yararı var mı? Kadınla tanığa karşı benim sözüm neye yarar?"

Genç kız çaresizlik içinde sustu. Sonra, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "Şuraya sapacağız."

"Çocukluk etme, Miss Bee. Ben bu durumda sizin eve gidemem!"

Miss Bee sokağın orta yerinde durdu: "Asıl siz çocukluk etmeyin. Bu durumda başka nereye gidebilirsiniz ki?"

"Bir pansiyon bulurum, filan..."

"Bir fincan kahve vermediler, yatak mı verecekler?

Gabriel gene kızın elini tuttu; konuşmadan yollarına devam ettiler.

Kapıda onları Felicity karşıladı. "Evimize daha neşeli bir hava içinde ayak basmanızı dilerdim, Bay Samson," dedi. "Ama kısmet böyleymiş. Hoş geldiniz."

Siyah kadife gözleri derin bir anlayış ve acımayla doluydu. Ama olaydan hiç söz açmadı. Onlar hiçbir şey yokmuşçasına sohbet ederlerken Miss Bee telefonla polis müdüriyetini aradı ve Gabriel Samson'un kendi evinde olduğunu bildirdi.

Ertesi sabah ırz düşmanı öğretmen olayını merak eden milyonlarca okur, sabah gazetelerini açtıklarında olayla ilgili iki önemli haber gördüler. Hemşire Harriet Evans, Gabriel Samson aleyhine dava açmaktan vazgeçmişti. Ve Gabriel Samson öğrencilerinden Bayan Beatrice Karova tarafından kefaleti ödenmek yoluyla gözetim evinden çıkarılmıştı. Bayan Karova bu kadarla kalmayıp Gabriel Samson'u kendi evine almış bulunuyordu!

Miss Bee kahvaltı sofrasında bu haberleri hocasına okurken telefon çaldı. Postaneden telefon ediyorlardı. Birkaç dakika sonra Felicity yanlarına geldi.

"Bayan Ludlow'dan telgraf gelmiş, Miss Bee. Bu sabahki uçakla yola çıktığını söylüyormuş!"

Gabriel güldü: "Sanki gelmesi bir işe yarayacakmış gibi!"

"Niçin işe yaramasın? Sizi Bayan Ludlow'un savunması herhalde güzel bir jest olur!"

Gabriel omuzlarını silkti: "Öyle elbet! Bunu yaptığı için Madam'a minnettar olmadığımı da sanma! Yalnız şurası da bir gerçek ki, bu jest benim hiç işime yaramaz artık, Miss Bee."

"Ama niçin? Herkese karşı..."

"Herkes bana vız gelir! Nasıl olsa bundan sonra ne bu okulda ne de başka yerde çalışacak değilim. Zamanla bu skandal da unutulur gider elbette!"

Umursamaz görünmek istediği belliydi.

Miss Bee elini usulca onun elinin üstüne koydu ve, "Bu kadar ümitsiz olmayın," dedi. "Elbet ki her şey düzelecek eninde sonunda!"

Telefonun zili acı acı çaldı. Bir gazeteci Bay Samson'la konuşup konuşamayacağını soruyordu. Felicity' nin, "Bay Samson'un gazetelere söyleyecek hiçbir şeyi yoktur," dediğini duydular.

Gabriel gülümsedi. Felicity kulaklığı elinden ancak bırakmıştı ki, telefon yeniden çaldı. Gabriel Samson'un avukatı New York'tan gelmişti. Derhal onunla konuşmak istiyordu.

Miss Bee, "Sanki bir polis romanı yaşıyorum," dedi. "Gazeteciler, avukatlar, acı acı çalan telefonlar!"

Gabriel, "Ve hapisten zor kurtulmuş bir suçlu!" diye ekledi. Sonra elini bir an Miss Bee'nin omzuna bıraktı: "Bu arada haksızlığa uğramış o zavallı için her şeyi göze alan fedakâr kızı da unutmamak gerek!"

O giyinip avukatıyla buluşmaya gittikten az sonra telefon gene çaldı. Gene bir gazeteciydi. Yarım saat geç-

meden bir gazeteci daha Bay Samson'la konuşup konuşamayacağını sordu. Telefon üçüncü kez çaldığında Felicity dışarıda olduğu için Miss Bee açtı. Tam, "Hayır! Bay Samson kimseyle konuşmuyor!" diye bağırmak üzereydi ki, tanımadığı, yumuşak bir erkek sesi, "Bayan Beatrice Karova'yla konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Buyurun, beyefendi. Beatrice Karova benim."

"Kızım, ben Ingram Bell. Hindley Bell'in babası. Biraz önce kasabaya geldim. Bu üzücü olay hakkında sizinle konuşabilir miyim?"

Miss Bee içinde bir sevincin kanatlandığını hissederek, "Elbet, beyefendi," diye karşılık verdi. "Ben de sizinle konuşmayı çok isterim. Sevindim beni aradığınıza."

"Güzel. Anladığıma göre okula yakın bir evde oturuyormuşsunuz. Ben de şimdi kızımı görmeye gidiyorum. Yolda size uğrayabilir miyim?"

"Tabii. Siz ağır ağır okulun yokuşundan yukarıya çıkın. Ben sizi yolda beklerim."

Miss Bee telefonun başından ayrıldıktan sonra çabucak giyindi ve hemen koşa koşa asfalt yola çıktı. Okuldan görülmeyecek bir köşede durarak beklemeye koyuldu. İçinde yine bir umut filizlenmişti. Öyle ya, Ingram Bell akıllı işadamıydı, ağırlıklı adamdı. Belki ona dert anlatmak mümkün olurdu.

On dakika bekledikten sonra yolda nihayet bir otomobil sesi duyuldu ve dönemeçte bir taksi göründü. Taksinin içinde, parlak beyaz saçları arasında bir tek siyah tel bile bulunmayan, uzun boylu, asil yüzlü bir adam vardı. Bu Ingram Bell'di. Yol kenarında kendini bekleyen kızı görünce otomobilden indi ve şoföre, "Beni burada bekle!" dedi.

Sonra gülümseyerek Miss Bee'ye doğru yürüdü. Dudaklarındaki gülüşe karşın mavi gözleri bulutluydu.

"Yanılmıyorsam Hindley Bell'in ünlü Miss Bee'si sizsiniz kızım!" dedi. "Bize hep sizi anlatırdı."

"Sizi de hiç dilinden düşürmez, beyefendi!"

Zoraki olarak havadan sudan konuşa konuşa eve vardılar. Felicity onlara bir masa ve birkaç hasır koltuk çıkarmıştı. Oturdular. O zaman Ingram Bell gereksiz yere vakit geçirmeden doğrudan doğruya konuya girdi:

"Kızım, siz Hindley Bell'in çok yakın arkadaşı olduğunuz için buraya gelmek cesaretinde bulundum. Hindley Bell sizin annesiz, babasız olduğunuzu yazardı. Onun için bu üzücü olaya karşı takındığınız tutumu görünce size karşı kendimde bir sorumluluk duydum. Eğer benim bu duygumu bir küstahlık sayıyorsanız söyleyin; daha fazla konuşmayayım!"

"Bilakis, beyefendi. Sözleriniz beni anlatamayacağım derecede duygulandırıyor." Miss Bee gözlerinin yaşardığını belli etmemek için başını öte yana çevirdi. Kendi kendine, "Tam sırası," diye düşündü. Bu korkunç ve çirkin olay, onun sinirlerini sandığından da çok bozmuş meğer!

Ingram Bell onun gözlerindeki yaşları görmüştü ama görmezlikten geldi: "Kızım, kalbinizin asil, temiz ve saf olduğunu görüyorum. Birinci sınıf bir kurt olduğundan şüphe etmediğim bu adam, masum olduğunu söyleyerek sizi kandırmış olmalı. Yalnız ve kimsesizsiniz. Daha sakınarak hareket etseniz daha iyi olmaz mı?"

"Ben Bay Samson'un masum olduğunu biliyorum, Bay Bell."

Ingram Bell büyüklerin çocuklara laf anlatmak isterken takındıkları o sabırlı tavırla, "Elbette bildiğinizi sanırsınız, kızım," dedi. "Ama gecenin o saatinde revir kapısını gizlice açarak yalnız bir kadının odasına ne diye gittiğini hiç düşündünüz mü? Ama herhalde Bay Samson bunu da açıklamıştır size!"

Miss Bee gülümsedi: "Açıklamasının gereği yoktu çünkü gitmezden önce bana haber vermişti."

Ingram Bell ilk olarak biraz kararsızlığa düşmüştü. Miss Bee bundan hemen yararlanarak, "Bay Bell, siz de kızınız Hindley Bell'in gecenin o saatinde hemşirenin yanında gizlice ne aradığını hiç düşündünüz mü?" diye sordu.

Ingram Bell'in derin çizgili yüzü renklendi. Miss Bee'nin imasına sinirlendiği ama kendini tuttuğu belliydi.

"Düşündüm ve kızıma telefonda sordum. Miss Bee, Hindley Bell saf bir çocuktur. Bu hemşire hanıma adeta vurgun. Bay Samson görüşmelerini yasaklayınca inat olsun diye bir gece onun yanında yatmaya karar vermiş. Bir arkadaşına yatıya gitmek gibi bir şey, kendince. Geceleyin gizlice revire kaçması suçtur elbet. Gene de koskoca bir müdür yardımcısının, yalnız bir kadının yatak odasına dayanmasını gerektirecek kadar büyük bir günah olmasa gerek!"

Miss Bee büyük, siyah gözleriyle adamın gözlerine baktı ve doğrudan doğruya, "Bay Ingram," dedi. "Bay Samson, Bayan Evans'ın kızınıza karşı kötü niyetler beslediğini sanıyordu. Onunla uğraşması, o gece gizlice revire girmesi hep Hindley Bell'i korumak içindi."

Ingram Bell hafifçe sararmıştı, "İmkânı yok!" dedi yavaş sesle. "İnan bana kızım, böyle bir şey olamaz!"

"Ama siz nereden biliyorsunuz? Kadının Hindley Bell'e karşı aşırı bir sevgi gösterdiğine hepimiz tanığız."

Ingram Bell gözünü ayırmadan Miss Bee'ye bakıyordu. Ama onu görmediği ve işitmediği belliydi. En sonunda önemli bir karar vermiş insanların sesiyle konuşarak, "Miss Bee, kızım, bu senin söylediğin şey olamaz," dedi.

Miss Bee dayanamayarak onun sözünü kesti: "Ama neden, Bay Bell?"

"Harriet Evans, Hindley Bell'in annesidir de ondan!"

Miss Bee bir eliyle koltuğun kenarına dayanarak dizleri tutmuyormuş gibi ağır ağır ayağa kalktı. Büsbütün büyümüş gözlerini yaşlı adamın yüzünden ayıramıyordu. Nihayet, "Annesi mi?" diye fısıldadı.

"Evet, otur da anlatayım!"

Miss Bee kendini gene koltuğa bıraktı ve kafasının içindeki karmakarışıklığı susturup Bay Bell'i dinlemeye koyuldu. Basmakalıp bir hikâyeydi, yaşlı adamın anlattığı: On dört yaşında bir kız, evli bir adamdan gebe kalıyor. Çevresindekiler onu nikâhsız anneleri koruyan bir kurumda doğurtuyor ve çocuğunu elinden alıp bir yuvaya veriyorlar. Bu, çocuksuz ailelere manevi evlat sağlayan bir kurumdur. On beş yaşındaki minik annenin çocuğu da zengin bir aileye evlat olarak veriliyor...

"Hindley Bell'i alacağımız zaman bize annesini gizlice gösterdiler ve geçmişini anlattılar. Ama bizim kim olduğumuzu anneye söylemedikleri gibi, genç anne de bizi hiç görmedi. Bundan eminim. Yavrusunun izini nasıl bulabildiğini bilmiyorum. Ama herhalde çok çalışmış olmalı!"

Miss Bee, "Belki de bir raslantı sonucu bulmuştur," dedi. Hindley Bell'in yaralı durumda revire kaldırılışıyla ilgili olarak Mariana'nın o gece anlattıklarını anımsıyordu.

"Öyle de olabilir, tabii."

"Peki, Bayan Evans'ın o olduğunu nereden anladınız?"

"Gazetede ilk çıkan resminden tanıdım. O zamandan beri hiç değişmemiş. Şimdi onunla da konuşacağım. Hem onu hem kızı hem de bizleri mutlu edecek bir anlaşmaya varırız elbet. Şimdi anlıyor musun Bay Samson'un suçlamalarının ne kadar yersiz olduğunu?"

Miss Bee ona doğru eğildi. Gözleri parıl parıl yanıyordu.

"Anlıyorum, Bay Bell," dedi. "Ama siz niçin anlamıyorsunuz? Miss Evans'ın Hindley Bell'e karşı gösterdiği

aşırı sevgi, bir arkadaş, dost sevgisi olamayacak kadar güçlüydü. Hemen göze batıyordu. Bu durum karşısında Bay Samson'un şüphelenmesinden daha doğal ne olabilir? Emin olun, bu mesele onu çok düşündürüyor, çok üzüyordu. Hatta en başta bana bile akıl danışmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu."

Bay Bell'in gözlerinde bir ışık yanmıştı. Yaşlı adam düşünceli bir tavırla, "Belki de haklısın, küçük!" diye mırıldandı. "Belki de haklısın!"

Miss Bee coşkuyla, "Belki değil, yüzde yüz haklıyım!" dedi. Sonra Gabriel'in Harriet Evans konusundaki şüphelerini, *garden* parti gecesi Hindley Bell'i nasıl izlemiş olduğunu bir bir anlattı.

"Bir kadını taciz etmeye giden erkek, o kadının yalnız olduğu geceleri bırakır da yanında başkası olduğu zamanı mı seçer?" diye sordu. "Amacı öyle olsaydı, Hindley Bell'in de orada olduğunu bile bile gider miydi?"

Onun sözlerine Ingram Bell'in adamakıllı aklı yatmıştı. En son şüphesini de gidermek için, "Ama kızım bu adamın Bayan Evans'a eskiden beri sık sık gittiğini söylüyor," dedi.

"İyi ya, daha ilk baştan kuşkulanmıştı da ondan. Gabriel Samson revire gidip de onu dersinin başına gönderdiği zamanlar, Hindley Bell saflığından, onun Harriet Evans'la yalnız kalmak için öyle yaptığını sanırmış. Oysa Bay Samson'un tek amacı kızınızı korumaktı, Bay Bell."

Ingram Bell eliyle dizine vurarak ayağa kalktı: "Tüh, ne berbat durum! İnsan istese işleri bu kadar karıştıramaz!"

Miss Bee yumuşak bir sesle, "Ama isterse pek güzel düzeltebilir!" dedi.

Ingram Bell gülümsedi: "Korkma, düzelteceğim. Şimdi gidip hemşire hanımla şöyle ciddi bir konuşma yapacağım." Sonra ansızın sordu: "Bay Samson nerede şimdi?"

"Avukatıyla konuşmaya gitti."

"Gelince kendisine selamlarımı bildir ve her şeyin yoluna gireceğini söyle!"

Miss Bee onu minnet sözleriyle uğurladıktan sonra içeriye girdi ve her şeyi Felicity'ye anlatmaya girişti.

Dadısı,"Ben her şeyi kapıdan dinledim," diye onun sözünü kesti. "Bunun nasıl olsa böyle sonuçlanacağını biliyordum, Miss Bee. Güneş balçıkla sıvanmaz!"

Miss Bee'nin sevinçten içi içine sığmıyordu. Dadısının boynuna sarılıp yanaklarını öptü. Sonra onun dışarı çıkacak gibi giyinmiş olduğunu fark etti:

"Alışverişe mi? Ben gideyim, dadı."

"Hayır, sen evde dur. Önemli şeyler olabilir. Bugün buradan bir yere ayrılman doğru olmaz. Koruya bile gezmeye gitme. Birisi gelir ya da telefon çalarsa duymazsın!"

Dadısı gittikten sonra Miss Bee sevinç içinde bütün evi dolaştı, düzeltti. Hocasının yattığı odadan belki yarım saat çıkmadı. Nihayet gene aşağıya inmişti ki, yeşil yoldan onun gelmekte olduğunu gördü. Elinde tuttuğu dergiyi bir yana fırlatarak seğirtti ve ona doğru koşmaya başladı.

Gabriel Samson da onu görünce bir delikanlı gibi koşmaya başlamıştı. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Sonra Miss Bee soluk soluğa Ingram Bell'in telefonunu, ziyaretini, konuştuklarını ve ortaya çıkan şaşırtıcı gerçeği anlattı.

Bu sırada eve gelmişlerdi. Gabriel kızı dikkatle dinliyor ama fazla bir heyecan göstermiyordu. Miss Bee en sonunda, "Nasıl, şaşırmadınız mı?" diye sordu.

Gabriel güldü: "Şaşırdım elbet. Şaşırdım ama, ah Beatrice, kendi vereceğim haberle o kadar dopdoluyum ki, başka hiçbir şeyi aklım almıyor!"

"Nedir vereceğiniz haber?"

Gabriel birden onu tuttuğu gibi havaya kaldırdı: "Bil bakalım!"

"Canım, böyle havada iken nasıl bileyim? İndirin de aklım yerine gelsin."

Gabriel onu yere indirdi ama kollarından bırakmadı: "Hadi, indirdim. Bil bakalım!"

Genç kız onun bu yeni gördüğü çocuksu hali karşısında mutluluk ve sevgiyle gülümseyerek, "Boşuna!" diye başını salladı. "Gökte de bilemeyeceğim, yerde de! Artık beni daha fazla üzmeyin de söyleyin söyleyeceğinizi!"

"Alison'dan boşanıyorum!"

Miss Bee sevinç ve inanmazlık içinde kendini unutarak, "Ne!" diye bağırmıştı.

Gabriel onu kollarında sıkarak sevinçle gülümsedi: "Terbiyeli kızlar öğretmenlerine 'ne' demezler, Bayan Karova!"

"Terbiyeli öğretmenler de öğrencilerini kucaklarına almazlar!"

Gabriel onu göğsüne bastırdı: "Ben zaten dünyanın en terbiyesiz öğretmeni değil miyim?"

"Gabriel... söyle bana, nasıl oldu bu iş?"

"Ben de bilmiyorum, Miss Bee ama ben senden, genç olmasını, cesur olmasını, umut etmesini öğrenmişim galiba. Bu sabah seni karşımda görünce, gitmediğim kilisenin, o inanmadığım anlamsız buyruklarına daha fazla boyun eğmemeye yemin ettim. Aşka ve hayata inanmaya karar verdim. Tanrı herhalde bunu suç saymaz." Bir yandan da kızın o ağır, siyah saçlarının topuzunu açmaya çalışıyordu.

"Bence Tanrı zaten sevgiden ibarettir, Gabriel. En büyük din, sevgidir bence."

Gabriel, "Güzel, sevgili dindarım benim!" diye fısıldayarak onun çenesini tutup kaldırdı ve genç kızın o siyah, uzun, gümrah saçları dalga dalga ikisinin de boynuna dolandı...